

CEREN MELEK

ATEŞPARE

Kendi "doğrusu" olarak gördüğü meşakkatli yoluna kötülerin hayatlarını alarak devam eden Aşkın yepyeni bir duyguyla tanışır: Aşk.

Aşkın bu derin hislerden kaçmak için elinden geleni yapsa da artık çok geçtir; Ateş onun hayatının her zerresine çoktan nüfuz etmeye başlamıştır bile. Bir türlü aşamadıkları güven problemi de beraberinde gelmiştir.

Her şeye rağmen aralarındaki bağ gitgide güçlenen bu iki azılı âşık, birbirlerinin geçmişleri ve sırlarına doğru bir yolculuğa çıkarken artık karşı karşıya değil, aynı taraftadırlar. Ateş hislerini itiraf ederken Aşkın'ın iki seçeneği vardır: İnanmak ya da oynamak. Ancak Aşkın iki seçeneğin de Ateş'e duyduğu hislere yenileceğinin farkında değildir.

Bu, hayatları bambaşka eksenlerde olup bir arada kalmaya çalışan bir seri katil ve teknoloji dâhisi bir mafya babasının hikâyesidir...

"İki ucu kanlı makas ellerimdeydi; o makasın arasındaydım, o makasın kendisiydim. Makas her kapandığında Aşkın biraz daha sönüyordu, V'nin vahşi ateşiyle."

THG
0038476
UPN
0038476 UPN

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

9 786258 133950

EREN MELEK

ATEŞPARE

ATEŞPARE - 3

Yazar: Ceren Melek
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Ecem Acay
Düzelti: Elif Evin Musluoğlu
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2023

ISBN: 978-625-8133-95-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2023, Ceren Melek

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4 Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 613 17 33 Sertifika No: 46025

Yayımlayan
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

Bu romandaki tüm karakter ve olayların gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur. Tamamen hayal ürünüdür.

C E R E N M E L E K

ATEŞPARE

V3

BOOKSFER

EPHESUS

1

Hayatım boyunca anlam veremediğim ama yokluğunda da nefes almadığım bir vahşetin başrolü olmuştum. Çok yanlış yapmış, o yanlışları başka yanlışlarla örtmüştüm. O örtü o kadar kalın olmuştu ki üstümde; artık kanın soğuğuyla, korkunun heyecanıyla dahi üşüyemiyordum. Ve o kadar çok örtünmüştüm ki aşkın sıcaklığını da hissedemiyordum. Bu aşk mıydı, onu da bilmiyordum ama Alanguva'nın üstümde hissettiğim kalbi çok hızlı atıyordu ve ben, bunun sadece adrenalinden olmadığını biliyordum.

En başında bir amacım vardı, o amaçtan çok farklı yerlere savrulmuştum. Kendimi kandırmaya çalışıyordum ama hep olduğu gibi yine farkındaydım, savrulduğum yerden çok da şikâyetçi değildim bu kez.

Sıcaklık, kan pompalamaktan başka bir işe yaramadığını düşündüğüm kalbimin etrafında dolaşıyordu.

Ateş'in sıcaklığı ise içimde bir şeylerin erimesine sebep oluyordu.

Ateş, bedenini bedenime siper etmişti. Benim canımı, kendi canı pahasına korumak istemişti.

Kulaklarımda rahatsız edici bir çınlama vardı. Ateş bizi yere attığı an, üstümüzden hızla geçen uçağın büyük bir parçası ilerideki cam kapılara savrulmuştu. Ateş kafasını kaldırıp etrafa baktı, ardından bana çevirdi bakışlarını.

Bir süre hızla kalkıp inen göğsü göğsümü ezdi. "İyi misin?" dedi yutkunarak.

Kafamı olumlu anlamda salladım. Kalbimin hızla çarpmasının sebebi patlama değildi. "Sen?" dedim dudaklarımı aralayabildiğimde.

Cevap vermedi, bakışlarını tekrar kaldırdı. Gözleri endişeyle etrafta gezindi, Pusat'ı aradığını biliyordum. Gözleri boş gezindiği her saniye endişesi artıyor, sarılarına vuruyordu. Bu sırada, Pusat kendini koruyan arabanın arkasından çıktı. Pusat'ı gördüğünde rahatlayarak verdi nefesini. Üstümden kalkarak elini bana uzattı. Uzattığı elini tutup kalktım.

Ateş saldırıya uğramıştı, eğer fark etmeseydim o içindeyken uçağı patlatacaklardı ve kurtulma şansı olmayacaktı. Bu düşünce midemi bulandırırken derin bir nefes aldım.

Öldürmek için hayatına girdiğim adamın hayatını kurtarmıştım ve bunu defalarca kez daha yapabileceğimi biliyordum. Silkelenmeye çalıştım.

Uçaktan fazlasıyla uzağa kaçabildiğimiz için şanslıydık ancak kopan parçalar her tarafa dağılmıştı. İleride bir görevli kanlar içindeydi, ona doğru gidecektim ki çok geç olduğunu anladım. Karnı uçağın bir parçasıyla kesilmişti ve neredeyse üst bedeni, alt bedeninden ayrılmıştı; çoktan ölmüştü. Ateş'e ait olan, hemen yanına yattığımız Maserati'nin üstüne de ağır bir parça düşmüştü, Pusat bizden biraz daha uzağa kaçmıştı ve iyiydi. Eğer biraz yakın olmuş olsaydık, kurtulma ihtimalimiz yoktu.

Pusat bir süre etrafına bakındı bizim gibi, ardından koşar adım yanımıza geldi. "İyi misiniz?" Uçağın kopan parçaları alev alev yanıyordu.

"Korkup kaçtılar, daha uzağa gitmeden yakalayabilirim," demiştim ki Ateş kolumu tuttu.

"Zaten kurtuluşları yok, kendini yorma."

"Ölecektin, Ateş! Havadayken seni patlatacaklardı. Şuraya bak!" dedim alev alev yanan uçağı ve ölü adamı göstererek. "Uçakta birileri var mıydı?" Aslında cevabı biliyordum.

"İkinci pilot ve hostes," dedi Pusat soğukkanlı bir ifadeyle. "Böyle açıkta durmamız güvenli değil," diye ekledi ancak hemen ardından siren sesleri duyuldu. Ambulans, itfaiye ve polis arabaları sırayla geliyordu.

Ateş başını bana doğru eğdi. Sarıları, gözlerime gizemli bir dikkatle bakarken eli, elime gitti. "Teşekkür ederim," dedi sadece. Ben dikkatimle onun hayatını kurtarmış olabilirdim ama o da üstüme atlayarak kendini bana siper etmişti. Bir kez daha onun zihninde kaybolmuştum, bir kez daha ters köşe yapmıştı farkında olmadan ona karşı kurduğum tabulara. Onun için önemliydim. Peki, neden?

Ama asıl soru şuydu: O benim için önemliydi. Peki, neden?

Ateş'in malikânesindeydik. Bir an olsun yerinde durmuyor, tabletinde bir şeyler kurcalıyordu. Sarıları güneşten rol çalarcasına alev alev parlıyordu. Kendine kızgındı.

"Gerçekten ben olmadan nasıl yaşadınız siz?" dedim onun kendine olan kızgınlığının artacağını bildiğim hâlde. Ama dikkatini dağıtacağını da biliyordum. Tableti elinden bırakmadan yavaş adımlarla gelip yanıma oturdu.

"Aşkın, ben bir günde kaç defa suikast girişimlerine uğruyorum, biliyor musun? Emin ol, olmadığı bir gün olmuyor. Son zamanlarda çok bastırdılar çünkü daha da korkuyorlar." Öyleydi, Ateş'in V'yi tutsak ettiği dedikoduları döndüğü hâlde Ateş'i öldürmek için V'ye teklif gidiyordu. Baybora gerçekten de ileri görüşlü bir *bilgisayar adam*dı. Yaptığı hamleler tehlikeli olsa da akıllıcaydı. Tabii, bu zekânın altında, iç içe girmiş cevaplar doluydu.

"Ancak ben de hatalar yapıyorum ve benim en ufak dikkatsizliğim, insanların hayatına mal oluyor. Hata yapma şansım yok ve ben... Yetişemiyorum, Aşkın. Bazen bu yükü kaldıramıyorum." Bana karşı gardını indiriyor, zayıflamış anında kendini açıyordu. "Bir kişi, on kişi değiller. Birini yakalasam diğeri durmuyor."

"Seninle çalışan herkes, riskleri bilerek çalışıyor," dediğimde nefesini verdi.

"Korumalar için öyle ama bir hostes ve pilot için durum farklı. Onların görevi tehlikenin kucağına düşmek değil."

Yüzü biraz daha gerildi. "Abim çok zekidir, ileri görüşlüdür. Onu bile öldürdüler sırf o koltuğa oturmasın diye ve ben neredeyse bir yıldır o koltukta oturuyorum."

"Sen de zeki bir adamsın, V'yi yakalayabildin, öyle kolay mı bu işler?" dedim ona yaklaşarak.

"Sanırım burada kendini övdün," dedi kısılan gözleriyle.

"Tabii, çünkü neden övmeyeyim?" Şımarık bir tavırla saçlarımı savurdum. Bu hareketimi izlerken keyifsiz yüzüne renk gelmişti. "Uçağını neden kontrol ettirmedin?"

"Her uçuştan önce sıkı bir denetim yapılır ancak onlar, bu denetimden sonra bombayı yerleştirmiş olmalılar. Üstelik Ferda dışarı çıkacaktı, tüm iyi ve güvenilir korumaları onunla gönderdim. Geri kalanı da ön hazırlık için İtalya'ya başka bir uçakla gitmişlerdi." Yüzünü ovuşturdu sıkıntıyla, elimi omzuna koyduğumda kafasını kaldırdı.

"Evlenirsek seni hep korurum, bebeğim." Sözlerimle yorgun yüzünde yarım ağız bir gülüş belirdi.

Saatlerdir telefonlarımız susmuyordu, Alanguva'nın uçağının patlaması ülkeye yeni bir gündem katmıştı. Ablam korkmasın diye havalimanından uzaklaşır uzaklaşmaz aramıştım onu ama gereksiz insanlar da aramaya başlamıştı. Okulda bir kere gördüğüm insanlar, Naz'ın arkadaşları, İhtiyar'ın komşuları, daha kimler kimler... Patlamadan daha çok yordukları kesindi.

Sessize aldığım telefonuma düşen mesajla aydınlandı ekranım. Kaya defalarca arayıp mesaj atmıştı.

Haberlerde iyi olduğun söyleniyor ama merak ediyorum. En azından iyiyim desen?

Mesaja cevap vermedim, ekranı kapatıp Ateş'e döndüm. Diğer elim hâlâ sert omzundaydı. Gözleri tabletteyken nefesini verdi. O sırada Kaya'dan bir mesaj daha geldi.

En azından hayatta olduğunu söyle, Aşkın.

Merak ediyordu ve cevap verene kadar telefonumu meşgul edecekti.

Yok, ölüyüm.

Mesajı gönderip ekranı kapattım, Ateş hâlâ tabletiyle uğraşıyordu. "Abim arıyor, duydu sanırım haberleri." Onun duyabilecek gerçek kulakları yok, diyecektim ki hevesini kursağında bırakmak istemedim. Gelen aramayı yanıtladı ve karşımızdaki geniş pencere, Baybora Alanguva'nın görüntüsüyle kaplandı.

"Ateş, iyi misiniz?" diye sordu Baybora bir bilgisayara göre fazla endişeli şekilde. O ölüydü, nasıl endişeleniyordu ki? Aklımda onunla ilgili milyon tane soru vardı.

"İyiyiz," dedi Ateş.

"Nasıl oldu olay? Nasıl fark etmediniz?"

"Ben fark ettim," dedim hemen aralarına girerek.

"Fark etseydiniz üç ölü olmazdı," dedi Baybora ukala bir şekilde.

"Fark etmeseydim kardeşin büyük ihtimalle o ekranda yanında duruyordu, artık bilgisayar kardeşler olarak mutlu mesut yaşardınız. Yani mükemmelim ve övgü almıyorum, çok saçma!"

Baybora bir süre sessiz kaldı. "Yakaladınız mı yapanları?"

"Evet, Pusat getiriyor," dedi Ateş. Bana yakaladıklarını söylememişti, ona yandan ters bir bakış attım.

"Bunu Şahin değil de Vaşak'ın ölmesini istemeyen bir has üye yaptırdı. Ateş, kimseye güvenme. Vaşak'ı bu kadar korumalarının önemli bir nedeni olmalı, onun yakalanmasından korkuyorlar."

"Bu yanlarına kalmayacak," dedi Ateş sadece.

"Ne yapacaksın?" dedi Baybora merakla.

"Birlikte seyrederiz."

"Senin hayatını kurtardım, en azından planını bana anlatabilirdin. Nankör Alanguva!" dedim burnumu kırıştırarak.

"Ferda nerede?" dedi Baybora kardeşinin adını özlemle söylerken.

"Eve getiriyorlar."

"Korkmuştur, yalnız kalmasın," dedi Baybora düşünceli bir şekilde. Ardından bana çevirdi bakışları. "Aylin nasıl?"

"Nasıl olsun, Alanguvaların ördüğü çorapları açmakla uğraşıyor." Sözlerimle kaşları çatıldı.

"Nasıl yani?"

"Şahin taktı ablama, bir bilgisayarın ardından şimdi de bir psikopata âşık olmasından korkmuyor değilim. Ona da kızamıyorum. Hayatında yakışıklı, nazik bir adam mı görmüş? O da önüne çıkan herkese âşık olmaya başladı. Tabii, seni unutamadı bence ama her an unutmaya çalışmak için Şahin'le gönül eğlendirmeye de başlayabilir."

Baybora konuşmuyor, öylece bir bana bir Ateş'e bakıyordu. Ateş sıkıntıyla yüzünü sıvazladığında abinin bu olaylardan hiçbirini bilmediğini anladım.

"O yavşak, Aylin'i rahatsız mı ediyor?" Bakışlarını Ateş'e çevirdi. "Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Düşünmüyordum, ben hallediyorum. Senin yapabileceğin bir şey yok."

"Ölüyüm diye mi?" diye bağırdı Baybora. Benim dışımda Ateş'e bağırabilen fazla kişi yoktu ama Ateş, bir ölü olsa bile abisine karşı hep saygılıydı. Hem bu bilgisayar nasıl bağırıyordu ki? Birden sesini mi yükseltiyordu acaba?

Ateş yerinden kalkarak Baybora'nın görüntüsüne yakınlaştı. "Hayır, hallediyorum diye."

"Bunu bana anlatmalıydın! Ona zarar verebilir."

"Ben ablamı korurum, Baybora," dedim abi-kardeş tartışmasına dâhil olarak.

Baybora ölü bir adamdı ama gözlerindeki endişe ölü bir ifadeden çok uzaktı. Hem ablamın hayatı için endişelenmiş-

ti hem de kıskanmıştı. Sonuç olarak o gerçek bir insan bile değildi ve Şahin kanlı canlı yaşayan bir adamdı. Baybora'nın ruhu yoktu ama beyni vardı, aslında bir açıdan normal bir insan gibiydi.

"Ferda gelir şimdi, kapatıyorum," dedi Ateş, abisinden kaçar gibi.

"Aylin beni soruyor mu?" dedi aniden Baybora.

Ateş konuşacaktı ki yine araya girdim: "Evet, sordu ama artık bir şeyler bekleyemeyecek kadar yorgun olduğunu da söyledi. Sen yol yakınken bu sevdadan vazgeç, Baybora." Ne tuhaf ismi vardı böyle. "Bay bay, Baybora. Çok saçma ama tekerleme gibi oldu. Haydi artık git, zebaniler seni bekliyordur."

Ekran kapandı. Ateş sert bakışlarını bana çevirdi. "Ona neden söyledin?"

"Ne olacak ki? Öteki taraftan ruhu bizi rahatsız mı edecek?" Yan yan bakmaya devam etti. "Bir dakika ya, hep geçiştiriyorsun beni! Bu adamın cesedi kayıp, neden kayıp? Canlandırmaya mı çalışıyorsun? Ben, Alanguvalardan her şeyi bekliyorum." Aslında bu uzun zamandır merak ettiğim bir konuydu.

"Bedeni ölü ve normal bir beden, makine değil. Canlanmasına imkân yok yani."

"Ama adandaki aslan bu deneyin bir parçası, değil mi? Yoktan var etmenin... Zaten abine de bunu yapmak istemiyor musun?"

"Çok kurcalıyorsun, Aşkın, yapma." Tekrar konuşacaktım ki Ferda içeri girdi. Göz makyajı ağlamaktan akmıştı, hızlı adımlarla yanımıza ulaştı ve Ateş'in boynuna sarıldı. Hemen ardında da Zerrin girmişti.

"Çok korktum, uçağının patlatıldığını duyunca çok korktum." Hıçkırırken omuzları sarsılıyordu. Ateş'in de eli onun beline gitti ve hafifçe okşadı. "Abimden sonra bir de seni kaybettiğimi sandım. Bırakma beni lütfen, sen de gidersen ben nasıl yaşarım?"

"Bir şey olmadı, ağlama. Seni bırakmaya hiç niyetim yok, minik cadı." Ferda ayrıldığında Ateş onun yüzünü okşadı.

"Durmuyorlar, abi. Bıraksak her şeyi, bıraksan koltuğunu? Onlar seni de alana kadar durmayacaklar."

"Asıl o koltuğu bıraktığım gün ölürüm, Ferda," dedi ve Ferda'nın alnına öpücük bırakarak ayrıldı. "Zerrin, sen Ferda'nın yanında ol. Pusat gelmiş, bir bakalım," dedi Ateş elini elime götürerek. Ferda bana tebessüm ederken ben de ona göz kırptım ve evden çıktık.

"Bombayı yerleştirenleri ve patlatanları sıraya dizmiş, bizi bekliyorlar." Sözleriyle keyfim yerine geldi.

"Sonunda! Artık birilerine işkence yapmak için ellerim kaşınıyordu. Aletlerimi de çıkardın, değil mi? Çok yaratıcı fikirlerim var, bayılacaksın."

"Ruh hastası," dedi kısık sesle.

Anlamamış gibi ona yaklaştırdım kulağımı. "Anlamadım. Bir daha söyle."

Güler gibi oldu. "Çok tuhafsın, Aşkın. Bu kadar stres ve gerginliğin arasında bile beni keyiflendiriyorsun." Aşk itirafları seviye atlamaya başlamıştı ama sorun değildi, severdim.

"Mutlu eş, mutlu hayat, bebeğim." Parmaklarının arasındaki elimi havaya kaldırdı ve elimin üstüne küçük bir öpücük bıraktı. Artık onun beklenmedik sevgi dolu hareketlerine de alışmıştım.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu, Alanguva'nın geniş arazisini aydınlatan lambalar bize yol gösteriyordu. Koca bir orman gibiydi, iki yüz metre kadar ileride iki katlı, mütevazı bir ev vardı. Hemen karşımızda ise geniş ve tek katlı bir kulübe bulunuyordu.

"Bu ev kimin?" dedim iki katlı evi işaret ederek.

"Pusat'ın."

"Aa, Shrek'in evini hep merak etmişimdir. Düşünsene; içeriden minik minik, yeşil yavrular çıkıyor." Ateş durdu ve kısa bir süre bakışlarını üzerimde gezdirdi. Hayırdır? der gibi kafamı salladığımda bu bakışlarını kesti. Kulübeye biraz daha yaklaştık. Kapıda duran iki adam bizim için kapıyı açtı.

İçerisi beklediğim kadar iyiydi ama benim işkence odam gibi olamazdı tabii. Altı adam sıraya dizilmişti, yüzlerinde sağlam hiçbir yer kalmamıştı ve elleri kolları bağlıydı. Pusat'ın beyaz gömleği kan içinde yerlerdeydi ve çıplak göğsü de kanla kaplanmıştı. Yanında Yusuf vardı ama Yusuf, bir *Hulk*'a dönüşmediği için üstü başı yerindeydi.

İçeri girmemizle bakışlar üstümüze döndü. Pusat'ın yüzündeki korkunç katil ifadesi yavaşça kaybolurken elleri çıplak göğüslerine gitti utançla kapatmaya çalışırcasına.

"Bizsiz mi başladınız? Ne ayıp ama!" dedim söylenerek ve yanlarına yaklaştım. Ardından bakışlarımı Pusat'ın üstünde gezdirdim. "O ne kaslı meme, Pusat! Benimkilerle yarışır, maşallah. Saklama, saklama." Pusat'ın rengi yavaştan bordoya çalarken elleri bağlı olan adamlar bile bizi izliyordu. Pusat görmemi engellemek için kollarını çapraz şekilde göğsünde birleştirdi.

"Ateş, şuna bir şey de." Ateş bizi takmayarak adamlara doğru ilerledi.

Bakışlarım etrafta gezindi ama işkence yapılırken kullanmak için bir müzik sistemi bile koymamıştı Alanguva buraya. Yusuf'a doğru elimi uzattım. "Telefonunu alabilir miyim?"

"Tabii. Al, yenge." Cebinden telefonunu çıkardığında şarkı uygulamalarından birinden *The Godfather*'ın müziğini açtım, bu sefer *Main Title* değil de *Love Theme* seçmiştim. Sesini de sonuna kadar yükselttim.

"Tek tek konuşacaksınız; planı nasıl yaptığınızı, emri tam olarak kimden aldığınızı... Eksik bir parça olursa ölmek için yalvarırsınız!" Bu şekilde kimseyi konuşturamazdı Ateş. Ta-

mam, ses tonu fazla karanlık ve seksi çıkmıştı ama bu ses tonu anca yatakta işe yarardı. Bu adamları bilirdim, biraz daha vahşilik gerekiyordu.

"Öpücük de ver Ateş, daha rahat hissetsinler." Ateş bana ters bir bakış attı. Büyük ihtimalle otoritesini sarstığım için öfkeliydi ama burada yabancı yoktu, zaten yabancılar da çok yaşayamayacaktı.

"Zaten en zevkli kısmı sana bırakmayı düşünüyorum, *V*." Son kelimeyle elleri bağlı olan altı adam da şok içinde bakışlarını bana çevirdiler. Bunu öğrenmeleri bile buradan sağ çıkamayacaklarının bir garantisiydi.

Bileğimdeki tokayla saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım, kâküllerimi elimle düzelttim. Elim kazağımın eteğine gitti ve tek bir hareketle çıkarıp masanın üstüne koydum.

Pusat, "Çüş! Manyak karı!" diye bir tepki vererek anında arkasını dönerken altımda sporcu sütyenim vardı. Yusuf da hemen arkasına dönmüştü.

"Çıkın siz," dedi Ateş bana sert bakışlar atmaya devam ederek. Ona öpücük atarken eldivenleri elime geçiriyordum. Boy boy dizilmiş bıçaklardan en uzun ve ince olanından iki tane alarak Ateş'in yanına yürüdüm.

"Planın ne?" dedim adamları incelerken. Ortada oturan, havaalanında gördüğüm adamdı.

"Hafiften başlayalım, önce bir ısınalım, hem onlar da hemen ölmemiş olurlar. Sonra senin hayal gücünü zorlayana kadar gideriz," dedi göz kırparak.

Kafamı ağır ağır salladım, adamların ortasında durdum. "V mi?" dedi yüzü tanıdık olan adam beter hâline rağmen kahkaha atarak. "Alanguva ölmeden önce ziyafet çekelim diye gönderdi herhâlde." Ateş işkence aletlerine yönelmişti ki bu cümleyle durdu, kafasını arkaya çevirip adama artık ölü olduğunu belirten bir bakış attı.

Ardından o da üstündeki gömleği yavaşça çıkarmaya başladı. Kazağımın üstüne atarak kendine uygun başka bir bıçak aldı.

"Birazdan birlikte çok güzel bir ziyafet çekeceğiz ama çok kalabalıksınız. Sizi görünce iştahım kabardı; hanginizden başlasam, bilemedim." Ateş'e çevirdim kafamı. "Biliyor musun, böyle kararsız kaldığım anlar için çok güzel bir yöntemim var." Ateş merakla kaşını kaldırdığında ben de işaret parmağımı kaldırdım.

"Şeytanı taşlıyorum, ruma ruma rum..." Parmağım tek tek hepsinin üstünde geziniyordu. "Kırmızı mum, dolapta pekmez, yala yala bitmez. Ayşecik, cik cik cik, Fatmacık, cık cık cık, sen bu oyundan çık." Parmağım en sonunda, aralarında en cesur olup konuşabilende durmuştu. Aslında zaten seçimim oydu, doğru yerden başlayarak sırayı ona getirmiştim ama böylesi daha zevkli, daha psikopatça oluyordu ve çok hoşuma gidiyordu.

Adamlar şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Şanslı adamımızın yanına yaklaştım, elimdeki bıçaklardan ikisini de havaya attım. Bıçakların ikisi de havada bir tur atarak ellerime geri döndü ancak çok geçmeden adamın iki bacağını buldular. Çok uzun ve ince oldukları için ikisi de adamın bacağından tamamen girip sandalyenin altından çıkmıştı. Aynı anda adamın çığlıkları yankılanmıştı geniş kulübenin içinde.

Ateş kıstığı gözleriyle beni izliyordu, omzumun üstünden ona cilveli bir bakış attım. Ardından tekrar önümdeki adama döndüm. Yüzü acıyla kasılmıştı.

"Hasta orospu!" dedi hissettiği acıyla nefes nefese.

Ve Ateş onun ensesinde bitti. Ensesinden sertçe tutarak kafasını eğdi. "Özür dile, yavşak." Adam düşmanca yüzüme bakmaya devam etti. Ateş daha fazla dayanamıyor gibi ensesini kaldırdı ve yüzüne neredeyse çenesini kıracak sertlikte bir yumruk attı.

"Ateş, yanlış yapıyorsun. Bayılır öyle çok vurursan, ben bayıltmadan halledeceğim işimi. Sinirlenme, bebeğim. İşin en zevkli kısımlarını geçiyorsun."

"Nasıl olacak bayıltmadan?" dedi merakla ve ardından o da bir bıçak alarak adamın arkasına geçti. Daha ben ne yaptığını anlamadan ince bıçağı iki elinin arasından geçirdi artık ipe gerek kalmadan da elleri birleşikti.

"Doğru yol." Masaya dönüp demir makası elime aldım. Demir makasın gümüş yüzeyi, yukarıdan yansıyan ışıkla parlıyordu. Azrail'in pençesi, ellerimdi ve daha fazla kan istiyordu. Onların yanına döndüğümde Ateş de en az onlar kadar merakla beni izliyordu. Onlar ne olduğunu bile anlamadan adamın kulaklarından birini demir makasın arasına alarak kestim.

Adam biraz daha yüksek sesle çığlık atarak küfür ederken diğer adamlar far görmüş tavşan gibi tutulmuşlardı. Kulağından üstüme kan sıçrarken bir elimle kulağını kapattım. "Masanın üstünde duran bezi verir misin?" Ateş masanın üstünde duran bezi aldı. Kulağına sıkıca bağlayarak kan kaybından ölmesini engelledim.

"Çok severim organları tek tek kesmeyi, ne yapayım? Şimdi söyleyin, kim yaptırdı bunu?" Kulağını kestiğim adamın acıdan beyni uyuşmuş olacak ki boş bakıyordu yüzüme. Diğerlerine çevirdim bakışlarını.

"Delisiniz siz," dedi biri korktuğu hâlde. Ona doğru bir adım attığımda gerilerek kendisini tamamen sandalyeye yasladı, gözlerinde korku vardı.

"Siz konuşana kadar buna devam edeceğiz. Ben V kadar sabırlı değilim," dedi Ateş ve elindeki bıçağı ani bir hareketle, en uçta duran adamın omzuna geçirdi. Bağırış sesleri birbirine karışırken tekrar asıl kurbanıma döndüm, diğer kulağına yönelmiştim ki konuştu:

"Dur!" Durdum, bakışlarımı üstüne diktim. "Ya da devam et, her türlü öldüreceksin zaten."

"Bir anda ölmek farklı, V'nin işkenceleriyle ölmek farklı. Değil mi, Ateş?" Ateş kafasını sallayarak beni onayladı. Eline başka bir bıçak alarak yavaşça yürüdü adamların arasından.

"Bunu sen istedin, diğer kulağa geçiyorum. Sonra tek tek diğer organlarına geçeceğim, vücuduna bağlı bir organ kalmayana kadar yapacağım bunu." Diğerlerine kısa bir bakış attım. "Ardından aynı şeyler sizin başınıza gelecek."

Diğer kulağını da makasın arasına almıştım ki bağırdı: "Akbaş, Erhan Akbaş yaptırdı."

"Erhan Akbaş," diye tekrarladı Ateş yüzü gerilirken. Ardından yanıma ulaştı ve bıçaklardan birini hızla çekerek adamın boynunu kesti. Kan üstümüze sıçradı, Ateş öfkeliydi.

Çıplak kasları yer yer kanla kaplanmıştı, sarıları alev alevdi. Öfkelenince çok seksi gözüküyordu. Kan, buğday tenine ürkütücü bir uyumla yakışmıştı. Cesetten bakışlarını ayırıp bana çevirdiğinde bir elim ensesine gitti. Kendime doğru çekerek dudaklarına sert bir öpücük bıraktım.

Öpücüğümü karşılıksız bırakmadı, kanlı eli yüzüme çıkarken aynı sertlikle karşılık verdi. Bir elim çıplak göğsünde gezinirken Ateş dudaklarımızı zorlukla ayırdı.

"Bunları ne yapacağız? Devam edeceğiz, değil mi? Yazık olmasın, kurşunla ölmesinler, eğlenelim biraz," dedim küçük bir çocuk gibi alt dudağımı sarkıtarak.

Ateş'in tek kaşı havalanırken yüzü gevşemişti. "Biri senin olsun, diğerleriyle daha güzel planlarım var. Seç istediğini." Bakışları üstümdeyken omzu yaralı olanı işaret etti gözleriyle.

"Şunu seçiyorum, zaten yaralı," dedim Ateş'in az önce omzuna bıçak sapladığı adamı işaret ederek.

"Sen nasıl istersen, sevgilim," dedi ve bir adım çekildi. Adamın gözleri dehşetle açılmışken Ateş kapıya doğru bağırdı: "Pusat!"

Pusat saniyeler içinde yanında üç adamla içeri girdi, üstünü değiştirmişti. "Şunların hepsini çıkar, şu pezevenk hariç, V biraz oynamak istiyormuş." Pusat sırıtarak bize bakarken Pusat'ın yanındaki adamlar çoktan kurbanları çıkarmaya başlamıştı.

Geriye sadece son kurbanımız kalmıştı, ona yakınlaştığımda bağırdı: "Erhan Akbaş değil, torunu Fırat Akbaş yaptırdı." Ateş istediğini almış gibi sırıtırken tekrar Pusat'a gözleriyle işaret verdi ve Pusat son kalan adamı da alarak çıktı.

Kulübenin kapısı kapanırken ben beyaz masaya yürüdüm, artık sadece ikimiz kalmıştık. Kanlı eldivenlerim malzemelerin üzerinde gezindi. Ardından malzemeleri bırakarak eldiveni çıkardım. "Neden gönderdin? Ben daha hevesimi almamıştım." Arkamdan yakınlaştı, bir eli çıplak belime giderken dudakları saçlarımın arasındaydı.

"Hevesini yesinler."

"Artık ye ama bir yerlerimi," dedim omzumun üstünden ona bakarak. Eğilerek ensemi öptü, bir eli tokama gitti ve saçlarımı yavaşça açtı. "Nasıl anladın asıl o adamın bildiğini?" dedim son itirafçıyı kastederek.

"Bu da benim meslek sırrım," dedi muzip bir tavırla. Gözlerimi devirdim ve ona döndüm vücudumu vücuduna sürterek. Yüzü, yüzüme fazla yakındı.

"Erhan Akbaş ismini daha önce de duymuştum. Barın bodrumunda öldürdüğünüz adama sorduğunuz isimlerden biriydi. Erhan Akbaş kim?"

"Hiçbir şeyi de unutma," dedi ama açıklama yapmadı.

"Onlara ne yapacaksın?"

"Sürpriz olsun," dedi bir eli belime giderken, vücudunu vücuduma yasladı. Kan bulaşmış sakallarını hafifçe okşadım. Kafamı geriye doğru atarak Ateş'e kısık gözlerimle baktım. "Seni sevimli psikopat," dedi çenemden tutarak kafamı hafifçe kaldırarak.

"Sevimli mi?" Yüzümü buruşturdum.

"Evet, istediğin kadar ruh hastası ol, çok sevilesi bir yüzün var," dedi kısık sesiyle, alt dudağımı ısırdım.

"Ayrıca *güzel, seksi* ve *mükemmel* de diyecektin sanırım," diyerek ekleme yaptım, yüzüm yüzüne biraz daha yaklaşmıştı.

Dudağını yaladı, kafasını usulca salladı. "Sanırım." Gözleri biraz daha kısıldı ve beklemeye tahammülü kalmamış gibi dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ona aynı istekle karşılık verirken belimdeki eliyle beni biraz daha kendisine çekti. Bir eli bacağıma giderek yukarı doğru kaldırdı ve masaya oturmamı sağladı.

"Ne olursa olsun, teninle buluştuğumda unutuyorum. Siliyorsun zihnimi, büyülüyorsun. Seni sahtekâr kadın, durdur şunu." Ses tonu derin bir nefes almama neden oldu.

Dudakları vahşice boynuma inerken dudaklarına kan bulaşmıştı. "Bu masa cam değil, metal. Kırması zor olur," dedim saçından çekiştirerek.

"Kırarız," dedi tekrar dudaklarıma uzanarak. Onu kendime doğru çektim, elim pantolonunun düğmesine gitti.

"Pusat gelmesin..." Shrek artık bizim için fobi olmuştu.

"Onun işi uzun bu gece, gelemez," dedi emin bir şekilde. Onun da eli taytımın içinden kayarak kalçamı avuçladı.

Söylediği şey beni güldürürken yüksek sesle kıkırdamıştım. Ateş durdu ve bir süre gülüşümü seyretti. Onun bakışlarıyla gülüşüm yavaşça soldu ve muzip bir ifade belirdi yüzümde.

Düğmesini açtığımda hırıltılı bir nefes vererek kalçamı daha sert sıktı. Üstümdeki sporcu sütyenini tek bir hareketle çıkarınca sarıları biraz daha karardı. Sanki bunu bekliyormuş gibi dudakları göğüslerime indi. Uzun uzun öpüp emiyordu.

Derin bir nefes alıp elimi gür saçlarının arasına soktum. Göğüs ucumu dişlerinin arasına aldı; canımı acıtmıyor, sadece tutuyordu. Göğüs ucumu kendisine doğru çekerken sarıları da alttan alttan bana bakıyordu.

Kafamı arkaya doğru atarak bir elimle önüme gelen saçlarımı arkaya attım. Bacaklarımın arasına onu biraz daha sıkıştırdığımda zorlukla geri çekildi. Pantolonunu hızla çıkardı ve taytımı da aynı hızla pantolonun yanına attı.

Eli tangamın ipine gitmişti ki elini tuttum. "Beni İtalya'ya götürecek misin artık?" Muzip bir ifadeyle gülümsedim.

"Sikerim İtalya'yı."

"İtalya'yı boş ver, beni-" Dudakları sertçe dudaklarıma kapandı tekrar. Altında kalan son parçayı da yere attı. Üstümüze bulaşmış kanı, birbirimize sürtünerek daha da artırmıştık. Tangamı üstümden çıkarmadı, parmağını ipe geçirdi ve kenara doğru çekti. Sertliğini yavaşça ıslaklığıma yasladı, kafasını kaldırarak yüzüme baktı.

"Deli oluyorsun bana," dedim nefesim kesilirken.

"Deli oluyorum." Sesi kısık, hareketleri tutku doluydu. Kendimi ona yaklaştırdığımda daha fazla dayanamayarak içime yavaşça yerleşti. O kadar iriydi ki her seferinde ilki gibi zonklatıyordu tüm bedenimi. Aldığım zevkle gözlerim kapanmış, vücudum şimdiden terlemeye başlamıştı. Yavaşça hareket etmeye başlarken bir eli boynuma gitti.

Boynumu hafifçe sıktığında kafamı arkaya doğru attım. Gözlerimi açtığımda alev alan gözleriyle beni izlediğini gördüm. O hızlanırken doğruldum, kollarımı boynuna sararak vücudundan destek aldım. Hareketleri hızlanırken üstünde olduğum metal masa sertçe sarsılıyor ve gıcırdıyordu.

Bacaklarımı kalçasına sararak tamamen kucağına çıktığımda dudaklarımı sıcak dudaklarına bastırdım. Hızı daha da artarken dudaklarından ayrıldım, belime kavis vererek ona ayak uydurdum. Kucağında vücudumu rahatça hareket ettirirken iri elleriyle kalçamı sıkıyordu.

"Tüm maharetin bu mu, Alanguva?" dedim ancak tüm vücudum zevkten uyuşuyordu.

Güldü, kendisini içime daha sert gömerken tek eliyle arkamdaki tüm işkence aletlerini yere attı. Beni masanın üstüne bıraktı, hareketleri daha da hızlanırken bacaklarım hâlâ güzel kalçasına asılıydı. Açtığım müzik çalmaya devam ediyordu.

Kendimi arkaya atarak sırtımı masaya yasladım ve Ateş üs-

tüme doğru eğildi. "İçinde olmamın başını döndürmediğini söylesene," dedi kısık çıkan sesiyle.

Alt dudağımı dişleyerek kafamı yavaşça aşağı yukarı salladım. "İçimde olmanın başını döndürmediğini söylesene," dedim ben de kısılmış sesimle. Bu sözlerim onu daha da hızlandırdı. Eğildi ve dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Dünyamı döndürüyorsun." Alt dudağımı da kendisine doğru çekerken sesi çok anlaşılır çıkmamıştı ama söylediklerini anlamıştım. Hareketleri artık o kadar hızlanmıştı ki masanın üstündeki Yusuf'un telefonu yere düştü, artık müziğimiz çalmıyordu.

"Bu hikâyede yanan Yusuf oldu." Sözlerimle güldü.

"Alırım yenisini ona." Biraz daha hızlandığında zevkten gözlerim kararmaya başlamıştı. Onu hissediyordum, her giriş çıkışını ve içimdeki her hareketini.

Dakikalar geçerken biraz fazla hızlanmış olacak ki üstünde olduğum masanın en yakın olduğumuz sağ ayağı büküldü. Ateş bedenimi hızla masanın üstünden aldı, içimden çıkmadan sırtımı kulübenin ahşap duvarına yasladı.

"Yine masa kırdık!" dedim fazla keyif alarak. Gerçi tam kırılmış sayılmazdı, ayağı bükülmüştü ama yine de fazlasıyla eğlenmiştim.

"Sen öyle kısık kısık bakmaya, dudağını ısırmaya devam edersen bırak masayı, dağı taşı kıracağız," dedi nefes nefese ama tane tane. Artık gözüme daha da seksi gözükürken kollarımı boynuna doladım.

Hızı ve ustalığı nefesimi keserken ben de onun hareketlerine aynı hız ve ustalıkla karşılık veriyordum.

"Sikeyim, çok iyisin," dedi dayanamıyormuş gibi.

"Hazır bu kadar yükselmişken âşık olduğunu da söyleyip kurtul bence," dedim nefes nefese. Güldü, dudaklarını dudaklarıma tekrar bastırdı. Hareketleriyle aynı uyumda, sertçe öptü.

"Daha sert, Ateş." Sözlerim onu şaşırttı ama daha da sertleşti. Vücuduna daha sıkı tutundum, hareketleri biraz daha hızlandı. Kalçama bir şaplak attı. Ardından tekrar iri avucunun arasına alarak sıktı.

Tüm vücudum titrerken artık tutkunun doruklarındaydım ve Ateş de benden farklı değildi.

"Evet, bebeğim, böyle." Sözlerimle gözleri kısıldı. En uç noktaya ulaştığımda inlemelerim, hırıltılarına karıştı ve onun sıcaklığı içimi doldurdu.

Yaşadığımız yükselişin ardından gelen sert düşüş, başıma keskin bir ağrı sokmuştu. Ateş içimden çıkmadı, bir süre çıplak göğüslerimiz birbirine çarptı. İkimize ait olmayan kanlar, sevişmemizin hararetiyle neredeyse tüm vücudumuza yayılmıştı.

"Daha fazlası olamazmış gibi düşünüyorum ama her defasında daha fazla zevk alıyorum." Sözleriyle yüzüme diktiği gözlerine baktım.

"Alış, güzelim. Bende daha ne marifetler var, bilmiyorsun," dedim dudağımı yalayarak.

"Ama sen öyle edepsiz edepsiz konuşursan içinden çıkmadan tekrar sertleşirim."

"Abartma amına koyayım ya." Kızmadı ama gülmedi de, yanağıma sert bir öpücük bıraktı ve içimden yavaşça ayrıldı. Bedenimi kucağından indirdi. Yana kaymış tangamı düzeltirken beni izliyordu, önce benim kıyafetlerimi aldı ve uzattı. Ardından da kendisi giyindi.

"Leş gibi olduk, duş alalım," dedi vücudundaki kana bakarak.

"Bence çok seksi." Ben de giyindim.

"Sen ciddi anlamda ruh hastasısın," dedi elimi parmaklarının arasına alırken.

"Hastayım ama sana." Ona biraz daha yaklaştığımda elimi bıraktı ve kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. Saçlarımın arasına bir öpücük bırakırken kokumu da derince

solumuştu. Boynuma doladığı kolunu indirmedi. Diğer taraftaki elimle omzumdan sarkan elini tutmaya devam ettim. Kısa bir süre beni seyretti.

Birlikte kulübeden çıktık, etrafta kimse yoktu. Duyulan tek şey, adım seslerimiz ve hemen yakınımızda olan denizin dalga sesleriydi. "Sen de bana hastasın," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Öyle miymiş?" dedi başını bana doğru eğerken.

"*Deli oluyorum sana, dünyamı sallıyorsun.*" Gözlerimi kısıp sesimi kalınlaştırarak onun taklidini yaptığımda güldü. Ancak bu da yetmemiş olacak ki durdu, ensemden tutarak kendisine çekti ve dudaklarıma sert, uzun bir öpücük bıraktı. Bu hareketiyle kısa bir an gözlerimi yumdum, açtığımda dudaklarından ayrıldım ama vücudumu vücudundan ayırmadım.

Karanlık ağaçların arasını sadece etraftaki küçük lambalar aydınlatıyordu. Onun sarıları etraftaki tüm ışığı çalıyordu.

"Yazık değil mi aya?" dediğimde kaşları havalandı.

"Neden?" dedi dudaklarında oluşan yarım ağız gülüşle.

"Dört buçuk milyar yaşında ve bir toz tanesinden büyük olmayan insanın biri gelmiş de onun görevini çalıyor. Gündüz güneşi, gece ayı kıskandırıyorsun. Bence biraz şov yapıyorsun."

Ateş sadece gözlerime baktı, uzunca bir süre baktı ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri biraz daha parıldarken beni yine kendisine çekti. Bu sefer başımı göğsüne yaslamıştı. Saçlarımı hafif hafif okşadı, onun kokusu kanın kokusunu bastırıyordu.

Boşluğa düşen kollarımı onun beline sardım. Birden neden bu kadar romantikleştiğimi bilmiyordum, sadece içimden geldiği gibi davranmak istemiştim. Görünüşe göre hep içimden geldiği gibi davransam kısa zamanda evlenirdik.

Ondan uzaklaştığımda hâlâ gözleri parlıyordu ve bu çok duygu yüklü bir parıltıydı. Seviştiğim ya da öldürdüğüm adamlarınki gibi değildi, bu ilk defa gördüğüm bir şeydi.

"Nefesini kestim galiba," dedim ellerini tutarken muzip bir ifadeyle.

Başını yavaşça olumluca salladı. "Sadece kesmedin, bir de çaldın," dedi ve bir kez daha öptü beni ama bu sefer yanağımdan öpmüştü. "Ne peki bu? *Çok güzel seviştik* hediyesi mi?" dediğinde kaşlarımı kaldırarak kafamı iki yana salladım. Ama ona gerçeği de söylemedim.

Elini bırakmadan yürümeye başladım, onu da peşimden sürüklüyordum. O da sessizleşmişti. Bu sırada biri yüzümüze fener doğrulttu ve aynı anda da çığlık sesi duyduk.

Ateş'le aynı anda ışıktan gözlerimizi korumak için ellerimizi gözlerimize siper ettik. Karşımızdaki kişi çığlık atmaya devam ediyordu.

"Sikti kulaklarımı!" dedim yüzümü buruşturarak.

Çığlık birden kesildi. "Aşkın?" dedi Pusat ve ışığı kapattı. "Siz miydiniz?" derken dehşet içinde bizi izliyordu.

"Kim olacaktı Pusat?" dedi Ateş de az önceki pamuk şeker hâlinin aksine gergince.

"Tövbe tövbe! Gecenin bir vakti bu karanlıkta kanlar içinde geziyorsunuz. Ödüm koptu!" Konuşurken eli de göğsündeydi. Ateş'le birbirimize baktık, kan her tarafımızdaydı. Bu beni güldürdü, fazla eğleniyordum.

Birden hızla Pusat'a yaklaşıp ellerimi kaldırarak "Bö!" dediğimde yine çığlık atarak gerildi. Ateş elini bırakmamdan rahatsız olmuş olacak ki yine elimi tuttu.

"Gidin temizlenin! Milletin kanıyla geziyorsunuz amına koyayım, ne tür manyaklarsınız siz!" Pusat hâlimizi görmeye daha fazla dayanamıyormuş gibi söylenerek hızla uzaklaşırken ben hâlâ gülüyordum. Kahkahalarım boş arazide yankılanırken Ateş kıstığı gözleriyle beni izliyordu.

Bu sefer ben onu öptüm, çenesinden. Yine denize doğru yürümeye devam ettik. Neyse ki karşımıza başka kimse çıkmamıştı.

Bu kez birden fazla olan jet skilere ulaştık.

"Seni *jet ski*de arkama atamayacaksam bu ilişkinin ne anlamı var ki, Ateş?"

Sözlerimle hemen ikna oldu. Farklı bir tanesine binmekten vazgeçti. Ben siyah olana yerleştiğimde o da arkama geçti. Kollarını belime sararken motoru çalıştırdım. Ateş çenesini başımın üstüne yasladı. Çok geçmeden adaya varmıştık.

Üst kata çıkıp soyunduk. Birlikte duşa girdik, bu süre boyunca Ateş hep sessizdi. Patlama, onu düşündüğümden daha çok etkilemişti. Suyu açarken onu izliyordum. "Planın ne?"

"Hangi planım?" dedi beni de kendisine doğru çekip suyun ikimizi de yıkamasını sağlayarak. O kadar mükemmel bir duş kabiniydi ki sadece üstünden değil, yanlardan da su geliyordu ama çok tazyikli olmadığı için rahatsız etmiyor, sadece tenimizi okşuyordu.

"Erhan Akbaş, Cebonayan üyesi mi?"

"Evet, üst üyelerden. Yaşlı bir adam ve kaliteli bir düşmandır. Şahin gibi kaypak değil. Tabii, torunu Fırat için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Sürekli yeni isimler çıkıyor."

"Bir yerden çıkmıyorlar, onlar zaten pusuda bekliyorlar," dedi eline biraz şampuan dökerken. Ardından saçlarıma sürerek köpürttü. Tepki vermiyor, saçlarımı yıkamasına izin veriyordum. Beni sadece ablam yıkamıştı küçükken. İlk defa onun dışında biri bunu yapıyordu ama sanki bu Ateş'in sürekli yaptığı bir şeymiş gibi normal geliyordu. Değildi. Onunla kabinde sevişmek normal olabilirdi ama bu değildi. En azından V için.

Yine de onu durdurmadım. Saçımı iyice yıkadıktan sonra, kendi saçlarını yıkamaya başladı. Ben de o sırada vücut jeliyle vücudumu köpürterek tenimdeki kurumuş kan lekelerini çıkarttım. Duşun ardından üstümüzü giyinerek yatağa geçtik.

Vücudumu kollarının arasına aldı. "Yorucu bir gündü," dedi kısık sesle.

"Ben yorulmam, yine sevişelim dersen sevişirim. O derece yani." Kafasını eğerek alnımı öptü.

"İyi geceler, ateş parçası."

"Bu sanırım, *bende o kadar hâl kalmadı, senin libidonla başa çıkamıyorum*, demek."

"Uyu, Aşkın," dedi gözlerini açmadan.

"İşte bak, harem bu yüzden önemli." Gözlerini inatla açmamaya devam etti. "Neden istemiyorsun ki? Diyorum sana, baş cariyem olacaksın. Tamam, inanma, diğer cariyeleri gördüğünde başlayacaksın tutuşmaya." Beni takmamaya devam etti. "Hem belki cariyelerimle grup denemeleri yaparım, sana da yetişmiş olurum sayı olarak." Hâlâ tepki vermiyordu.

Pes ederek nefesimi verdim, kirli sakallarının üstüne küçük bir öpücük bıraktım ve gözlerimi kapattım. Başım sol göğsünün üstündeydi ve hemen başımın altında olan kalbi, düzenli denemeyecek şekilde hızlı atıyordu.

Elimi tutuyordu, parmaklarım avcunun içindeydi, tenini yavaş yavaş okşarken benim kalbimin de aynı hızla attığının farkındaydım. Kapalı gözlerimi daha sıkı yumdum ama ondan da uzaklaşmadım.

2

Yumuşak yatakta vücudumu esnettim, Ateş yanımda değildi. Saate baktım, zaten sabaha karşı uyuduğumuz için öğlene geliyordu. Giyinme odasından gelen seslerle Ateş'in üstünü giyindiğini anladım.

Yerimden doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladım. Ateş saatini takmaya çalışarak içeri girdi. "Ben kalktıktan dokuz dakika sonra kalkıyorsun hep." Üzerinde siyah bir pantolon ve gömlek vardı.

"Senin o müthiş kokunu soluyamayınca uyuyamıyorum maalesef," dedim çapkın bir şekilde.

"Kahvaltı yapıp çıkalım," dedi yanıma yaklaşırken.

"Nereye?" Eli çeneme gitti.

"Küçük bir şov yapacağız."

"İşlerim var."

"Çok uzun sürmeyecek," dedi beni ikna etmeye çalışarak.

"Neler yapıyorsun sen, Ateş?"

"Bir şey yapmıyorum, hep iyi bir lider gibi davrandım. Cebonayan'ın gerçekten yararlı bir topluluk olacağını düşündüm. İsyan çıkaranların başını kesmedim, babamın yolunu izlemeye çalıştım ama sonra babamın sonunu hatırladım. Dedem gibi olmam gerekiyor."

"Dedenin de sonu pek iyi değildi sanırım."

"Evet ama o hep güçlüydü. Eskiden onun yöntemlerini barbarca bulurdum ama şimdi anlıyorum. Artık anladıkları dilden konuşacağım," derken bakışlarına kararlı bir ifade yerleşmişti.

"Deden ne yapmıştı ki?"

"Dedem lider olur olmaz, onunla birlikte aday olan herkesi öldürtmüştü ve bunu öyle yapmıştı ki kimsenin itirazı olmamıştı." Bugün daha koyuydu gözleri, sözleri.

"Ama sesini çıkarmayanlar da bilendi ve acısını sizden çıkarıyor. Bir kısım çok isterken bir kısım bu yüzden Alanguvaların başta olmasını istemiyor," dedim Cebonayan'ın yeni bir yönünü daha keşfederken.

Ateş bana fazla bilgi verdiğini düşünmüş olacak ki daha fazla konuşmadı. Eğilip yanağımı öptü. "Aşağıdayım, bekliyorum." Odadan çıkarken bir süre arkasından baktım. Cebonayan hakkında bildiklerim hâlâ sınırlıydı.

Yataktan çıkıp banyoya geçtim. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım, hemen ardından da giyinme odasına geçtim. Siyah, dar bir pantolonun üstüne siyah crop giydim, hafif bir makyaj yaptım, deri ceketim ile topuklu botlarımı da giyip aşağı indim. Kahvaltı masası hazırdı, Ateş kahvesini yudumlarken tablete bakıyordu.

Karşısına geçip oturduğumda bardağıma kahve koydum. "Basın açıklaması yapmamı istiyorlar, kabul etmedim. Gazetecilere dikkat et, rahatsız edebilirler."

"Neden kabul etmedin?" dedim kahvaltıma başlarken. Beni cevapsız bıraktı yine, tabletini kapatarak o da kahvaltıya başladı.

Bu sırada içeriye Pusat ve Yusuf girdi. Pusat hâlâ dün adamları götürürken giydiği kıyafetlerle duruyordu ve gözleri, yorgunluktan olsa gerek, kızarmıştı. Gerçi gece attığı çığlıklar sonucu da yorulmuş olabilirdi.

"Günaydın," diyerek yanımıza oturdu Pusat, Yusuf hâlâ ayaktaydı.

"Hallettiniz mi?"

"Evet, vefat eden üç kişinin de ailelerine ulaştık. Hayatları boyunca maddi manevi destek olacağımızın garantisini verdik," dedi Yusuf.

"Akbaş?" dedi Ateş bu sefer Pusat'a bakarak.

"Söylediklerini yaptık, seni bekliyoruz."

"Çok uğraştırdı mı?"

"Yok, beni görünce ağlayacaktı az kalsın," dedi Pusat çay doldurup kahvaltısına başlayarak.

"Neden şifreli bir dilde konuşuyor gibisiniz?" Aralarına girdiğimde Ateş, Yusuf'a döndü. Tavrı sinirlerimi bozarken gözümü kısarak ona baktım.

"Sen sahaya geç, emrimi bekle. Beril biliyor, değil mi?"

"Evet, sanki onu fark etmemiş gibi konuştuk, onun sayesinde yakaladık zaten Akbaş'ı." Ateş ağır ağır salladı kafasını.

"Yalnız adamları çıkardıktan sonra, sabaha karşı temizlik için birilerini gönderdim kulübeye de masa falan kırılmış, her şey yerle bir olmuş. Kavga mı ettiniz, ne oldu?" dedi Pusat ağzı doluyken konuşarak.

Ateş'le aramızda bir bakışma geçti, kendimi tutamayarak güldüğümde Pusat bir süre yüzüme baktı. "Ne oldu, Ateş? Anlatsana," dedim keyifle ve çok geçmeden Pusat'ın aklına son kahvaltımızda dediklerim gelmiş olacak ki gözleri iri iri açıldı.

"Yok amına koyayım ya, kudurmuşsunuz siz."

"Yusuf, sen de işleri hallettikten sonra kendine son model bir telefon al," dedi Ateş, Pusat'ın dehşete düşmüş ifadesini takmazken.

"Benimkine ne oldu ki?" Yusuf'un sorusu fazla masum geldiğinde dayanamayarak kahkaha attım. Ateş bana yan bir bakış atarak tekrar Yusuf'a döndü.

"Yusuf, ikiletme."

"Tamam, abi." Yusuf salondan çıkarken Pusat hâlâ şokla bize bakıyordu.

"Ben şaka yaptığınızı, Aşkın'ın yine abazalıklarını abarttığını falan sandım. İnanamıyorum ya, aklım almıyor, manyaklara bak."

"Pusat, ilişki hayatım hakkında çok yorum yapar oldun şu sıralar," dedi Ateş.

"Müstakbel eşi hakkında bu kadar konuşman tabii ki de rahatsız etti Ateş'i," dedim bugün ona ne kadar sinir olsam da araya girerek.

"Siz çok pis bir ikili oldunuz."

"Kıskanma, canım, kıskanma," dedim kahvaltıma devam ederken. Bu sırada Pusat'ın telefonuna bildirim geldi ve o kahvaltısını bırakarak heyecanla mesajı açtı. Ağzı neredeyse kulaklarına ulaşacaktı, anlaşılan Bahar mesaj atmıştı.

Pusat sesli mesajı açtı ve Bahar'ın canlı sesi duyuldu: "Pusat ya, neden gelmiyorsun? Özledim seni. Günaydın bu arada, sen günaydın diye mesaj atmayınca merak ettim. Dün akşam da uyurken ne giydiğimi sormuşsun, pembe geceliğimi giymiştim."

Pusat duyduğu son cümlelerle bize hızlı bir bakış atıp bir süre hülyalı hülyalı ekrana baktı. "Kusura bakma, güzelim. Bugün biraz geç uyandım, günaydın. Bugün geleceğim yanına," diyerek sesli mesaj gönderdi, ardından bakışlarını Ateş'e çevirdi.

"Sen sapık mısın? Sana ne kızın yatarken ne giydiğinden? Bana bak Shrek, seni kulaklarından tavana asarım!" derken fazlasıyla ciddiydim, onun konuşmasına müsaade etmeden de Ateş'e döndüm. "Bahar'ın ameliyatı ne zaman yapılacak?" dedim Pusat'ın soracağı soruyu tahmin ederek.

Pusat kafasını yavaşça ve yine bir dehşet ifadesiyle bana çevirdi. "Nereden bildin bunu soracağımı?"

"Bahar'ın mesajını dinlerken hem mutlu oldun hem üzüldün. Evet, artık ölüm korkusu olmadan yaşıyor ama sen onun görmesini istiyorsun, seni görmesini istiyorsun ve duygularını saklamayı hiç beceremiyorsun, Shrek." Aslında onunla tanışana kadar duygularını saklayabildiğini düşünüyordum, yakınlarına gardını indiriyordu.

"Pis cadı!" Sözleriyle ona dil çıkardım.

"Biraz daha alışması lazım ama abimle konuşacağım, o daha iyi bilir. Belki İtalya'dan döndükten sonra adaya geri götürürüz Bahar'ı."

"İtalya'yı beklememize gerek yok ki, o ameliyat olsun."

"Pusat, zaten kalp ameliyatını atlatabilmiş değil, göz değil de başka bir ameliyat olsaydı en az bir yıl beklemesi gerekirdi. Ne kadar beklersek onun için o kadar iyi."

Pusat kahvaltısına geri döndü, en güzel zeytinleri kendi tabağına dolduruyordu ve o Ateş'le konuşurken her seferinde onun koyduğu zeytinleri çaktırmadan aşırıyordum. Pusat yine tabağına döndü ve zeytin kalmadığını fark etti, kaşları çatılırken yiyip yemediğini düşünüyordu. Bir süre düşündükten sonra yediğine karar vermiş olacak ki tekrar kendine özenle en güzel zeytinleri seçerek tabağına dizdi.

Ateş kahvaltısını yapıyor, bir yandan beni izliyordu. Kafasını, sen iflah olmazsın, dercesine salladığında gülümsedim.

"Orada adam öldürdünüz lan, kan içindeydiniz. Nasıl mideniz aldı?" dedi Pusat hayretle yine Ateş'e bakarak, hâlâ atlatamamıştı. O Ateş'e bakarken tekrar aldım zeytinlerinden.

"Asıl zevki orada zaten, fantezi işte, ne yaparsın?" Tekrar tabağına döndüğünde sonunda zeytinlerini çaldığımı anladı.

"Ben anlamıyorum ya, bu kız mı şimdi milleti kurşundan geçiriyor? Şu sıfata bak hele, ergen!"

"Kes be, seni Bahar'ın yanında da biliyoruz, utanmasan dört ayak üstünde miyavlayarak sokulacaksın kıza."

"Aynı şey değil."

Ateş ters bakışlar atmaya devam ediyordu. Çok geçmeden kahvaltımızı bitirdik ve evden ayrıldık. Pusat farklı bir arabaya bindi. Ateş nereye gittiğimizi sır gibi saklıyordu. Yolculuk uzun sürünce telefonumdan gündeme göz attım. Alanguva'ya düzenlenen suikast hâlâ insanların dilindeydi. Sözde, polis

kapsamlı bir araştırma içine girmişti ama bana kalırsa Ateş de en az V kadar sevilmiyordu.

Şehrin dışında, bir uçurumun yakınında durduk. Uçurumun sonu masmavi denizle çeviriliydi. Arabadan indiğimizde uçuruma yaklaştım. Kollarımı göğsümün altında birleştirdim ve Ateş'in neden bizi buraya getirdiğini anlamaya çalıştım.

Ateş yanıma yaklaştı, bakışları gökyüzündeydi. Saatine baktı ve dudaklarında yarım ağız bir sırıtış oldu.

"Neden buradayız?" dediğim sırada büyük bir uçak görüş alanıma girdi, uçağın üstünde AA yazıyordu. Bakışlarımı Ateş'e çevirdim.

"Uçakla evlenme teklifi mi edeceksin? Şimdi uçak akrobatik hareketler yaparak gökyüzüne ismimi yazacak, değil mi?" dedim hevesle. "Evet, kabul ediyorum! Klişe olması hiç sorun değil."

"İzle, Aşkın," deyince kafamı tekrar uçağa çevirdim. Denizin ortasına kadar varan koca uçak birden gürültüyle patladı, uçağın her parçası farklı bir yere sıçradı ama denizin ortasında olduğu için zarar görebilecek kimse yoktu. Hatta görünürde bir tekne bile yoktu. Ateş'in yüzünde tatmin olmuş bir ifade oluştu.

Ben ne kadar kaos yaratmayı seviyorsam, o da en az benim kadar seviyordu. Ancak bazen benden bile tehlikeli olabileceğini düşünüyordum çünkü içindeki öfkenin kasırgaları, güneş gözlerine yansımıştı. Ve o kasırga sadece parçalamayacak, aynı zamanda yakacaktı.

Büyük ihtimalle alanı önceden boşalttırmıştı ama bu, denizi kirlettiği ve içindeki canlılara zarar verdiği gerçeğini değiştirmiyordu. *Şovmen Alanguva!*

"Kim vardı o uçağın içinde?"

"Dün üç suçsuz insanın ölümüne sebep olanlar."

"Pilot, birinci pilot da işin içindeydi değil, mi? Şimdi patlayan uçağı kullanan da oydu. Çok fenasın, Alanguva."

"Birinci pilot işin içinde olmasaydı o bomba düzeneğini yerleştirmeleri imkânsızdı. Ancak pilota da havada değil, o indiğinde patlatacakları yalanını söylemişler ama sanırım o korkmuş ve gelmemeye karar vermiş."

Uçağın yanan parçaları denize gömülmüştü bile. Ateş bir süre eserini seyretti. "Fırat Akbaş denen adam da o uçağın içindeydi, değil mi?" Kafasını olumlu anlamda salladı.

"Evet ve bu Erhan Akbaş'ı öfkelendirecek. Ama aklı varsa bana bir daha bulaşmaz. Gidelim, güzelim." Bu sefer ben onun elini tuttum, arabaya doğru giderken o da peşimden geliyordu.

"İşlerin olduğunu söylemiştin." Arabaya yerleştik.

"Evet, beni Tarık'ın tamirhanesine bırak." Arabayı Ateş sürüyordu ama çevremizde koruma sürüsü vardı.

"Ne yapacaksın bugün?"

"Normal sevgililer gibi gün içinde neler yapacağımızı mı konuşacağız?" dedim yan bir bakış atarak. "Arabalarım ve motorlarım Tarık'ın yanında. Bebeklerimi özledim. Akşam da ablamın yanına geçerim, çok korkmuştu."

Kafasını ağır ağır salladı. "İtalya'ya yarın akşam gidiyoruz." Sözleriyle bir an şaşırdım.

"Birlikte?" dedim gözlerimi hafifçe irileştirirken. Bu hareketim ona sevimli gelmiş olacak ki dudaklarında küçük bir tebessüm oluşurken gözleri de kısılmıştı.

"Birlikte."

"Anladın tabii bensiz yaşayamayacağını, mantıklı. Bir pelerinim eksik, pelerin dikelim bana." Sözlerimle gülümsemesi genişledi.

"Az ego, Aşkın, az."

"Benim kadar mükemmel olsaydın az egonun mümkün olamayacağını anlardın, bebeğim ama üzgünüm, hiçbir zaman anlayamayacaksın." Bıkkın bir ifadeyle bana baktı.

"Bu kendini çok beğenmiş hâllerin, kendine nefretini saklamanın bir maskesi aslında." Sözleriyle, *haydi ya*, dermiş gibi baktım ona.

"Ben âşığım kendime, ne diyorsun sen?"

"Öldürdükçe ölmediğini söyleyebilir misin bana?" Öldürdükçe nefes alıyordum ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Tarık'ın tamirhanesinin önünde durduğunda ona doğru uzandım, yanağına bir öpücük bıraktım. Hep o mu yapacaktı? Öpüşüm onu şaşırtmış olacak ki gözlerini kırpıştırdı. Bu hareketi gözüme tatlı gelirken kapıyı açtım.

"Görüşürüz, güzelim," dedim göz kırparak.

"Görüşürüz." Arabadan indim ve tamirhaneye girdim. Ateş'in arabası da uzaklaştı. Tarık ileride durmuş, elindeki çayı höpürdeterek içerken çalışanlarına talimat veriyordu. Şahsen bir halttan anladığını düşünmüyordum, sadece keyif sürüyordu burada.

Beni görünce gözleri irileşti, hemen yanıma koşturdu.

"Aşkın? İyi misin?"

"İyiyim."

"Çok ucuz atlattın. Bak, böbürlene böbürlene geziyorsun, bir bombalık hayatın var." Boş konuşmaya devam edeceğini anladığımda gözlerimi devirdim ve arabalarımın olduğu garaja yürüdüm, o da peşimden geliyordu.

"Aylin haberi ilk duyduğunda çok kötü oldu, ağladı bayağı."

"Biliyorum, birkaç işim var, sonra yanına gideceğim."

"İhtiyar da çok sessiz bu aralar. Bir saat var, on gün yok."

Siyah motoruma bindiğimde çayını bir köşeye bıraktı ve bana yaklaştı. "Şu Murat denen adam çok fena bir şey, dikkatli ol. Aynı zamanda Ateş de bana hiç güvenilir gelmiyor."

"Enişten duymasın," dediğimde yüzünü kusuyormuş gibi buruşturdu.

"Bu Ateş'te farklı bir şey var, bence ondan hoşlanıyorsun."

"Evet, sırılsıklam âşığım, evleneceğiz."

"Aşkın, ne kadar aksini iddia etsen de seni tanıyorum. *Onu seviyorsun*, demiyorum ama hoşlanıyorsun. Aksi hâlde ona bu kadar tahammül etmezdin, Cebonayan'a girmek için bile," dedi kısık sesle. "Ve senin gibi bir insan için hoşlanmak bile çok fazla şey ifade ediyor aslında."

"İşine bak, Tarık."

"Benim işim sensin," dedi yavşak bir gülüşle.

"Uğraşma boşuna, haremim dolu." Kaskımı başıma geçirdim.

"Ne?"

"Görüşürüz," dedim ve motoru çalıştırarak tamirhanenin arka çıkışından hızla ayrıldım. Daha önce araştırıp bulduğum adrese sürdüm.

Şehrin gözde bir kısmında, lüks bir binaydı. Motorumu park ettim ve binaya girdim. On sekizinci kata asansörle çıktım ve aradığım numaranın önünde durdum. Kapıyı çaldım, çok geçmeden açıldı.

Kaya beni görmeyi beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla kırpıştırdı gözlerini. "Aşkın?"

"Davet etmeyecek misin? Oysaki çok hevesliydin beni eve atmaya." Kapıyı açtı, yanından geçerek eve girdim. Bakışlarım evinde gezindi, fazla büyük olmayan ama içi zevkle döşenmiş bir evdi.

Salonla mutfağı birleşikti, o dolaptan iki bira çıkarırken ben de koltuğuna yerleştim. "Şaşırdım sadece," dedi birayı uzatırken, elinden aldım ve yanıma oturdu.

"Beş yılda tamamen değişmek bu olsa gerek," dedim mırıldanarak. Eskiden maddi durumu pek iyi değildi; köhne bir sokakta, tek gözlü küçük bir evde kalırdı.

"Sevgilin sayesinde," dedi alayla. Mavi gözleri üstümde gezinirken biradan bir yudum aldım.

"Evet ve sen, son zamanlarda sevgilimi çok kızdırıyorsun," dedim ciddi bir ifadeyle. "Kaya, neden mesaj atıp duruyorsun?"

"Sadece uyarmak istedim, Ateş korkunç bir adam." Ben ondan daha korkunçtum.

"Gerçekten mi?" dedim alayla.

"Ne kadarını bildiğini bilmiyorum ama Cebonayan adında bir örgütün lideri. O kadar gizliler ki eğer en yakın avukatlarından biri olmasaydım bunu asla öğrenemezdim. Adamın üstüne bir sürü ada var ve sürekli son teknoloji ürünlere servet yatırıyor. Ne yaptığını bilmiyorum ama yasal olmadığına eminim. Ateş Alanguva'yı girdiğim davalardan biraz da olsa tanıyorum ve onun karşısında olan kimse kazanamıyor. Bu, Ateş'in mükemmelliğinden kaynaklanmıyor, pis oyunlarından kaynaklanıyor."

"Mesela?"

"Ne kadar Ateş'i sevmesem de patronumu açığa vurmayacağım, en azından işten tamamen ayrılana kadar. Demek istediğim, senin için endişeleniyorum."

"Sen, kendin için endişelen." Masanın üstünde duran sigara paketinden bir dal çıkardım ve yaktım.

"Hiçbir şeye kulak asmıyorsun," dedi memnuniyetsizce.

"Boş konuşuyorsun, sikik sikik yazıp duruyorsun. Bırak Ateş'i, sen benim elimde kalacaksın."

"Seni rahatsız etmek istemedim."

"Ettin, ağla." Sözlerimle güldü ve bir an geçmişi hatırladı. En ufak bir şeyde ağla, deyip dururdu ve bunun nedeni de hiç ağladığımı görmemiş olmasıydı. "Evin güzelmiş."

"Sen benim harabe evimi de severdin."

"Evet, sürekli akıtan musluk, neredeyse üzerimize yıkılacak olan tavan... Çok severdim."

"Bazen o günleri özlüyorum," dedi durgun bir şekilde. "Belki paramız yoktu ama eğleniyorduk." *O zamanlar da katildim ama seri olanından değildim.*

"Şimdi eğlenmiyor musun?"

"O kınadığımız iş insanlarına dönüştüm, neyse ki sen de o iş insanlarından biriyle sevgilisin."

"Lütfen! Benim sevgilim sadece iş insanı değil, aynı zamanda seksi bir gangster."

"Alanguva'yı kendine çok âşık etmiş olman gerek, yoksa hiçbir aklı başında adam sana dayanamaz."

"Sen dayanıyordun."

"Ben âşıktım," dedi ve kendi de ne söylediğinin farkına biraz geç vardı.

"Ne? Bunu hiç söylememiştin."

"Söyleseydim giderdin." Sigaramı küllükte söndürdüm. "Çok uçarıydın, bağlanmaktan nefret ederdin ve sana âşık olduğumu söyleseydim *aramızdaki sadece seks ilişkisi*, diyerek benden ayrılacaktın." Nefesini verdi. "Ama ayrılan taraf ben oldum ve gerçeği sana hiç söyleyemedim. Biz yaşayamadık, Aşkın."

"Kaya, iyisin, hoşsun ama uzakta dur. Arama, yazma, merak etme, kısacası yerini ve haddini bil. Bunu kaç kez söyledim ama sevgilim var ve onunla aramı bozmak istemiyorum senin yüzünden. Bu uyarıyı bir kez daha yapmayacağım."

Güldü. "Bu söylediklerine kendin inanıyor musun? Aşkın, haydi söyle, güzelim. Neden o adamla birliktesin? Eğer onu sevdiğine inansaydım, bir kere bile seni rahatsız etmezdim ama senin derdin başka. Sen bir şeyin peşinden koşuyorsun ve bu aşk değil."

"Sen böyle olmasını istediğin için böyle düşünüyorsun ama değil, Kaya. Uyan artık, ben mutluyum ve sen bunu baltalamaya çalışıyorsun. Geri bas, zararlı çıkan sen olursun."

"Beni ondan korumaya çalışıyorsun," dedi gözleri kısılırken.

"Çattık amına koyayım ya." Hayretle ona bakıyordum, yerimden kalktım. "Sen eskiden yaşadığım bir maceraydın.

Evet, güzel günlerdi ama bitti. Ateş bir maceradan daha ötesi; sesi, duruşu, kokusu ve dokunuşu kısa süreli bir macera olamayacak kadar fazla bağımlı edici. Anla artık, Kaya, ortada bir oyun yok."

O öylece yüzüme bakarken salondan ayrıldım. Peşimden geldiğini adım seslerinden anlıyordum. Evin kapısını açtım ancak tam o sırada kolumdan tutarak beni durdurdu ve dibime kadar geldi. Bu sırada kapıdaki karartıyı da fark etmiştim.

Onu itip sağlam bir yumruk geçirecektim ki ince ve tanıdık bir ses duydum. "Aşkın?" Bu ses Zerrin'e aitti. Kaya şaşırarak geri çekildi.

"Efendim?" dedim sakince ancak Zerrin'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gören de konuşurken değil, sevişirken yakaladığını sanırdı. Zaten böyle klişe, saçma bir olay da anca benim başıma gelirdi.

"Geleceğinden haberim yoktu," dedi Kaya boğazını temizleyerek.

"Geçerken uğrayayım demiştim ama müsait değilsin sanırım."

"Gidiyordum zaten ben," dedim yanından geçerken. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Zerrin hâlâ beni süzerken. Binadan çıkıp motoruma bindim.

"Ya bir şey olsaydı sana? İnanamıyorum." Ablam, geldiğimde beri dolu gözleriyle bana sarılıyordu, hiç susmamıştı. "Anlamıyorum. Bu adam iş adamı değil mi? Neden öldürmeye çalışsınlar?" Sigaramı söndürerek ablama döndüm.

"Başarılı bir adam, çekemiyorlar." Bir yalan daha...

"Aşkın, bu hep böyle mi olacak? Hep senin hayatın için endişelenecek miyim?"

"İşte, Ateş tam da bu yüzden sıkı bir koruma çemberine aldı hepimizi. Artık bir yere gittiğin zaman korumalar eşlik edecek sana, abla." Bu sözlerim onu daha da şaşırttı.

"Tamam, Ateş'i seviyorum ve sana ne kadar değer verdiğini de görüyorum ama bu kadar tehlike fazla değil mi, Aşkın? Biz yeni kavuştuk, sana bir şey olmasına dayanamam." Uzanıp yanağını öptüm.

"Bana hiçbir şey olmayacak, seni hiç bırakmayacağım. Lütfen endişelenme, mutluyum ben." Saçlarımı okşayıp derin bir nefes aldı. Cevap verecekti ki Pusat'la Bahar rıhtıma çıktılar.

"Sen ne ara geldin, Shrek?" Pusat bana dik dik baktı. Üstünü değiştirmiş, saçlarına özenle şekil vermiş, güzel de bir parfüm sıkmıştı. Siyah gömleğiyle sabahki hâlinden çok uzak duruyordu.

"Şimdi geldim."

"Beni çok özlemiş de ondan gelmiş," dedi Bahar, bir eli Pusat'ın koluna sarılmıştı ama Pusat'ın kolu o kadar genişti ki eli küçücük kalmıştı. Yanağını da Pusat'ın koluna yasladı sevgiyle. Pusat, Bahar'ın bu hareketiyle kafasını eğdi ve gözlerinden çıkan kalplerle Bahar'ı seyretti.

"Hoş geldin, Pusat," dedi ablam üstünden az önceki konuşmanın üzüntüsünü atarak.

"Hoş buldum," dedi Pusat, hemen ardından da ekledi: "Aslında yemeğe çıkaracağım Bahar'ı. Sorun olmaz, değil mi?"

"Ne sorunu olacak, Shrek? Dikkat et, *Gargamel* kaçırmasın yeter," dedim uyuz bir şekilde.

Bahar ayrıldı kolundan. "Ben hemen gidip hazırlanayım o zaman. Zaten Naz yeni gelmişti, şimdi o güzel yapar beni."

"Sen zaten çok güzelsin." Bahar'ın yanakları kızardı Pusat'ın sözleriyle. Hayret, utanmayı da biliyordu zilli!

Tarık bahçe tarafından yanımıza geldi ve Pusat'ı gördüğünde memnuniyetsizce baktı. "Uzun da buradaymış."

"Lakap takmayı kesseniz mi artık?" dedi Pusat sertleşen sesiyle.

Tarık bir an tırsmış olacak ki daha fazla laf sokmadan yanına oturdu.

"Pusat'la uğraşma, Tarık. Neyse, ben çıkıp hazırlanıyorum. Sen bekle, Pusat."

"Ben hep beklerim," dedi Pusat ve Bahar'ın içeri geçmesine yardım etti. Çok geçmeden yanımıza döndü ancak arkası dönük olan Tarık onun gelişini görmedi.

"Anlamadım. Şimdi bu dallama, Bahar'ı dışarı mı çıkarıyor? Neyin öz güveni lan bu? Hıyara bak sen, belasını mı arıyor?" Pusat, elini sertçe Tarık'ın omzuna koyunca Tarık çığlık attı.

"He kardeş, belamı arıyorum, göstersene."

Tarık yerinden kalkıp çaktırmadan geriledi. "Ne?" Kurtulmak için anlamıyormuş gibi davranıyordu ama o geriledikçe Pusat, ona doğru yürüyordu. Çekişme en sonunda bir kovalamacaya dönüştü. Rıhtımdan uzaklaşmışlardı bile. Tarık'ın, "Aşkın kurtar beni!" diye bağırışlarıysa duyduğum son şeyler olmuştu.

Gördüğüm son şeyse, Pusat'ın Tarık'ı omzuna aldığı ve çevirerek silkelediğiydi. Ben boşuna Shrek demiyordum bu iri adama. Ablam kahkahalarla onları izliyordu.

Onun gülen yüzünü seyrettim, gözlerindeki sönük ışıltıyı ve tebessüme dönen gülüşünü. Ona yalanlarla kaplı bir oda hazırlayıp ortasına bırakmıştım ve bu yalanların arasında durmuş, mutlu olmasını bekliyordum.

Çok geçmeden Pusat yanımıza döndü ama Tarık yoktu. "Tarık nerede?" diye sorduğumda sırıttı.

"Denize attım," demesiyle sesler geldi. Tarık suyla cebelleşiyor, çıkmaya çalışıyordu. En sonunda nefes nefese çıktı.

"Adam dev, gülle fırlatır gibi fırlattı beni denizin ortasına."

Tarık hem konuşuyor hem de ıslak bir köpek yavrusu gibi titriyordu. Eserinden gurur duyduğu, Pusat'ın her hâlinden belliydi. Tarık soğuğa dayanamayarak evin içine koştu.

Hemen ardından Bahar indi aşağı. Siyah pantolon ve mavi çiçekleri olan karpuz kollu bir bluz giymişti. Sarı saçlarını yarım topuz yapmıştı, yüzünde de sadece maskara ve parlatıcı vardı. Bir elinde ceketi, bir elinde çantası duruyordu. Naz'la birlikte çıktılar.

Pusat, Bahar'a içi gidiyormuş gibi bakıyordu. Hızla Bahar'ın yanına ulaştı. "Çok, çok güzel olmuşsun." Bahar kafasını boynuna doğru eğdi sevimlice gülerek.

"Teşekkür ederim. İlk defa sevgilimle baş başa yemeğe çıkacağım da heyecanlandım biraz."

"İlk ama son değil," dedi Pusat, Bahar'ın elini öperken. Ardından bakışlarını bize çevirdi. "Biz çıkıyoruz. Bahar'a dikkat edeceğim, aklınız kalmasın," dedi Pusat güven verici bir şekilde.

"İyi eğlenceler," dedi ablamla Naz.

"Telefonlarınız açık olsun," dediğimde birlikte uzaklaştılar.

Naz arkalarından iç çekti. "Küçük Bahar'ımız büyüdü de âşık oldu."

"Pusat da ona çok güzel bakıyor, inanılmaz yakışıyorlar," dedi ablam incelen sesiyle.

Ateş hiç aramamıştı. Zerrin'in, beni Kaya'nın evinde gördüğünü söylediğine neredeyse emindim. Yerimden kalktım.

"Ateş'in yanına geçeceğim, yarın yine uğrarım." Ablama İtalya'ya gideceğimi söyleyip söylememe konusunda kararsızdım, patlayan uçaktan sonra elbette Ateş'le birlikte uçağa binmemi istemeyecekti.

"Kendine iyi bak." Ablamın yanağına bir kez daha öpücük bıraktım ve Naz'la vedalaşarak ayrıldım yanlarından.

Evde ışık yanmıyordu. Yusuf saatler önce gelmiş olduğunu söylemeseydi Ateş'in evde olmadığını düşünebilirdim.

İçeri girdim ve direkt salona geçtim. Karanlıkta, koltukta oturan Ateş'in silüetiyle duraksadım. Elinde viski bardağı vardı, sarıları karanlıkta bile parlıyordu. Işığın loş kısmını açtım ve yanına yürüdüm.

Öfkeliydi, kaşları çatık ve yüzü gergindi. "Bugünkü şovun seni tatmin etmedi mi?" dedim ben de kendime pahalı viskisinden doldururken.

"Neden onun evindeydin?"

"Derdini öğrenmek için."

"O yüzden mi neredeyse dudak dudağaydınız?"

"Zerrin böyle mi söyledi?" dedim şaşkınlığımı gizlemeden.

"Çok yakın olduğunuzu söyledi." Viskimi tek dikişte içip masanın üstüne bıraktım. Ateş'in önünde durdum.

"Yeni bir kıskançlık krizi daha mı?" O da son yudumuna kadar içti viskini ve bardağını yanındaki masaya bırakarak yerinden kalktı.

"Sana bugün neler yapacağını sordum, söyleyebilirdin."

"Gerek görmedim, bu kadar büyütülecek bir şey yok."

"Sen benim sevgilimsin, Aşkın! Ve benim kuzenim seni, eski sevgilinin evinde ve fazla yakın bir şekilde görüyor. Beni nasıl bir duruma soktuğunun farkında mısın? Didem'le neredeyse dudak dudağayken Aylin'in beni gördüğünü düşünsene!" Sesi yüksekti ama bağırmıyordu.

Dudaklarımı aralamıştım ki konuşmama müsaade etmedi. "Doğru, biz gerçek sevgili değiliz, istediğinle istediğini yaparsın, değil mi?"

"Şu çeneni bir kapat da iletişim kurabilelim!"

"Sıkıldım, yoruldum," dedi bezmiş şekilde.

"Bunu son söylediğinde benimle oynuyordun."

"Aşkın, ben istediğim şeylere karşı net bir adamımdır. Ve seni istediğimi hep belli ettim; gücünü, vücudunu, ruhunu... Bu oyuna devam etmek istemiyorum. Sürekli ya başka birine giderse düşüncesinden bıktım. Ya bu oyunu gerçeğe çevirelim ya da sadece ortak olalım." Bakışlarımla durdu. "Bana inanmıyorsun. Birinin, gerçek kimliğini bilmesine rağmen seni istemesine inanamıyorsun."

İçime çektiğim nefesle birlikte, viskiyle karışmış kokusu ciğerlerime doldu. "Hemen şimdi bir karar ver," dedi kısılan sesiyle. "İstemiyorum dersen anlarım, ortaklığımızda değişen hiçbir şey olmaz. Ayrıldığımızı duyururuz ama sen hâlâ yanımda çalışıyormuş gibi davranırsın."

"Peki, *istiyorum*, dersem?"

"O zaman ünlü bir seri katilin ilk sevgilisi olmuş olurum," dedi aynı ciddiyetle. Gözleri dikkatlice yüzümde geziniyordu. Bir adım daha atması vücutlarımızın birbirine dokunmasına neden oldu. Yanağıma bir öpücük bıraktı ve yanımdan geçerek merdivenlere yürüdü.

"Odadayım, sen kararını ver." O merdivenleri çıkarken kadehimi bir kez daha doldurdum. Art arda içtiğim iki dolu kadehten sonra dudağımdan akan viskiyi elimin tersiyle sildim. Ardından ben de yukarı çıktım.

Yatak odasına girdiğimde Ateş, ellerini arkasında birleştirmiş, camdan dışarıyı seyrediyordu. Kapıyı açtığımda yavaşça bana döndü.

"Şimdi, *istemiyorum*, desem artık sevişmeyecek miyiz?"

"Evet," dedi kesin bir şekilde ama istemiyorum, desem bile sevişeceğimizi biliyordum.

Ona yaklaştım. "O zaman diyemem öyle bir şey, senin gibi cevher bırakılır mı? Hem daha bombayla değil de vücut gücümüzle uçak düşüreceğiz." Dudaklarında yarım ağız bir gülüş oluştu. "Yani mecburen gerçekten sevgili olacağız. Ne yapalım?" dedim omuz silkerek.

Yüzündeki gülüş genişledi, bir eli belime gitti ve beni kendisine çekti. Diğer eli de yanağıma çıkmıştı. "Aşkın," dedi harfini uzatarak.

Mırıldanarak çenemi göğsüne yasladım. Dudaklarını alnıma yasladı ve kollarını vücuduma sararak beni kendine daha da çekti. Çenesini saçlarıma yasladı.

Ateş Alanguva, bir kale olmaktan daha öte davranıyor, çapraz da gitmeye çalışıyordu. Piyonumun çaprazında durduğunda da sadece iki seçeneğimiz olacaktı çünkü aynı renklerde değildik. Ya yiyecektik ya da kaçacaktık, üçüncü bir ihtimal yoktu.

Ama ya üçüncü bir ihtimal daha doğsaydı?

3

Parmakları yumuşak hareketlerle saçlarımı okşuyordu, göğsüne yaslı duran başımı kaldırdım ve kıstığım gözlerimle sarılarına baktım. Dokunuşları duraksadı ama başparmağıyla alnımdaki kâkülün bir kısmını hafifçe geriye iterek yüzümü ortaya çıkardı.

"Neden böyle bakıyorsun?" diye sordu boğazını temizleyip.

"Müstakbel kocamı seyrediyorum." Sözlerime güldü, bakışlarını cama çevirdi. Ne düşünüyorsa bu onu mutlu etmişti. Parmağım göğsünde daireler çizerken durdum, işaret parmağımla göğsüne iki kere vurdum dikkatini çekmek için. "Ateş, bu beni sorgulayabileceğin anlamına gelmiyor, farkındasın, değil mi?"

"Seni ne zaman sorguladım, Aşkın?" Ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerimi kıstım.

"Sevgilim olman hiçbir şeyi değiştirmez."

"Değiştirecek." Kendinden fazla emin bir ifadeyle bakışlarını bu kez bana çevirdi. "Şöyle bakmayı kes, amacım seni kontrol etmek değil." Öyle olsaydı bunu asla göstermezdi zaten.

"Zaten edemezsin," dedim rahat bir şekilde. "Yani sırf kıskançlıktan kudurduğun için mi liseliler gibi çıkma teklifi ettin?"

Nefesini sıkıntıyla verdi. "Kendimi yeterince açıkladım ama sanırım sen kapsamlı bir aşk itirafı bekliyorsun."

"Ben her şeyin en iyisine layığım," dedim omuz silkerek. Belimdeki eliyle beni kendisine biraz daha yasladı, artık vücutlarımızın arasında boşluk kalmamıştı. "Bu sevgililik sıfatı altında beni sorgulayamaz, kısıtlayamazsın. Daha önce sorup cevap alamadığın şeylerin cevabını almayı bekleyemezsin. Gerçi bunu düşünecek kadar salak olmadığını biliyorum, be-

beğim. Bu olay, daha önce denemediğim bir şey ve aynı grup merakı gibi bir merak oldu. Çok da şey yapma yani." Tek kaşı havalanırken nefesini verdi.

"Tamam, Aşkın. Sus artık." Omuz silktiğimde kafasını iki yana sallayarak benden uzaklaştı ve giyinme odasına geçti. Ben de peşinden giderek üstümdekileri çıkardım. Bana yandan bir bakış atarak soyunmaya devam ettiğinde göz kırptım. Sütyenimi çıkardım ve siyah, saten geceliğimi giydim. Bu sırada Ateş de üstünü giymişti ve hâlâ beni izliyordu.

Onu orada bırakarak yatak odasına geçtim ve yatağın içine girdim. İşlerim vardı ama bir saat uyusam sorun olmazdı. Ateş de çok geçmeden yanıma geldi, vücudunu vücuduma yaslarken bir kolunu belime sardı, kolunu uzattı ve yastıkla boynumun arasına soktu. Kaslı koluna öpücük bıraktığımda derin bir nefes aldı.

"Gerçek sevgilimle ilk uyuyuşum olacak," dedim yapmacık bir hevesle ama aslında o kadar da yapmacık değildi.

"Uyu, Aşkın."

"Gerçek sevgilimle ilk seksimizi de yapalım mı? Yapalım, yapalım." Kafamı hevesle ona doğru çevirdim ama Ateş yanağıma sert bir öpücük bırakarak beni biraz daha kendisine çekti.

"Yarın yorucu olacak, uyu artık."

"Ama sen, beni yatakta mutlu edemezsen ben, harem kurup seni aldatmak zorunda kalırım. Sonra *Ateş yetmedi* değil de *Aşkın aldattı* olur, ben kötü duruma düşerim."

"Aşkın!" dedi sertleşen sesiyle ve belimden tutarak hafifçe kendisine çevirdi. "Sen herhâlde on gün o güzel kalçanın üstüne oturamamak istiyorsun."

Kafamı hevesle aşağı yukarı salladım, dudağımı ısırdım. "Evet, lütfen!" Eli yavaşça aşağılara inerken boynumu öpüyordu.

"Aşkın." Nefesi boynumu gıdıklarken kıkırdadım. Eli durdu, bir süre hareket bile etmedi.

"Neyse, acıdım sana. Uyuyalım, sonra tüm gün oturamayan sen oluyorsun. Dinlen, dinlen, haydi yine iyisin."

"Bak ya," dedi inanmıyormuş gibi. "Manyak edersin adamı sen." Geceliğin eteğine doğru giden elini tuttum ve karnımın üstüne çekerek parmaklarımı, parmaklarının arasına geçirdim.

Gözlerimi yumdum, sadece bir saat uyusam hiçbir şey olmazdı. Kokusu ciğerlerimde gezerken başımı sert omzuna biraz daha gömdüm, eğilip bir öpücük daha bıraktı.

Uyandığımda bir saat değil, bir saat kırk beş dakika geçmişti. Gece yarısını geçiyordu, acele etmem gerekiyordu. Mışıl mışıl uyuyan Ateş'e çevirdim başımı, dudakları büzülmüştü ve belimi hâlâ aynı sıkılıkta sarıyordu. Yavaşça ayrıldım sıcak kollarının arasından, sessiz adımlarla giyinme odasına geçtim. Üstümü giyinerek gerekli malzemelerimi yanıma aldım.

Evden çıkıp kara kısmına geçtim ve motoruma atladım. İtalya'ya gitmeden önce işlemem gereken bir cinayet vardı. Eğer durulursam şüpheler artardı. Murat ve diğer polisler üste çıktıklarını sanırlardı, gerçekten V'nin inini bulduklarını düşünürlerdi. Bu, egomu ve beni üzerdi. Alanguva arazisinden son hızla çıktım, geç kalmıştım.

İhtiyar'ın kulübesine yirmi beş dakikanın ardından varmıştım. Bu kulübe rıhtımın diğer tarafındaydı ve sadece küçük bir kulübe gibi görünüyordu ama değildi. Alt katında acil durumlar için özel odamız vardı, sadece ikimizin gözleriyle açılıyordu ve zorlanmaya karşılıklı da çok güzel önlem almıştık. Büyük uğraşlar sonucu İhtiyar'ı ikna etmiştim ve zorlandığında kendi kendini imha eden bir oda dizayn etmiştim.

Kulübeye giden kısa bir tünel vardı. Motorumu her zamanki yerine bırakarak tünelin kapısını açtım. Biraz yürüdükten sonra ana odamıza ulaştım, yer altının ışıkları yanıyordu. İhtiyar, beklemeyi pek sevmezdi. Gözlerimi okuttuğumda kapı iki yana açıldı.

İhtiyar köşesine kurulmuş, önündeki dosyalara ve karşısındaki ekrana bakıyordu. "Geç kaldın," dedi kalın sesiyle. "Sen geç kalmazsın, Aşkın. Bir sorun mu oldu?"

"Hayır, işim vardı," diyerek geçiştirdim ve karşısındaki kahverengi, deri koltuğa oturdum.

"Bu iş Alanguva mıydı?" Bana alttan alttan bakıyordu. Bu, *sen anlatmasan da ben anlarım* bakışıydı, bir haltı anlamasa şaşırırdım zaten.

"Evet, artık gerçek sevgiliyiz." Tek kaşı havalandı, buruşuk alnı biraz daha kırıştı. "Bana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi davranıyor." Hissetmediğini de söyleyemezdim ama tutku ayrı, Ateş'in tavırları ayrıydı.

"Belki de gerçekten hissediyordur," dedi Kaptan gözlerimin içine dikkatle bakarken.

Güldüm. "Gerçek kimliğimi bilen kimse sevmez beni; tabii, çıkarları yoksa."

"Ben seviyorum," dedi Kaptan, yüzüme ciddi ifadesini hiç bozmadan bakmaya devam ediyordu.

Gülüşüm genişledi. "V'den en büyük çıkarı olan sensin, İhtiyar." Gülüşüm aniden silindi. "O da yararlanmak istiyor ama onu çözemiyorum. Asıl amacını öğrenemiyorum."

"Amacı senin zekânı tanımak, senin gibi bir güce sahip olmak."

"Öyle olsa hiç düşünmeden beni Cebonayan'daki kirli işlerin ortasına atardı ama o gözünden sakınıyor, bana bir şey olmasından korkuyor."

İhtiyar güldü ancak bu, uzun zamandır duymadığım alaycı ve eğlenen gülüşüydü. Arkasına yaslanarak sakallarını ovuşturdu. Bir süre beni izleyerek eğlenmeye devam etti, onu bozmadım ve ben de arkama yaslanıp kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Çok zekisin, her şeyi çok iyi anlıyorsun ama konu hisler olduğunda aptallaşıyorsun. Ben insanları gözün-

den tanırım ve yanılmam. Gördüm, Aşkın. Alanguva'nın sana olan bakışlarını kendim gördüm ve ben oyunla gerçeği çok iyi ayırt ederim. Haklısın, belki büyük bir amacı var ve seni istemesinin nedeni de bu amaç için kullanmaktı. Ama artık tek nedeni bu değil."

"Yani Alanguva bana âşık mı oluyor?"

"Hayran oluyor," dedi emin bir şekilde. *Bana hayran olmayan ölsün*, diyecektim ki Kaptan, egomu indirmek için on saat edebiyat yapmasın diye sustum.

İhtiyar'ın kendinden emin tavrının etkisinden çıkmak için bakışlarımı masanın üstüne çevirdim. Üç tane dosya vardı. "Hani geç kalmıştım? Çene çalmaya devam mı edeceğiz?" Dosyalarda göz gezdirdim. En baştakini elime aldım, kurbanı inceledim.

"Tuzak bu, polisler hazırlamış. Biraz saçma bu kadar asparagas olması." Kurbanın geçmişi yoktu, bilgileriyse tam olarak polisin seçeceği tarzdaydı. Kaptan kafasını sallayarak onayladı beni. Tuzağa düşmek üzereysem, son çıkış yoluna kadar bana fark ettirmez ve kendi kendimi kurtarmamı beklerdi. Böyle de bir manyaktı işte.

Dosyayı bırakarak ikincisini aldım, bu daha güvenilirdi. Kısa bir incelemenin ardından üçüncüyü de aldım. Bir süre göz gezdirdim, düşündüm. Kaptan gözlerini kısmış, beni izliyordu.

"Plan kurmuşlar, sözde ilkinin tuzak olduğunu düşünecek ve ikinci seçeneğe güveneceğim. Ama bu, o kadar iyi kurulmuş bir plan ki polislerin çoğunun tuzaktan haberi yok, gerçekten V'yi bekleyecekler. İstihbaratın amacı da bu, ilkinin tuzak olduğunu düşünüp ikinciyi seçeceğim ve ikincinin tuzak olmadığıysa hâlâ muallak. Sevdim ben bu bulmacayı, zekice. En azından alışılmış koşuşturmalar yerine akıl oyunlarına başvuruyorlar."

Kaptan kafasını ağır ağır salladı. "Murat Dağhan, seni zorlamaya çalışacak."

"Anca çalışır, Kaptan."

"Bugün hiçbirini de seçmeyebilirsin."

"Hayır, o zaman zorladığını sanır işte. Eğer yenilebilir görünürsem yerler, Kaptan, değil mi?" Yüzünde gururlu bir ifade oluştu, bu ifadeyi görmek hiç kolay olmamıştı bu zamana kadar. Hep huysuzdu ve *ağzımla kuş tutsam karşındaki kartal tutuyor,* diyerek yetersiz hissettirirdi.

"O zaman hazırlan, gece bitmeden bitir işi."

"Üçüncü işi bitireceğim ama istihbarata da küçük bir sürpriz yapmak istiyorum. Eğlenelim biraz."

"Düşündüğüm şey mi?"

"Evet, sen adrese yönlendirirsin." Yerimden kalktım, buradaki silahları yanıma alıp bilgisayarımı hazırladım.

Önce, istihbaratın pusuda beklediği adresin çevresindeki tüm kameraları çevrim dışı bıraktım, böylece onlara gelecek kişinin V olduğundan neredeyse emin olacaklardı. Asıl kurbanınsa sadece evindeki kameraları bloke ettiğim için anlamayacaklardı, ona gidene kadar dikkatli olmam gerekiyordu.

Her şeyi hallettikten sonra beni kısık gözlerle izleyen İhtiyar'a baktım. "Yerin altında çok durma. Yaşlı adamsın, maazallah toprak çeker."

Yanından ayrılarak yukarıya çıktım, motorumu değiştirip adrese sürdüm. Çok geçmeden, kameraların olmadığı ara sokaklardan adrese gelmiştim. Yüzümdeki deri maske kaşındırıyordu. Evin kameralarını çoktan bloke ettiğim için motoru büyük villanın arka tarafına rahatlıkla bıraktım.

Bu gece öldüreceğim adam, ünlü bir şirketin yöneticisiydi. Şerif Meşe... Genç ve hovardaydı. Güzel bir karısı vardı, adam magazinde de görünüşüyle ve işleriyle sık sık gündeme geliyordu. Ama olayın perde arkası çok pisti. Şerif, sürekli

karısına işkence eden manyağın tekiydi; sosyal medyada aşırı mutlu bir ilişki sürüyorlardı, magazin haberleri hep sevgi doluydu. Ama karısı Asude Meşe, iki ay kadar önce yediği dayaklar yüzünden bebeğini düşürmüştü ve Şerif Meşe, bu olayı hiç duyulmadan örtbas etmişti.

Villanın arka bahçesinden duvara tırmanarak girdim araziye. Çok fazla koruması yoktu; olanlar da yüksek eğitimli değil, sıradan korumalardı. Bu gece sadece bir kişi ölecekti. Üç katlı evin ışıkları, en üst kat dışında kapalıydı.

Birinci katın balkonuna zıpladım kenardaki mermerden yardım alarak. İlk kattan sonra ikinci katın demir korkuluklarına tutunarak bir kat daha çıktım ve en sonunda evin terasına ulaştım. Terasın kenarında sessizce bekleyerek içeriyi seyrettim.

Asude Meşe, aynanın önünde iç çamaşırlarıyla duruyordu. Tüm vücudu çürük ve morluklar içindeydi, sırtında işkence izleri vardı. Belli olmasın diye yüzüne dokunmuyor olmalıydı. Asude güzel ve fazlasıyla nahif görünen genç bir kadındı ama gözleri, hüznünü anlatmaya yetiyordu. Koyu kahverengi saçlarını toplayarak sabahlığını iç çamaşırlarının üstüne geçirdi, geniş yatağın köşesinde oturdu gözlerinden akan yaşlarla.

Çok geçmeden odaya Şerif girdi, banyodan yeni çıkmış olacak ki saçları ıslaktı. Yatağın kenarında oturan Asude'ye yaklaştı, çenesinden tutarak kaldırdı kafasını. "Zırlama artık!" Yanağının iki yanından sertçe tutmuş, karşısındaki kadına düşmanca bakıyordu. "Çıkacak mısın bir daha iznim olmadan bahçeye? Sanki ben korumalarla fingirdeştiğini görmüyorum! Sürtük!" Kadının kafasından sertçe iterek yatağa düşmesine neden oldu. Ellerim kaşınıyordu.

"Haydi, bağırsana! Gelip alsınlar seni elimden o altına yatmaya çalıştığın korumalar."

"Sadece annemi aramak istemiştim!" dedi zorlukla tekrar doğrulurken.

"Arayamazsın! Bana soracaksın, benden isteyeceksin. Bana bak, bir dahakine dayakla kurtulamazsın. Anneni de babanın yanına gönderirim, anladın mı?" Asude nefretle karşısındaki adama bakıyordu. *"Anladın mı,* dedim sana?" dedi. Asude cevap vermeyince yüzüne sert bir tokat attı ve bu, ona tanıdığım sürenin sonunu getirdi. Yalnız kalmasını beklemeyecektim.

"Hemen de morarıyor siktiğimin yüzü, yarınki yemeği iptal ediyorsun. Morluğun geçince çıkarız." Terasın diğer kapısından yan odaya girdim, ses çıkararak hareket ettim. Koridora çıktım ve kapının hemen kenarına sindim.

Kapıyı tıklattım ve çok geçmeden Şerif şaşkınlıkla odadan çıktı. Yandaki odaya geri gidip ses çıkarmaya devam ettim ve loş ışıkta çok geçmeden beni fark etti.

"Sami! Neredesiniz lan siz?" İçeri girip silahını alacaktı ki ensesinden tutarak yan odaya çektim ve sırtını duvara yasladım. Kemerimdeki bıçaklardan birini karnına geçirirken onun şaşkınlığından yararlanarak dilini kemerimden çıkardığım makasın arasına aldım ve kopardım.

Ağzından oluk oluk kan akarken gözleri korkuyla irileşmişti. Aynı Asude'ye yaptığı gibi yanağının iki tarafından tuttum, acıyla inliyordu ama sesi çok çıkmıyordu. "Hemen de kopuyor siktiğimin dili. Haydi, bağırsana! Gelip alsınlar seni elimden," dedim karanlık sesimle. Elini kaldırdı karşılık vermek için, bense bunu fırsata çevirerek kemerimden çıkardığım uzun bıçakla elini ahşap duvara sapladım.

Konuşmaya, yardım istemeye çalışıyordu. "Aa, yazık sana. Sen uf mu oldun?" Yüzüne iyi bir yumruk geçirdim, hemen ardından kasıklarına, iki büklüm olmasına neden olacak kadar sağlam bir tekme attım.

"Yetmeyecek, seni bir ay boyunca bir odaya bağlayıp işkence etsem yine yetmez. Ama bir ayımı alacak kadar değerli bir pislik değilsin. Şanslısın."

Karnında asılı duran bıçağı daha derine bastırarak aşağı doğru sertçe indirdim. Karnı ikiye yarılırken dakikalar içinde öldü. Diğer elinden de kaldırarak ahşap duvara tutturdum, kafası öne düşmüştü. Eldivenimi karnına sokarak iki parmağıma kan bulaştırdım. Böylece asla bu cinayeti, ince parmaklı bir kadının gerçekleştirdiğini düşünemezlerdi.

Duvara, Şerif'in cansız bedeninin hemen arkasına koca bir V harfi çizdim. Bu sırada kapıya gelen karartıyı da fark ettim. Asude kapıda durmuş, bana bakıyordu. Güzel gözleri irice açılmıştı, korkuyor ve acı çekiyordu.

Geriye doğru bir adım attım, maskeli yüzüme bakıyordu. Vücudumda açıkta kalan hiçbir yer olmadığından ve kat kat giyindiğimden kadın olduğumu anlamasının imkânı yoktu. "Teşekkür ederim," dedi dudaklarını oynatarak. Bu iş için beni tutan oydu zaten ama kocasına duyduğu nefretten yapmamıştı, çaresizlikten yapmıştı. İçeri girdiğim gibi terastan aşağı inerek çıktım evden.

Hızla kulübeye geri döndüm. Üstümdeki her şeyi eriterek kansız, temiz kıyafetler giydim ve çıktım. Başka bir plakasız motora binerek tuzağa sürdüm.

Büyük, lüks otelden uzakta; kimsenin göremeyeceği bir yere pusu kurdum. Son zamanlarda V olduğunu iddia eden genç bir adam vardı ve bu sayede güçlü mafya adamlarıyla iş yapıyordu. İhtiyar'dan göndermesini istediğim de bu adamdı. Baran zeki değildi hatta azıcık beyni olsa böyle oyunlara kalkışmazdı.

İhtiyar, Baran'ı buraya ünlü bir mafya gibi davranarak çağırmıştı, sözde V'yle iş birliği yapmak istiyordu. Bu adres, aynı zamanda istihbaratın kurduğu tuzaktaki kurbanın bulunduğu adresti. Gidecek, adam öldüremeyecek ama aynı odada V olduğunu söyleyerek bulunacaktı. Sessizce etrafı izlerken saate baktım.

Aradan geçen iki dakikadan sonra tüm cadde aydınlandı, pusuda bekleyen polisler yerlerinden çıktılar. Her yeri polis

arabaları sararken binanın tepesinde dahi helikopter uçuyordu. Her geçen saniye daha da keyiflenirken Baran'ı içeriden çıkarışlarını izledim. İki polis koluna girmişti.

Baran'sa, "Allah belamı versin ki ben değilim! Yalan söyledim!" diye bağırıyordu göt korkusuyla. Deniz diğer tuzakta olmalıydı, etrafta görünmüyordu. Murat da çıktı polislerin ardından ama yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı, gözleri etrafta geziniyordu. İşte, o gerçek V'yi arıyordu.

Geriye doğru adımladım ve geldiğim gibi sessizce geri döndüm. Telefonum çalıyordu, Ateş uyanmıştı anlaşılan. Motorumu tekrar Alanguva malikânesine sürdüm.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Tüm işlerim bittiğinde sabah olmak üzereydi, jet skiden inerek ada tarafına geçtim. Salon boştu, yatak odamıza çıktım. Ateş ayakta dikilmiş, elinde telefonuyla bir o yana bir bu yana dönüyordu. Beni gördüğünde telefonunu indirdi ve yatağın üstüne attı.

"Ortalığı birbirine katmışsın yine," derken fazlasıyla alıngan bir ifadesi vardı.

"Üzüldün mü bensiz uyanınca?" dedim sevimlilik yaparak.

"Neden beni uyutup kayboldun?"

"Yok, amacım bir saat kestirmekti zaten. Merak etme, tek başıma adam öldürdüm. Kimseyle çatışma ortasında öpüşmem. O sana özel, sevgilim." Banyoya girdiğimde peşimden geldi, üstümdeki her şeyi çıkarırken beni izliyordu.

"Söyleseydin sana engel olmazdım," derken hâlâ fazla alıngandı. Bu adamın nazları beni bir gün öldürecekti.

"Olamazdın zaten. Bebeğim, biz her şeyi böyle birbirimize haber mi vereceğiz?" Tamamen soyunup, duş kabinine girerek suyu açtım. Ateş hâlâ gergin bir tavırla beni izliyordu. Bakışları vücudumda uzun uzun gezinirken kaşları çatıktı. Demek mükemmel fiziğim de bu sefer onu sakinleştiremiyordu.

"Şerif'i tanıyordum, dili kesilecek kadar ne yaptı? Bulaştığı çok kirli iş yok."

"Karısına işkence ediyordu." Sözlerime şaşırdı.

"Karısına çok âşık gibiydi."

"Hasta piçin tekiydi. Siktir et, konuşmaya değmez," dedim saçlarımı şampuanlarken. Kalçasını lavabonun mermer tezgâhına yasladı.

"Bana söyleyebilirdin, sana engel olacak değildim ama beni uyutup ortadan kaybolmak ne demek?" Saçlarımı şampuanlamaya devam ettim.

"Korktun mu seni terk ettim diye?" dedim durulamaya geçerken, gözlerimi de kapatmıştım. "Her işimi haber verecek değilim. Değil mi? Sonuçta sen de işine gelmeyen bir şey olduğunda sorularımı hiç duymuyorsun." Saçlarımı duruladıktan sonra vücudumu yıkamaya başladım.

"Bunu bir daha yapma."

"Dünyaca ünlü seri katil, sevgili tribi çekiyor; inanılır gibi değil."

"Aşkın, işim var deseydin sana engel mi olacaktım?"

"Evet, olacaktın. Hatta bir süre sonra *artık seri katilliği bırak, evimin direği ol*, diyebilirsin, o potansiyel var sende."

"Aşkın! Ciddi ol biraz." Ona yandan bir bakış atarak vücudumu yıkamayı bıraktım. "Ve bir daha böyle bir şey yapma."

"Emrin olur, paşam." Sinirle verdi nefesini.

"Çakma V'nin yakalandığı haberleri gündemde, yine polislerle mi oynadın sen?"

"Onlar oynamak istiyor, ben de pas veriyorum. Sonra oturup ağlıyorlar," dedim köpüklü ellerimi iki yana açarken.

"Akşama doğru çıkarız," dedi ve arkasını döndü. O banyodan çıkarken ben de duşuma devam ettim.

Banyodan çıktığımda Ateş ortalarda yoktu, üstümü giyinerek yatağa girdim. Birazcık vücudumu dinlendirebilirdim. Başımı Ateş'in yastığına yasladım, derin bir nefes aldım ve gözlerimi yumdum.

İki saat uykunun ardından vücudum epey dinlenmişti. Vücudumu esneterek çıktım yataktan, Ateş'in hâlâ sesi soluğu çıkmıyordu. Üstüme gündelik bir şeyler giyerek aşağı inecektim ki duyduğum sesle durdum.

Ateş biriyle konuşuyordu, bir süre kulak misafiri oldum. İngilizce konuşuyordu, İtalya'yla ilgiliydi. Kapıyı hafifçe araladım, burası Ateş'in çalışma odasıydı. Gözleri beni buldu, ardından konuşmaya devam etti.

Gözüm geniş koltuğa takıldı, beni ilk yakaladığı zaman kan bulaştığı için değiştirdiği koltuğa. Koltuğa geçtim, bir sigara yakarken bakışları üstümdeydi. Aradan geçen beş dakikanın sonunda telefonu kapattı, yanıma yaklaştı.

Geçmişin öfkeli yüzü ara ara üste çıkmaya çalışıyordu ama içimde bir taraf, o öfkeyle savaşıyordu. Savaşan kısım, Alanguva'nın gözlerine baktığımda gardını indiren taraftı şüphesiz.

"Burada ilk oturduğumda tehdit ettiğin, dizginlemeye çalıştığın bir seri katildim. Şimdiyse evin hanımı olarak oturuyorum, kadere bak."

İfadesiz yüzü hâlâ kızgın olduğunu gösteriyordu. Gözlerimi devirerek sigaramdan derin bir nefes aldım. Biraz daha yaklaştı, yanıma oturdu ve elini belime sararak beni kendisine çekti.

"*Hâlâ* dizginlemeye çalıştığım bir seri katilsin," dedi sert ifadesini bozmadan.

Elimi güzel yüzüne çıkardım, hafifçe sakallı yanağını okşadım. "Öyle mi?" dedim vücuduna biraz daha yaklaşarak. "Ama bunun asla olmayacağını da öğrendin artık." Dudaklarımı dudaklarına sürttüğümde derin bir nefes aldı. "Değil mi?"

"Evet," dedi ancak ne dediğimi duyuyor gibi değil, hemen dudaklarımı öpmek istiyor gibiydi.

"Ne evet, Ateş?" dedim gülümserken.

"Aynen ondan," dedi ve eğilip gülüşüme uzun bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde nefesini sesli şekilde verdi.

"Murat'ın ifadesini görmen gerekliydi, çok eğlendim."

"Fazla eğleniyorsun, o adama dikkat et."

"Ya sen benim için endişeleniyor musun? Sevgilisi için korkarmış da," dedim yanaklarını tek elimle iki yandan sıkarak. Gülerek hafifçe vurdu elime.

"Çok çabuk alıştın sevgiline," dedi sesi tam anlaşılır çıkmazken.

"Çabuk uyum sağlarım ben, yarın evlensek yine aynı hızla adapte olurum, inanır mısın?"

"O kadar çok evlilikten bahsediyorsun ki bir gün kendimi seninle evli bulacağım diye korkuyorum."

"*Korkuyor musun?*" dedim alayla. "Yerinde olmak isteyen milyonlar var, haberin yok. Nankörlük işte."

"Haydi, kahvaltıya geçelim, Ferda bekliyor." Yerimden kalkarak elimi uzattım, bir elime bir de gözlerime baktı ve sarılarını çekmeden elimi tuttu.

Birlikte aşağı indik. "İtalya için planların neler?"

"Kanlı ve yorucu olacak, Vaşak peşinde olduğumu biliyor. Biz açık açık gideceğiz, çatışma olacağı kesin."

"Endişelenme, ben hallederim. Karşılığında bir uçak yeter, çok bir şey istemiyorum." Yandan yandan baktı.

"Karşılığı olacak zaten, Aşkın."

"Geçen seni siber saldırıdan kurtardım ama bir karşılık alamadım, sevişmek ödeme şekli sayılmıyorsa bana iyi bir hediye vermen gerekli."

"İstediğin bir şey var mı?"

"Tesiste kullandığın kuantum bilgisayarlardan istiyorum."

"Neden?"

"Uçak da istiyorum, yeni bir ada da olabilir. Az bile bence bana, cimrisin oğlum sen. Başka bir mafyaya böyle yardım etsem dünyaları ayaklarıma sermişti."

*Jet ski*ye binerken Ateş yine arkama geçmişti. "Ben mafya değilim." Kafamı *kesin öyledir* der gibi salladığımda kollarını belime doladı.

"Sen mafya babasısın, ben de anası olabilirim." Güldüğünü sırtıma çarpan göğsünden hissettim. Çok geçmeden indik,

el ele eve yürürken karşımda hiç beklemediğim bir görüntü belirdi.

"Oradan gelen yeşil bir dev ve yanındaki de minik, mavi bir Şirine mi? Yoksa ben mi yanlış görüyorum?" Pusat ve Bahar el ele eve doğru yürüyorlardı ve geldikleri yön Pusat'ın evinin olduğu taraftı. Bahar'ın üstünde dün dışarıya çıkarken giydiği pantolon vardı ama bluzu yerine Pusat'a ait olduğu belli olan, dizlerine gelen bir tişört vardı. "Shrek, Şirine'yi eve mi atmış yoksa benim gözlerim mi bozuldu? Şimdi bir de dev katili olacağım, al başına belayı."

Pusat, Bahar'a eğilerek bir şeyler söyledi. Bahar kıkırdayarak ona biraz daha sokuldu ve çok geçmeden karşımızda durdular.

"Bahar? Sabahın köründe bu devin yanında ne işin var?"

"Sana da günaydın, Aşkın," dedi konuyu değiştirmek ister gibi.

"Sen gece eve gitmedin mi?"

"Şimdi şöyle oldu. Biz yemek yedik ama birbirimize doyamadık. Pusat, *gel, bana gidelim, sana evimi gezdirmek istiyorum*, dedi. Ben de Aylin ablayı aradım, haber verdim merak etmesinler diye. Sonra Pusat'la öyle oturduk, geç olunca burada kaldım ben de."

Kötü bakışlarımı, zevkten dörtköşe olmuş Pusat'a diktim. "Bana baksana sen!" Pusat bana sinir bozucu bir bakış attı.

"Ne var yani? Siz masa kırıyorsunuz, biz birlikte uyuyunca mı problem oldu?" Pusat'ın sözleriyle Ateş boğazını temizledi.

"Masayı neden kırmışlar, Pusat?" diye sordu Bahar merakla.

"Bilmiyorum ki, hayatım. Anlamadım ben de, bir tuhaflar. Sen acıkmışsındır. Boş ver onları, biz kahvaltıya geçelim." Shrek, Bahar'la eve geçerken biz de peşlerinden gidiyorduk.

Bahar'ın boyu, Pusat'ın göğsüne geliyordu; zaten iri ve uzun olan Shrek, Bahar'ın yanında ayrı bir sırıtıyordu. "Şunlara baksana, bu dev yer Bahar'ımı," dedim Ateş'e kısık sesle.

"Birbirlerine her geçen gün daha da bağlanıyorlar, güzel bir şey," dedi bakışları önümüzdeki çiftteyken.

"Pusat'ın mutlu olması, seni de mutlu ediyor." Memnuniyetsiz bir tavırla onlara baktım.

"Evet çünkü benimle kafayı bozmuştu, kendi canının asla önemi yoktu. Ama şimdi Bahar var. Artık Bahar için de olsa dikkat edecek."

"Öyle olsaydı kendini kurşunların önüne atmazdı, biraz sinir bozucu ama bu dünyadaki ilk aşkı hâlâ sensin." Güler gibi oldu. Salona girdik, masa düşündüğümden daha kalabalıktı. Ferda, Zerrin, Yade ve Arhan vardı.

Yade'nin kıskanç bakışları, Bahar ve Pusat'ın üstündeydi. Arhan, Ferda'nın yanına oturmuş, telefonuyla ilgileniyordu.

"Günaydın," dedi Ferda bizi fark ettiğinde. Pusat, Bahar için sandalyeyi çekti ve rahat oturması için belinden tutarak destek olup yanına oturdu.

"Günaydın." Yerlerimize geçtik, Ateş'le yan yana oturduk.

"Çok üzüldük, Ateş, çok geçmiş olsun. Babam en kısa zamanda seninle konuşmak istiyor," dedi Yade gerçekten üzgün şekilde patlayan uçağı kastederek.

"Önümüzdeki hafta uğrarım Yahya amcaya," dedi Ateş kahvesini yudumlarken.

Ben masaya oturduğumdan beri telefonu elinden bırakmış ve tetikte bekleyen Arhan'sa kahvaltı yapmıyor, korkuyla bana bakıyordu. Büyük ihtimalle son konuşmamız aklındaydı.

"Neden dondun, Arhan?" diye sordu Ferda.

"Y-Yok yok bir şey." Bakışlarımı üstünden çektiğimde tuttuğu nefesi sesli şekilde verdi.

Pusat, Bahar'ın tabağını doldurmaya başladığında kulağına eğilmiş, doldurduğu her şeyi tek tek sayıyordu.

Zerrin'in bakışları sık sık üstüme uğruyordu. Ateş'e söyledikleri aklıma gelirken arkama yaslandım. "Nasılsın, Zerrin? Kaya'yla ne yaptınız dün?"

Şaşırdı bir an. "İyiyim, biraz oturduk. Neden ki?"

"Sen gelmeden önce biz de oturuyorduk, öpüşmek üzere falan değildik yani. Neyse ki zeki bir sevgilim var da aptal aptal kurulan cümleleri gündemimiz yapmıyoruz. Değil mi, aşkım?" dedim kafamı Ateş'e çevirip destek beklerken. Ateş de benim gibi arkasına yaslandı.

"Ben öyle demek is-" Zerrin konuşmaya çalıştı ama onu kestim, utanmıştı.

"Sorun yok," dedim yapmacık bir şekilde gülümserken. Ferda şaşkınlıkla bir bana bir de Zerrin'e baktı. Yade ise büyük ihtimalle dedikodu topluyordu.

Kahvaltımıza devam ederken Pusat ekmeğe bal ve kaymak sürerek Bahar'a uzattı. "Aç bakayım ağzını." Bahar ağzını açtığında elindeki ekmeği Bahar'ın ağzına eliyle verdi, diğer eliyle dudağından akan balı temizledi. Tabii, Pusat kendi ağzına göre hazırladığı için Bahar'a fazla gelmişti ve her an nefessiz kalabilirdi. Bahar koca lokmayı zorlukla çiğnerken bu hâli fazla tatlı gelmiş olacak ki Pusat çenesinden kendine çekerek Bahar'ın yanağına koca, sulu bir öpücük bıraktı. Yade artık kahvaltı yapmayı bırakmıştı.

"Eli yok mu bu kızın, anlamıyorum. Gören de beş yaşında sanacak," dedi Yade kısık sesle ama masadaki herkes duydu. Bahar'ın yüzündeki neşeli ifade kaybolurken Pusat, sert bakışlarını Yade'ye çevirdi.

"Sevgilim değil mi? İsterse on tane eli olsun, sana mı soracağım?"

"Birden oluşan bu çocuk sevgini anlamış değilim. Gerçi sen çok yufka yürekli bir adamsın, Pusat. Ama sırf kör diye acıyıp birlikte olmak zorunda değilsin." Sözleriyle çatalım sertçe tabağıma düştü, Yade'nin bu hadsiz sözleri herkesi şaşırtmıştı.

"Yade! Terbiyeli ol," dedi Ateş sert sesiyle.

"Bahar'ımın gözleri ama senin kalbin kör, Yade. İğrenç bir insansın," dedi Pusat saf bir öfkeyle.

Yade başını dik tutmaya çalıştı ama Pusat'ın sözleri onu etkilemişti. Ancak hâlâ oturmaya devam ediyordu.

"Hâlâ oturuyor ya, elimde kalacak!" dedim kendime engel olamayarak. Şaşkın bakışlarını bana çevirdi bu sefer. Ateş'in eli elimin üzerine gitti beni sakinleştirmeye çalışırcasına.

"Gitsen iyi olur, Yade," dedi Ateş, Bahar'ın dolmuş gözlerini gördüğünde daha da öfkelenerek.

"Beni evinden kovuyor musun?"

"O kovmuyor, ben kovuyorum," dedim araya girerek. "Sana daha önce bir şans vermiştim ama kaybettin, o gözlerini oyup eline vermemi istemiyorsan hemen defoluyorsun ve bir daha gözüme görünmüyorsun. Anladın mı?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun ki? İki günlük kadınsın, ben Ateş'in çocukluk arkadaşıyım." Güldüğümü görünce konuşmaya devam etti: "Sen kendini ne sanıyorsun? Küfür etmeler, tehditler, sen kimsin ki? Arkanda V var diye mi bu kadar öz güvenlisin? Söylesene, Ateş, V'ye ulaşmak için mi bu kadına tahammül ediyorsun? Sen nefret edersin böyle kaba kadınlardan. Ya siz ne çeviriyorsunuz?"

Sözleri yine beni şaşırtmamıştı, Arhan'ı da şaşırtmamıştı çünkü bu kozu ona veren oydu. Ve Arhan, ciddi anlamda sıçtığının farkına vararak elini dudaklarının üstüne götürdü tüm dünyası başına yıkılmış gibi. Somut bir şekilde o dünyanın başına yıkılacağının farkındaydı çünkü.

"Kalk ayağa, ben sana göstereyim V'yi," dedim kararan sesimle. Ateş'in elimi tutuşu sıkılaştı.

"Yade, haddini çok aştın! Benim sevgilimle bu şekilde konuşamazsın, hem de bizim masamızda. Sanırım sen de arkadaşlığımıza ya da babana güvenip bu kadar saçmalıyorsun. Ama biraz daha devam edersen ne arkadaşlık kalacak ne de babana olan saygım. Anlıyor musun?"

Yade sözlerimizi sindirmeye çalışırmış gibi zorlukla nefes aldı, yerinden kalktı. Bakışları, ona öfkeyle bakan Pusat'a kaydı.

"Seni de tanıyorum, Pusat. Yeni şeylere heveslenmişsin, herhâlde karanlık hayatına birazcık pembelik katmak istemişsin. Bebek bakıcılığından sıkıldığın zaman görüşürüz."

Artık dayanamayarak yerimden kalkacaktım ki Ateş beni yine engelledi, kulağıma eğildi. "O senin dişin değil, sakin ol. Boş konuşuyor. Bir çaksan diğer tarafa gidecek, haberi yok." Bu sözleri beni sakinleştirebilirdi, eğer ağlamamak için kendini sıkan Bahar'ı görmüyor olsaydım.

Ancak Yade canını kurtararak çıktı salondan. Ferda şaşkınlıkla bakıyordu, Arhan her an ağlayacak gibiydi, Zerrin'se üzülmüştü. Zerrin de Yade'nin peşinden çıktı, büyük ihtimalle konuşmaya çalışacaktı.

"B-Bahar, güzelim, yok öyle bir şey. İnanmadın ona, değil mi?" dedi Pusat titreyen sesiyle.

"Ben, ben nefes alamıyorum. Dışarı çıkmam gerek," dedi ve hızla kalktı yerinden, ben de yerimden kalkmıştım ancak Bahar dayanamıyormuş gibi kapıya koşmaya çalıştığı için yetişemedim. Ve kapının hemen yanındaki duvara sertçe çarpıp yere düştü.

Ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. Elleriyle yüzünü kapatırken omuzları sarsılıyordu.

Pusat benden önce ulaştı ve yere eğildi. Elini Bahar'ın omzuna koydu. "Bahar-" Bahar omuz silkerek elini itti.

"Haklı o, biri beni tutmadan yürüyemiyorum bile. Şu hâlime bak!" Ben de yanına eğildim, alnı kızarmıştı, çok şiddetli vurmuştu.

"Hâlinde hiçbir şey yok! Bir kendini bilmezin yüzünden kendini mi hırpalayacaksın? Sendeki güç ne bende var ne o baba parası yiyen salakta. Masum olman, seni bebek yapmaz. Seni ne kadar kıskandığını hissetmedin mi? Her şeye rağmen bu kadar gülümsemeni, mutlu olmanı kıskandı. Ağlama, güzelim. Hayatta hep böyle insanlar olacak ve onların karşısında dimdik durmayı da öğreneceksin," dediğimde Bahar'ın ağlayışı iç çekişlere dönüşmüştü. Saçlarını yavaş yavaş okşayarak düzelttim.

Ferda buz getirmek için hızla kalktı yerinden. Pusat çaresiz ve dolu gözlerle Bahar'ı izliyordu.

"Sen çok nahifsin, miniciksin ama bu, seni bebek gibi gördüğüm anlamına gelmiyor. Seni ilk gördüğümden beri güzel yüzünden başka hiçbir şeyi düşünemez oldum. Ne acımasından bahsediliyor? Yanmışım kızım ben, minicik boyunla ne yaptın bana?" Pusat'ın kısık sesle söylediklerini yakınlarında olduğum için sadece ben duymuştum. Bahar biraz da olsa sakinleşmişti.

Ferda koşarak getirdiği buzu Bahar'ın alnına koydu. "Sadece buzla olmaz, biz bir doktora görünelim," dedi Pusat.

"Bir şeyim yok," dedi Bahar ağlamaktan kısılmış sesiyle.

"Olsun, emin olalım," dedi ve Bahar'ı ani bir hareketle kucağına aldı. Ferda'nın buz tuttuğu eli düştü. Bahar, başını Pusat'ın göğsüne yaslayıp ona iyice sokuldu ve salondan çıktılar.

"İnanamıyorum ya, cidden inanamıyorum artık. Bu kıskançlık değil, başka bir boyut," dedi Ferda dehşet içinde.

"Artık sürekli Didem'le onu eve çağırmayı kesersin, Ferda," dedi Ateş de gergin tavrıyla.

"Bu davranışlar... Bilmiyorum, abi. Çok korkunç insanlara dönüşmeye başladılar. Ya insan nasıl kıyar bu kıza? Benim aklım almıyor." Masaya geri oturduk ama kahvaltı yapacak iştahım kalmamıştı. Soğumuş kahvemden büyük bir yudum alırken Arhan'a diktim gözlerimi.

"Yok ya, böyle olmayacak, ben görüşüp haddini bildireceğim ikisine de," diyerek yerinden kalktı Ferda ve salonu terk etti.

Arhan artık her an kaçabilirdi, Ateş de aynı şekilde bakışlarını ona dikti. "Sen Yade'ye ne anlattın?"

Yutkundu, bir bana bir Ateş'e baktı. "Allah'ım, iki psikopatın hedefiyim, sen beni doğmamış çocuklarıma bağışla, sen bu yakışıklılığı erkenden alma."

"Arhan!" dedim bağırarak ve sıçradı yerinden. "En son ne dedim ben sana?"

"Ne dedin, yengeciğim?"

"Ne dedim?"

"Ne dedim?" dedi kasıtsız şekilde beni taklit ederek. "Şey, ben Yade'yle konuştum. Zaten senin V olabileceğini düşünmemiş ki, sadece iyi dövüştüğünü falan biliyor ama ben lafı biraz kıvırdım. Artık V senin yakının, akraban falan sanıyor. İyi yapmış mıyım?"

"Arhan, sen etrafta boşboğazlık mı yapıyorsun?" Ateş de bağırdığında artık Arhan'ın rengi tamamen atmıştı.

"Ya bilerek yapmadım, yabancı değil ki. Yade yani."

"Gördün az önce Yade'nin neler yaptığını. Bu sondu, Arhan. Aptallıkların sınırı aşıyor. Öyle salak arkadaşlarım var ki düşmana çalışıyor hepsi, lan kendinize gelin! Hangi birinizle uğraşacağım ben?" Ateş'in bağırmaktan boynundaki damarlar belirginleşmişti. Üstümdeki öfke uçarken bakışlarımı ondan alamadım bir an.

"Kötü bir niyetim yoktu."

"Sikerim niyetini de seni de! Kaybol gözümün önünden." Arhan daha fazla şansını zorlamayarak çıktı salondan. "İşim başımdan aşkın, bir de çoluk çocuğun arkasını topluyorum."

"Evlenelim, kendi çocuklarının arkasını topla," dedim elimi ensesine atarak. Az önceki korkunç ifadesi aniden kaybolurken derin bir nefes aldı. Yumuşayan bakışlarını bana çevirdi.

"Sen çok iyi bir ablasın, farkındasın, değil mi?" Bahar'a olan yaklaşımımdan bahsediyordu.

"Kötü olduğum bir konu göstersene."

"Bahar da ablan da sana sahip oldukları için çok şanslılar. Sadece onlar da değil." Durdu. "Sen, bu ülkedeki kadınların başına gelmiş en güzel ikinci şeysin."

Birincisi sarı saçlı, mavi gözlü bir yârdı.

Kocaman gülümsedim.

Ateş'in yeni uçağındaydık. Adamda para bok gibiydi, zevkine uçak patlatıyor ve istediği an yenisini alabiliyordu. Hem de bu diğerinden daha lükstü. İlk baktığım şey yatak odası olmuştu, diğerinden daha büyüktü. Yine üstünde *AA* yazıyordu.

Elimdeki şampanyayı yudumlayarak etrafı izliyordum, Ateş karşımdaki deri koltukta oturmuş, bana bakıyordu.

"Yedin uçağı, Aşkın."

"Yoo, kıskanmadım ki hiç. Beş cinayete daha güzelini alırım," dediğimde güldü. "Bu sefer AA, Ateş ve Aşkın oluyor değil mi, sevgilim?" dedim hemen şımararak.

Kafasını iki yana salladığında kaşlarımı çattım. "Olmuyor mu?"

"Nasıl istersen öyle olsun," dediğinde tatmin olmuş şekilde sırıttım.

"Ablan uçağa binmene nasıl razı oldu?" Uçuştan önce ablamın yanına giderek yurt dışında acil bir işimizin çıktığını söylemiştim. Tabii, patlatılan uçaklardan sonra yüreği ağzına gelmişti ama Ateş'in gerekli her önlemi aldığını söyleyerek içini rahatlatmaya çalışmıştım.

"Pek memnun kalmadı."

Pusat yanımızdaki koltuğa oturmuş, kederle telefonuna bakıyordu. En son Bahar'la arasını düzeltmişti ama Bahar, onu bıraktığımızda pek kendine gelebilmiş değildi. Pusat neredeyse alt dudağını sarkıtıp bebek gibi ağlayacaktı.

"Bahar sana dargın falan değil," dedim bu sıkıcı hâlinden çıkması için. Laf sokmalarıma karşılık vermiyordu ve ben sıkılıyordum. "Bak, Shrek. Biraz üzgün ama olsun. Böyle böyle büyüyecek. Biz onun büyümesine izin vermedik, hepimizin göz bebeğiydi o. Önceden olsa Yade o evden sağ çıkabilir miydi sanıyorsun? Eğer Bahar'ın kalbi hastayken böyle bir şey deseydi Bahar üzüntüden kaldıramazdı ve zaten onu Yade'yle aynı ortama sokmaz, bir kelime etmesine müsaade etmezdim."

"Ben bilseydim Yade'yi o masaya oturtmazdım zaten," dedi Pusat öfkeyle. "Ama bu kadar iğrençleşeceğini düşünemedim."

"Ağlamayı kes artık, Bahar iyi."

"Nasıl ağladı orada, görmedin mi? Gitti, kafasını vurdu bir de, kıyamam. Böyle büyüyecekse büyümesin, ben ona bakarım." Kafasını Ateş'e çevirdi. "Allah aşkına yapalım şu ameliyatı artık ya, içim gidiyor her damlasına," dedi içli içli. Ateş onu izledi bir süre.

Pusat yine iç çekerek telefonuna döndü ve o ekrana kilitlendi. Yerimden kalkarak hızlı bir hamleyle telefonu elime aldım. Pusat engel olmaya çalışsa da başarılı olamadı. Ve tam da tahmin ettiğim gibi ekranda Bahar vardı. Dün geceye ait olan fotoğraflar Pusat'ın yatağındaydı. Bahar, Pusat'ın göğsünde mışıl mışıl uyuyordu ve Pusat ekrana otuz iki diş sırıtarak bakıyordu.

"Karıştırma özelimi, ver şunu."

"Bizim özelimiz yoksa sizin de olmasın, Pusat," diyerek ekranı kaydırdım, her fotoğraf Bahar'a aitti.

"Çık galeriden."

"Ama sen öyle dersen ben daha çok bakmak isterim, akıllım." O bana doğru yürürken ben de seri hareketlerle kaçıyordum. En sonunda galeriyi kapattım ve müzik listesini açtım. "Tamam be ağlama, müzik dinleyeceğim."

"Benim telefonumu da kırmayın, amına koyayım ya," dedi Pusat büyük bir endişeyle.

"Kırar mıyız ki Ateş?" dedim hevesle kafamı Ateş'e çevirerek. Ateş kadehini yudumlarken bizi izliyordu.

Nihayet şarkı açtığımda telefonunu kurcalamayacağıma emin olarak yerine oturdu, ben de yanına oturdum. Eski şarkıların olduğu listeye girdiğimde eğlenceli bir şarkı arıyordum. Asıl bombayı patlatmak için durdum ve Shrek'e gıcık bir bakış attım.

Ateş de bu sırada yerinden kalktı, bir şey söylemeden uçağın diğer tarafına geçerek gözden kaybolmuştu.

"Aa, sen bilmiyorsun, değil mi? Tabii, söyleme vakti olmadı, çok yeni her şey. Biz gerçekten sevgili olduk," dedim aniden.

"Ne?"

"Dün Ateş geldi, dedi ki *ben dayanamıyorum artık, sabrım kalmadı.* Ya benim ol ya kara toprağın. Nedeni de kıskançlıktan ölmesi. Nedir ki Kaya'nın evine gitmişim, az kalsın ağlayarak *beni, beni, Bihter'ini,* diyecekti de zor tuttum, yani mecbur sevgili oldum, ne yapsaydım?"

"Şaka yapıyorsun," dedi hayretler içinde.

"Yok, yok, yapmıyorum. Diyor ki *sana iki seçenek sunuyorum, hemen şimdi bir karar ver, benim dayanacak gücüm kalmadı, yoruldum artık.* Neler, neler..." dedim elimi sallayarak.

"Sallıyorsun," dedi gözleri irileşirken ama bir yanı inanıyor gibiydi.

"Ya aşk itirafı yaptı diyorum. Şey diyor, seni istediğimi en başından beri belli ettim; vücudunu, ruhunu. Ben sana âşık oldum, aklımı başımdan aldın..." Hiç abartmıyordum.

"Yok, o kadar da değil. Yani Ateş-" Ateş'in geldiğini fark ettiğimde omzumla omzuna vurdum ve sus işareti yaptım. Bana uyup susarken Ateş'in bakışları üstümüzdeydi. Yerine geçene kadar da sessizliğe devam ettik.

Ne var der gibi salladı kafasını Ateş, Pusat da daha fazla dayanamayarak konuştu: "Siz sevgili mi oldunuz?" Bunu pek inanarak sormamıştı.

Ancak Ateş çok rahat bir şekilde kafa salladığında rengi değişti. "Evet." Pusat gözlerini iri iri açarken bir bana bir de Ateş'e baktı.

"Ben yine Aşkın sallıyor sandım, ciddi misiniz?" *Aşkın yine sallıyor mu?* Ona teessüf eder gibi baktım.

Ateş sabır dolu bir nefes çekerek başını uçağın camına çevirdi.

"Tabii, Shrek, ne sandın? Sen neden inanmıyorsun ki bu adamın bana deli olduğuna? Hep kıskançlıktan."

"Siz zaten masa falan kırıyordunuz. Ne gerek vardı gerçek olmasına?" dedi Pusat, Ateş'e bakarken.

"Sana mı soracağım, Pusat?" dedi Ateş ters bir tavırla. Pusat bozularak sustu, bu çok hoşuma giderken sevgilime uzaktan öpücük attım.

"Ateş'in bana olan aşkını kimse sorgulamasın," dedim kafamı tekrar Pusat'ın telefonuna çevirerek. Çalma listesinde biraz daha aşağı indim.

Gördüğüm şarkıyla sırıttım ve Shrek'e baktım. Çelik'in Ateşteyim parçasıydı. "Doğru söyle, bu şarkıyı dinleyerek Ateş'i hayal ediyorsun, değil mi? Ama yedirmem sevgilimi. Bu şarkıyı biri Ateş'e söyleyecekse o benim." Sesi en yükseğe ayarlayarak şarkıyı açtım.

Nakaratı beklerken omzumu Pusat'ın omzuna hafifçe vurarak ritim tutturuyordum. Ateş kıstığı gözleriyle bizi izliyordu.

"Gitsem, gidemem, kalsam, kalamam. Sevsem, sevemem, şaştım bu işe.

Hayır mı, şer mi, bilmem ama 'Ateş'teyim ben, ateşte."

Ateş kısımlarına baskı yaparak göz süzüyordum.

Ateş gülerek elini çenesine yasladı, Pusat da çaktırmıyordu ama eğleniyordu.

"Ateşteyim, ateşte, ateşte. Aklım gitti bir kıza işte. Hayır mı, şer mi, bilmem ama 'Ateş'teyim ben, ateşte."

Yerimden kalkıp şarkıyı Ateş'e daha da yaklaşarak söylemeye başladığımda Ateş dayanamadı ve yerinden kalkarak beni tek bir hareketle kucağına aldı. Gülerken şarkıyı söylemeye devam ediyordum. Pusat'a dil çıkardığımda sabır dileyerek duyamadığım birkaç küfür etti.

Bu sırada uçaktaki odamıza gelmiştik. Ateş beni yatağa bıraktığında hâlâ sinir bozucu şekilde şarkıyı söylemeye devam ediyordum.

"Sus artık, sus," dedi dizini iki bacağımın arasına dayayarak üstüme eğilirken.

"Hayır mı, şer mi, bilmem ama ateşteyim ben, ateşte." Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturmayı başardı.

Öpücüğüne kısaca karşılık verdim ve onu üstümden yana atarak derin bir nefes aldım. Vücudumu ona doğru çevirdim, çenemi göğsüne dayayarak bir bacağımı bacağının üstüne attım.

"Roma'ya gidiyoruz. İşimizi hallettikten sonra Floransa'ya da geçebiliriz."

"Cinayet işleyip çatışmalarda eğlendikten sonra romantik bir tatil mi yapacağız? Çok iyi."

"İşimiz bir iki gün sürebilir. Açık vermeden, tüm hazırlıkları yaptıktan sonra halledeceğiz. Vaşak pek dışarı çıkmıyor korkudan, kale gibi olan malikânesinde saklanıyor."

"Şu Vaşak tam olarak ne ayak?"

"Dosyasını veririm, incelersin." Başımla onayladım. Ateş gözlerini yummuştu.

"Zaten yirmi dakikalık yol kaldı, uyuma."

"Gece senin yüzünden uyuyamadım," dedi söylenerek.

"Olsun, uykusuzluktan ölünmüyor. Kalk."

"Bela ya!" Söylenerek açtı gözlerini.

"Seksi bir belayım ama kabul et."

"Çok seksi," dedi saçlarımı okşarken.

"Bu kadar seksi bir insanla sevgili olmak nasıl bir duygu? Çok merak ettim, anlatsana."

"Cıvıma, Aşkın, cıvıma." Göğsünü cimciklediğimde gülerek kafasını eğdi ve yanağımı ısırdı. Derin bir nefes alarak duruldum, bakışlarım boşluğa düşerken zihnimde Kaptan'ın sözleri yankılanıyordu.

Alanguva'dan beklendiği gibi lüks bir otele yerleşmiştik. Kral dairesini görür görmez keyif sürmeye başlamıştım. Ateş'se sürekli tablet ve telefonla uğraşarak bağlantılar oluştu-

ruyor, planı düzenliyordu.

Elimdeki meyve tabağını kenara bırakarak koltuğa biraz daha yayıldım. "Neden bu kadar kasıyorsun?"

"Olabildiğince az kayıp vererek halletmek istiyorum bu işi. Sadettin Vaşak kim ki? Onun için ordu diziyorum."

"O kadar önemli bir adam olmasaydı şu an burada olmazdık, asıl sebebi kardeşini kaçırtması değil. Asıl sebep, neden kardeşini kaçırttığı. Direkt yüz göz olmadığın bir adam sonuçta, belli ki birileri istemiş ondan bunu."

"Zaten amacım kimin istediğini öğrenmek. Hangi üst üye?"

"Bu akşam direkt baskın yapıyor muyuz?" dedim heyecanla.

"Arkadaşımın gece kulübü var, oraya çağırıyor. Bu akşam bu işi halledelim, yarın da oraya gideriz."

"Ne zaman çıkarız?"

"İki saate çıkalım. Hazır herkes." Kafamı olumlu şekilde salladım.

Bu sırada Pusat girdi içeri. "Her şey hazır. Geldiğimiz Vaşak'ın kulağına gitmiş, kaçmaya çalışacaktır. Evinin etrafına dizdik herkesi, bizi bekliyorlar," dedi hararetle.

Ateş, duydukları hoşuna gitmiş gibi başını salladı. Ben de yerimden kalkarak odamıza geçtim. Artık sevgili olduğumuz için her yerde odalarımız bir olmuştu. Ateş de üstünü değiştirmek için odaya girdi. Soyunurken onu izliyordum, üstündeki tişörtü siyah bir gömlekle değiştirdi. Artık daha da mafya havası vardı.

Ben üstüme siyah, deri bir pantolon ve göğüs dekolteli siyah bir üst giydim. İki üst bacağıma da silahları koyacağım kemerler taktım. Belime taktığım kemer daha çok bıçak ve silah alıyordu. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptığımda alnıma düşen kâkülleri elimle düzelttim.

Beni izleyen Ateş'e çapkın bir bakış atarak göz kırptım "Adam öldürürken hep bu kadar seksi mi olursun sen?" Sözleriyle ona yaklaştım. Elini çıplak belime koyarak kendisine çekti.

"Tabii, sarışın Rüya'yı ya da kızıl Rus'u ne çabuk unuttun?"

"Bana nasıl gelmiştin, milleti öldürmeye giderken nasıl gidiyorsun?" dedi söylenerek. Sözleri yüksek sesle gülmeme sebep oldu. Beni yakaladığında üstümde kamuflaj kıyafetleri vardı, harap bir hâldeydim.

"Bence her hâlimle mükemmelim, kamuflajımın içinde yüzümde kanlarla da çok seksiydim. İnkâr edemezsin."

Göz devirerek belimdeki elini indirdi ve elimi tuttu. Birlikte odadan çıktığımızda, masaya dizili silahları aynı benim gibi kemerine yerleştirdi. Pusat da hazır şekilde bizi bekliyordu, bakışları üstümüzdeyken Ateş'e biraz daha sokuldum.

"Fazla mı kaliteli geldik o varoş gözlerine, canım?"

"Fazla psikopat geldiniz."

"Sevgilimle çatışmaya girmek için hazırlanamayacaksam hayatın ne keyfi kalır, Pusat?" Ateş pek bizi takıyor gibi değildi.

"Aşkın, yelek takmanı istiyorum," dedi Ateş.

"O yelekler çok saçma geliyor bana, kafadan da vurulabilirim sonuçta. Giymeyeceğim." Aslında oldukça mantıklıydı ama kombinimi bozmak istemiyordum.

"Bu, kendini demirden falan sanıyor," dedi Pusat.

"Bence sen takmalısın, her seferinde kurşunu yiyen sen oluyorsun."

"Hepimiz takacağız ama duruma göre. Eğer ilk gittiğimizde hararetli bir çatışma olursa arabadan inmeden giyeriz ama biz zaten yelekle giderek niyetimizi belli edersek daha çok çalışan kurtarma şansımızı kaybederiz," diyerek mantıklı bir çözüm buldu Ateş. Zaten üstümüzdeki silahlar süs için oradaydı.

"İçimize de giyebiliriz," diyerek dâhiyane bir fikir sundu Pusat.

"Zaten tüm korumaların üstünde var, ben bu kibirli katili ikna etmeye çalışıyorum," dedi Ateş bıkkın şekilde. Yanağına bir öpücük bıraktım sakinleşmesi için, bu sürede Pusat kıskanç bakışlarla bizi izliyordu.

Çok vakit kaybetmeden odadan ayrıldık ve aşağı indik. Otelin arka kapısından çıktık, otel de bir arkadaşına aitti. Demek zenginlerin arasında büyümek böyle oluyordu. Kapının önü zırhlı araçlarla doluydu, bunun iki katının Vaşak'ın çevresinde olduğuna emindim.

Arabalardan birine bindik, Pusat karşımıza oturdu. "Yusuf'u Ferda için mi bıraktın?" Sözlerimle kafasını olumlu anlamda salladı. "Peki, Beril? Hâlâ farkında değil mi ifşa olduğunun? Ne kadar salakmış! Ama herkes benim gibi zeki olamıyor, ne yapsın?"

"Ülkenin tüm ego ihtiyacını karşılıyorsun, amına koyayım ya," dedi Pusat gömleğinin yakasını çekiştirerek.

"Yengenim ben senin! Düzgün konuş, pezevenk." Pusat sinirle elini saçlarını götürdü. "Yolma, zaten iki tutam kalmış, o da gitmesin."

"Ne iki tutamı be! Lepiska gibi benim saçlarım. Zaten Bahar'a da öyle demiştin, kız beni kel hayal etmiş uzun bir süre. Bak, yine sinirlendim."

Ateş telefonuyla uğraşıyordu. "Yine haberlerimiz çıkmış," dedi gözlerini ekrandan ayırmayarak. ***"Daha yeni bir suikasttan kurtulan Ateş Alanguva, yaşadığı stresli günleri atlatmak için sevgilisiyle romantik bir tatile çıkmaya karar verdi."*** Yazıyı okumayı bıraktı.

"Bunları kim uçuruyor? Engel olmayayım diye özellikle uçakta olduğum anları bekliyorlar yayımlamak için." Sinirle söylendi Ateş.

"O zaman *Instagram*'a İtalya'nın en güzel yerlerinde fotoğraf çekip atalım. Alanguva'nın sevgilisine bu yakışır."

Telefonu çıkardım ve üçümüzü de kadraja alarak fotoğraf çektim. Ateş iyi çıkmıştı, tamamen hazırlıksız olmasına rağmen. Kötü çıksa şaşırırdım zaten. Pusat'sa tam anlamıyla birazdan çatışmaya girecekmiş gibi gergin görünüyordu. Havalanan tek kaşıyla asla karşımdaki adama benzemiyordu. Demek poz verirken kasılan tiplerdendi. Hikâye atıp *kumam ve müstakbel kocam* yazacaktım ki Ateş kötü bakışlarını üstümden ayırmayınca vazgeçtim.

"Şu kapatılan vakıf yüzünden çok fazla insan mağdur olmuş," dedi Pusat dışarıyı seyrederken, AMBV'den bahsediyordu. "Devlet, sözde kimseyi zor durumda bırakmayacak ve yardım edecekti ama tek yaptıkları şey paraya el koymak oldu." Bunun olacağı, vakfın ifşasından beri belliydi. "Sende de ne para var he, hâlâ doymuyor gözün."

"Senden daha zenginim ben. Ne yani? Adalarım, uçaklarım yok diye fakir mi sanıyorsun sen beni? Dolarla adam öldürüyorum ben. Kur ne kadar yüksek, haberin var mı?"

"Ateş'in yanından ayrılıp seri katilliğe mi başlasam?" dedi Pusat kısık sesle bana doğru.

"Sende o beyin yok, yakalanırsın hemen," diyerek yapmacık şekilde gülümsedim.

"AMBV ne demek? İstihbarat, açılımını bulmak için bayağı yırtmış bir taraflarını duyduğuma göre." Gülerken Ateş'le aramızda bir bakışma geçti, o da kısa bir an güldü ve tekrar telefonuna döndü.

"Açılımını duymak için hazır hissettiğini düşünmüyorum," dedim fazlasıyla eğlenirken.

"Merak ettim," diye ısrar etti.

"Bir gün bunu öğrenme şerefine nail olacaksın," dedim gururla gülümseyerek. O da daha fazla ısrar etmedi.

Ateş konuşmamıza dâhil olmuyordu, kısık sarılarından derin bir şeyler düşündüğü belliydi. "Aşkın, lütfen dikkatli ol ve tek başına bir işe kalkışma. Birlikte hareket edelim. Sakın *ben*

kendimi korurum laflarına girme, kendini koruyacağını zaten biliyorum. Dediğim tek şey, dikkatli ol."

"Ayıp ediyorsun, güzelim."

"Kime ne anlatıyorsun sen ya?" dedi Pusat. "Şu sıfata baksana; bu hepimizi gömer, İtalya Başbakanı olarak da çıkar bu ülkeden." Sözlerini kafamı sallayarak onayladım.

Hedefimize ulaşınca araba durdu. Büyük bir malikâneydi, etraf takım elbiseli adamlarla doluydu. Yarısının Ateş'in adamları olduğu belliydi.

"Aşkın, yelek," dedi Ateş.

"Aşkım, gerek yok," dedim ben de. Ben istemeden giydirmeyeceğini anladığında ters ters bakmakla yetindi. Arabadan ilk önce Pusat indi. Ardından biz Ateş'le ele ele indik.

Evin içinden kel, uzun ve iri bir adam koşar adım yanımıza gelirken Pusat'a döndüm. "Aa, Shrek, bak! Kayıp kardeşin." Bu sırada adam önümüze gelmişti.

Her tarafta Ateş'in korumaları tetikte bekliyordu. "Merhaba," dedi adam bozuk bir Türkçeyle. "Sadettin Bey, evini böyle sarmanızın pek hoş olmadığını ama yine de sizinle konuşmak istediğini iletti."

"Kardeşimi kaçırması da hoş değildi, ne yapalım?" Ateş ters bir tavırla adamı inceliyordu. "Peki, konuşalım." Vaşak isterse Gılgamış Destanı hazırlasın, yine de ölümden kurtulamayacaktı bugün, bunu anlamak için Ateş'in alev alev yanan sarılarına bakmak yeterdi. "Ama adamlarım da benimle birlikte gelecek, Vaşak kabul ediyorsa buyuralım."

Adam bir süre düşündü, telefonunu çıkardı. İki dakikanın ardından gergin bir tavırla bize döndü. "Sadettin Bey, sizi bekliyor." Malikânenin büyük, demir kapıları açılırken Ateş'in korumaları da bizim arkamızdan bahçeye giriyordu.

Eve yürürken korumaların bir kısmı bahçede kalmış, bir kısmı da bize eşlik ediyordu. Ateş kulağıma doğru eğildi. "On

dakika geçmeden tansiyon yükselmeye başlayacak. Onun alanındayız, bir odaya kilitleyip patlatabilir bile bizi, bu yüzden Vaşak'ı yanımızdan bir saniye bile ayırmayacağız."

"Sakin ol, bebeğim. Bende," dedim onu yatıştırmak ister gibi kolunu okşayarak.

Evin tarihî bir havası vardı. Her tarafta büyük heykeller ve eski tablolar, estetik zevk uyandıran döşemeler... Buraya bayılmıştım.

"Bana da bundan al," dedim kulağına doğru.

"Beş cinayete daha güzelini alırsın sen."

Geniş bir salona girdik. Vaşak, genişçe mermer bir masanın başında oturuyordu. Ellili yaşlarında, dinç bir adamdı. Arkasında bir düzine adam duruyordu ama öyle güzel sırayla dizilmiştiler ki göze batmıyorlardı.

Vaşak oturduğu yerden kalktı, gözleri üzerimizde gezindi. "Hoş geldiniz." Ağırdan alıyordu belki kurtulma şansı olur diye.

"Pek hoş gelmedik," dedi Ateş karanlık ses tonuyla. Masanın diğer ucunda durduk.

"Sevgilinle geldiğine göre, bir kavga değil de anlaşma olduğunu düşünmüştüm."

"Yavşaklarla anlaşma yapmıyorum."

"Konunun çirkinleşmesine gerek yok, ben taraf tutmam. Kimin eli iyiyse ona dönerim."

"Yavşak olduğun kadar döneksin de yani," dedim araya girerek. Adam, benim gibi güzel bir hanımefendinden böyle bir söz beklemiyor olmalıydı ki şaşırdı. Ah, bu hanımefendi daha neler yapacaktı...

Boğazını temizleyerek yerinde bekledi. "Buraya neden geldiniz?"

"Alacağım cevaplar var."

"Buyurun, oturun." Ateş'le ikimiz yan yana duran koltuklara oturduk. Pusat da dâhil, arkamızdakiler tetikte bekliyorlardı.

"Kardeşimi kaçırttın, buradan sağ çıkacağını düşünmüyorsundur herhâlde."

"Ben sadece organize ettim, fikrin sahibi değilim."

"Bunun farkındayım, organize etmen de organlarının yerini değiştirmem için bir sebep," dedi Ateş kendinden emir bir tavırla. Ateş'i de kendime benzetmiştim. "Kim istedi bunu senden?"

"Sen öldürmesen onlar dayanacak kapıma, Alanguva. Misafirim ol ve git yoksa ortalık karışır."

"Zaten karıştırmak için buradayım."

Vaşak biraz daha gerildi.

"Senden kim istedi bunu yapmanı? Eğer zorlamadan cevaplarsan belki sana merhamet gösteririm," dedi Ateş kendinden emin ve tehditkâr tavrıyla.

"Şahin."

"Şahin kendi kaçırırdı kardeşimi, sana gerek duymazdı. Evet, Şahin de olaya dâhil ama başka isimler de var. Bana o isimleri ver."

"Başka kimse yok," dedi inatla.

Bakışlarım mermer masadaydı. *Mermer masayı kırma fikri,* çık aklımdan.

"İlla gürültü olsun istiyorsun yani. Öyle mi?" Tehditkâr sesiyle, kasları böyle gerilmişken fazla seksi geliyordu gözüme. "Bana bak, Vaşak! Aileme bulaşan insanlara müsamaha göstermem ve sen, kardeşimi almaya çalıştın. Dünyayı dar etmem sana, seni o dünyaya gömerim. Şimdi tek tek isim vereceksin, bildiğin her şeyi anlatacaksın."

"Dedene benziyorsun, gözlerin tıpkı onun gibi bakıyor." Zaman kazanmaya çalışıyordu. "Tıpkı onun gibi vahşet saçacaksın."

"Eğer sizin gibi yavşaklarla uğraşmaya devam edeceksem, dedem yanımda evliya kalacak."

Ateş sözünü bitirir bitirmez, Vaşak'ın en uzaktaki adamlarından birinin silahını çıkardığını fark ettim. Hemen Ateş'le kendimi masanın altına itip silahlarımı çıkardım.

Kısa süre içinde salon çatışma alanına dönerken Vaşak da kaçmaya niyetlendi. Ancak en yakınındaki iki adama sıkarak Vaşak'ın da bacağına ateş ettim.

Ateş, Pusat ve diğer korumalar da en yakın alanlara çökmüş ve ateş ediyorlardı. Ateş'in adamlarından biri vurulmuştu. Bakışlarımı Ateş'e çevirdim. "Kaçacak, koru beni."

Konuşmamla kendimi ateş sahasına atmam bir oldu. Ateş küfrederek yerinde doğruldu ve bana ateş edebilecek herkesi indirdi. Bu sırada, Vaşak'ın yardım aldığı korumasına da ateş ettim. Silahımı dudaklarıma doğru götürüp namluya üflerken Ateş'e göz kırptım. Ateş, karşısındaki adamları indirmeye odaklanmış olsa da bakışları kısa bir an bana takılmıştı. En sonunda Vaşak'ın yaralı bacağına tekme atarak ensesinden tuttum.

Sürükleyerek salonun ortasına çektiğimde artık içeride Vaşak'ın sağlam adamı kalmamıştı. "Dışarıdakileri halledin, bizim küçük bir işimiz var. Dikkatli olun, sayıları artacak." Büyük ihtimalle Vaşak, Şahin'den ya da Ateş düşmanı birinden destek istemişti ve onlar gelmişti. Aynı anda dışarıda da yoğun bir çatışma başladı.

Salonda sadece Pusat, Ateş ve kurbanımız kalmıştı. Vaşak'ı ensesinden tutarak kaldırdım ve az önceki yerine oturttum.

"İlla yoracaksınız." Söylenerek geri çekildim.

Bu sırada Pusat elindeki telefonla yanımıza geldi. Ekranda genç bir kadın vardı, elleri ile ayakları bağlıydı. Gördüğüm şeyin şaşkınlığıyla Ateş'e döndüm ama o beni görmüyordu.

"Kızın elimde Vaşak, ya her şeyi anlatırsın ya da..." Vaşak küfrederek doğrulmaya çalıştı ama Pusat, omzundan tutarak geri oturttu onu. "Evet, kızını ülkenin bir ucuna kaçırmışsın ama benim gücümü hafife alıyorsun. Sen, benim kardeşimi

aynı bu şekilde bağlattın ve ben gelmeseydim...” Geriye doğru birkaç adım attım, artık sadece seyirciydim.

“Lütfen, lütfen ona bir şey yapma.”

“Kızını da Şahin’in güvenliği altına aldırmışsın. Şahin kim ki? O bana kafa tutmaya çalışan bir maşa sadece. Açın artık gözlerinizi, asıl korkmanız gereken kişi benim.”

Dışarıdaki silah sesleri bir an olsun kesilmiyordu.

“Ona zarar verme, bana istediğini yap.”

“Nasıl bir hismiş çaresizlik? Hoşuna gitti mi?”

“Adamlarımız zorlanıyor, çok kalabalıklar. Oyalanmayalım,” dedi Pusat aceleyle. Böyle telaş yaptığına göre, dışarıda durum vahim olmalıydı.

Ateş bakışlarını Vaşak’a çevirdi. “Cevap ver!”

“Kızıma zarar vermeyeceksin. Söz ver.”

“Söz, eğer gerçekleri anlatırsan zarar vermeyeceğim.”

Vaşak bir süre durdu, ekrandaki kızına baktı çaresiz gözlerle. “Şahin de işin içindeydi ama o sonradan dâhil oldu, bu planı bana ilk getiren... Alanguva’ydı.” Durakladı, korkuyordu.

“Oğuzhan Alanguva.”

Ateş’in amcası...

5

DOLAMBAÇLI HAYATLAR

RPIK OYUNLAR

Dışarıdaki silah sesleri bir an olsun kesilmiyor, aksine daha da şiddetlenerek artıyordu. Bu da sürekli sayılarının arttığını gösteriyordu. Dışarıda sıcak bir çatışma vardı ama içerideki kadar değildi.

Ateş duyduklarıyla şaşırmak bir yana dursun, acıyla kasılmıştı ama o yeri geldiğinde duygularını perdelemekte gerçek bir ustaydı. Yutkundu, bakışları etrafta gezinirken ileri zekâsına rağmen duyduklarıyla aptallaştığını anlamıştım.

"Yalan söylüyorsun," dedi daha da boğuklaşıp korkunç bir hâl alan sesiyle.

"Hayır, kızım elindeyken yalan söylemem. Bu fikri Oğuzhan Alanguva getirdi ama onun tek istediği kardeşini kaçırmamızdı, ona zarar vermememiz için defalarca uyardı. Sonra araya Şahin girdi, planda değişiklikler oldu. Oğuzhan saf dışı bırakıldı. O da Ferda'ya zarar geldiğini duyunca hesap sormak için beni bulmaya çalıştı ama bulamadı."

"Neden?" dedi Ateş biraz da kendi kendine konuşur gibi.

Bakışlarım telefon ekranında bağlı duran genç kadına kaydı. Pusat ekranı kapatarak telefonu cebine attı. "Kızıma zarar vermeyin!" dedi can havliyle.

"Senin aksine ben şerefli bir adamım, sözlerimi tutarım," dedi ve hemen ardından da silahını kaldırarak Vaşak'ın alnına bir delik açtı. Aynı sakinlikle indirdi silahını ancak bakışlarını cesedin üstünden çekemedi.

"Çıkmamız gerek, ortalık daha da karıştı. Her tarafı sarmışlar," dedi Pusat gergin bir şekilde. Ateş ağır ağır salladı kafasını, bakışları beni buldu. Bir şey söylemedi, yanımdan geçerek koridora çıktı.

"Bir de bana dersiniz *demirden sanıyorsun*, diye. Biz yokken hayatta kalamayan patronun, tek başına kurşunların arasına dalıyor," dedim söylenerek. Pusat, hemen Ateş'in peşine takılırken sürekli olarak dönüp bana da bakıyordu arkalarında olduğumdan emin olmak için.

Ateş içindeki öfkeyi bir şekilde atmaya çalışıyordu. İki elinde iki silahla aptal gibi çatışmanın ortasına dalmıştı. Karşısına çıkan herkese ateş ediyordu.

"Koru şu salağı, ölecek şimdi," dedim bağırarak. Pusat kolonlardan birinin arkasına saklanırken Ateş'e hedef alabilecek herkesi indiriyordu. Ancak Ateş hâlâ aynı umursamazlıkla hareket etmeye devam ediyordu. Derdi neydi?

Madem o korkmuyordu, ben hiç korkmazdım. Arkasında durduğum duvardan ayıldım. Peşinden yürürken aynı onun gibi ateş ediyordum, hedef olmayı umursamadan...

"Ne yapıyorsunuz, amına koyayım ya!" diye bağırıyordu arkamızdan Pusat. O bizim aksimize duvarların arkasına saklanıyor, mantıklı olan her insanın yapacağı gibi korunuyordu.

Ateş omzunun üstünden bana baktığında kaşları çatıldı, artık ona epey yakınlaşmıştım. "Ne yapıyorsun?" dedi sesini duyurmak için bağırarak.

"Eğleniyorum." Henüz hiç yara almadan devam ediyorduk ama sayıları çok fazlaydı, her an kurşun yiyebilirdik, hepsine yetişmemiz olanaksızdı. Ateş'in adamlarından epey kayıp var gibiydi ya da bu tarafa ulaşmaları engelleniyordu, zaten çoğu da dışarıda kalmıştı.

Üstüme açılan ateşlere karşılık verirken bir tanesini indirememiştim. Silahımı, mermisi bitince yere attım. Kemerimden yeni bir tane çıkaracaktım ki Ateş arkasını dönerek hızlı bir hareketle beni kolonlardan birinin arkasına itti. Bedenimi kolona yaslarken ateş etmeye devam ediyordu. Bedeni, bir kez daha bedenime kalkan olmuştu.

"Ne halt ediyorsun sen?" dedi bakışları üstümde değilken.

"Neden sevgilim olduğunu bilmediğim, bir kadını kaçırtacak kadar pislik olan bir adamı koruyorum." Kaşları çatıldı.

"Koruma o zaman!" dedi ama vücudu hâlâ vücuduma yaslıydı, kendini bana siper etmesine gerek yoktu. Büyük ihtimalle canını defalarca kez kurtardığım için ödeşiyordu. Arkasındaki hareketliliği fark ettiğimde belinin iki yanında duran ellerimdeki silahları kaldırarak ateş ettim.

"Varlığıma şükretmen gereken yerde bana bağırıyor musun sen?"

"Tartışmanın sırası mı?" Bağırmaya devam ediyordu. Tam ben de bağıracaktım ki hemen arkamdaki kolona açılan birden çok ateşle, Ateş kolunu boynuma sararak beni biraz daha kendine çekti. Bu tamamen refleksleriyle yaptığı bir hareketti.

Daha da şaşırırken derin bir nefes aldım. Gözleri, kısa.bir an iyi olup olmadığımı kontrol ettiğinde vücudumu, vücuduna sürterek kolona doğru döndüm. Sırtım göğsüne yaslanırken ateş etmeye devam ediyordum.

Pusat arkamızdan yaklaşan birini indirirken en yakınımızda duran kolona ulaşmayı başarmıştı. "Buradan çıkması zor olacak, arka tarafa mı dönsek?" dedi bağırarak.

"Arka taraf da aynıdır," dedim başka bir silahın daha mermilerini tüketmek üzereyken.

"Salon tarafından çıkalım," dedi Ateş.

"Sırf intikam için suçsuz bir kadını kaçıran bir adamdan talimat almayacağım!" dedim ona doğru dönerek.

"Kardeşimi neredeyse öldürtecek olan adamın kızını onur konuğum mu yapsaydım?" diye bağırdı Ateş de silahlarını indirmeden, hedeflerini vurmaya devam ediyordu. Arkasından yeni gelen adama ateş ettim.

"Burası tartışma yeri mi lan! Götümden ter akıyor diğer tarafa geçeceğiz diye, siz oyun oynuyorsunuz, amına koyayım." Pusat hem bize laf yetiştiriyor hem de ateş ediyordu.

"Sana ne be! İşine bak, sen de patronunla aynı boksun zaten."

"Yine benim başıma patladı," diye söylenmeyi de ihmal etmedi Pusat.

Ateş bir silahını beline yerleştirirken aynı sinirli ifadeyle elimi tuttu. "Arka tarafa geçiyoruz," dedi itiraz kabul etmez şekilde. Normal şartlarda onu dinlemezdim ama zaten sırtında yeterince bıçak vardı, onu daha da yormanın anlamı yoktu.

Mermisi biten silahımı atıp onunla birlikte yürümeye başladım. Aslında buradakilerin sayısını bayağı azaltmıştık ama sürekli olarak yenileniyorlardı. Biz önde, Pusat arkamızda, salona geri döndük. Pusat salonun kapısını kapattı.

"En başta buradan çıkacaktık işte ama yok, illa şov yapacaksın." Sözlerimle Ateş bana ters bir bakış attı.

"Biz çıktığımızda bu taraf daha sıcaktı, ön tarafa geçtiğimiz için yoğunluk oraya taşındı. Hızlı olmamız gerek." Mermer masanın yanından, cesetlere basmadan geçerek büyük cam kapıdan dışarı çıktık.

Ancak bana kalırsa dışarısı da en az içerisi kadar yoğundu. Üstümüze açılan kurşunlara karşılık verecektik ki direkt üstümüze saçılan kurşunlardan kurtulmak için ayrılmamız gerekti. Ateş'in elini bıraktım. Onu, yanındaki büyük heykelin arkasına iterken ben de kendi tarafımdaki heykelin arkasına geçmeyi denedim ama o sırada bana yoğun bir kurşun saldırısı oldu.

Son anda, sadece saliselerle kurşunlardan kaçarak kendimi yere atmıştım ama Ateş vurulup vurulmadığımın farkında değildi, beni göremiyordu. Kendimi kolumun üstüne atmaya çalışsam da alnımı sertçe mermer zemine çarpmıştım.

"Aşkın!" diye bağırdığını işittim.

Ona tam iyi olduğumu söyleyecektim ki Ateş üstüne açılan kurşunları umursamadan heykelin arkasından çıktı ve bana doğru koşmaya başladı. Pusat'ın küfrederek bize sövdüğünü, duymasam bile biliyordum.

Ateş yanıma gelmiş, endişeyle açılmış sarılarıyla beni kontrol ediyordu. Hemen yanıma diz çöktü. Bir eli yüzüme giderken yutkundu. "İyisin, değil mi?" Kafamı olumlu şekilde salladım. "Vurulduğunu sandım," dedi yutkunarak.

"Ben hep iyi olurum, Ateş." Gözlerindeki endişe ve kaybetme korkusu beni afallatıyordu.

"Sen hep iyi ol, Ateşpare," dedi eli, alnımdan akan kana giderken. Kaşları çatılırken şiştiğini hissettiğim yeri hafifçe okşadı.

"Çok mu korktun sevgilini kaybedeceksin diye?"

"Çıkalım şu lanet yerden," dedi doğrulmak için ama cekenin yakasından tutarak kendime çektim. Dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım.

"Lan öleceğiz! Siz hâlâ fingirdeşme derdindesiniz. İkinizin de sözde zeki olan beynini sıraya koyup tek tek si..." Pusat'ın küfürlerinin devamını, artan silah seslerinden dolayı duyamamıştım. Dudaklarımız ayrılırken Ateş derin bir nefes aldı.

"İki dakika içinde çıkıyoruz buradan." Kendinden emin bir şekilde konuştu ve gözleri Pusat'ı kontrol etti.

Dediği gibi de oldu, Ateş'in adamları bu tarafa yoğunlaşırken bahçedekilerin sayısı yok denecek kadar azalmıştı. Bahçe tarafından çıkıp hazır bekleyen arabalara geçtik. Bizim çekilmemizle yavaştan silah sesleri de kesilmeye başlamıştı, Ateş'in korumaları geri çekiliyordu.

Pusat nefes nefeseydi, Ateş'in kaşları çatıktı. Bense onları izliyordum. Pusat kendine su çıkarırken bir şişe de bana uzattı. Suyu alarak kafama diktim, Pusat telefonunu çıkarıp arama yapmaya başladı, adamlarıyla iletişim kurmaya çalışıyordu.

Ateş bakışlarını bana çevirdi, eli kâkülüme gitti. Hafifçe yana atarak yaramı kontrol etti. "Kötü vurmuşsun."

"Bir şey olmaz," dedim ancak o, ne ara aldığını görmediğim peçeteyi yarama hafifçe bastırdı.

"Geri çekilmiş bizimkiler, biraz kayıp var ama karşı taraftan çok daha iyi vaziyetteler," dedi telefonu kapatan Pusat. "Anlamıyorum, Oğuzhan amca nasıl böyle bir şey yapar?" Ateş sessiz kaldı, Pusat'sa konuşmaya devam etti: "Bu adam hep yanımızda oldu, bizi korudu. Bence bu işin altında başka şeyler var."

"Ne olursa olsun, ucu kardeşime dokundu; amacı ne olursa olsun, onun yüzünden Ferda'ya zarar geldi ve eğer Aşkın yetişmeseydi belki de şu an yaşamıyordu. Bunun bir mazereti olamaz." Eli indi, bakışları yüzümde gezindi. Nefesini sesli şekilde vererek arkasına yaslandı.

"Haklısın tabii. Bilmiyorum ya, güvenecek kimse kalmadı. Bir gün sen de üst üyelerin maşası çıkacaksın diye korkuyorum." Pusat saçmalamaya devam ederken Ateş, ona ters bir bakış attı; o da daha fazla saçmalamayarak sustu. "Bak, kurşun falan yemedim," dedi bana dönüp böbürlenirken.

"Yiyebileceğin olası kurşunları tahmin ederek silah doğrultan adamları indirdiğim için olabilir."

"Ben de sizi kaç kurşundan kurtardım!" dedi kıyaslama yapar gibi.

"Aferin, Shrek."

"Çok hızlı düşünüyorsun, çok dikkatlisin. Oradan kazanıyorsun sadece," diyerek kendini teselli etmeye çalıştı.

"Kabul et, asla benim kadar iyi olamayacaksın." Ateş'in sessizliği devam ediyordu.

Çok geçmeden otele geri dönmüştük. Pusat odasına çekilirken Ateş de bize ait olan dairenin salonunda, bilmem kaçıncı viskisini yudumluyordu.

Duşa girip üstümdeki ağırlıktan kurtuldum. Alnımda hafif bir şişlik vardı ama o da kâkülümün altında kalıyordu. Siyah geceliğimi giyerek salona geçtim, Ateş hâlâ aynı şekilde oturmaya devam ediyordu. Gömleğini pantolonun içinden çıkarmış, ilk üç düğmesini de açmıştı. Biten kadehini yeniler-

ken yanına iliştim. Sigara yakarak kendi için doldurduğu viski kadehini aldım.

"Üzüldüğünü bu kadar belli etme," dedim boştaki elim ensesine giderken. Yorgun bakışlarını üstüme çevirdi.

"Kimseye güvenmediğimi söylemiştim, üzülmedim," dedi ama sesi ve bakışları aksini bağırıyordu. Ensesindeki saçları hafifçe okşadım.

"İnanmadım, tekrar dene." Sigaramdan derin bir nefes çektim. "Yorgunsun ama yorulmak için zamanın yok. Herkes tökezlemeni bekliyor."

"Sen de bekliyorsun," dedi bu sefer yorgunluğunu gizlemeden.

Sigaramı küllüğe bıraktım. "Hayır, beklediğim bu değil. Sana şerefli bir insan olduğumu söylemiştim. Karşımdaki güçsüzken değil, güçlüyken yenerim. Beni V yapan en ince özelliklerimden biri. Tabii, istisnalar da mevcut." Ensesini okşamaya devam ettiğimde gözleri kısıldı. "Hem sen benim sevgilimsin, ne biçim laflar bunlar böyle?"

"Sen beni teselli mi etmeye çalışıyorsun yoksa ben mi yanlış anlıyorum?" dedi keyifsizliği yavaşça geçerken.

"Müstakbel kocamın üzgün olmasını tabii ki de istemem." Yanağına uzun bir öpücük bıraktığımda elini belime sararak beni kendisine çekti. Başımı göğsüyle boynu arasındaki boşluğa yaslarken o da çenesini saçlarıma yaslamıştı.

"Telefonda gördüğün görüntüden sonra beni daha da zorlayacağını düşünmüştüm, aslında ilk başta seni İtalya'ya getirmek istememe sebebim de buydu." Nefesim tenine çarparken bakışlarım yüzüne kaydı, kafasını eğerek yüzümü izliyordu.

"O kadına zarar vermediğini biliyorum, eğer aksini bir an olsun düşünseydim durum çok farklı olurdu. Gerçi masum birinin canıyla birini tehdit etmen de yeterli ya, neyse."

"Nasıl? Nasıl biliyorsun? Nasıl benden bu kadar eminsin?"

Çünkü o bile bu konuda kendine güvenmiyordu.

"Seni tanımaya başlıyorum, Ateş. O adam söylemeseydi de sen bir masumu öldürmezdin."

"Öldürmez miydim? Konu ailem olduğunda ne yapacağımı ben bile bilmiyorum." Ama ailesi ona zarar veriyordu. "Şimdi diyeceksin ki *hangi aile? Kimin kaldı ki*?" Alt dudağını ıslattı. "Sadece Ferda kaldı."

"Abin de var." Sözlerimle sessiz kaldı bir süre. O abini ölü olarak görmek istemiyordu, kabullenemiyordu. "Beyni seninle; sana yardım ediyor, seninle konuşuyor. Kimsede olmayan bir şansa sahipsin, bunun değerini bil."

"Şans mı yoksa bela mı, bilemiyorum, Bu teknoloji henüz başıma bela açmaya başlamadı. Elimin kuvvetli olduğunu biliyorlar ama bu kadarını tahmin edemezler. Ve bir gün teknolojim ortaya çıktığında ortalık daha da karışacak." Bunu söylerken canı çok sıkkındı.

"Neden mafya olduğunu kabullenmediğini anlıyorum aslında. Diğerleri mafya olduğunu gizlemek için paravan işler kullanıyorlar. Sense teknolojik gücünü gizlemek için mafyacılık oynuyorsun. Cebonayan, sadece omuzlarında duran bir yük."

"Cebonayan, sadece bir örgüt değil, onların da pis işlerden başka döndürdüğü oyunlar var. Her ailenin sırları var ancak en büyük sır Alanguvaların ve onlar da bunun farkındalar."

"Eğer Cebonayan olmasaydı, ailen tehlikede olmasaydı nerede olurdun?" Sorumla bir süre düşündü, dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. Hemen ardından hayal kurması bile yasakmış gibi sildi o gülümsemeyi.

"Öyle bir şey asla olmazdı."

"*Olsaydı*, diyorum zaten."

"Olmasaydı... Burada olmazdım. Ailem yaşıyor olurdu, bense yine teknolojik yenilikler dizayn ediyor olurdum. Tabii, o zaman çalışmalarım daha farklı olurdu; yapay organları geliştirir ve halka sunardım. Arabalarla oynamayı da seviyorum."

"Uçan araba yapar mıydın?" Hevesli sorumla güldü.

"Bu çok saçma bir şey olur, aslında yapılmayan bir şey de değil ama yaygın olarak kullanılması mümkün değil. Tabii, şu an yapılanlar yerden çok az havalanabiliyorlar ama dediğim gibi gereksiz."

"Neden? Trafik sorunu falan biterdi, ne güzel."

"İnsanlar normal arabaları bile düzgün kullanamıyor. Düşünsene, kaza oluyor ve arabalar, insanların kafasına düşüyor." Kısa bir an söylediklerini hayal ettim ve bu gülmeme neden oldu.

"Şu an da yapay organ yapabiliyorsun, yaymanı engelleyen ne?"

"Cebonayan, elimin gizliliği, üst üyeler ve daha birçok sebep. Şu an böylelerse, elimi açarsam olacakları tahmin edebiliyor musun?" Edebiliyordum ve pek iç açıcı sonuçlar çıkmıyordu. Ancak bu teknolojinin elbet bir gün ortaya çıkacağını da biliyordum. Onun teknolojisinin çoğunu aslında bilmiyordum, sadece bana verdiği kadarını biliyordum. Bir süre sessizlik oldu, dudakları yine saçıma belli belirsiz bir öpücük bıraktı. Kokumu da içine çektiğini şişen göğsünden anlamıştım.

"Peki sen? V olmasaydın şu an nerede olurdun?" Sorusuyla bir süre düşündüm.

"Öyle bir şey mümkün olmazdı," dedim kestirip atmak isteyerek ama izin vermedi.

"*Olsaydı*, diyorum zaten," dedi hemen benim gibi ısrar ederek.

"Eğer annem ölmeseydi, babam hiç hayatımızda olmasaydı ve ablam hapse girmeseydi evet, V olmazdım. Annem ve ablamla küçük bir evde yaşıyor olurdum ama çok zeki olduğum için de bölümümü dereceyle bitirirdim. Bilgisayar alanına biraz daha yönelirdim, büyük ihtimalle bu zekâyla çok iyi paralar kazanırdım yine." Sözlerimle aramızda sessizlik oluştu.

"Ben yine zeki insanları kaçırmazdım ve seni bulurdum, yollarımız yine bir şekilde kesişirdi," dedi eli tenimi okşarken.

"Bu, *ne olursa olsun, sen benim kaderimsin*, deme şeklin mi?" Sözlerimle güldü. Ve bir kez daha sessizlik oluştu aramızda. İkimiz de hayallerimize dalmıştık saçma şekilde.

"Oğuzhan Alanguva bunu neden yapmış olabilir? Size zarar vermek istemediğini düşünüyorum," dedim zihnimdeki saçma düşünceleri atmak ve bu ana dönmek istercesine.

"Ama verdi, amacını bilmiyorum. Onunla konuştuğumda bana geçerli sebepler vereceğine de eminim ama konuşmak bile istemiyorum. Her şeyin farkında, üst üyeleri benden iyi tanır. Böyle bir hamlede bulunduysa eminim ki sonuçlarını da tahmin etmiştir. Neden böyle bir risk aldığını bile merak etmiyorum. İhaneti affedemem, beni düşünmüş olsa bile."

"Koltuğu almak için yapmış olabilir mi?"

"Hayır," dedi emin bir şekilde.

"Bak, hâlâ ona inanıyorsun."

"Bilmediğin şeyler var, güzelim." Ve o her şeyini anlatmayacak kadar temkinli bir adamdı.

"Güzelin miyim gerçekten?" Sözlerimle güldü tekrar. "O benim kelimem, sen benim güzelimsin. Lütfen, emeğe saygı." Yerimde doğruldum, çenemi tutarak kaldırdı ve dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı. "Ne yapacağız senin şu romantik hâllerini?"

"Ne yapmak istersin?" dedi dudaklarımı izlerken.

"Dur bir dakika, aklıma çok edepsiz şeyler geliyor." Heves-le biraz daha doğruldum.

"Hmm." Ben onun kucağına yerleşirken elini belime koyarak yerimi sağlamlaştırdı. "Neler geçiyor bakalım?" Bir elimi göğsüne yerleştirdim, gömleğinin açıkta bıraktığı göğsünü okşarken bileğimi tuttu. Elimi tutarak kaldırdı ve bileğimin içine bir öpücük bıraktı.

"Senin için neden önemliyim? Orada korktun, bana bir şey olacağı düşüncesiyle kendi canını defalarca tehlikeye attın ve bu ilk de değildi. Neden, Ateş?"

"Sevgilimsin." Sözüne alayla güldüm, cevap verecektim ki bileğimi okşamaya devam etti. "Sana hediye ettiğim bileklik nerede? Hiç taktığını görmedim."

"Evde kalmıştır," dedim yüz ifadem değişmezken. Tek kaşı havalanırken alt dudağını ağzının içine yuvarladı.

"Yalan söylemekte gerçek bir ustasın ama ben de seni tanımaya başlıyorum artık. O bilekliği parçaladın, değil mi? İçinde bir şey vardır diye..." Bana hediye ettiği zaman içini açmış, bir şey bulacağıma emin şekilde incelemiştim ama bileklik temizdi. Tabii, eski hâline getirememiştim.

"Ne bulmayı umdun içinde? Kamera, ses kayıt cihazı veya GPS?" Sesi sinirliydi, hesap soruyordu.

"Ne bekliyordun ki? Beni yanında tutma bahanesiyle evimi karıştıran adama mı güvenecektim?" Bakışları durgunlaşırken kucağından kalktım. Kadehin geri kalanını içerken o da yerinden kalktı.

O yatak odasına geçerken nefesimi sesli şekilde verdim. Ne zordu sevgili olayları böyle, her şeye de alınıyordu. Bir sigara daha yakıp kadehimi yeniledim. Yarım saat kadar sonra yerimden kalktım ve yatak odasına geçtim.

Ateş duş almış, üstünü değiştirmiş ve çoktan yatağa girmişti. Sırtı kapıya dönük şekilde uzanıyordu, yanına ulaştım. Yatağa girdim, nevresimin bir kısmını üstüme örttüm ve ona yaklaştım. Bir elim çıplak beline giderken omzuna öpücük bıraktım.

"Ne nazlısın be güzelim, altı üstü bileklik. Zenginsin, yenisini alırsın," dedim ancak beni takmadı, uyumadığını biliyordum. "Hemen de küs zaten."

"Küsmedim, Aşkın. Haklısın, birbirimize güvenmiyoruz. İlk başta sana hediye almam saçmaydı zaten," dedi sert sesiyle. Elimi belinden çektim, arkamı döndüm ve gözlerimi yumdum.

Uyandığımda Ateş uyuyordu, yataktan çıkarak banyoya geçtim. Dişlerimi fırçaladıktan sonra üstümü giyinirken Ateş hâlâ derin bir uykudaydı. Siyah, kısa şort ve üstüme de beyaz, kısa bir bluz giydim. Dışarı çıkarken yanıma almak için de ceketimi kenara ayırdım.

Ateş'in telefonunu alarak yatağa yerleştim. En son telefonunu kurcaladığımı fark ettiğinde şaşırtıcı şekilde şifresini kaldırmıştı. Bu, *senden sakladığım bir şey yok, boş yere güvensizlik oluşturma*, deme şekli olabilirdi. Bir süre telefonunu karıştırdım, sıkıcı mesajlardan başka pek bir şey yoktu. Telefon rehberine girdim, telefonunda Aşkın diye kayıtlıydım, küçük bir düzenleme yaparak Aşkın'ı, 'Aşkım' yaptım. Yanına da büyük, kırmızı bir kalp koydum. Pusat'ın adını değiştirerek Shrek yaptım. Tekrar mesajları açarak Shrek'e mesaj attım.

Odamıza güzel bir kahvaltı gönder, sevgilimin karnı acıkmıştır.

Mesaj kısa sürede görüldü ve cevap geldi.

Ateş, kendine gel, amına koyayım. Merak etme, o şeytan aç kalmaz.

Müstakbel karım hakkında düzgün konuş yoksa arkadaşlığımızı noktalamak zorunda kalırız. Karım ne derse o, elbette ondan daha önemli değilsin.

Ateş'in telefonunu salsan mı artık?

Sevgilim değil mi? Sana mı soracağım?

Görmemişin sevgilisi olmuş...

Kıskanma, kıskanma.

Ateş uyanmadı mı hâlâ? Uyumazdı o bu kadar.

Benim kokumla uyuyor, ne yapsın adamcağız? Aşk işte. Haydi, bize kahvaltı gönder ama şöyle balayı çiftlerine gidenlerden olsun. Gece üzdüm biraz sevgilimi, gönlünü alacağım.

Üzdün mü?

Ya evet, bana hediye aldığı bilekliği kırdım diye bayağı üzüldü. Bildiğin kıçını dönüp uyudu, o kadar küstü yani.

Bu ilişkinin uzun sürmeyeceği belliydi zaten.

Shrek, asabımı bozma, Ateş'e nikâh şahitliği yaparken görüşürüz.

Manyak karı!

En sonunda cevap yazmayı bıraktı. Son söylediklerim çok ağırına gitmişti sanırım, bir yerlerde ağlıyor olabilirdi.

Makyaj masasına geçerek günlük bir makyaj yaptım, çok geçmeden odaya güzel bir kahvaltı gelmişti ama masanın arkasından Shrek'in girmesi her şeyi mahvetmişti.

"Sana dedim ki *romantik bir kahvaltı yapacağız.* Niye geliyorsun?"

"Ben tek mi kahvaltı yapsaydım?" dedi ayıplar gibi.

"Yapsaydın, Shrek! Sen sürekli peşimizde mi dolanacaksın böyle kuyruk gibi?"

"Şuraya bak! Dağdan gelmiş, bağdakini kovuyor." O masaya yerleşirken ben de Ateş'i uyandırmaya gidecektim ki Ateş çoktan uyanmış, üstünü bile giyinmişti. Beyaz bir tişört ve siyah bir pantolon giymişti. Bir şey söylemeden oturdu masaya, bakışları üstümdeyken ben de bakışlarımı ondan ayırmadım.

Aramızdaki bakışmayı kesen şey, Pusat'ın öksürükleri olmuştu. Yiyeceklere saldırmaya başladığı için boğazında kalması oldukça normaldi. Su içerken bize ters ters bakıyordu.

"Günaydın," dedi Pusat öksürmeyi kesebildiğinde.

"Günaydın," dedi Ateş de.

"Ne zaman dönüyoruz?" Ateş sorumla bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Planladığımız gibi birkaç gün buradayız."

"Ne bileyim, sen o kadar küsünce hemen döneriz herhâlde diye düşündüm." Kahvemi yudumladım.

"Küstüğüm falan yok," dedi ters ters ve o da kahvaltıya başladı.

"Oğuzhan amca öğrenmiş sanırım Vaşak'ı hallettiğimizi. Gece beni aramış birkaç defa," dedi Pusat ağzı dolu hâlde.

"Beni de aradı, cevap vermene gerek yok," dedi Ateş sakince. Ardından bakışları bana döndü, yarayı görmek ister gibi alnımda gezindi.

"Bir şeyim yok, sevgili olduk diye endişelenmene gerek yok. Sonuçta sen beni bilincim açıkken ameliyat ettirmiş adamsın. Ne kadar dayanıklı olduğumu en iyi sen bilirsin yani." Pusat kahvaltı yapmayı kesmiş, havada kalan çatalıyla bizi izliyordu. Bakışlarımı ona çevirdim. "Sen de bilirsin gerçi, sonuçta beni yaralayıp denize düşürmeyi başarmıştın."

"Bak, yine benim başıma patladı. Ne olsa Pusat yaptı zaten! Pusat kadar başınıza taş düşsün. Ben en azından gereklilikten vurdum, sen keyfine sıktın bacağıma. Bak ya, yine sinirlendim," dedi bir kocakarı edasıyla.

"Tabii, sen beni öldürmeye gelmemiştin zaten, keyfime yaptım her şeyi," dedi Ateş ters bir tavırla. "Bunları aştık sanıyordum."

"Ben kinci bir insanım."

Ateş kahvaltısına devam ederken birden aklına gelmiş gibi Pusat'a döndü. "Matteo'yu ziyaret edelim, dünkü çatışmada bayağı bir destekleri oldu." Pusat kafasını ağır ağır salladı.

"İtalyan mafyalarını tanıyor musun?"

"Evet, aramız iyidir. Cebonayan'la iş birlikleri olmuş bir zamanlar," dedi Ateş beni şaşırtan şekilde detaylıca açıklama yaparak.

"Sicilya mafyalarıyla aralarındaki fark ne peki?"

"Pek bir farkları yok, kurallarına kadar her şeyleri aynı sayılır," dedi Pusat araya girerek.

"Onlar da Cebonayan gibi güç ayrılıkları yaşıyor mu?"

"Elbette yaşıyorlar ama bunu dışarıya yansıtmıyorlar. Aileler tarafından yönetiliyorlar, yeri geldiğinde acımaları olmaz. Çok pis işlerle uğraşırlar ama bazı durumlarda güçlü müttefikler olabilirler," diye devam etti Ateş.

"Bu otel de onlara mı ait?"

"Evet, Matteo ailesine ait. Oğulları Valente Matteo'yla eskiye dayanan bir arkadaşlığımız var." Sözleriyle kafamı ağır ağır salladım. "Sen ne yapacaksın bugün?" Bu demek oluyordu ki beni yanına götürmek istemiyordu.

"Ben neden gelmiyorum sizinle?"

"Gittiğim yerde sadece Matteolar değil farklı aileler de olabilir, onların alanına gireceğim. Hepsinin sadakatine güvenemem. Böylesine bir görüşmeye seninle gitmem, seni biraz daha açık hedef hâline getirebilir."

"Zaten magazinde boy boy fotoğraflarımız çıkıyor, daha ne kadar açık hedef olabilirim?"

"Seni oraya götürmem, yakında nişanlanacak veya evlenecek olacağımızı gösterir. Ve bu da ortalığı karıştırabilir."

"Yani benimle gönül eğlendirdiğini mi göstermeye çalışıyorsun?" Soruma hayret ederek geriye yaslandı. "Her neyse, sorun değil. Ben de biraz alışveriş yapıp yakışıklı İtalyan erkekleriyle vakit öldürürüm."

"Aşkın!" Uyarıcı tonuna sadece gülümseyerek cevap verdim. "Abim konuşmak istiyordu dünkü olayları, birazdan çıkarız," dedi ve fazla bir şey yemeden kalktı. O yatak odasına geçerken bir süre arkasından baktım.

Pusat'sa hâlâ son yemeğiymiş gibi iştahla tıkınıyordu. "Az ye, tosun."

"Lokmalarımı mı sayıyorsun?"

"Müstakbel kocamda para bırakmayacaksın bu gidişle." Tıkınmayı keserek arkasına yaslandı.

"Zaten kimliğin büyük bir yük senin üstünde, bir de ilişkinizin ciddiyet kazandığı duyulursa neler olacağını sen de tahmin edebiliyorsundur."

"Beyin jimnastiği yapmaya mı başladın?" Yüzüme boş boş baktığında devam ettim: "Yani normalde hemen anlamazsın da şaşırdım, belki de benimle takıla takıla zekileşmeye başladın."

"Zekân mı daha çok yoksa egon mu, karar veremiyorum. Yani bir de biri bu kadar egolu olsa gıcık olurum, sana gıcık da olamıyorum, tuhaf bir şeysin."

"Gıcık olmadığına emin misin, Shrek?" Sonunda kahvaltısını bitirdi ama kendisine bir bardak çay daha koydu. "Sen patronun için kurşunların önüne atlarsın ama patronun benim için atlar, çok üzüldün mü?"

"Şaşırdım sadece, gözümle görmesem inanmazdım ama gördüm. Harbiden koştu kurşunların arasına, bayağı da endişeliydi."

"Yanıma geldiğinde neler dedi, neler... 'Sen hep iyi ol, Aşkın, ben sensiz yaşayamam. Çok korktum sana bir şey oldu,' diye." Elimle kendimi işaret ettim. "Şu güzelliğe, mükemmelliğe değil de kime âşık olsun? O da haklı yani."

"İçim şişti egondan, Aşkın," dedi Pusat bunalmış gibi gömleğini çekiştirirken.

"Egodan değildir, bir öküz kadar yedin az önce, odur şiren." Eli karnına gittiğinde bana hak vermiş olacak ki bir şey demedi. "Oğuzhan Alanguva neden böyle bir şey yapmış olabilir?"

"Bilmiyorum. Ben de şaşırdım, Ateş'in ağırına gitti bayağı."

"E amcası, tabii ki gider ağırına. Sonuçta..." Devam edecektim ki Ateş'in salona girmesiyle ikimiz de sustuk.

Ateş bir elinde tableti, bir elinde telefonuyla yanımıza geldi. "Çıkalım, Pusat." Pusat yerinden kalktı, Ateş'in bakışları bana döndü. "Aşağıda arabalar var, zırhsız olanlara binme."

Ben ona cevap vermezken bir süre daha bakışları üstümde gezindi. Sanki bir şey yapacaktı da kararsızdı, en sonunda yapmamaya karar vererek arkasını döndü ve Pusat'la birlikte çıktılar.

Onlar çıktıktan on dakika kadar sonra ben de çıktım, Ateş'in arabasına binmeyerek birkaç mağaza gezdim. Bol sıfırlı bir alışveriş yaparken Ateş'e de bir cinayetimin bedeli edecek bir hediye almıştım içim yana yana. Hiçbir şekilde izlenmediğime emin olduktan sonra, daha önce ayarladığım otele geçtim. Alışverişimden aldığım yeni kıyafetleri ve yanımda getirdiğim siyah peruğu çıkardım.

Plastik makyajım zaman alıyordu ama hâlâ vaktim vardı. Sahte pasaportumu yanıma aldım, seksi bir Amerikan'dım bugün. Siyah, kumaş bir pantolon ile siyah bir crop giymiştim. Neredeyse ayak bileğime kadar gelen ince, siyah trençkotu üstüme geçirdim. Siyah gözlüklerimi takarak kısa, küt kesimli peruğumun kâkülünü düzelttim.

Gerekli olan evrakları yanıma alarak çıktım otelden, önceden hazırlattığım arabaya binerek elimdeki adrese sürdüm. Şarkıyı yüksek ses açarak elimle direksiyonda ritim tuttur-dum. Kısa, siyah saç da çok yakışmıştı, imaj değişikliği mi yapsaydım? Böyle ayrı bir seksi olmuştum sanki.

Sonunda adrese vardığımda arabayı valeye bıraktım. Lüks restorana girmeden önce detaylı bir kontrolden geçtim ve en sonunda ikna olarak içeri girmeme izin verdiler. Geniş alanda sadece bir masa doluydu. Yaşlı bir adam oturuyordu bu masada, elinde bastonu vardı ve arkasında koruma ordusu dizilmişti.

Topuklularım mermer zeminde ses çıkarırken gözlüklerimi çıkardım. Mavi lenslerimi yaşlı adamın üstüne diktim. Ateş, Matteoların oğluyla görüşüyordu. Bense Baba denilen dedeleriyle görüşüyordum.

Benim için ayrılan yere, yaşlı Matteo'nun karşısına oturdum. "Merhaba, Ashley Brown." İngilizce konuşmaya başladım, konuşmamızın geri kalanı da İngilizce olacaktı.

"Umarım vaktimi harcadığına değecek kanıtların vardır." Ona ulaşmak kolay değildi ancak öyle iddialar atmıştım ki ortaya, kimseye güvenememiş ve benimle bizzat buluşmak istemişti.

"Burada Noah Charles adına bulunuyorum." Gerçekten de Noah'ın adına bulunuyordum. Noah, önemli bir Amerikan mafyasıydı. Ona sahte kimliğimle iddia ettiğim şeyleri kanıtlamış ve yaşlı Matteo'yu yanımıza çekebileceğimizi söylemiştim. Bu şekilde V'nin ittifakları artıyordu.

Çantamdaki dosyaları çıkardım ve önüne dizdim. Ardından verdiğim bellek, karşımızdaki büyük ekrana yansıtıldı. "Torununuz Valente Matteo, Amerikan mafyalarıyla ittifak kurarak defalarca size suikast girişiminde bulundu. Gözü koltuğunuzda ve bunları tek başına yapmadı. Babası Brando Matteo'yla, yani oğlunuzla birlikte yaptılar. İnanmayacağınızı biliyorum, bunlar ağır iddialar ama kanıtlarım sizi tatmin edecektir." Sözlerimin hemen ardından oğlunun ve torunun gizli konuşmaları açıldı. Bilgisayarlarını ele geçirerek ses ve görüntü çalmıştım. Büyükbabayı nasıl bitireceklerini hararetli bir şekilde tartışıyorlardı.

Hemen ardından gelen görüntüde de İtalyan mafyasının en büyük düşmanlarından olan bir Amerikan mafyasıyla el sıkışırken çekilmiş görüntüleri geldi. Matteo büyük bir sakinlikle izledi görüntüleri, ardından bana döndü.

"Charles, karşılığında ne istiyor?"

"Sadece daha sıkı bir ilişki, çıkarlar doğrultusunda ortaklık ve zamanı geldiğinde size verdiği isimle iş birliği yapmanızı ve bu ismin arkasında durmanızı istiyor."

"Kim bu isim?"

"V."

"Tanımadığım birini koruyamam."

"Size bu görüntüleri tamamen zeytin dalı amaçlı getirdik. Yeri geldiğinde bu ismin arkasında olmak istemezseniz kimse

bugünü hatırlatmayacak. Ama siz sözlerinizde duran şerefli bir adamsınız. Ve eminim ki o gün geldiğinde, o ismin ardında durmayı siz daha çok isteyeceksiniz." Tüm kanıtları belgeledikten sonra kalktım yerimden.

"Tanıştığımıza memnun oldum, görüşmek üzere, Bay Matteo," diyerek kalktım yerimden. Girdiğim kapıya geri dönerken iki sağlam mafya bağlantısına sahiptim. Charles ve Matteolar eğer bir gün V'nin gerçek yüzü ortaya çıkarsa V'yi koruyacaklardı. Bu tüm planım değildi, sadece sağlam bir bağlantıydı. Bu bağlantılar bir gün o kadar iç içe geçecekti ki tüm dünya V olduğumu bilse bile kimse bir şey yapamayacaktı. Bu öyle bir hamleydi ki gerçek kimliğim ortaya çıktığında hiç olmadığım kadar özgür olacaktım.

Dudaklarıma kırmızı ruju yedirdim. Buğulu göz makyajım ve hafif dalgayla şekillendirdiğim saçlarım güzel bir görüntü oluşturmuştu. Üstümdeki siyah, uzun ve bacak boyum kadar yırtmacı olan elbiseyi yeni almıştım. Gözlerim saate takıldı, Ateş'i aradım ve çok geçmeden açtı.

"Aşkım?" dedi karşı taraftan sesi.

Güldüm. "Evet, benim."

"Kendini telefonuma *Aşkım* diye mi kaydettin?"

"Bir tek senin aşkınım, değerini bil. Ne zaman geleceksin?"

"Beş dakikaya oradayım."

"Yemek yedin mi?" dedim bakışlarım aynadaki yansımamda gezerken.

"Yok, yemedim."

"İyi, seni bir yere götüreceğim ama sakın Pusat kuyruğunu peşimizden sürükleme." Kısa bir an güldü.

"Tamam, görüşürüz."

"Görüşürüz, bebeğim." Telefonu kapatarak Ateş'e aldığım pahalı hediyeyi çantama koydum.

Salona geçip kendime doldurduğum viskiyi içerken Ateş içeri girdi. Yanında Pusat olmaması beni sevindirirken gülümsedim. "Kurtuldun mu Shrek'ten?" Bakışları üstümde gezindi uzunca, alt dudağını ıslatırken ona yaklaştım. Topuklularımla önünde durduğumda bir eli belime gitti.

"Bu şıklığını neye borçluyuz?" dedi kısılan gözleriyle.

"Dibin düştü galiba," dedim ben de kollarımı boynuna sararken. "Gerçek sevgili oluşumuzun şerefine, *böyle bir katil ve gangstere yakışacak bir ilişki başlangıcı yapalım*, dedim. Kötü mü etmişim?"

"İyi etmişsin," dedi bakışları kırmızı dudaklarıma kayarken. Dudaklarımı öpecekti ki keyifli bir hareketle kafamı arkaya doğru attım.

"Rujum bozulmasın, gece uzun."

"Bozulsun, bozulsun."

"Haydi, gidip hazırlan, geç olacak bak." Nefesini zorlukla verdi. Ellerimi omzundan, kaslarını okşayarak göğsüne kadar indirdim. Bir adım geri gittiğimde beni öpmek içinde kalmış gibi ters bir tavırla verdi nefesini ve yatak odasına geçti.

Onu beklerken kalan viskimi bitirdim. O da çok geçmeden üstüne fazla yakışan takım elbiselerinden birini giyip geldi. Siyah takımı onu edepsizce süzmeme neden olurken yanıma yaklaştı.

"Beklenmedik hareketler yapıyorsun," dedi eli elime giderken. Ceketimi ve çantamı da aldığımızda ayrıldık daireden.

"Açıkçası daha önce hiç sevgilim olmadığı için bir ilişki içinde nasıl bir insan olacağımı ben de pek bilmiyordum. Ama şanslısın, Alanguva. Her konuda olduğum gibi bu konuda da mükemmelim." Sözlerim bittiğinde asansörün önüne gelmiştik. Yandan yandan bana bakıyordu, yanağıma doğru eğildi ve uzun bir öpücük bıraktı. Sanırım, iki cilveyle bileklik olayını unutturmuştum.

Bu sırada asansör gelmişti, aşağı indik ve özel olarak seçtiğim arabanın önünde durduk. Ateş sürücü koltuğuna geçecekti ki onun için yan koltuğun kapısını centilmence açarak gülümsedim.

"Kemerini sıkı bağla, güzelim." Bir süre açtığım kapıya ve bana baktı, ardından da *sen iflah olmazsın* bakışlarından atarak arabaya bindi. Kapısını kapatarak şoför koltuğuna yerleştim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu bakışları üstümdeyken.

"Seni şık bir yere, yemeğe çıkarıyorum. Roma'ya daha önce geldiğimde gitmiştim. İşe bak, şimdi de sevgilimle gidiyorum." Birden hızlandığımda Ateş elinde olmayan şekilde koltuğa yaslandı. Ona bakarak göz kırptım. Arkamızda tabii ki Ateş'in korumalarından oluşan küçük bir ordu da vardı.

"Burası Türkiye'ye benzemez, trafik kurallarına oldukça önem veriyorlar," diye uyarıda bulundu.

"Bugüne bugün Alanguva'nın sevgilisiyim, lafı mı olur?" diyerek yanağından makas aldığımda söylenerek elime hafifçe vurmuştu.

Çok geçmeden lüks restorana varmıştık. Arabayı valeye vererek içeri geçtik. Ateş elimi tutarken etrafı inceliyordu. Tarihî ve klasik bir mekândı, lüks olmasının yanında Roma'nın ruhunu yansıtıyordu. Koca kubbe şeklindeki tavanı büyük tablolarla doluydu ve orkestra, klasik müzik çalıyordu. Bizim için ayırttığım masaya geçtik.

"Daha önce Roma'ya çok geldim ama burayı hiç görmemiştim," dedi arkasına yaslanırken. "Bu romantik ortamın bir sebebi var mı?" O da benim gibi her haltı sorguluyordu.

"Hayır. Sadece sevgilimle kaliteli vakit geçiriyorum." Bu sırada yanımıza gelen garsona yıllanmış şarap ve yemek siparişi verdik. "Günün nasıl geçti?"

"Sıkıcı," diyerek kestirdi sorumu. "Senin?"

"Ben de sıkıcı demek isterdim ama İtalyan erkekleri gerçekten çok centilmen ve yakışıklı." Sözlerimle tek kaşı havalanırken masanın üstündeki elini tuttum. "Ama üzülme, seni aldatmadım."

"Aşkın," dedi ı harfini uzatarak.

"Hemen de kıskan." Bir süre bakışları yüzümde asılı kaldı.

"Bugün ayrı bir havan var, parıldıyorsun."

"Aşktan gözüne daha da güzel gelmeye başlamışımdır." Güldü sözlerimle. "Abin ne dedi Oğuzhan Alanguva olayı için?"

"O da şaşırdı, *elbette mantıklı bir açıklaması vardır*, diyor ama bu işin hiçbir yerinde mantık olamaz," dedi anında tekrar gerilirken. Yemeklerimiz geldiğinde konuşmamız bölünmüştü.

"Hayret, Pusat nasıl gelmedi?"

"İlk önce gelmek istedi, ben baş başa olacağımızı söyleyince küser gibi oldu. Bahar da biraz soğuk yapıyormuş sanırım, beni yalnız mı bırakacaksın falan dedi de kurtulmayı başardım." Sözleri beni güldürürken arkama yaslandım.

"Aferin, bak böyle böyle çıkaracağız onu aramızdan."

"Çocuk gibisiniz ikiniz de."

"Bahar kesin Yade'nin söylediklerini kaldıramadı. Pusat'ın acıdığı için onunla olduğunu bile düşünmüştür. Kendine gelmesi biraz zaman alır."

"Aylin ve ona karşı çok başkasın. Orada Bahar ağladığında söylediğin sözler... Hep güç aşılamaya çalışıyorsun." Bahar kafasını vurduktan sonraki kısa konuşmamdan bahsediyordu. "Kadınları güçsüz görmeyi sevmiyorsun, Didem'e bile akıl veriyorsun. Bu çok saygı duyulası bir özellik."

"Didem bile ama Yade değil, o çizgiyi çoktan aştı."

"Evet, olay da bu. Eğer Yade, Bahar'a değil de sadece sana laf atsaydı umurunda olmazdı. Ancak Bahar'a yaptığı şey çok ayrı, çok çirkin."

"Öyle, aklı varsa bir daha hiçbir şekilde karşıma çıkmaz."

Yemeğimizin sonuna yaklaşırken çantamdan aldığım hediye kutusunu çıkardım. Ateş'in tek kaşı havalanırken beni izliyordu. "Uzat elini," dediğimde güldü.

"Evlenme teklifi mi edeceksin?" dedi fazla keyifli şekilde ancak elini de uzattı. Açtığım kutuyu ona doğru gösterdim. Kutudaki pahalı saate uzunca baktı.

"Sevgilime aldığım ilk hediyem. Özel üretim, sadece bir tane var. Ve hiç öyle bakma, beğenmezsen çok kötü olur. Bir cinayet parası verdim ben buna." Son cümlemi öne doğru eğilerek kısık sesle söylemiştim.

"Çok, çok güzel." Saati bileğine taktığımda saate değil, gözlerime bakıyordu. Gözlerine bakarken elini okşadım. Elini bıraktığımda saati kendine çekti ve beğeniyle izledi.

"Parçaladığın bileklikle misilleme yapmak için aldın sanırım ama endişelenme, ben içini açmam," dedi göz kırparak. Nefesimi vererek onu izledim.

"Adama hediye alıyoruz, yaranamıyoruz. Alanguvalar çapkın oldukları kadar nankörler de."

"Egolu değiliz en azından."

"Evlenirsek soyadınızı ego kısmında da zirveye taşırım." Bugün hep gülmüştü, şimdi de olduğu gibi. Restoranın geniş bir boş alanı vardı ve çiftler dans etmeye başlamışlardı.

Andy Williams'tan *Speak Softly Love* çalmaya başladığında yerimde dikleştim. "Mükemmel değil mi? Çok da güzel çalıyorlar." Bu, beni dansa kaldır, çağrısıydı. Ateş de yerinden kalkarak bu isteğimi gerçekleştirdi.

"Bu güzel parçada bana eşlik eder misin, sevgilim?" Kafamı hevesle sallayarak uzattığı elini tuttum. Birlikte dans eden insanların arasına girdik. Eli belime gitti, ben de bir elimi omzuna koyup diğer elimi tutmasına izin verdim.

"Tatlı konuş, sevgilim ve beni kalbine karşı sıcak tut.

Sözlerini hissediyorum

Tatlı, ürpertici dakikalar başlıyor

Kendi dünyamızın içindeyiz

Yegâne aşkımızı paylaşıyoruz."

İngilizce şarkı sözleri kulaklarımıza doluyor ve tutkulu dansımıza eşlik ediyordu. Ateş Alanguva her konuda olduğu gibi dans etmekte de iyiydi. Ten uyumumuz, aksi iddia edilemeyecek kadar mükemmeldi. Adımlarımız ve yavaş hareketlerimiz sanki üstünde daha önce çalışılmış gibi senkronizeydi.

"Güneşin ısıttığı şarap rengi günler.

Derin yumuşak geceler, biz bir aradayken

Tatlı konuş, sevgilim.

Kimse duymasın bizi, gökyüzü hariç.

Aşkın yeminleri...

Ölene kadar onları yaşatacağız.

Hayatım senin, çünkü

Dünyama aşkla girdin."

"Bu müzik ruhumu dinlendiriyor," dedim orkestranın büyük bir tutkuyla çaldığı notaları dinlerken.

"Evet, cinayet işlerken bile." Yüzlerimizin arasında bir nefes mesafesi vardı.

"Her ruh hâlim için farklı bir *Godfather* müziği seçiyorum."

"Değişik zevklerin var." Bedeninden uzaklaştığımda beni kendi etrafımda döndürdü, yırtmacımdan çıkan bacağım tamamen açılırken gülmeden edememiştim. Aynı hızla kendisine geri çekti; vücudum, vücuduna sertçe yapıştı ve eli tekrar aynı tutuk hareketlerle belimi buldu.

"Başımı döndürüyorsun," dedi kısık sesiyle dudaklarıma doğru. Şarkı hâlâ bize eşlik ediyordu. Müzik şiddetlendikçe hareketlerimiz tutku kazanıyordu.

Şarkı doruğa ulaştığında tutkumuz da ulaştı ve aynı şekilde sertçe indik o zirveden. En sert düşüşler, en yüksekten olanlardı ve onun sarı gözlerine düşüyordum, çok yüksekteydim ve onun dibi yoktu.

Bedenimi yavaşça arkaya doğru yatırdı, üstüme doğru eğildi, yırtmacımdan çıkan çıplak bacağımı bacağına sardım. Dudakları dudaklarıma kadar eğildi ama öpmedi, yavaşça doğrulurken beni de kendisiyle birlikte çekiyordu. Belimdeki eli yerindeyken diğeri de sıkıca bacağımı kavramıştı. Tamamen doğrulduğumuzda aramızda hiç mesafe kalmamıştı. Müzik sonlanırken dudakları dudaklarımdaydı.

Ve dudaklarımın üstündeki yumuşak dudakları, şarkının son sözleriyle hareketlendi.

"Aşkla, öyle usulca sevgiyle girdin ki hayatıma..."

Aslında hayatına çok da usulca girdiğim söylenemezdi ama hayatına öyle bir girmiştim ki çıkmasının zor olacağını biliyordum. Kendimi onun tatlı, sıcak kollarına bırakmıştım ve onun kollarında çoğu şeyin önemi kalmıyordu. Bu beni ürkütse de kendimi o kollara bırakmaya devam ettim.

Yemekten sonra lezzetli bir İtalyan tatlısı da yemiştik, saatlerce sohbet etmiş ve Roma sokaklarında yürümüştük. Dairemize girdiğimde topuklularımı çıkardım. Ateş salona geçerken henüz elimi bırakmamıştı.

"Güzel bir geceydi," dedi kısık sesle. Koltuğa otururken beni de yanına çekecekti ki kucağına oturmayı seçtim.

"Daha da güzelleştirebiliriz," dedim göz kırparak çapkın şekilde.

"Lütfen," dedi dudaklarıma yaklaşırken.

"Arkadaşın eğlence mekânına çağırmıştı bizi."

"Evet ama senin planlarını duyunca iptal ettim, acelesi yoktu."

"Geç olmasaydı giderdik ama şu an sadece seninle sevişmek istiyorum." Bir eli yırtmacımın açık bıraktığı çıplak bacağımı okşuyordu. Çıplak omzuma bir öpücük bıraktı.

"Bu sevgililik olaylarının bu kadar iyi olacağını kim bilebilirdi ki?" dedi omzumdan boynuma doğru çıkan öpücükleriyle.

"E benimlesin, bir zahmet." Kafasını kaldırdı boynumdan. Dudaklarına eğildiğimde öpücüğüme istekle karşılık verdi. Vücudum ona doğru dönerken bir elim omzuna çıkmıştı.

Yumuşak öpüşmemiz her geçen saniye sertleşirken elbisemin askısını aşağı doğru indirdi. Boynumdaki öpücükleri göğsüme doğru indi, sütyen giyinmediğimi dans ederken fark ettiğini biliyordum. "Tüm gece bunu yapmayı istedim," dedi kısık sesle, tüm tenimi uyararak.

Elim kemerine giderken sertçe yutkundu, iki eliyle belimden tutup duruşumu sağlamlaştırırken dudakları göğsüme inmeye devam ediyordu. Dayanamayarak saçından tutarak kaldırdım kafasını, dudaklarımı bir kez daha sertçe yasladım dudaklarına. Salonu ikimizin kısık ve tutkulu sesleri kaplamıştı.

Ancak ikimizin sesi dışında bir ses daha duyuldu, kapımız sertçe çalınıyordu. Ateş nefesini verirken kaşları çatılmıştı.

"Kim böyle çalmaya cüret eder?" dedi dudaklarına bulaşan kırmızı rujum ve sinirli hâli gözüme tatlı gelirken. Tabii ki onu uyarmadım, kucağından kalkarken düşen askımı düzeltim. Ateş de söylenerek yerinden kalktı ve kapıya gitti.

Kapının ardında genç bir adam vardı, Ateş açtığı gibi içeri daldı. "Dostum, yardımına ihtiyacım var." Bu adam Valente Matteo'ydu.

"Sorun ne?" Adam bir süre Ateş'in kırmızı rujlu dudaklarına baktı ama gerçekten tehlikede olmalıydı ki bunu asla umursamadı.

"Büyükbabam, babamı yakaladı. Şimdi benim için geliyorlar, infaz edecekler, Ateş."

Ateş'in kaşları çatıldı. "Neden? Ne yaptın?"

"Beni koruman gerek, lütfen."

"Bana ne yaptığını söyle," dedi Ateş aynı sakinlikle.

"Dostum, boşa harcayacak vaktim yok."

"*Uçağımı al*, diyeceğim ama havalimanlarını kapatmışlardır çoktan. Bana ait olan arabalardan biriyle çık buradan kimseye görünmeden. Telefonunu at, sık sık araba değiştirmeye çalış. Güvenli bir hat bulduğunda, takip edilmediğinden emin olduğunda beni ara. Bir çaresini buluruz."

"Tamam, lütfen elini üstümden çekme, dostum. Kendine iyi bak."

"Dikkat et," dedi ve geldiği gibi hızla terk etti daireyi.

"Birkaç saat geçmeden yakalanır bu telaş ve plansızlıkla." Ateş'in düşünceli bakışları üstümde gezindi. Kapıyı kapattı ve camın karşısına geçerek manzarayı seyretti.

Kendime bir bardak viski doldurdum ve yanında durdum onun gibi manzarayı izlerken. "Ona yardım etme," dediğimde kafasını bana çevirdi şaşkınlıkla. "Yaşlı Matteo'yu karşına alma, arkadaşın zaten ölecek. Bırak da güçlü bir isim daha cephe almasın sana," dedim emin bir şekilde.

"O benim arkadaşım," dese de bana hak veren yanını görebiliyordum.

"Ve İtalyan mafyası, eğer infazı verilmişse gerçekten büyük bir hata yapmış olmalı. Bulaşma, her türlü yakalanacak." Yüzünde kararsızlık vardı, kaşları çatıktı.

Konuşmayarak şehrin ışıklı manzarasını seyrettik ancak zihinlerimiz konuşuyordu hatta o kadar hararetli bir konuşmaydı ki bu, sessizliğin içinde duyuluyordu.

Üstümü giyinirken odaya Ateş girdi, Pusat yine kahvaltıya Üstümü giyinirken odaya Ateş girdi, Pusat yine kahvaltıya gelerek bizi yalnız bırakmamıştı. Ateş'in bakışları üstümde gezindi.

"Hiç tarzın değil ama çok yakışmış." Makyaj aynasındaki yansımasına öpücük attım. Yakası fırfırlı olan beyaz bir gömlek ve gömleğin üstüne tam da İtalya'nın havasını yansıtacak şekilde üstünde resim gibi duran çizimleri olan bir korse; altına da buz rengi, bol bir pantolon giymiştim.

"Floransa'ya geçecek miyiz?"

"Geçmek ister misin?"

"Fark etmez. Daha burayı gezemedik. Gitmek istediğim müzeler var."

"Tamam, o zaman burada kalalım. Yarın da döneriz," dedi bakışları üstümdeyken. Kafamı olumlu anlamda salladığımda yanıma ulaştı. Bileğinde ona aldığım saat vardı.

"Pusat da peşimize takılacak mı?"

"İçeride, duyacak."

"Duysun, zaten dün tüm gün onunlaydın." Hafif bir makyaj yaparak yerimden kalktım, Ateş üstünü değiştirirken ben de salona geçtim. Shrek üzgün bir şekilde telefonuna bakıyordu ancak beni gördüğünde ifadesi değişti.

"Oo, yürüyen cinsellik." Sözleri beni şaşırtırken Pusat fazla keyif almıştı. "Yalansa yalan desene."

Yanına oturduğumda yan yan baktı bana. "Yengenle düzgün konuş, Shrek." Önüne döndüğünde telefonuna içli içli bakmaya kaldığı yerden devam etti. "Bahar cevap vermiyor mu?"

"Vermiyor, merak ediyorum," dedi tüm dünyası yıkılmış gibi.

"Ne yapacaksın bugün?" Sorumla omuz silkti.

"Bilmem, öyle oturacağım," dedi eliyle hâlini işaret ederek.

"Arkadaşın falan yok mu senin?" Kaşları çatıldı sözlerimle.

"Vardı da sen çaldın."

"Tamam, acıdım sana. Gel, birkaç saat gez bizimle." Omuz silkti bir kez daha.

"Gerek yok."

"Shrek, beni şaşırtıyorsun bugün." Gözlerini devirerek önüne döndü. Üzgün üzgün telefona bakmaya devam etti. "Ateşin falan mı var? Başına saksı mı düştü?"

"Bahar'la iki gündür konuşmuyorum, hiç keyfim yok, Aşkın."

"Arayabilirim onu, sesini duyarsın." Kafasını heyecanla salladı. "Bu iyiliğimi unutma, bir daha da bizi basmaya kalkışma." Telefonumu çıkarıp Bahar'ı görüntülü aradım ama açmadı. Pusat'ın hevesi gittikçe kırılırken ablamı aradım. Çok geçmeden açtı.

"Nasılsın?"

"İyiyim, kuzum, sen nasılsın?"

"İyiyim ben de. Her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, evet. Tarık'la rıhtımda oturduk, dedikodu yapıyoruz," dedi keyifle.

"Söyle o Tarık'a, çok sallamasın. Bahar'ı aradım da ulaşamadım, merak ettim."

"Ya üzgün biraz, odasından pek çıkmıyor ve sürekli uyuyor. Onun için endişeliyim, keyfini yerine getirmeye çalışıyoruz ama işe yaramıyor. Ne oldu tam olarak?"

"Geldiğimde konuşuruz, yarın orada olurum herhâlde. Kendine iyi bak."

"Sen de, tatlım." Telefonu kapattığımda Pusat'a döndüm.

"Bahar, başka birinin sesine âşık olmuş, onunla kaçmaya karar vermiş." Düşüncesi bile sinirini bozmuş olacak ki kaşları çatıldı.

"Komik misin sen?

"En az senin kadar." Yanağından makas aldığımda küfrederek kalktı yerinden.

"Nereye ya? Ben daha seninle eğlenmeye yeni başlamıştım."

"Maskotun muyum lan ben senin? Ya sabır!" Bana söylenerek odayı terk etti. Ateş'i bana bıraktığına göre gerçekten üzgün olmalıydı.

Bu sırada Ateş de üstünü değiştirmiş, yanıma gelmişti. Beyaz, spor bir gömlek giymişti; kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı ve iyi görünüyordu.

Birlikte dışarı çıktık ve Ateş'in arabalarından birine yerleştik. Güneşli hava bu şehri daha da gezilesi yapmıştı.

"Önce nereye gidelim?"

"Kolezyum'a gidelim." İsteğimi ikiletmedi.

Önce Kolezyum'a giderek bir saat kadar gezdik hatta gladyatör kostümü giyilmiş birkaç animatörle fotoğrafımı çekmişti Ateş. Ardından yoğun isteğim üzerine Vatikan'a da gitmiştik. Birkaç müze gezmiş ve Sistina Şapeli'ni en sona bırakmıştık. Birlikte de bol bol fotoğraf çekilmiştik.

Bakışlarımı şapelin tavanından alamıyordum. Ateş yanıma yaklaşırken bir elini belime attı, sırtım göğsüne yaslanırken o da benim gibi eşsiz bir sanat eseri olan tavanı seyrediyordu. "Boynun tutulacak."

"Düşünceli sevgilim," dedim kafamı ona çevirirken. Yanağıma bir öpücük bıraktı. "Boynumun tutulması, bu eser için çok bir şey değil. Michelangelo bu eseri tamamlamak için birçok açıda eğiliyormuş, dört yılda tamamlayabilmiş. *Omurgam kendimi katlamaktan düğümlendi, ben bir ressam değilim,* der bir mektubunda. Sanat emek ister, tutku ve yetenek ister. Onu anlamak da estetik zevk ister." Ateş sözlerimi dikkatle dinliyordu ama o tavana değil, bana bakıyordu.

Ona doğru döndüğümde elimi tuttu, şapelin içinde gezinmeye devam ederken konuştu: "İkinci kimliğini böyle görüyorsun; sadece sen sanatsal bir kaygıyla değil, toplumsal bir devrimle hareket ediyorsun." Onu yalanlamadım. "Sence teknoloji de sanatın bir parçası olabilir mi?"

"Buna *hayır* derdim ama gördüklerimden sonra diyemiyorum. Tabii, araba, telefon falan değil. Yoktan, neredeyse

gerçeğinin aynısı bir canlı üretmek, sanat üretmek değil de tanrının sanatını taklit etmek bana göre."

Şapelden çıktıktan sonra sokak arasında bir kafeye oturduk. Masaları tarihsel yapıların bulunduğu sokağın kenarındaydı. Burada zengin bir *gangster* veya seri katil değildik, burada Ateş ve Aşkın'dık.

Dünkü akşam yemeğimizin aksine basit giderek lezzetli ve bol soslu İtalyan makarnası tercih ettik. Etrafımızdaki masalar doluydu; kalabalığın sesi rahatsız etmiyor, aksine gerçekçi bir fon oluşturuyordu. Hafifçe esen rüzgâr saçlarımı havalandırırken Ateş'in bakışları üstümdeydi, akşam güneşi tenine vuruyordu. Hiç olmadığımız kadar gerçektik.

"Bu yediklerimi eritmek için iyi bir çalışma yapmam gerekecek," dedim karnımı ovuştururken. Yüzümü aynı ifadeyle izlemeye devam ediyordu. "Bana ne kadar âşık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Başka gezmek istediğin bir yer var mı?"

"Bugünkü gezimiz doyurucu geldi, şapel her şeye değdi sanırım."

"İşlerim yoğun olmasaydı birkaç gün daha kalırdık."

"Başka zaman artık, bebeğim."

İki dirseğini masaya yaslamıştı, sözlerimle öne doğru eğildi. Güneşten gözleri kısılmıştı. "Sana da tuhaf gelmiyor mu?" Tek kaşım havalandığında devam etti: "Burada, birlikte olmak. Seni yakaladığımda da, bir ortaklık sunduğumda da amacım hiçbir zaman seninle bir şeyler yaşamak değildi."

"Emin misin? Her gördüğün yerde üstüme atlıyordun." Zaten kısık olan gözleri gülümsemesiyle tamamen yok oldu. Boğazını temizlerken gamzesi belirgindi.

"Çok farklı yönlerin var, çok fazla yüzün var. Asla bir kalıba sığmıyorsun. Seni yakaladığımda aklımda çok başka bir profil vardı ancak sen aklımdaki hiçbir profile uymadın. Sen

öyle beklenmediktin ki afalladım. Hani diyorsun ya, *bu adam beni neden kıskanıyor? Neden sevgili olmamızı istedi?* Bu yüzden Aşkın, öyle başkasın ki seni kimseyle paylaşmak istemedim. Konu senken ben bile kendimi anlayamıyorum."

"Bu çok ani bir aşk itirafı oldu," desem de artık bir şeyleri ben de dalgaya alamıyordum.

"Demek istediğim şu ki bu dolambaçlı hayatlarımız, çarpık oyunlarımız bizi nereye sürükler, bilmiyorum ama gün gelir de yollarımız kontrolümüzden çıkarsa bugünü hatırla. Bu masada tüm kimliklerimizden arınmış iki insanız ve gerçeğiz." Eli yüzüme gitti, yanağımı hafifçe okşarken başımı eline doğru eğdim.

"Ateş Alanguva'nın bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

"Sadece sevgilime," dedi göz kırparak. Kıkırdayarak yüzümdeki elini okşadım.

Otele geçtiğimizde Pusat'ı bizim dairemizin salonunda pineklerken bulmuştuk. Bir elinde telefon, bir elinde göğsüne yasladığı içki şişesiyle büyük koltukta horlayarak uyuyordu.

"Lucca bizi bekliyor, üstümüzü değiştirip gidelim mi?" Arkadaşının eğlence mekânından bahsediyordu.

"Üstüme daha seksi bir şeyler giyeyim, öyle," dedim cilveli şekilde gömleğinin yakasından tutup kendime çekerken. Eli hemen belime yerleşirken dudaklarımı öpecekti ki Pusat'ın anırması böldü bizi.

"Kâbus mu görüyorum, amına koyayım!" Gözleri yarı açık bize bakıyordu.

"Ben sana çok güzel koyacağım, Pusat," dedi Ateş kaşlarını çatarken sertleşen sesiyle.

"Boş ver, istediği o zaten." İkisi de ters ters bana bakarken Ateş'in kollarının arasından çıktım.

"Zaten siz ikiniz siktiniz psikolojimi, tuhaf tuhaf kâbuslar gördüm," dedi gözlerini ovuştururken.

"Ne gördün?" dedim kollarımı göğsümün altında birleştirirken.

Anlatıp anlatmamakta kararsız kalsa da konuştu: "Rüyamda ben masayım, bildiğin şöyle bir masa," dedi ileride duran geniş masayı işaret ederken. "Bahar da sesi yakışıklı başka bir adama âşık olmuş, geliyorlar masanın üstünde..." Acıklı acıklı masayı izlerken hayatının en kötü anlarını anlatırmış gibi bir ifadesi vardı. Kendimi tutamayıp kahkaha atarken Ateş de kafasını iki yana sallayarak gülmüştü.

Pusat bize kötü kötü bakarken gülmeye devam ederek yatak odasına geçtim. Dün yaptığım alışverişte aldığım kısa, kırmızı elbiseyi seçtim. Üstümdekileri çıkararak elbiseyi giydim, topuklu ayakkabılarımdan birini giyerek makyaj masasına oturdum. Gündelik makyajımı, kırmızı ruj ekleyerek daha şık bir hâle getirdim. Saçlarımın dalgasını artırarak daha uygun bir görüntü yarattım.

Kısa sürede hazırlanarak salona döndüğümde ikisi konuşuyorlardı.

"Yardım etmedin mi yani?" dedi Pusat merakla.

"Ettim ama adım duyulmayacak şekilde, Aşkın'ın söyledikleri mantıklı geldi."

"O cadıya hiç güvenmiyorum." Demek ben yokken de Ateş'le yapıyordu dedikodumu. Yanlarına ulaştığımda Pusat'a kötü bakışlar atarak karşılarında dikildim.

Ateş'in bakışları üstümde beğeniyle gezerken dudaklarıma cilveli bir gülüş kondurdum. Pusat bir bana bir de Ateş'e bakarak yerinden kalktı. "Her an gözümün önünde masa kırabilir gibi bakıyorsunuz. Hiç hoşuma gitmedi. Gidiyorum ben."

"Sen de geliyorsun bizimle," dedi Ateş itiraz kabul etmez şekilde. "Burada değişik değişik hâllere girmeni istemiyorum, gidip üstüne çekidüzen ver." Pusat, Ateş'i ikiletmeden ayrıldı

yanımızdan. Her konuya bu kadar muhalefetken konu Ateş olduğunda uslu çocuklara dönebiliyordu.

Çok geçmeden üçümüz de hazır şekilde arabaya yerleştik. "Lucca da mafya mı?"

"Değil ama kendini zorla bu âleme sokmaya çalışıyor. Matteo hakkında konuşmak istiyormuş, bayağı ısrar etti bu gece için," dedi Ateş açıklama yaparak. Pusat bizden kopuk gibiydi. Üstünü değiştirmesine rağmen hâlâ harap görünüyordu.

Yarım saatin ardından mekâna varmıştık. Bu dünyadaki tek görgüsüz Alanguva olmadığı için Lucca da mekânına kendi adını vermişti. Işıl ışıl, en az Ateş'in mekânı kadar kaliteli bir yerdi. Ateş'in eli elimdeyken kalabalığın içinde yürüyorduk.

Mekânın en gözde yerindeki yüksek locada bir adam ayakta dikilmiş, güler yüzle bizi bekliyordu. Lucca bu adam olsa gerekti, neredeyse iki metre boyu ve yakışıklı bir yüzü vardı. Tam bir esmer güzeliydi.

Yanına ulaştığımızda Ateş'e özlemle sarıldı. "İşin olmasa geleceğin yok, özlettin kendini," dedi İtalyanca. Ardından bakışları bana döndü ve İngilizce devam etti: "Bu hoş hanım da sonunda seni kendine âşık eden kişi mi? Ben Lucca."

Elini uzattı, sıcakkanlıydı. Esmer teninin aksine cam gibi mavi gözleri vardı ve konuşurken gözlerini irileştiriyordu. "Aşkın ama sen Aşkım diyebilirsin," dedim çapkın bir tavırla Türkçe konuşarak. Ateş'in bakışları sertleşirken elimi uzatmıştım. Ateş'e yandan bakarak çekingen bir tavırla elimi sıktı.

"Memnun oldum. Siz yerleşin, ofisimden birkaç dosya alıp geleceğim, bir konuşalım, Ateş. Eğlenmenize bakın." Lucca yanımızdan ayrılırken Ateş bana kötü kötü bakmaya devam ediyordu. Lucca gitmeden Pusat'la da samimi şekilde sarılmıştı.

"Lucca Türkçe anlıyor, Aşkın." İşte, bunu beklemiyordum. Geniş koltuklara yerleşirken hâlâ Ateş'e bakıyordum.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Pusat biraz uzağımızda olduğu ve yüksek sesli müzik engellediği için konuşmalarımızı duyamıyordu.

"Kıskandın ama açıkçası senden daha şiddetli bir tepki beklerdim. Senin gibi kıskanç bir adam, sırf çapkın davrandım diye adamın sıktığım elini bile kırabilirdi."

"Ayı mıyım ben, Aşkın?" dedi ciddi bir tavırla, sözleri beni güldürürken devam etti: "Lucca'nın bir suçu yoktu ki. Zaten sana farklı bir anlamda bakması da mümkün değil."

"Neden? Ben iç savaş çıkaracak kadar güzel bir kadınım." Yandan bir bakış attı ama gülmedi.

"İtalyan mafyasında, eğer başka mafyanın karısına veya sevgilisine yan gözle bakarsan bunun cezası infaz olur."

"İyi de sen İtalyan mafyası değilsin ki."

"Fark eder mi?" Göz kırptı arkasına yaslanırken.

Yine gözüme fazla seksi geldiği anlardan birindeydi, gerçi sürekli o anlardan birindeydi. Bize özel pahalı bir şişe açılırken arkama yaslandım. Ateş'in bacağı çıplak bacağıma değiyordu, bir kolu arkamdaki koltuğun başlığındaydı. Saçımdan bir tutam almış ve arada çevirerek oynuyordu.

Pusat beş dakika geçmeden ikinci kadehini bitirmişti bile, bugün bizi uğraştıracağı belliydi. Lucca da çok geçmeden elinde dosyalarla yanımıza dönmüştü. Ateş'in yanına oturarak dosyaları masaya koydu. Gürültüden konuşmalarını duyamıyordum. Sırtımı Ateş'in göğsüne yaslayarak onlara daha yakın olmaya çalıştım ama neredeyse kulak kulağa konuşuyorlardı.

Konuşmaları sonlandığında Ateş tekrar ilgisini bana çevirdi. Sarışın, güzel bir kız locaya çıkarak Pusat'a bir şeyler söyledi, Pusat'sa hayatının en kötü teklifini almış gibi kafasını iki yana sallamakla yetindi. Kız yanından ayrılırken kadehini yeniliyordu.

Tam Ateş'e dönüp konuşacaktım ki locaya bu sefer de esmer ve manken kılıklı bir kadın geldi. Uzun boyu ve kıvrımlı

bir fiziği vardı. "Ateş!" dedi pek telaffuz edemeyerek ve neredeyse Ateş'in üstüne atladı. Ateş'in yanaklarına fazla yılışık öpücükler bırakırken onları izliyordum.

Ateş boğazını temizleyerek kadını kendinden uzaklaştırdı. "Bioanda, nasılsın?"

"Seni görünce iyi oldum." Lucca ve Ateş'in arasındaki küçücük boşluğa kendini zorla sığdırdı. Neredeyse Ateş'in kucağına oturmuştu. Pusat bana bakarak alttan alttan sırıtıyordu. "Nerelerde kaldın? Yıl oldu görüşmeyeli, çok özledik seni," diyerek devam etti. Ardından da bakışlarını bana çevirdi. "Kardeşin Ferda mı?"

Biraz yana doğru kaydığımda Ateş de bana doğru kayarak Bidonla arasına mesafe koydu. "Hayır, sevgilim Aşkın."

"Öyle mi?" dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Memnun oldum." Kafa sallamakla yetindim. Ateş kulağıma doğru eğildi.

"Sen gerildin sanki?"

"Yoo, neden gerileceğim? Kim ki bu kadın?"

"Hiç," dedi i harfini gereksiz uzatarak. "Daha önce birkaç kez birlikte olduğum biri, o kadar." Tek kaşım havalanırken keyifle beni izliyordu.

Kadını bir kez daha incelediğimde Ateş yine kulağıma doğru eğildi. "Kıskandın mı?"

"Yoo, ne var ki bunda?" dedim sabit tuttuğum sesimle.

"Bilmem, bir dikleştin, gerildin, gözlerin falan kısıldı," dedi eğlenmeye devam ederken.

"Zevkli adamsın. Ben de olsam ben de bu kadı-"

"Tamam, Aşkın!" dedi ters şekilde, ardından henüz pek içmediği viskisine uzandı. Kadehteki viski bitene kadar içtiğinde onu izliyordum.

"Burası çok sesli, odama geçip orada konuşalım mı bir de şu konuyu?" dedi Lucca, Ateş'e. Zaten burada konuşabileceğini sanması aptallıktı.

"Ben on dakikaya gelirim," dedi Ateş burnunu saçlarıma sürterken. Kafamı salladığımda kalktılar. Pusat hâlâ bir kenarda içiyor ve yanına gelen herkesi itinayla gönderiyordu.

Bidon ise hâlâ yanımda oturuyordu. "Ateş çok iyi bir adam," dedi bana yaklaşırken üstten bir bakışla ve imayla.

"Nerede? Yatakta mı?" Alık alık yüzüme bakarken şaşırmıştı. Bundan keyif alarak devam ettim: "Evet, iyidir ve bu sadece beni ilgilendirir, güzelim. İyi eğlenceler," dedim locanın çıkışını kafamla işaret ederek. Ateş'in eskileriyle yeterince uğraşmıştım zaten. Bidon şaşırsa da bir şey söyleyemedi, kıskanç bir bakışla kalktı ve uzaklaştı.

Yerimden kalkarak Pusat'ı kolundan çekiştirdim. "Sıkıldım, dans edelim."

"Yok, etmeyeceğim, ben anlamam," dedi ama çekiştirmelerime dayamayarak kalktı yerinden.

İnsanların arasına karıştığımızda yüksek sesteki müzikle dans etmeye başlamıştım. Pusat ilk başta alkolden ayakta duramayacak gibi olsa da ardından enerji gelmiş olacak ki bana eşlik etmeye başladı.

Ve ben anlamam, diyen Shrek, utanmasa göbek atacaktı. Hareketli şarkıya bağırarak eşlik ediyor ve çok da estetik olmayan şekilde dans ediyorduk. Arada omuz omuza saçmalıyor, arada karşılıklı bağırarak fazlasıyla eğleniyorduk. Pusat ellerini yumruk yapmış ve dirseğini kırarak kollarını havaya kaldırmıştı, hafif hafif sallanırken bana ayak uyduruyordu.

Dans etmeye başladığımızdan beri Pusat'ı kesen melez güzeli, en sonunda yanımıza yakınlaştı.

"Hi!" dedi güler yüzle.

Pusat dansı kesmezken yüzük olmayan parmağını gösterdi sanki orada bir yüzük varmış gibi. "I have a very very beautiful girlfrend." Kız aynı güler yüzle kafasını salladığı ama yanımızdan uzaklaşmadı. Pusat o iğrenç İngilizcesiyle konuşmaya devam etti: "I'm in love to her, she is like a first spring. " First

kelimesinden sonra kendimi tutamayıp kahkaha atarken kız da yanımızdan gitmişti.

"Salak!" dedim gülüşlerimin arasında. "Sen de ne kısmetlisin be Shrek, âşık ettin mekândaki tüm kadınları kendine."

Havalara girerken dans etmeye devam ediyordu. "Bir daha İngilizce konuşsana," dedim koluna vurarak ancak biraz sert vurmuş olacağım ki dengede duramayarak arkaya doğru sendeledi. Renkli giyinmiş yakışıklı bir adama çarptığında bana kötü kötü bakıyordu.

"Sorry, " dedi ama düşmesi adamın fazla hoşuna gitmiş olacak ki Pusat'ı uzun uzun inceledi. Sorun değil der gibi kafasını salladı, Pusat yanıma geldiğinde adam, hâlâ Pusat'ı izliyordu.

"Âşık oldu herhâlde." Sözlerimle bana biraz daha yaklaştı.

"Ne diyorsun be?"

"Sen gay enerjisi veriyorsun, gördün mü?"

"Aşkın!" Adama ters bir bakış attı ama dans etmeye devam ediyordu. "Lan sanki bu herif bana yanlıyor, baksana." Baktığımda gerçekten de adamın dans ederken Pusat'a doğru yaklaştığını fark ettim ve bu daha çok gülmeme sebep oldu.

"E hep Ateş'im mi senden çekecek? Götünü kollama sırası sende."

"Nankör cadı. Bir şey yap, bana doğru geliyor," dedi fazla telaşlı şekilde.

"Love is love Shrek, love is love." Pusat locaya dönerken, belime bir el sıkıca sarıldı. Tanıdık kokusu burnuma dolarken yüzümü ona dönmeden dans etmeye devam ettim. Kollarımı kaldırarak boynuna sardım.

Kalçamı acelesiz ama kışkırtıcı hareketlerle sallarken sabrının zorlandığını hissediyordum. Kafasını yüzüme doğru eğdi. "Bu dansları bana özel yapmanı istiyorum."

Yüzümü ona dönüp birkaç adım uzaklaştığımda belimden çekerek bedenimi bedenine yasladı. "Ve direkte?" Artık dans etmeyi kesmiştik.

"Direkte." Dudaklarını ıslattı. "Gidelim buradan."

"Otele mi?"

"Direk bulmaya." Sözleriyle alt dudağımı ısırarak ona biraz daha sokuldum.

Tam edepsiz bir ima yapmak için dudaklarımı aralamıştım ki arkada gördüğüm görüntüyle durdum. Pusat, yanına yaklaşan genç bir kadının üstüne kusuyordu. Yüzümü buruşturarak onu izledim.

"Önce şu ayyaşı otele götürelim, tipe bak. On yıl dalga geçerim bununla." Sözlerimle Ateş de Pusat'a baktı, yüzünü buruştururken aramızdaki tutku bir kez daha Pusat sayesinde bulut olup uçmuştu. Az önceki adamla arasını yapmayarak hata yapmıştım!

Pusat'ın yanına döndüğümüzde yanındaki kadın İtalyanca küfrediyordu. Pusat'sa hiçbir şey duymuyor, eli karnında oturuyordu.

"Bir kere de ağzınla iç." Ateş söylenerek Pusat'ın kolundan tuttu kalkması için. Dışarı çıktığımızda Ateş'in arabası kapıda hazır bekliyordu.

Korumaların getirdiği suyu Pusat'a uzattı. Ardından ilgisini yine bana çevirdi. "Aslında bırakacaktım orada da acıdım."

"Merhametli sevgilim benim," dedim göğsünü okşayarak. Ateş başını bana eğdi.

"Ne güzel sevgilim diyorsun sen."

Aramızdaki bakışmayı ve yakınlaşmayı bölen şey yine Pusat'ın öğürmeleri oldu. Ateş alt dudağını ısırarak gözlerini yumdu sabırla. "Elimde kalacak, gidelim şuradan."

"Bizimle gelmesin, kusmuk kokuyor," dedim Pusat'ın hâlini izlerken.

"Necip, bindirin Pusat'ı," diyerek arkadaki arabayı işaret etti. Pusat kırıldığını gizlemeyen bir bakış attı.

"Nankörsün oğlum sen, bir sevgili yaptın diye..." Konuşmasını öğürmeleri yüzünden tamamlayamamıştı.

"Midem kalktı artık," dedim söylenerek ki benim midem, milletin organlarını keserken bile kalkmazdı. Önünde durduğumuz arabaya yerleştik.

Çok geçmeden otele varmıştık. Pusat'ın odasına girip yatağa yattığını gördükten sonra biz de odamıza geçtik. Ateş koltuğa otururken ben de uzandım, başımı bacaklarına koyarak onu izledim.

"Hani direk?" Sözlerimle gülümsedi, eli saçlarıma gitti. "Yine Pusat engel oldu, kendimizi adaya falan kapatmamız gerekiyor ya da Pusat'ı göreve göndermemiz."

"O kadar kötü bir hâlde ki bu saatten sonra bizi bölemez," dedi emin bir şekilde. Derin bir nefes alıp gözlerimi yumduğumda eğilerek alnıma öpücük bırakıp geri çekildi.

İç çekti saçlarımı okşamaya devam ederken. "Uzun zamandır geçirdiğim en iyi gündü, dinlendim."

"Daha yorucu şeyler yapmadık," dediğimde yanağımı sıktı.

"Ciddiyim, iyi geldi. Türkiye'ye, o hengâmenin arasına dönmek istemiyorum, her seferinde daha çok çekiliyorum."

"Nereye çekiliyorsun?"

"Bataklığa."

"Ama boğulmuyorsun, sanki hırçın dalgalı bir denizin ortasındaymış gibi sürükleniyorsun," dedim onu devam ettirerek. Hislerimiz çok da farklı değildi.

Beni yalanlamadı, saçımı okşamaya devam etti. Gözlerimi açtığımda bana dikkatle bakan sarılarıyla karşılaştım. İkimiz de çekmedik bakışlarımızı ve bize kısa gelen bu uzun anın içinde sıkıştık.

Elim [illegible]
di, dudakları [illegible]
du, dudaklarını [illegible]
derin bir nefes aldım.

Dudaklarını [illegible]
dudaklarıma [illegible]
ediyordu. [illegible]
sıcak dudaklarına [illegible]
ğumda öpüşmemiz [illegible]
çıkarken onun da el [illegible]

Telefonu [illegible]
yerine ben [illegible]

"Açmasam da olur," dedi [illegible]
gözüme [illegible]
rak kucağında [illegible]
lefonuna uzandım, [illegible]

Ateş'in kaşları [illegible]
kit kaybetmeden [illegible]
sertleşirken kaşları [illegible]
lik oluştu. "Bekle, [illegible]

Bakışları [illegible]
daydı. "Anlaşıldı, Ateş."

"Şahin, [illegible]
fark ederek [illegible]
Aylin [illegible]
hengâmeden [illegible]
an ikisi de [illegible]

Hızla çıkan [illegible]
misin?"

"Üzgünüm, [illegible]
rar gelmeyecek." [illegible]

"Çok [illegible]
tim." [illegible]

Aramaları bittiğinde peşimden yatak odasına girdi. "Sakın tek başına bir işe kalkışma, ablanı birlikte bulacağız." Sözleri daha da sinirlenmeme neden oldu sadece.

"Zaten seni dinlediğim için bunlar yaşanıyor!"

"İstediği bu zaten, bizi kışkırtmak hatta V'yi ortaya çıkarmak. Sakin olmak zorundasın." Ona arkamı dönecektim ki kolumdan tutarak durdurdu. Beni kendisine çevirdi. "Öfkelisin, korkuyorsun, anlıyorum ama güven bana. Ablanın kılına zarar gelmeden bulup kurtaracağız. Sen veya ben değil, birlikte." Tek başıma bir şeye kalkışmamam için beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Ne sakinliğinden bahsediyorsun ya? Ablam, bir psikopatın elinde ve nerede olduğu belli değil. Bu kadar uzadığı yeter. Şahin'in yiyecek ekmeği, içecek suyu bu kadarmış. Dedim sana, ben senin kadar sabırlı değilim."

"Ben keyfimden mi sabırlıyım? Ben keyfimden mi abimi öldüren adamın rahat rahat gezmesine göz yumuyorum?" dedi o da sesini yükselterek.

"Neden peki?" dedim çıldırma noktasına gelerek.

Bir süre yüzüme baktı ardından cevapsız kalmayı seçti. "Uçak bizi bekliyor, çıkalım," dedi ve odadan çıktı. Öfkeyle yanımdaki yatağa tekme attım. Ona bir şey olmayacaktı, olamazdı.

Ay ışığımı söndürmelerine izin vermeyecektim. Bedeli ne olursa olsun; o ışık, güneş sönse bile parlayacaktı. Onu bir daha ellerimden alamayacaklardı.

6
KANL

Her ihtimali düşünüyordum, görünmez bir tabloyu izliyor ve bağlantı kurmaya çalışıyordum. Her olasılık beni farklı bir sonuca çıkarıyordu. Beynimin içindeki gürültü, etrafı duymamı engelliyordu. Her ihtimali düşünmüştüm ama sonunda ablamın zarar göreceği bir ihtimali düşünmeye benim karanlık zihnim dahi izin vermemişti.

Başımdaki ağrı katlanarak artıyordu, uçak inmek üzereydi ve benim bir dakika daha dayanacak takatim kalmamıştı. Tek başıma içtiğim viski şişesi yarılanırken Ateş beni izliyordu. Üstünü bile değiştirmemiş, gömleği kırışmıştı; yüzünde dinç bir ifade vardı. Beni sakin tutmaya çalışıyordu çünkü o da V'nin öfkesinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

"Bunu kendine yapma," dedi çatık kaşlarıyla. Hâlim olsaydı gülebilirdim ama beynim, düşünmeye o kadar yoğunlaşmıştı ki artık vücuduma komut gönderemiyordu sanki. Kendime neler yaptığımı bilse içkinin ne kadar masum kaldığını o da anlardı.

Pusat yeni yeni kendine gelebiliyordu, kusmaktan rengi solmuştu ve sesi çıkmıyordu. Kısık bakışları üstümdeydi, aynı Ateş gibi o da sessizdi. Olayı öğrenir öğrenmez kendine gelmişti, üstündeki kusmuklu gömleği değiştirmeyi de uçağa binince akıl etmişti. Üstünde Ateş'e ait siyah bir tişört vardı. Saçları birbirine girmişti ve kendisi gibi dağınık duruyordu.

"Şahin'in yerini ya bulmuşlardır ya da bulmak üzeredirler. Şahin kolay kolay açık oynamaz. Ablana zarar vermesi, bir savaş ilan etmesi demek; üst üyeler buna asla izin vermeyecektir. Amacı ya gözdağı vermek ya da saçmalamak, ablan zarar görmeyecek," dedi Ateş arkasına yaslanarak.

"Asla bana uymayacak bir şey yaparak sana inandım, o aptal korumalarının ablamı koruyacağına inandım. Merak

etme, bir daha olmaz zaten." Sözlerimle vücudu kasılırken yüzü gerilmişti. Yerinde dikleşti.

"Benimle İtalya'ya gelmek için sayıklayan sendin," dedi artık o da bir noktadan sonra sakinliğini kaybederek. "Zaten korumuşlar, Aylin korkup ona inanmasa ve eve girse bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ablandan bir şeyleri saklaman onu korumuyor, anla artık. Onu daha çok tehlikeye atıyorsun." Haklı olduğu yerler olduğunu biliyordum ancak kabullenmiyordum.

"Ne deseydim? *Hoşlandığın adam aslında ölü, sana sulanan adam da onun katili. Amacı her ne boksa bizi rahat bırakmıyor. Bu arada, ben de dünyaca aranan bir seri katilim, namı diğer V'yim* mi deseydim?"

Eli sakallarında asılı kaldı, gözleri kısıldı sözlerimle. "Ablana o kadar tozpembe bir hayat yaşatmak istiyorsun ki onu karanlığın kalbine sürüklediğinin farkında değilsin. Ablanın senin gerçek kişiliğini öğrenmesinden o kadar korkuyorsun ki onu göz göre göre tehlikeye atıyorsun. Ablana sadece benden bahsedebilirdin ama yok, ablanın senin bir mafyayla sevgili olduğunu düşünmesine bile katlanamazsın. Söylesene, bir gün gerçek kimliğini öğrendiğinde nasıl yaşayacaksın?"

"Öğrenmeyecek," dedim daha fazla konuşmasına tahammül edemeyerek.

"Her sır, bir gün ortaya çıkar, Aşkın," dedi gözleri biraz daha kısılırken.

"Bu olay sanki pek Şahin'in tarzı değil, Aylin'i kaçırması falan. Ferda olayında bile direkt kaçıran o değildi, sadece durumdan istifade etti. Ancak öylece açık şekilde saldırması bana hiç mantıklı gelmiyor." Pusat araya girerek Ateş'le gergin konuşmamızı bölmüştü.

"Bana da mantıklı gelmiyor, bir iş var altında," dedi Ateş de bakışlarını Pusat'a çevirerek.

Kadehimin kalanını içip kafamı cama çevirdim. Bulutların üstünde seyrederken zihnim benimle konuşmaya devam edi-

vordu. İki ucu kanlı makas ellerimdeydi, o makasın arasındaydım, o makasın kendisiydim. Makas her kapandığında Aşkın biraz daha sönüyordu V'nin vahşi ateşiyle.

Çok geçmeden uçak inmişti, vakit kaybetmeden Ateş'in arabalarından birine yürürken Ateş kolumu tutarak durdurdu beni.

"Birlikte olalım, tek başına bir işe kalkışma." Şu sürekli nasihat veren sakin hâli artık sabrımı zorluyordu.

"Ben hep tek başıma işlere kalkışırım, Ateş. Ben kendi yöntemimle arayacağım, sen de bir gelişme olursa haber verirsin." Sözlerimle nefesini sıkıntıyla verdi.

"Yapacağın en küçük hamle seni ifşa edebilir."

"Vakit kaybediyoruz," dedim kolumdaki eline bakarak. Pes ederek çekti elini, onu arkamda bırakarak hızla arabalarından birine bindim ve oradan uzaklaştım.

Ateş'in arabasını rıhtıma bırakarak kulübeye geçtim. Ahşap zemini kaldırarak aşağı indim, şifreli odaya girerken hareketlerim çok hızlıydı. İhtiyar, tahmin ettiğim gibi buradaydı. Koltuğuna oturmuş, düşünüyordu. Odaya girdiğimi biliyordu ama dönüp bakmadı bana.

"Ablam," dedim sadece ve büyük bilgisayarımın önüne geçerek olay anını araştırmaya başladım. "Neredeydin, İhtiyar?"

"Burada olsaydım onu almasına asla izin vermezdim," dedi düşünceli şekilde.

"Sen hiçbir zaman burada değilsin ki zaten, İhtiyar."

Dudaklarında soğuk ve acı dolu bir gülüş oluştu. "Doğru, hiçbir zaman değildim." Bakışlarımı önümdeki bilgisayara çevirdim. "Öfkeyle hareket etme, çocuk." Herkes bunu sayıklayıp duruyordu.

"Ablamı kaçırdılar, İhtiyar. Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Kendini açığa verecek en ufak bir hareket yaparsan oyunun seyrini değiştirirsin."

"Oyun umurumda değil, V umurumda değil. Ablamdan bahsediyoruz. Hiçbir şey ondan daha önemli değil."

"Öyle olsaydı sen hiçbir zaman V olmazdın. Bırak, Ateş sana yardım etsin, V kimliğini işin içine katma. O sardı başına bu belayı, o temizlesin," dedi Kaptan'ın tok sesi büyük bir sakinlikle. Bakışlarımı İhtiyar'ın yaşlılıktan buruşmuş yüzüne çevirdim. O kırışmış teninin her bir çizgisinde, bir asra yetecek keder ve yaşanmışlık olduğunu biliyordum. Sözlerinin önemli olduğunu da biliyordum ama her şey çoktan çığırından çıkmıştı.

"Ablamın canını ne bir adamın gücüne ne de başka bir adamın vicdanına bırakırım. Şahin oyun mu istiyor? Oynayalım." Kamera kayıtlarını incelemeye başladım, Şahin'in sistemine sızmaya çalıştım ancak çok iyi korunduğu için belli bir kısımdan sonrasını açamadım.

Sisteminden vazgeçip yakın adamlarının telefonlarına sızmaya karar verdim. Ancak konuyla ilgili hiç mesaj yoktu, sadece ablamın kaçırılma saatinden önce Şahin'in iki adamının konuşması vardı. Biri diğerine, 'Plan ters gitti, Şahin abi destek çağırıyor,' diye bir mesaj atmıştı.

Parçaları birleştirmeye çalışıyordum, sistemden Şahin'in pis işlerini yaptırdığı ama asla isminin birlikte anılmadığı adamlarının olduğu birkaç adres bulabilmiştim.

Şahin'in, ablamı kaçırdığı teknesinin sinyaline ulaşmaya da çalışmıştım ancak bulamamıştım. Her geçen dakika sinirlerimi bozarken yerimden kalktım, İhtiyar beni izliyordu.

"Rahatlığın sinirimi bozuyor," dedim ters bir şekilde. Daha fazla dayanamayarak yanından ayrılacaktım ki sözleriyle durdum.

"Aylin'e bir şey olmayacak," dedi. Geldiğimden beri oturuşunu bile değiştirmemişti.

"Nasıl bu kadar eminsin, İhtiyar?"

"Şahin'in ablana açık açık zarar vermesi, onu üst üyelerin gözünde kötü bir duruma sokar, yargılanır. Neden bunu yapsın? Cebonayan'dan kovulabilir bile."

"Nereden biliyorsun? Cebonayan ve üyeleri hakkında bu kadar çok şeyi nereden ve neden biliyorsun?" Sorumla sessiz kaldı. "Bir gün bana gerçek yüzünü gösterecek misin?"

"Yapacağın en mantıklı şey beklemek, eğer Şahin'in adamlarına saldırıp imzanı kazırsan bu kimliğini tamamen açığa çıkarmak demek. İmzanı kazımazsan da bunu Alanguvaların yaptığını düşündürür ve ortalık biraz daha karışır. Ateş'i de zor duruma sokmuş olursun."

"Ateş'e bir şey olmaz," dedim yüzüne bakmaya çalışarak ama o yine kaçırdı gözlerini.

"Dikkatli ol. Başını daha çok belaya sokma."

Alaylı bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Ben belanın ta kendisiyim, İhtiyar. Görüşürüz." Silahlarımı yanıma aldım, eldivenlerimi taktım, saçlarımı atkuyruğu yaptım ve onu orada bırakarak üst kata çıktım.

Ateş'in arabasını es geçerek fazla kullanmadığım motorlarımdan birine bindim. Hızla yeni öğrendiğim adrese sürdüm.

Şahin'e yakın olan adamlardan biri, planın değiştiği mesajını atan adam bu adresteydi. Bu adrese gidiyordum çünkü çok iyi korunmuştu, bir şeyler olduğuna emindim. Çok geçmeden şehrin kalabalığından uzak, köhne bir binanın önünde durdum. Binanın döküntü görüntüsüne rağmen önünde pahalı arabalar vardı. Motorumun arkasına koyduğum silahları çıkardım, iki tanesini kemerime geçirirken iki tanesini elime aldım. Tabii, bıçakları da silahların yanına dizmeyi ihmal etmemiştim.

Bu gece, burada kim ne biliyorsa dökülecekti. Kapının önüne yaklaşırken iki adam karşıma dikildi. "Ne arıyorsun burada? Yolunu mu kaybettin?" dedi diğerinden daha uzun olan. Silahları arkamda saklıyordum.

"Yok, yeni buluyorum." Adamların arasında bakışma geçti.

"Uza buradan, başına bela alma."

"Bugün ikinci kez söylüyorum, ben belanın ta kendisiyim," derken tüm gerginliğime rağmen bu saçma cümle beni

eğlendiriyordu. Aslında cümleden çok, bunu söylediğimde karşımdaki kişinin takındığı yüz ifadesi eğlendiriyordu. Birazdan tepki verecekleri canlı bir yüzleri kalmayacaktı.

"Haydi, kızım. Yürü, asabımı bozma," dedi kısa olan fazlasıyla kaba şekilde.

"Amacın ne sabah sabah?" dedi uzun olan yine dayanamayarak.

Kafamı iki yana sallayarak cık cıkladım. "Sadece birkaç sorum var, sonra gideceğim."

"Siktir git, ayağımın altında kalma," dedi yine kısası. Bu kadar mühlet vermem hataydı zaten. Belimdeki susturuculu silahları çıkararak ikisine birer el sıktım.

"Sorum şuydu, sırat köprüsünde trafik var mı? Benim yüzümden biraz yoğunluk yaşanıyor olabilir de," dedim ölü bedenlerine bakarak. Kafamı iki yana sallayarak iç çektim. "Sanırım hiç öğrenemeyeceğim."

Demir kapıyı ayağımla iterek açtım, sessizce içeri sızdım. Etraf sessizdi, gündüz vakti olmasına rağmen içeride ışıklar yanıyordu. Uzun koridordan geçerken arkamda hissettiğim gölgeyle yanımdaki duvara sindim, karşımdaki genç bir çocuktu. On altı bile değil gibiydi yaşı. Siyah saçları, dağınık kıyafetleri ve mavi gözleriyle buraya ait durmuyordu.

Silahımı indirdim. "Ne yapıyorsun sen burada?" dedim onu izlerken, silahı tutan elleri titremiyordu, başı dikti. O buraya aitti.

"Asıl sen ne arıyorsun? Kimsin?" dedi üstünlük sağlamaya çalışır gibi sert bir sesle. O yaşta bunu ben de çok yapardım.

"Çık buradan," dedim kapıyı işaret ederek.

"Burası benim evim." Ben de bazı yerleri evim sanmıştım ama değildi ve farkında olduğum hâlde görmezlikten geldiğim de çok olmuştu. Hiçbir çocuk böyle bir yaşamı hak etmiyordu, kendimden biliyordum.

"Evin mi?" dedim çatık kaşlarımla, çocuğun vücudunu inceledim. Yaşından çok daha büyük duruyordu ancak temiz yüzü onu ele veriyordu, eğitiliyordu. "Senin gibi başkaları da var mı?"

Şaşırdı, gözlerini kırpıştırdı. "Git buradan."

"Eğitimin başarısız, çoktan sıkman gerekirdi."

"Sana merhamet ediyorum." Çocuğun sözleriyle güldüm, ona yaklaştım.

"Ablası, çık şuradan. Elimden bir kaza çıkmasın." Tam ateş edecekti ki bacağına attığım tekmeyle silahı yere düştü. Onu tek bir hareketle ters çevirerek yanında durduğu duvara yasladım. "Senin gibi başka çocuklar da var mı?"

Korkmuştu, benden böyle bir atak beklemediği kesindi. "Var."

"Zorla mı tutuluyorsunuz?"

"Eğitim alıyoruz."

"Sadece sorularıma cevap ver, zorla mı tutuluyorsunuz?" Gerçi bazen tutmak için başlarına silah dayamaları gerekmezdi, manipülasyon en etkili silahtı.

"Gitmemize izin vermezler." Bu, zorla buraya getirilmediklerini ama eğitimine kattıkları çocukları bırakmadıklarını gösteriyordu.

"Ben izin veriyorum, git ve kurtul bu pisliğin içinden."

"Onlarla kadın başına karşı gelemezsin. Onlara kafa tutamazsın," dedi beni süzerken.

"Kadınım diye mi?" Güldüm. "Kadın başımıza neler yapabildiğimizi bir bilseniz..." Elimi omzuna koydum. "Sen kafanı yorma, bir şey yapabilecek başları olmayacak. Şimdi çık buradan. Diğer çocuklar nerede?"

"Bilmiyorum." Onu sırtından kapıya doğru ittiğimde omzunun üstünden bana baktı.

"Git ve unut burada yaşadığın her şeyi." Kapıya tereddütle bakıyordu.

"İçeride kalabalık olacaklar, fırsatın varken kaç." Kapıdan çıktığını gördüğümde tekrar koridora döndüm. Salona doğru birkaç adım attım, burası biraz kalabalıktı. Fark edilmeden duvarın arkasına yaslandım. Ancak salondaki seslerden daha farklı bir ses çekti dikkatimi. Bir kadın sesiydi, daha çok inleme gibiydi.

Adımlarım sessiz ama hızlı şekilde sese yöneldi. Beyaz kapıyı yavaşça aralayarak sesin geldiği odaya girdim. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama pencerenin önünde bir sandalyede, felçli bir genç kadın görmeyi beklemiyordum. Bakışları beni bulduğunda o da şaşırdı; kolu göğsünün üstünde duruyordu, eli de havadaydı. Ağzı sağa doğru kayıktı.

"Merhaba," dedim yanına yaklaşırken.

Cam gibi parlak, koyu gözlerini kırpıştırdı. Koyu bir gözün bu kadar parlak olabileceğine ilk defa şahit oluyordum. Burada zorla mı tutuyorlardı? Kimdi bu kadın?

Yanına yaklaşmamdan korkmuş olacak ki ses çıkarmaya devam etti. "Lütfen endişelenme, niyetim kötü değil." Sesleri azaldı. "Seni burada zorla tutuyorlarsa ses çıkarabilir misin?" Sorumla sessiz kaldı.

Güzel gözlerinin ardındaki hüzün nefesimi tıkarken gözlerimi kırpıştırdım, pürüzsüz bir teni ve narin bir havası vardı. "Cevabın evetse ses çıkarır mısın, seni buradan çıkarmamı ister misin?" Yine ses çıkarmadı. Kızın güzel yüzünü biraz daha inceledim. O da aynı tutuklukla bana bakıyordu.

Birbirine girmiş saçlarına baktım, yanındaki masada tarak duruyordu ama anlaşılan kimse taramamıştı. Yemek tabağı da vardı ancak doluydu. İçerideki adamlar biraz daha bekleyebilirdi. "Su ister misin?" Ses çıkardığında bunu evet olarak algıladım. Su bardağını dudaklarının arasına götürdüm, yavaş yavaş ama büyük bir susamışlıkla içti. Salak herifler, kızı burada aç susuz bırakmışlardı. Peki, bu kız neden buradaydı?

Çorbasını da dudaklarına götürdüm ancak iki kaşıktan fazlasını kabul etmedi. Çok zayıftı, açlıktan kötü bir hâldeydi.

Odada ağır pis bir koku vardı ve tuvalet ihtiyacını gidereme-diği de belliydi. İçim daha da öfkeyle dolarken adamların ölü-münün çok kolay olmayacağı artık kesinleşmişti.

"Birazdan döneceğim, tanıştığımıza memnun oldum," de-dim son kez yüzüne bakarken ve bu son bakış, onda tanıdık bir sima görmeme neden oldu. Şahin'e benziyordu, bu kızın Şahin'le kan bağı olabilirdi.

Arkamı dönerek kapıya ulaştım ve tam çıkacağım sırada ses çıkardı. Omzumun üstünden ona baktım, sanırım bu, *ben de memnun oldum* demekti. Ona kocaman gülümsedim.

Odadan çıktım ve ahşap kapıyı ardımdan kapattım. Tam bu sırada beni fark eden ve fazla yakınımda duran adamın boynuna hızla geçirdim bıçağı. Kanlar içinde yere düşerken onu bırakarak salona yakınlaştım.

"Nasıl bulamıyoruz lan?" Oturan, diğerlerinden büyük olan adam bağırıyordu. Bu adam, aynı zamanda beni buraya getiren mesajın sahibiydi.

"Anlamadık ki ayarladığımız yere varmadılar, rotada da bu-lamadık."

"Sikeyim sizin yapacağınız işi!" Bir süre sessizlik oluştu. "Yarın on yedi yaşını dolduranları buraya getirin, bir de onlar sorun çıkarmasın." Yine pis eller, çocukların üstündeydi.

"Şahin abi, kardeşinin bakıcılarını postalayıp paravi yedi-ğimizi duyarsa bizi sağ bırakmaz," dedi adamlardan biri. De-mek o genç kadın kardeşiydi.

"Dua etsin, sadece bakıcılarını gönderdim. Nefessiz siker-dim, bir kere denedim de felçli zevk vermiyor," dedi biri ve diğerleri de buna güldü. Bu bardağı taşıran son damla oldu. Kanlı makas V'nin elindeydi böyle pislikler yüzünden.

Biri kapıya doğru yürürken ateş ettim. O kadar hızlı dav-ranmıştım ki adamlar silahlarına davranamadan dört canesini indirdim. Onlar da karşılık vermeye başladığında küçük bir çatışmanın içine girmiştim.

En yakın duvarın arkasına yaslanarak olası kurşunlardan kaçıyordum, derin bir nefes aldım. Sayıları fazla değildi ama iyi silah kullanıyorlardı. Arada kafamı çıkarıyor ve gözüme kestirdiklerimi vuruyordum, asıl iki adamı sona bıraktım.

Salon cesetlerle doldu, sona kalan Şahin'in adamlarından biri hışımla ateş etmeye başladı. Tekrar bakarak bacaklarına ateş ettim, o dizlerinin üstüne çökerken bana silah doğrultuğu koluna da ateş ettim. Kanlar içinde yere düşerken hâlâ hırslıydı. Silahı diğer eline alarak ateş edecekti ki göğsüne sert bir tekme atarak geriye doğru düşmesine neden oldum. Bu sırada odadaki kadın hakkında mide bulandırıcı konuşan da masanın arkasında yaralı şekilde duruyordu.

Ayağımın altındakini bırakarak ona yürüdüm, yüzüne sert bir tekme atarak arkasına geçtim. Üstümdeki tişörtü tek bir hareketle çıkarak arkasına geçtim ve ellerini arkadan bağladım. Debeleniyor, karşılık vermeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Sen burada biraz bekle, döneceğim."

Bu sırada diğerine döndüm, Şahin'e yakın olana. "Şahin nerede?" Soruma cevap vermeyince bu sefer kasıklarına sert bir tekme geçirdim. "İşkence mi istiyorsun?" Ensesinden tutarak sürükledim, hâlâ direnmeye çalışıyordu. Masanın köşesine yasladım onu. "Onu diğer piçe yapacağım, yormayın beni."

Cebimdeki bıçaklardan birini çıkararak hızla karın boşluğuna sapladım, adam acıyla bağırırken ona doğru eğildim. "Eğer bu bıçağı sağa doğru bir milim kaydırırsam ölürsün, eğer çekersem kanın hızla boşalmaya başlar ve on dakika içinde yine ölürsün, çekmezsem belki biraz daha şansın olabilir. Konuş!"

"Biz de kaybettik. Ulaşamıyoruz," dedi nefes nefese.

"En son neredeydi?"

"En son teknedeydi. Bir konum vermişti, orada olacaktı ama değildi."

"Konum neresi?"

"Tekirdağ açıklarında bir yer ama hiç çıkmadı ortaya." Hâlâ denizde olabilirlerdi, sinyal kesici kullanıyor olmalıydı.

"Sinyal kesici mi engelliyor bulunmalarını?"

"Evet ama bir terslik olmalı."

"Ya da asıl planını anlatacağı kadar önemli bir isim değilsin. Çocukları nerede tutuyorsunuz?"

Bu daha büyük bir sır olacak ki ağzını açmadı. Bıçağı sola doğru kaydırdığımda bağırdı ama yine konuşmadı. "Çocuklarla ne yapıyorsunuz?"

"E-Eğitiyoruz," dedi nefes nefese.

"Nerede?"

"Bir yerde değil, ülkenin belli şehirlerinde kimsesiz çocukları toplayıp kullanıyoruz."

"Ajan olarak, kendiniz için yetiştirerek, belki pis işlerinizin maşası olarak, öyle mi? Nerede bu lanet yerler?"

"Ben sadece kendime ait olan mıntıkayı biliyorum, her bölgenin sorumlusu farklı. Lütfen öldürme beni, seni oraya götüreceğim."

"Söyle."

"Yaşamama izin ver."

"Siktir et, ben kendim de öğrenirim zaten." Yerimden kalkarak silahı alnına dayamıştım ki tekrar konuştu:

"Buraya çok uzak değil, Silivri tarafında. Küçük bir villa gibi, Şahin'le isim bağlantısı yok. Yardım kuruluşu gibi görünüyor, çocuklar gizleniyor."

"Tamam, sen biraz daha düşün bildiklerini, yaşamak istiyorsan bildiğin her şeyi dökül." Pantolonumun kemerini çıkardım ve adamı arkasındaki masaya bağladım. Onu bırakarak diğer şerefsize döndüm.

Masanın üstünde duran makası aldım. "Biliyor musun, tacizci şerefsizler için çok güzel yöntemlerim var, yanımda alet takımım yok ama şanslısın ki ben iyi bir psikopatım." Makası pantolonuma taktım ve bıçaklarımdan birini gömleğine geçi-

rerek boydan boya yırttım. "Merak etme, bağırsakları en sona bırakacağım. Yoksa çok hızlı ölüyorsunuz."

Adam soğuk soğuk terliyor, ellerini çözmeye çalışıyordu. "Hasta orospu! Bırak beni."

"Senden fazla orospu olduğumu sanmıyorum." Bıçaklarımdan birini hızla kaldırarak indirdim ve diz kemiğine batırdım. En çok eklem bölgeleri ve kemiğin içinden geçen şeyler acıtırdı. Karşımdaki mahlûkat acıyla haykırırken bu, bana en az *Godfather* müziği kadar zevk verdi.

Diğer bir bıçağımı pis ve kıllı göğsüne götürdüm. Karnından yukarı doğru hafif bir çizik açtım, ardından bıçağı o çiziğin içine sokarak tenini etinden ayırdım. Haykırışları beni tatmin ederken derin bir nefes aldım. Derisini yüzmeye devam ettim, yüzüme sıçrayan kan yabancı değildi. Pisliklerin kanı hep aynıydı. Kırmızı gibi görünüyordu ama siyah akıyordu, asıl iblisler aramızdaydı.

"Seni öyle bir sikeceğim ki hayatında hiç almadığın kadar zevk alarak diğer tarafa geçeceksin," dedim yüzümdeki kanın çeneme doğru aktığını hissederken. Acıdan ağlamaya başlamıştı, tüm gövdesindeki deriyi soyduğumda acı acı inlemeye devam ediyordu.

Makası çıkararak gözüne götürdüm, o kapatmaya çalıştı ama iki elimle sıkıca baskı yaparak kapatmasını engelledim. Makası gözünün ortasına sapladım, ardından büyük bir kuvvetle göz pınarına doğru kaydırarak yerinden çıkardım.

Çığlıkları artık boş mekânı inletiyordu. "Kes sesini, kızı korkutacaksın," dedim yüzüne sırf eğlenmek için bir tokat atarak. Sesi kesilmişti artık. Acı acı hırlıyordu. "O gözlerinle mi baktın sen bu kıza? Bu pis teninle mi dokundun? Senin gibiler ölmeyi bile hak etmiyor." Acıdan bayılmıştı, ölecekti.

Son sözümü de tutarak karnını yardım. Bağırsakları dışarı çıkana kadar deştim. Öldüğünde hâlâ içim soğumamıştı.

Diğerine döndüm, o çığlık bile atamıyordu ve kan kaybından ölmesine az kalmıştı. "Ee, düşündün mü?" dedim önünde

durarak. Cevap vermedi, acıyla az önce öldürdüğüm pisliğe ve bana baktı. Silahımı çıkardım.

Tam kafasına sıkacaktım ki arkamda adım sesleri ve hareketlilik hissettim. Silahımı, ateş etmek için arkama çevirdim ancak arkamda, görmeyi beklemediğim sarı gözlerin sahibi vardı. Ateş, kıstığı gözleriyle bana bakıyordu.

Tam dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki silahını havaya kaldırarak bana doğrulttu.

Arkamda, bana saplamak için karnından çıkardığı bıçakla üstüme gelen adama iki el ateş etti. Hâlbuki kemeri de sıkı bağlamıştım, hata mı vardı acaba tekniklerimde? Ateş silahını sakinlikle indirirken gözleri gözlerimdeydi. Ben de silahımı indirdim.

"Sana *sakin ol*, dedim," dedi kelimelere vurgu yaparak. Bakışları cesetlerde gezindi. En çok da işkence yaptığımın üstünde durdu.

"Bu sakin hâlim zaten," dedim rahat bir ifadeyle.

"Bu yaptığın şeyin sorumlusu ben gibi gözükeceğim," diye devam etti bakışlarını zorlukla cesetten ayırabildiğinde.

"Hayır, V' yaptı."

"Hayır, ben yaptım," diyerek diretti. "Haklısın, Şahin'in ablana musallat olmasının tek sebebi benim ve sorumluluğu tüm yükleriyle üstleniyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim yüzümü biraz daha kaldırarak.

"Olağanüstü hâl ilan edip üst üyeleri çağıracağım. Bu, Şahin'in tarafındakilerin dahi onu durdurmasına neden olur." Ona yaklaştım, bakışları kanla kaplı çıplak vücudumda gezindi. Üstümdeki siyah sütyen çıplaklığımı kapatan tek şeydi.

"Bunu neden yapmadın peki bu saate kadar?" Ben konuşurken Ateş'in çıkarıp omuzlarıma sardığı ceketi giydim.

"Çünkü öyle kafana göre çağıramazsın üst üyeleri, eğer durum gerçekten büyük ve acil değilse bu lidere olan güveni azaltır, otoriteyi sarsar."

"Ablamın kaçırılması yeterince büyük ve acil bir durum."

"Ablan o tekneye kendi isteğiyle bindi ve Şahin bunu kanıtlarsa suçlu ben olacağım ama sana söz verdim. Ablana bir şey olmayacak, onu bulacağım." Ona biraz daha yaklaştığımda elini uzattı.

Eldivenli elimle elini tuttum ve birlikte yürüdük, etrafta Ateş'in adamları vardı. "Şahin küçük çocukları yanına topluyor, büyük ihtimalle beyinlerini yıkıyor."

"Daha önce bundan şüphelendim ama kanıtlayamadım," dedi çatık kaşlarıyla.

"Silivri'de olduğunu söyledi bir mekânın, villaymış. Tam konum alamadım ama halledersin. Bari o çocukları kurtarsınlar." Ateş kafasını salladı sözlerimle.

Bu sürede salondan çıkmıştık, Ateş'in elini bıraktım. Ateş'in adamları içeriyi arıyorlardı ama kızı bulamamışlardı daha. Ben odaya doğru yürürken Ateş arkamdan bakıyordu.

"Dur artık!" Onu takmayarak kızın odasına geri döndüm. İçeri girdim, korkmuş olacak ki titriyordu. Yanına yaklaştığımda Ateş de kapıda belirmişti. Şaşkınlığını gizleyemeyerek kıza bakıyordu. Onu umursamadan masanın üstünde duran tarağı aldım.

"Biraz geç kaldım, kusura bakma." Saçlarını taramaya başladığımda kız da Ateş'e bakıyordu.

"Şafak?" dedi Ateş kızı izlerken. "Ama ölmüştün, nasıl?" Kız ses çıkardığında Ateş'in yüzü acıyla kasıldı.

Saçını acıtmamak için yavaş yavaş tarasam da uzun zamandır kirli olduğu belli olan saçları açılmıyordu.

"Acele etmemiz gerek, Aylin için," dedi Ateş sersem bir şekilde. "Çocuklar ilgilenir onunla."

"Ablamı ben kurtarırım ama diğer kadınlar? Diğer kadınlar da iyi olsun, Ateş. Bak, yetemiyorum işte." Açabildiğim kadar açarak örmeye başladım saçlarını. Bu sırada Yusuf ve Ateş'in diğer adamları da kapıda toplanmışlardı.

"Etraf temiz abi, kimse kalmamış."

"İçeriyi temizleyin," dedi Ateş ama hâlâ şaşkındı. "Yusuf, Şafak'ı arabaya bindir."

"Hayır!" dedim kesin şekilde. "Dokunmayacaksınız ona hiçbiriniz, anladınız mı?" Ateş'in bakışları biraz daha ağırlaştı. "Ben taşırım onu," dedim örmeyi bitirip bulduğum bir ip parçasıyla örgüyü tuttururken.

Şafak'ın açlıktan incelmiş vücudunu kucağıma aldığımda Ateş sesini çıkarmadı, sadece benim için yolu açtı. Yanından geçerek kucağımda Şafak'la dışarı çıktım. En yakın arabaya yürürken Ateş peşimden geliyordu.

Şafak'ı arabaya yerleştirdim. "Endişelenme, kimse zarar vermeyecek sana. Buna izin vermem," dedim onu sakinleştirmek isteyerek. Kapısını kapattım. İhtiyar, işkence sırasında birkaç kez aramıştı.

Ateş'in telefonu çaldığında arabanın yanından uzaklaştı. İhtiyar'la konuşmak için ben de arabanın yanından uzaklaştım. Tam arayacaktım ki İhtiyar yine beni aramaya başlamıştı, aramasını hızla yanıtladım. "Aşkın, kendi adamları da Şahin'e ulaşamıyor ve sanırım Şahin de dünkü çatışmada yaralanmış, tekne kayıp ve sinyal kesici aktif olduğu için yeri tespit edilemiyor. Merak etme, bulduk sayılır."

Tam cevap verecektim ki uzakta bir kararı hissettim. Kafamı çevirdim, az önce gönderdiğim çocuk buradaydı. Elindeki silahı bana doğrultmuştu ve kıstığı gözleriyle niyetini belli ediyordu. Kafamı iki yana salladım onu kurtarmak isteyerek ama bakışlarında bir değişim olmadı. Silahımı çıkarıp ona ateş edersem kurtulabilirdim ama o sadece çocuktu, kaçmak için hareket etmiştim ki düşündüğüm kadar iyi eğitilmiş olan çocuk iki elindeki iki silahla beni mermi yağmuruna tuttu.

Fazla uzaklaşmış olmalıydım, yakınımda araba bile yoktu. Hızla koşup eğildim, bir tanesi hariç mermilerin hepsinden kurtulabildim. Kurşunun tanıdık acısını vücudumda hisseder-

ken ileride duran Ateş dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyordu, telefonu parmaklarının arasından düştü. Ateş'in adamları bana ateş edenin bir çocuk olduğunu bile fark etmeden ateş ederken bağırdım. "Durun! Çocuk o daha, isteyerek yapmıyor," dedim ancak dönüp çocuğun durumuna bakamadım.

Ateş bana doğru koşarken bağırıyordu: "Aşkın!" Aramıza ne ara bu kadar mesafe girmişti? Yerimden doğrulurken karnımdaki kurşun yarasına baskı yapıyordum. Yürürken acı, dayanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Bir süre yürüdüm arabalara ve Ateş'e doğru. Acıya hep üstün bir dayanıklılığım vardı ama vücudumun dayanıklılığı beyniminki kadar yüksek değildi.

Ateş bana ulaştığında artık dizlerimde hâl kalmamıştı, vücudumu sıkıca tuttuğunda dizlerimin üstüne düşmüştüm. O da benimle eğilirken sarılarında hiç görmediğim korku ifadesiyle bana bakıyordu. Kaşları çatık, yüzünde allak bullak bir ifade vardı.

"Kurşun içimden çıkmadı ama çok dik açıyla girdi. İç organlarıma zarar vermiş olabilir, kan kaybını çok yoğun yaşıyorum," dedim konuşmam zorlaşırken.

"S-Sen çok güçlüydün, sana bir şey olmazdı ki. Nasıl vuruldun?" Bunu bana sormuyor, kendi kendine konuşuyordu. Ateş mantıklı düşünme yetisini kaybetmişti. Kanlı ellerine baktım, belimde olmayan kanlı eli havadaydı.

Ateş Alanguva'nın elleri titriyordu.

"Çocuğa zarar vermeyin," dedim nefes nefese.

Yutkunarak yüzümü inceledi. Beni kucağına alıp ayağa kalktı. Şafak'ın bulunduğu değil, başka bir arabaya doğru koşarken bir eli de kanlı elimin üstünde duruyor ve karnıma baskı yapıyordu.

"Yusuf, sür şu arabayı!" diye bağırdı Ateş. Yusuf koşarak sürücü koltuğuna geçerken ben de Ateş'in kucağında arka koltuktaydım. "Çok hızlı ol!"

"Tamam, abi," dedi Yusuf soğukkanlılıkla.

Ateş'in bakışları tekrar yüzüme indi, bir eli hâlâ karnımın üstündeydi, diğeri de saçlarımı okşuyordu. "Çok kan kaybediyorsun," dedi sayıklar gibi.

"Korktun mu müstakbel karın için?" dedim gülümseyerek. Derin bir nefes almak istedim ancak bu, canımın yanmasına neden oldu. Karnımdaki açık yarayı çok net hissediyordum.

"Hızlan, Yusuf!" diye bağırdı Ateş ama daha da hızlanmanın mümkün olacağını sanmıyordum.

"Korkma, kötüye bir şey olmaz." Saçlarımı okşamaya devam etti sözlerimle. Yüzündeki korku ifadesi her geçen saniye büyüyordu. "Aslında elini sokup kurşunu çıkarsan, sonra da diksek en iyisi olacak."

"Aşkın, ne saçmalıyorsun?"

"Miden mi bulanır? Ben sokarım ki, daha önce siz beni denizde vurduğunuzda kendi kolumdan kurşun çıkardım ben. Tabii, o bu kadar derine girmemişti ama olsun." Ateş'in tek kaşı havalandı. "Koyar mı Anadolu çocuğuna?" Endişeli yüzünde acılı bir gülüş oluştu.

"Çok kan kaybettin, şu an ayık olman bile inanılmaz. Yorma kendini." Yüzüme doğru biraz daha eğildi.

"Ağladı ağlayacak gibi duruyorsun, güzelim. Bana âşık olduğuna emin oldum artık." Sözlerimle gülümsemesi genişledi.

"Hastaneye gitmeyelim, evine kadar dayanırım. Senin adamların halletsin, çatışma ortaya çıkmasın." Sözlerimle kaşları çatıldı.

"En yakın hastaneye gidiyoruz! Bu hâlde dayanamazsın, duyulması umurumda değil!"

"Ateş, dayanırım ben, abartma."

"Abartma mı? Nasıl bu kadar güçlü kalıyorsun? Aklım almıyor!"

"Alışkınım ben vurulmaya. Tabii, sen kraliyet soyundan geldiğin için henüz hiç kurşun yemedin. Harbi ya, sen niye

vurulmuyorsun hiç?" Keskin acı artarken yutkundum, terliyordum, midem bulanıyordu acıdan ve kan kaybından dolayı.

"Yorma kendini."

"Bir şey olmaz. Yusuf şarkı açsana, yol geçmez bu acıyla." Yusuf bir an kararsız kalsa da beni dinleyip radyoyu açtı.

"Nasıl bir insansın sen?" dedi Ateş inanamıyormuş gibi.

"Mükemmel bir insanım."

"Ona ne şüphe!" Onun da rahatladığını düşünebilirdim korkudan hızla inip kalkan göğsünü görmeseydim eğer.

"Şafak'a dikkat et, abine verme geri," dedim nefesim tıkanırken. Ateş sessiz kalırken beni izliyordu.

Radyoda *Fikrimin İnce Gülü* çalıyordu. *"Ateşli dudakların, gamzeli yanakların... O gün ki gördüm seni, yaktın ah, zalim beni."* Ben şarkıya eşlik ederken Ateş, beni aynı dikkatle izlemeye devam etti. Karnımda olmayan kanlı elim yüzüne çıktığında gözleri kısıldı.

Gamzesine dokunduğumda bakışları biraz daha ağırlaştı. "Ne olur, yorma kendini."

"Haydi, aşkını itiraf et, ikimiz de rahatlayalım." Yanağındaki avucumun içini öptü. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

"Yusuf! Sikeceğim arabayı da hızını da!"

"Abi, vallahi son hızda gidiyorum."

"Ablamı ne olursa olsun bulacaksın, Ateş," dedim gücümün tükendiğini hissederken.

"Birlikte bulacağız."

"Söz ver bana."

"Hani bir şey olmazdı sana?" Bunu sorarken küçük bir çocuğun yakarışı vardı yüzünde de sesinde de.

"Olmaz zaten de garantiye alıyorum."

"Söz. Ona, ailene, sevdiğin kimseye bir şey olmayacak." O, sözlerini tutan bir adamdı. "Anlamıyorum," diye sayıkladı.

"Neyi anlamıyorsun, güzelim?" Güzelim deyişim burnunu çekmesine sebep oldu. Bakışlarını kısa bir an cama çevirdi nerede olduğumuzu kontrol etmek ister gibi, hemen ardından yine bana döndü.

"Yorma kendini, Aşkın."

"Tamam, aşkım," dedim sırıtarak, bu sırada ağzıma kadar çıkan kan nefesimin kesilmesine neden oldu. Dudaklarımın arasından akan kanla Ateş'in rengi biraz daha attı. "Kokun yine uykumu getiriyor, biraz uyusam iyi olacak, Ateş." Bilincimi açık tutmak için çok direnmiştim ama artık kayan gözlerim beni engelliyordu.

"Hayır, hayır. Hayır!"

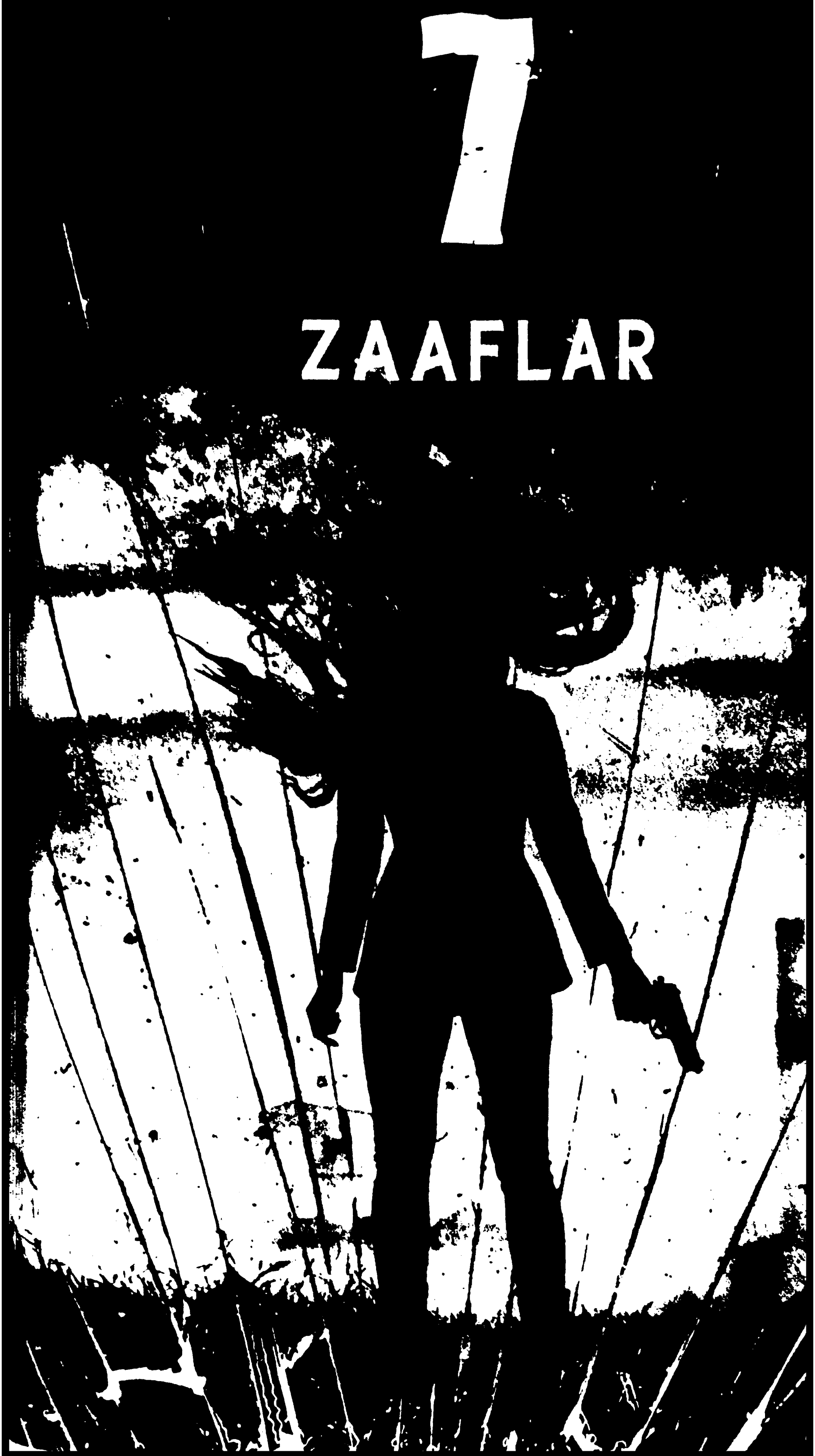
"Görüşürüz, Ateş."

"Seni daha yeni buldum, hiçbir yere gidemezsin, Ateşpare."

Gözlerim tamamen kapandı ve radyodan gelen Müzeyyen Senar'ın sözleri bilincim kapanmadan önce işittiğim son şeyler oldu. *"O gün ki gördüm seni, yaktın ah zalim beni."*

7

ZAAFLAR

Vücudumda derin bir ağrı, beynimin içinde fısıldamalar vardı. Şeytanım konuşuyordu, hiç susmuyordu. Sürekli beynimi yiyor ve daha fazla kan istiyordu, o kadar çok kan istemişti ki beni kan dolu bir lavın içinde canlı canlı boğuyordu.

Ancak kulağımdaki perdeli sesler, şeytanımın sesini bastırdı. Gittikçe tanıdık tonlara bürünüyordu. Gözlerim, üstünde dünyayı taşıyormuş gibi ağırdı ama zorlayarak açtım. Gördüğüm ilk şey, Ateş Alanguva'nın yakıcılığını güneşten çaldığı sarıları oldu. O şeytanım değildi, o meleğim de değildi ama varlığı, üzerimde ikisinin de işini yapabilecek kadar etkiliydi ne kadar inkâr etsem de.

Gözlerimi tamamen açtığımda Ateş'i gördüm. Hemen baş ucumda duruyor, dağılmış ifadesiyle beni izliyordu. Boğazımda rahatsız edici bir kuruluk vardı. Odanın bir köşesinde Pusat bekliyor, endişeli gözlerle bana bakıyordu.

Zihnim yavaş yavaş yerine gelirken yaşananlar hızlıca zihnime doldu ve vücudumun acısı da şiddetlenerek arttı bu kısacık sürede.

"Ablamı buldun mu?"

"Yeni bulduk, birazdan almaya gideceğim." Ateş'in üstünde hâlâ kanlı gömleği vardı.

"İyi mi? Nerede?"

"Bir teknede, Şahin'le birlikte ama durumu iyiymiş."

"Neden bekliyorsun? Neden ablamı almaya gitmedin?"

"Şahin'i izliyoruz, yaralı o da. Ablana en ufak zarar olursa saldıracaklar zaten ama ablan iyi. Ben konuşarak alacağım onu." Ateş konuşurken hem çok yorgun hem de bitkindi.

"Kaç saattir baygınım?"

"On iki," dedi yutkunarak.

"Neden konuşarak alıyorsun?"

"Ablanın canı söz konusu, ani bir hareketimizle ona zarar vermekten çekinmez, Aşkın. Merak etme, ben alacağım onu. Seni hastaneye götürdüğümde ölmek üzereydin! Birazcık kendini düşün artık." Sonlara doğru sesi yükselirken bakışlarım etrafta gezindi. Burası Ateş'in malikânesinde, daha önce Pusat'ın yaralandığında kaldığı odaydı.

"Önce hastaneye götürdüm, her şey gizlice halledildi. Sonra da buraya getirdik."

"İyiyim ben," dedim yerimde doğrulurken. Ateş kolumdan tutarak bana engel oldu.

"İyi falan değilsin, yat şuraya." Yüzünde hâlâ o tepetaklak olmuş ifade vardı.

"İyiyim, Ateş." Doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladım. Benim için su doldurduğu bardağı uzattı. Kolumdaki seruma baktım, ardından karnımdaki sargı bezlerine.

"Ben dedim *bu şeytana bir şey olmaz*, diye," dedi Pusat da yanımıza yaklaşarak. Ancak onun da yüzünde keyiften çok uzak bir ifade vardı.

"Korktun mu kumanı kaybedeceksin diye?" Sorumla bakışlarını kaçırdı, gerçekten korkmuştu. "Ya Shrek, duygulandıracaksın beni."

"Ölümden döndün, hâlâ taşak geçiyorsun."

"Yengenle düzgün konuş, değil mi, Ateş?" dedim bakışlarımı Ateş'e çevirerek. Ateş yüzüme bakıyordu ama sanki beni duymuyordu. "Değil mi, Ateş?"

"Evet," dedi ama neye evet dediğini bildiğinden emin değildim. "Yengesiyle düzgün konuşsun," dediğinde bu daha da şaşırmama sebep oldu.

"Kurşun, Ateş'in beynine geldi herhâlde." Pusat'ın sözleriyle Ateş ona ters bir bakış attı. "Yalnız sen cidden dokuz canlısın! Kaç dakika boyunca kan kaybetmişsin, hâlâ sapasağlamsın." Ateş'in bakışları tekrar bana döndüğünde, gözlerindeki ağırlığın beni yorduğunu hissettim.

Kolumdaki serumu sökercesine çıkardığımda Ateş'in yüzü sinirle gerildi. "Ablamı almaya gidelim." Yandaki masanın üstünde telefonum duruyordu, Ateş'in korumaları getirmiş olsa gerekti.

"Daha kaç saat oldu vurulalı? Bu hâlde nereye geliyorsun?" derken sesi hem yorgun hem de yüksekti.

"Bir şeyim yok, iyiyim, abartmayın." Yerimden kalkmak için bacaklarımı sarkıttığımda kolumu tuttu sıkıca.

"Aşkın, saçmaladın iyice, bu hâlde senin gelmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedi biraz daha gerilerek.

"Konu ablam, izin alacağımı mı sanıyorsun?"

"Fiziksel olarak hiçbir faydan olmayacak, şu anda yürümen bile mantıklı değil."

"Zekâm yeter." Omuz silkerek yataktan kalktığımda bana bakıyordu. Canım çok acımıştı ama yüz ifademi sabit tutarak bunu belli etmemiştim. "İyiyim işte, ablam neredeyse yirmi dört saattir o adamın elinde. Dayanacak gücüm kalmadı."

"Olmaz, Aşkın," dedi Ateş bu sefer yorgunlukla.

"Ateş, ilk defa vurulmuyorum, abartmasan mı artık?"

"Abartma mı?" Sesi yükseldi. "Sen nasıl abartmaktan bahsediyorsun ya? İç organların zarar görmüş, saatlerce ameliyatta kaldın. Neyi abartıyorum, Aşkın? Ölüyordun sen!"

"Ama ölmedim!" Bu sefer benim de sesim yüksek çıkmıştı ve bu, canımın acımasına neden olmuştu. "Seninle gelmesem de başka türlü giderim, beni burada tutamazsın."

Yürümeye devam ettiğimde dayanamıyormuş gibi yanıma ulaştı ve beni kollarının arasına aldı. Beni kucağına alıp yürür-

ken o da pes etmişti. "Gerek yok, yürüyebilirim," dediğimdeyse ters ters bakmakla yetindi. Bir kolumu boynuna doladığımda ifadesiz yüzünü izledim. Kaşları çatık, yüzü gergindi; beni yanında götürdüğü için hiç de memnun değildi. Ancak burada bırakırsa, gerekirse adamlarıyla dövüşeceğimi de biliyordu.

Midemde hâlâ bulantı vardı, başım dönüyordu. Büyük malikânesinden çıktığımızda kıyıda duran teknesine yürüdük. Beni oturttuktan sonra yanımıza gelen Pusat ve Yusuf'a talimatlar sıraladı. Sessizce izledim, onlar farklı bir tekneye geçerken Ateş yanıma döndü. Ne ara aldığını görmediğim tişörtü, üstündeki kanlı gömlekle değiştirdi.

Çok geçmeden tekne hareket edince sakince yanıma oturdu. Beş dakika boyunca ikimiz de hiç konuşmadık. Bir kolu, oturduğum koltuğun arkasındaydı ama aramızda mesafe vardı, kısık gözleri denizi seyrediyordu.

"Şafak nasıl?"

"Doktor kontrolünden geçirdik onu, şu an dinleniyor. Kadın çalışanlar ilgileniyor," dedi beni rahatlatmak ister gibi.

"Neden şimdiye kadar almadın ablamı?"

"Kendine geldiğini görmeden gitmek istemedim," dedi bakışlarını bana çevirmeden. Konuşacaktım ki yüzünü yavaşça yüzüme çevirdi. "Hani çok güçlüydün? Hani sana bir şey olmazdı?" Hesap sorar hâline hayretle baktım.

"Vurulmam benim suçum mu?"

"Evet, o çocuğu fark ettiğine eminim. Onu vurabilirdin, asla yaralanmadan onu etkisiz hâle getirebilirdin. Bir de çok dikkatliyim diye geziniyorsun." Şu an beni suçluyordu gerçekten de.

"Bir çocuğu mu vuracaktım?"

"Vursaydın, Aşkın! Eminim öldürmeden, sadece yaralayarak onu durdurabilirdin ama yok, merhametli katilsin sen."

Başımı dikleştirdim. "O sadece çocuk, ne yaptığının bile farkında olduğunu düşünmüyorum. Onu nasıl eğittilerse öyle öğrenmiş. Sözde kendi tarafını korumaya çalışıyordu."

"Zaafların sana zarar veriyor."

"Çocuğa ne yaptınız?" Soruma cevap vermedi. "Ateş!" Alt dudağını ıslatırken nefesini verdi.

"O seni vurunca onu da vurmuşlar, yaralanmış. Şu an yoğun bakımda."

"Ona zarar vermeyin, dedim!" derken sesim yükselmişti ve canımın acıdığını hissettim.

"Çocuk olduğunu fark etmemişler."

"Sana söyledim."

"O sıra düşündüğüm tek şey sendin." Sert sesi sözlerimi bastırdı, yoğun bakan sarıları beni susturmak ister gibiydi. "Daha fazla yorma kendini." Yine uzun bir sessizlik oluştu aramızda. "Ağrın var mı?"

"Yok," diye geçiştirdim.

"Yalancı."

"Sorma o zaman." Ters ters baktı bana. "Ablamın iyi olduğuna eminsin, değil mi?"

"Eminim, Şahin'in teknesinin çevresini sardılar ama kendilerini göstermiyorlar. Ablan hep görüş açılarındaydı."

"Üst üyeleri çağırdın mı?"

"Evet, çağırdım. İstanbul'a geldi hepsi, kurul toplandı ama ben gitmedim." Çünkü o saatlerde benim başımdaydı.

"Bu, senin otoriteni zedelemez mi?" Sorumla omuz silkti.

"Kimse beni zedeleyemez. Tabii, onları çağırıp gitmediğim ve Şahin'in adamlarını öldürdüğüm için fatura kesileceği kesin." Şahin'in adamlarını ben öldürmüştüm.

"V'nin yaptığını söyle."

"Ve seni tamamen açığa çıkarayım, öyle mi?" Kafasını iki yana salladı.

"Ben alışkınım çakallarla uğraşmaya."

"Evet, çakallarla uğraşırsın ama o çakallar yavrularını gönderirse uğraşmaktan vazgeçip kurbanlık koyun gibi ölmeyi bekleyebilirsin."

"Ateş," dedim hayretle. "Sen ağlamışsındır da." Ters ters bakmaya devam etti. "Beni bu kadar çok mu seviyordun? Duygulandım bak."

"Yok, yok, iyileştin sen." Sözleriyle dudaklarımda yorgun bir gülümseme belirdi. Koltuktaki kolunu omzuma sardı, beni kendisine doğru çekti yavaşça. Başımı, boynuna gömdüğümde eli, kolumu okşadı yavaşça ve çenesini saçlarıma dayadı. Bu sırada tekne hızla ilerlemeye devam ediyordu.

Canım acıyordu ama bir önemi yoktu, bu acı beni öldürmezdi. Ancak sanırım serumdaki ağrı kesicinin etkisi gittikçe ve ben hareket ettikçe sanki tekrar kurşun yiyormuşum gibi bir ağrı yaratıyordu. Soğuk rüzgâr sertçe vururken Ateş, kenarda duran kalın şalı omuzlarıma örterek tekrar yerine oturdu. Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktığında derin bir nefes aldım.

"Seni yanımda götürdüğüme inanamıyorum."

"Sen beni eski sevgililerinle karıştırdın galiba. V'yle sevgilisin, farkına varsan mı artık? Biliyorum, inanılamayacak kadar harika bir duygu ama..." dedim yüzümü ona doğru kaldırarak, onun da yüzü yüzüme eğilmişti. Alnıma, kâküllerimin arasına bir öpücük bıraktı.

"Daha yolumuz var mı?"

"Birazcık."

"Ablamı çok rahat alacağından nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü saldırıyı düzenleyen Şahin değilmiş." Göğsünden hayretle uzaklaştım.

"Ne?"

"Erhan Akbaş yapmış, torununu yeni öldürdüm. Benim aileme zarar verecek kadar yakınlaşması mümkün değildi ama sevgilimin ailesine yaklaşabileceğini düşünmüş sanırım." Ateş'in düşmanları, aileme zarar vermeye başlamıştı.

"Ama sen, kurulu Şahin'den şikâyetçi olduğun için çağırdın."

"Evet, yeni öğrendim ben de."

"Peki, Şahin'in ne alakası var?"

"Bilmiyorum, Aşkın ama öğreniriz."

"Kardeşi Şafak? Neden öldüğünü düşünüyordun?"

"Çünkü ölmüştü, demek ölüm konusunda tek yalan söyleyen biz değilmişiz." Aslında *sen yalan söylemedin, abin gerçekten öldü*, diyecektim ki dilimi ısırarak kendimi durdurdum.

"Şafak'ı tanıyor muydun?"

"Evet, çok deli dolu bir kızdı, onu bu hâlde görmek..." Nefesini sıkıntıyla verdi. "O işkence yaptığın adam, Şafak'a bir şey yapmıştı, değil mi?"

"Şahin kardeşini, adamlarının merhametine bırakacak kadar iğrenç bir adam. Şahin, kardeşine iyi bakıldığını da sanıyordur şimdi. O kız derdini anlatamaz, kendini koruyamaz..." Durakladım. "Anlamıyorum, nasıl iki üç adama kardeşini emanet ediyor? Ve kardeşini neden o harabe yerde saklıyordu? Amacım ablamı bulmakken yine bir ton pislik çıkardım ortaya. Pislikten önümü göremiyorum, Ateş."

"Öğreneceğiz," dedi ve tenimi okşamaya devam etti beni sakinleştirmek ister gibi.

Aradan geçen yarım saatin ardından Ateş yerinden kalktı, masanın üstünde duran dürbünü aldı. "Şahin'in teknesi göründü," diye açıklama yaptı ve dürbünle tekneyi izledi. "Aylin'le karşılıklı konuşuyorlar." Bir süre daha izledi, kaşları çatıldı. "Biraz fazla yakınlar sanki."

"Ne?"

Bir süre daha izledi ve kaşları hayretle havalandı. "Şahin'le Aylin öpüşüyor."

"Ne?" Yaramı umursamadan yerimden kalkıp yanına ulaştığımda dürbünü bana uzattı. "Şaka yapıyorsun." Dürbünü alıp tekneyi izledim. Şahin gerçekten de ablamı öpüyordu, ablam

karşılık vermiyor ama itmiyordu da. "Sikerim ben bu adamın yedi ceddini." Ablam göğsünden onu ittiğinde Şahin bir şeyler söyleyerek ondan uzaklaştı ama eli hâlâ ablamın belindeydi.

"Hızlandır şu tekneyi, bir şey yap!"

"Tamam, otur, birazdan fark eder bizi." Ben hâlâ şaşkınlıkla dürbünden gözlerimi alamazken Ateş, kolumdan tutarak oturmamı sağladı.

"Başlayacağım Cebonayan'ına da Şahin'ine de bilgisayar adamına da. Yapıştılar ablamın yakasına, amına koyayım ya! Şahin'i, Cebonayan'ın içinde evire çevire..."

"Tamam, Aşkın!" dedi küfrümü keserek. Tekneye biraz daha yaklaştığımızda dürbünü bıraktım.

Ateş gözlerini kısmış, konuşmuyor ve Şahin'e bakıyordu. Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Aylin de hızlıymış."

"Ateş!" Bağırmak canımı yakmıştı. "Bilgisayar abine de öyle dersin."

"Ne de olsa senin ablan yani." Ters bakışlarım devam edince susarak önüne döndü. "Yerinde dur, dikişlerin patlayacak, kalkma sakın." Bu sırada tekneye tamamen yaklaşmış ve yanında durmuştuk.

"Sonunda kurtarabildiniz bizi!" dedi Şahin sesini duyurmak için yükselterek. Üstü çıplaktı, kolu yaralıydı, demek o da bir kurşun yemişti. Ablamı bu göğüs kaslarıyla mı kandırmıştı? Ablam da hemen yanında duruyordu.

"Aşkın? Çok şükür," dedi ablam da ama yanakları başta olmak üzere tüm yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ne oldu tam olarak?" dedi Ateş, Şahin'in ablama anlattığı masalı dinlemek isteyerek.

"Ben rıhtımda teknelerimden birine binmiştim, o sırada bir çatışma yaşandığını fark ettim. Aylin'in de oraya çok yakın olduğunu bildiğim için yardım etmek istedim ama sayıları biraz fazlaydı," diyerek kolundaki sargıyı işaret etti. "Biraz açıl-

dık ama ben çok kan kaybedince bilincimi kaybettim." Tabii, sinyal kesici olduğu için de yardım isteyememişti. İlk başta amacı, ablamı kandırarak kaçırmaktı ama Erhan Akbaş'ın çatışmasıyla kesişince işler hem ters gitmiş hem de Şahin'e daha çok yaramıştı. Büyük ihtimalle önceki planı için de belli bir bölgeden deniz araçlarının geçmesini önceden engellemişti, bu yüzden de bulunamamışlardı.

"Yeni yeni kendime geliyorum, tekneyi çalıştıracaktım ki siz geldiniz."

"Neyse ki buldunuz," dedi ablam rahatlamış şekilde.

Ateş, elini ablama doğru uzattı kendi teknesine geçmesi için. Ablam, Ateş'ten destek alarak geçti ama Şahin hâlâ karşıda duruyordu.

"Ne yardım için ne de başka şekilde seni sevgilimin ve ailesinin çevresinde görmeyeceğim Şahin, sonuçları çok ağır olur," dedi Ateş fazlasıyla ciddi olan o lider ses tonuyla. Ablam şaşırsa da bir şey söylemedi.

Şahin'in bakışları üstümüzde dolandı ve rahat bir tavırla güldü. "Bence iyiliğimin karşılığı bu olmamalı ama siz Alanguvalar hep bencildiniz zaten." Bakışlarını bize çevirdi tekrar. "Kendinize iyi bakın hanımlar." *Hanımı* çok güzel gösterecektim ona. "Görüşürüz, Alanguva."

"Görüşeceğiz, Karaman." Ateş'in son sözleriyle teknemiz hareket etti ve Şahin'in yanından hızla uzaklaştık.

"Adam bana yardım etmişti, yaralı yaralı orada mı bırakacağız?" diye sordu ablam şaşkınlıkla.

"Kendi çalışanları gelip alır birazdan," dedi Ateş kısık gözleriyle Şahin'i izlerken.

Ablam yanıma oturdu. "Çok endişelendin mi? Rengin çok soluk, bir şeyin mi var?"

"Bir şeyim yok, sadece seni bulamayınca kötü hissettim. Ne olduğunu bir de sen anlatır mısın?"

"Şahin'in anlattığından başka bir şey olmadı. Ruhtımdayken birden silahlı saldırı oldu, ne olduğunu bile anlamadım. Şahin benim için kendini tehlikeye attı." Ablamın sözleriyle Ateş'le aramızda bir bakışma geçti. "Bir süre kullandı tekneyi ama devam edemeyince ona pansuman yaptım. Tüm gece ağırdı durumu." Altı üstü kolundan vurulmuştu yavşak, ne naz yapmış!

"Başka bir şey konuştunuz mu?" diye sordu Ateş araya girerek.

"Aslında kendinde olduğu anlarda konuştuk, anlayamadığım birkaç şey söyledi. Konu sizden açılınca abinin öldüğünden bahsetti. Baybora'nın."

Ateş yumdu gözlerini, derin bir nefes aldı. "Sen ne söyledin?"

"Bir şey söylemedim ama neler oluyor Allah aşkına?"

"Bir şey söylemedin mi?" dedim emin olmak isteyerek.

"Baybora hasta bir adam, ölü olduğunu söylemişseniz bu sizin bileceğiniz iş. Eminim, onu korumak için yapmışsınızdır. Konuyla ilgili konuşmadım ben. Tamam, Şahin hayatımı kurtardı ama ona bir şey anlatmadım." Rahatlayarak verdim nefesimi, Ateş de rahatlamıştı.

"Şahin abimin eski yakın arkadaşı, şu anki hâlinden sorumlu olan kişi o. Aynı düşündüğün gibi güvende kalması için öldüğünü duyurduk. Bunu sana daha önce söylememiz gerekirdi, bir şey anlatmadığın için sağ ol."

Ablam duyduklarıyla biraz daha şaşırdı. "Bunu bana daha önce söyleseydiniz Şahin'in yakınlık kurmasına izin vermezdim." O yakınlığı yeterince kurmuşlardı zaten.

"Bu kadar hayatına dâhil olacağını düşünmemiştim," dedim ama düşünmüştüm.

"Yaşadığın şeylerden dolayı da üzgünüm, bir daha yaşanmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Siz de ailem sayılırsınız artık," dedi Ateş biraz daha dramatikleşerek.

Kurşun yarası, varlığını hatırlatırcasına sızladığında derin bir nefes aldım ve arkama yaslandım. "Aşkın, iyi olduğuna emin misin?" Ablamın eli koluma gitti endişeyle.

"İyiyim," dedim gülümseyerek, onu iyi olduğuma ikna etmeye çalışırcasına.

"Dudakların bembeyaz olmuş, yüzün çökmüş. Hasta mısın, kuzum?" *Eğer Şahin psikopatıyla öpüşmeseydin daha iyi olacaktım.*

"Bir şeyim yok, sadece hâlsizim."

"Doktora gidelim mi?"

"Gerek yok, abla. Dediğim gibi sadece endişelendim."

"Özür dilerim," dedi saçlarımı okşarken.

"Sen bir şey yapmadın ki. Neden özür diliyorsun?"

"Bilseydim böyle bir şey olacağını, Şahin'le gitmezdim." O zaman belki de yaralanan ablam olurdu.

"Sorun değil." Bakışlarım Ateş'le kesişti, kıstığı gözleriyle karnıma bakıyordu. Kafamı *hayırdır* der gibi salladığımda dalgın bakışları değişti, göz kırptı. Sanırım, vurulmam onu düşündüğümden daha çok etkilemişti.

Kırk dakikalık deniz yolculuğunun ardından Ateş'in teknesi rıhtımda durdu. Arkamızda Ateş'e ait diğer tekneler vardı, birinde Pusat'ın olduğunu biliyordum.

Ablam yerinden kalktığında ben de kalkacaktım ki Ateş önümde durdu. Beni kucağına almak için eğildiğinde onu durdurdum. "Saçmalama, yürüyebilirim."

"Saçmalayan sensin, asabımı bozma, Aşkın." Sesi fazla ciddiydi.

"Asabın bozulursa ne olur?" diyerek yerimden kalktığımda eli belimi buldu. "Bir şey olmaz bana."

"Oldu işte."

"Çok mu üzüldün sen?" dedim elimi göğsüne koyarak. Oflayarak beni kucağına almak yerine belimden destek verdi. Ablamın peşinden tekneden inmiştik. Her adımımda yaranın acısını hissediyordum, ağrı kesiciye ve biraz da viskiye ihtiyacım vardı.

Herkes nhtımdaki masadaydı, İhtiyar başlarında oturuyordu. Hepsi endişelenmişlerdi ablam için. Ateş durdu, vücudumu hafifçe vücuduna yaslayarak ondan destek almamı sağladı. "Gitmem gerek, işlerim var, ortalık karışık."

"Burada kalacağım."

"Hayır, Aşkın. Benimle gelecek ve müşahede altında kalacaksın."

"İhtiyar bakar bana, ablamın yanında olmak istiyorum." İlk kelimelerimden sonra yüzünde kısa bir alay ifadesi oluştu ama çabuk kayboldu.

"İyi değilsin, neden hiç sõz dinlemiyorsun?" Omuz silkti-
ğimde kaşları biraz daha çatıldı. "İnatçı keçi."

Bakışlarım masaya takıldı, İhtiyar bizi izliyordu. Yaşlı kurt, kim bilir neler düşünüyordu? "Ayrılamıyorsun herhâlde müstakbel karından. Haydi, git artık."

"Kendini yorma, yürüme ve en ufak bir rahatsızlığın olursa bana haber ver." Alnıma bir õpücük bıraktı. Bu sırada Pusat'ın içinde olduğu tekne de kıyıya yanaşmıştı.

Masaya yürürken Ateş beni hâlâ bırakmamıştı, eli belimdeydi. Oturana kadar da ondan uzaklaşmama müsaade etmedi. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar," dedi İhtiyar pek sevecen olmayan bir şekilde.

"Alanguvalar sayesinde çatışma ortasına düşmedik de demeyiz," dedi Tarık ancak Ateş'in ters bakışıyla sus pus oldu. Sevimli olduğunu sandığı şekilde gülümsedi.

"Yaşananları aklım almıyor, bize bir açıklama borçlusun, Ateş," dedi Deniz sanki on yıllık arkadaşıyla konuşuyormuş gibi.

Bu tavır, Ateş'in hoşuna gitmemişti ama aksi bir cevap vermedi. "Şu an müsait değilim, yarın detaylıca konuşuruz." Bu sırada Pusat da yanımıza ulaşmıştı.

"İyi akşamlar," dedi ama bakışları sadece Bahar'ın üstündeydi. Bahar, onun sesiyle heyecanlandı, aynı zamanda kır-

gındı da ama bu Pusat'a olan bir kırgınlık değildi. Kırgınlığı, kendi engelineydi. "Yarın konuşalım mı, Bahar?"

"Konuşalım," dedi Bahar da kısık sesiyle.

"İyi o zaman, görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Bahar yine aynı şekilde. Ateş ilerlerken Pusat peşinden gidememişti, bir süre Bahar'ı izledikten sonra kendine gelerek Ateş'in arkasından zorlukla ilerledi.

"*İyi o zaman, görüşürüz*," diyerek Pusat'ı taklit etti Tarık. Arkasından hareket yapması kolaydı tabii!

"Olanlara inanamıyorum, duyduğumda şok oldum. Nöbetteydim," dedi Naz ablama kaygıyla bakarken.

"Ben de karakoldaydım, haberi aldığımda nasıl eve geldiğimi bilmiyorum," dedi Deniz de endişeyle.

"Siz neredeydiniz?" dedim Bahar ve Tarık'a bakarak.

"Ben odamdaydım, korktum biraz," dedi Bahar güzel gözleri etraftayken.

"Sen neredeydin, Tarık?" Sorumla elini ensesine attı.

"Şey ya... Uyuyordum."

"Çüş ya, o kadar silah patladı ve uyanmadın mı?" Naz hayretle Tarık'a bakıyordu.

"Vallahi, Bahar söylemese haberim bile yoktu."

"Ateş Alanguva'nın başımıza bela açacağı belliydi, boşuna demedim o kadar *bu adam tekin değil*, diye. Allah bilir, ne işlerle uğraşıyor!" dedi Deniz öfkeyle.

"Kimsenin başına bela açtığı yok, istemiyorsanız ablamla başka bir yere taşınırız." Nefesimi vererek acımı dindirmeye çalıştım.

"Ne diyorsun, Aşkın? Olur mu öyle şey, Deniz boş boş konuşuyor işte. Tamam, kötü bir olay ama Ateş sanki kendisi mi yaptı? Adamın hâlini görmediniz mi?" Naz araya girerek Deniz'e kötü kötü baktı.

"Ben *Ateş yaptı* mı dedim? Ama bu olanlar o hayatımıza girdikten sonra yaşandı."

"Ben Ateş abi sayesinde yaşıyorum," dedi Bahar araya girerek. Boşuna demiyordum şeytan tüyü var diye, kendini hepsine sevdirmişti Ateş. İhtiyar hâlâ sessizliğini koruyordu.

"Ben duş alıp dinlenmek istiyorum, yoruldum biraz. İyi akşamlar size." Ablam yerinden kalkarken içeri girişini seyrettim. Şaşkın ve afallamış vaziyetteydi. Birdenbire bol aksiyonlu bir mafya kitabının içine düşmeyi beklemediği kesindi. Bilmediği kısımsa aslında sadece mafyaların değil, bir de bilim kurgunun içine düşmüştü. Bir başımızda dolaşan uzaylılar eksikti ve o da olursa artık hiç şaşırmayacaktım.

Biraz oturduktan sonra kalkarak İhtiyar'ın kulübesine yürüdüm. Siyah tişörtü kaldırarak yaramı kontrol ettim, sargıda kan yoktu. Ağrı kesici içerek viskilerimden birini çıkardım ve eski koltuğa oturdum.

Bu sırada içeri Tarık girdi, yanıma oturduğunda yüzümü inceliyordu. "Neyin var?"

"Bir şey yok."

"Birazdan bayılacak gibi duruyorsun. Yaralı mısın?" Tişörtü hafifçe kaldırdığımda sargıya baktı. "Vuruldun mu?" Kafamı onaylarcasına salladım. "Kızım, manyak mısın? Bu hâlde nasıl yürüyorsun sen?"

"Manyağım, herkes aynı şeyi söyleyip duruyor." Elimdeki viski şişesini çekip aldı.

"Acını bununla mı dindireceksin?" Boş bakışlarımla ciddileşti. "Nasıl oldu bu?"

"Ortalık karıştı ve bu sadece başlangıç."

"Sana bir şey olmasından endişeleniyorum, sikmişim Ateş'ini de Cebonayan'ını da. Kime bu bitmek bilmeyen kavgan?"

"Kendime."

"Sömürüyorsun kendini, dünyayı kurtaramazsın." Sessiz kaldığımda benden aldığı viskiyi kendi kafasına dikti. İki yu-

duma sarhoş oluyordu zaten. "Gerçi hayatı sen yaşıyorsun; yatlar, katlar, adalar, bana da bir Alanguva yapalım. Yok mu Ateş'in ateşli, zengin bir akrabası?"

"Babaannesi var." Yüzünü buruşturdu.

"O kadar da olmasın ama kırk yaşına kadar kabulüm. *Sugar mommy* edinmiş olurum."

"Siktir git başımdan, Tarık."

"Ağrın var mı? İhtiyar'ı çağırayım mı? Pansuman yapsın."

"Sen gidersen dinecek ağrım, o kadar boş yapıyorsun ki başımı ağrıttın."

"Alındım, üzdün beni."

"Kalk, uzanacağım," dememle kalktı ve yere oturdu. Viskiye uzanıp, biraz daha içip şişeyi geri uzattım. Kanepeye uzandığımda biraz da olsa rahatladığımı hissettim.

"Zaman ne çabuk geçiyor, değil mi?"

"Zaman iyi ki çabuk geçiyor, Tarık."

"Neden ki?" Zamanın hızlı geçişi, geçmişimi görmemi engelleyen tek şeydi. Cinayetlerime gözümü yummamı sağlıyordu. Uyuyamayacağımı bildiğim hâlde yumdum gözlerimi. Ateş'in kokusunu solumak istiyordum ve bu düşünce beni altüst ederken uyumak için inatlaştım.

İnadım hiçbir işe yaramadı, sabaha kadar çektiğim ağrıyla uykusuz kaldım.

Sabah olmuştu, Ateş'in sesi çıkmıyordu. Tarık vücudu yerde, kafası koltukta sızmıştı. Bir ara bilgisayarımı alıp araştırmalar yaptım ardından yine uyumaya çalıştım. Ancak Tarık gibi uyumam için kesinlikle Ateş'in kollarında olmam gerekiyordu. Tüm kulübeyi horlaması kaplamıştı. Ben sadece bir saatliğine dalabilmişken onun tüm gece horlaması sinirlerimi bozmuştu. Yerimden kalkarken bilerek bacağına vurdum ama uyanmadı. Kenarda kalan şişeyi elime aldım, dibinde biraz kalmıştı.

Şişeyi başından aşağı döktüğümde küfrederek açtı gözlerini. "Viskiyle adam mı uyandırılır lan manyak? Hayır, zemzem suyu falan dök, fuzuli günahsın."

Onu orada bırakarak kulübeden çıktım, yürürken hâlâ sızlıyordu kurşun yarası. Eve geçip üst kata çıktım. Ablam yatağında uzanıyordu ama uyumuyordu, tavanı seyrediyordu. Geldiğimi fark edince gülümsedi. Yatakta yanına uzandım yavaşça.

"Nasılsın, abla?"

"İyiyim."

"Gerçekten nasılsın? Neler hissediyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Yaşadıkların seni yoruyor mu?"

"Yıllarca dışarı çıkmamış bir insan için evet, biraz yorgunum."

"Ateş'in tehlikeli bir hayatı var, ucu sana da dokundu. Buna müsaade edemem, eğer *bana fazla geliyor,* dersen ondan ayrılırım." Sözlerimle şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Senden elbette böyle bir şey istemem, tek endişelendiğim şey senin canın. Sana bir şey olmasına dayanamam, Aşkın. Tamam, güçlü bir adam Ateş ama ya seni koruyamazsa?" Kimsenin korumasına ihtiyacım yoktu.

"Şahin'den hoşlandın mı?" Bir süre cevap vermedi.

"O yaralıyken onunla ilgilendim biraz, iyi bir adam olduğunu düşünüyordum. İlgili ve kibar biri ama bu kadar, ilerisi yok." Onu daha fazla zorlamadım, bir süre yanında yattıktan sonra kalkıp duşa girdim.

Sargımı çıkardım ve dikişlerin su almamasına dikkat ederek kısa bir duş aldım. Odaya döndüğümde ablam yoktu. Üstüme tayt ve siyah *sweatshirt* giyerek aşağı indim. Ruhumda da değillerdi, mutfağa bakmak için dönecektim ki duyduğum sesle durdum.

Bu ses Yade'ye aitti, ön bahçeden geliyordu. Yavaş adımlarla yürürken ne anlattığını dinliyordum. "Sen daha kaç ya-

şındasın ki? Pusat kocaman, hem yaş olarak hem fiziki olarak. Onunla olabileceğini gerçekten düşündün mü? Sen Pusat'ın isteklerini karşılayabileceğini mi sanıyorsun?" Yade'nin arkası bana dönüktü, beni göremiyordu.

"Bahse varım, seni öpmemiştir bile! Çünkü senin gibi birine cinsel çekim hissetmesi zor olsa gerek. Onu yatakta doyurabilecek misin bu sıska vücudunla? Senden bir gün bu yüzden soğuyacak zaten. Ve emin ol, yatakta çok zor yorulur; son seferimizden beri yeni yeni kendime geliyorum."

Yanlarına varmıştım ama hâlâ farkında değildi. Bahar ağlamadı, başını dikleştirdi. "Sen-"

Yade onu böldü: "Biraz daha sağa bak, canım. Yanlış yere bakıyorsun." Onun engeliyle dalga geçmekten zevk alıyordu.

"Sen iğrenç bir insansın," dedi Bahar. "Sana acıyorum, hiç sevilmemişsin. Benim gözlerim kör ama senin vicdanın kör olmuş. Yazık sana." Yade'nin üstten bakan gözleri bir an boşluğa düştü çünkü Bahar çok haklıydı.

"Bahar!" diye seslendim ve bu, Yade'nin de beni fark etmesine neden oldu. "İçeri geç, güzelim." Bahar beni ikiletmeden yanımızdan ayrıldı, zaten ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Yade küstah bakışlarıyla beni izliyordu.

Bahar evin içine girene kadar sessizdim. Elimi Yade'nin saçına doladığımda çığlık atarak kendini çekmeye çalıştı ama izin vermedim. "Sen nasıl mide bulandırıcı olduğunu hiç bilmiyorsun. Acıyorum sana, zavallısın." Yüzümü kulağına doğru yaklaştırdım. "Sana şans vermiştim ama sen bu şansı kaybettin."

"Bırak beni!" Debeleniyordu ama kurtulamıyordu.

"Seni istemeyen bir adam için engelli bir kızın engeliyle dalga geçecek kadar büyük bir pisliksin. Ama anla artık! Pusat onu seviyor, sense koca bir hiçsin. Zaten bir hiçlikten fazlasını da hak etmiyorsun. Ben bir şey söylemiyorum, sen kendi değersizliğini sergiliyorsun." Kurtulmaya çalışırken karnımı yumrukladı ve yumruklarından biri dikişlerime denk geldi.

Canım acıdı ama yüz ifadem değişmedi. "Ateş'e mi güveniyorsun? Bunun bedelini ödeyeceksin! Seni mahvedeceğim." Güldüm yüksek sesle.

"Sen var ya, kadınların yüz karasısın. Şimdi buradan gidiyorsun ve bir daha ne Pusat'a ne de Bahar'a yaklaşıyorsun. Hatta hepimizi o çirkin beyninden siliyorsun. Aksi takdirde babanı hapse, seni de tımarhaneye gönderirim." Saçını bıraktım, zaten öyle çekiştirdiğim falan da yoktu ama cırtlak bir şey olduğu için başımı şişirmişti.

"Ne?"

"Evet, baban. Kaçırdığı vergiler mi dersin, akladığı paralar mı dersin? Bakan arkadaşlarıyla yaptığı yolsuzluklar mı dersin? Sizi ne Cebonayan kurtarır ne de başka biri. Yerinde olsam boşboğazlık yapmaya devam etmezdim. Anlıyor musun?" Rengi yavaştan mora kaçmaya başlamıştı. "Şimdi git ve yoksul halkın sırtından geçinerek aldığın o pahalı arabana binerek gözümden kaybol."

Kayboldu, hızla uzaklaştı. Bahar'a bakmak için içeri geçecektim ki bir adım atamadan acıyla durdum. Tenime akan sıcak kanı hissediyordum, ne kadar açıldığını anlamak için elim dikişe gitti. Ancak düşündüğümden daha derin bir açılma olmuştu.

İhtiyar ortalarda görünmüyordu. Kendim dikiş atabilirdim ama güzel fiziğimde iz kalsın istemiyordum, estetik dikiş atılmalıydı. Ben elimdeki kana bakarken yaklaşan arabayla nefesimi verdim. Kaya gelmişti, bugün kabul günümüzdü anlaşılan.

Arabasından iner inmez yanıma ulaştı. "Aşkın!" Elimdeki kana şaşkınlıkla baktı.

"Ne arıyorsun burada, Kaya?"

"Ablanın başına gelenleri duydum da onu boş ver, sen kanıyorsun."

"Haydi ya," dedim rahat ifademle. Rahatlığım Kaya'yı rahatsız etti, kafasını iki yana salladı.

"Hastaneye gidelim, ne yarası bu böyle?"

"Gerek yok, atlarım Ateş'in arabalarından birine."

"Bu hâlde araba süremezsin."

"Kapı korumalarla kaynıyor, farkında mısın?"

"Aşkın, seni yalnız bırakmayacağım." Hepsi birbirinden beterdi.

"İyi, tamam, Ateş seni döverse kılımı kıpırdatmam."

"Aşkın, lütfen bak, daha da artıyor kanaman." Bunu o istemişti. Ben yan koltuğa geçerken o da aceleyle sürücü koltuğuna geçti.

"Ateş'in evine gidiyoruz, oradaki doktorlar baksın." Sözümü ikiletmedi.

"Ne yarası o?" Cevap vermediğimde devam etti: "O adamın bir şeylere neden olacağı belliydi, sana zarar geleceğini söylemiştim!"

"Ateş'e de böyle söyle, tamam mı? Bacaklarına sıksın. Sana ne ya! Belki ben mafya seviyorum, belki ben psikopat seviyorum. Sıktı artık şu geçmişten gelen eski âşık rolün."

"Yaralandın, evinde çatışma yaşandı ama bunları umursamıyor musun? Sen bundan daha zekisin. Her şeyi geçtim, ablana nasıl kıyabiliyorsun? Yıllarca dışarı çıkmayı beklemiş bir kadını şimdi nasıl saçma bir mafyanın tutsağı yapabiliyorsun."

"Bir halt bildiğin yok, konuşmaya devam edersen Ateş'e gerek kalmadan ben sıkacağım bacaklarına." Bağırışımla sustu.

Çok geçmeden Ateş'in malikânesine gelmiştik, kapılar tanıdık arabayla açılırken Kaya, yürek yediğini göstermek ister gibi evin önüne kadar sürmüştü arabasını. Ve kapıda da Ateş'le Pusat hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Ta ki bizi fark edene kadar.

Ateş'in tüm yüz ifadesi değişirken fazlasıyla ürkünç duruyordu. Şu an kimse Kaya'nın yerinde olmak istemezdi. Ben arabadan indiğimde Kaya da peşimden indi. Ateş'in sert bakışları elimdeki kanı fark ettiğinde kısa bir an duruldu.

Birkaç adımda yanıma geldi, ne olduğunu sorguluyordu. "Dikişlerim açıldı, bir şey yok."

"Evet, hiçbir şey yok gerçekten!" diyerek araya girdi Kaya.

"Pusat, Aşkın'a eşlik eder misin?" diye sordu Ateş bakışlarını Kaya'nın üstünden ayırmadan. Pusat yanıma ulaşmıştı ama hareket etmedim.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Ateş, Kaya'ya fazlasıyla yaklaşmıştı. Pusat da benim gibi öpüşmelerinden çekinmiş olacak ki araya girmeye yeltendi ama Ateş buna izin vermedi.

"Çek pis ellerini Aşkın'ın üzerinden, ona zarar veriyorsun." Kaya'nın ciddi şekilde söylediği sözler Ateş'i güldürdü.

"Öyle mi? Kim zarar vermez mesela? Sen mi?" Ateş'in küçümseyici tavrı, Kaya'yı biraz daha öfkelendirdi.

"Evet, ben." Ateş kafasını ağır ağır salladı alt dudağını ağzının içine yuvarlayarak. Bakışları kısa bir an yana kaysa da çok beklenmedik şekilde Kaya'nın yüzüne sert bir yumruk geçirdi.

Pusat elini omzuma atarak sözde bana destek olacaktı ama gözlerini kavgadan ayırmıyor, kavgayı ayırmak için de bir şey yapmıyordu. Kaya da boş durmayarak bir yumruk attığında Pusat'la aynı anda büyük bir, "*Ooo!*" çektik.

Tabii, bu sadece Ateş'in daha da sinirlenmesine neden oldu. Ateş'in üstün geldiği kavga devam ederken izleyesim kaçmıştı. "Sıkıldılar, içeri geçelim de bir baksın doktorunuz," dediğimde Pusat da bana hak vererek kafasını salladı. Birlikte içeri geçtik, Bahadır denen genç doktor yanımıza geldiğinde kısa sürede dikişleri yeniledi.

Bahadır'ın işi bittikten sonra konuşmadan çıktı odadan, Pusat önümde durdu. "Diyorum ben, sen dokuz canlısın."

"Ben vurulduğumda Ateş çok ağladı mı? Haydi, anlat!" dedim heyesle.

"Kötü oldu, onu en son Baybora öldüğünde o kadar kötü görmüştüm. Ayağa kaldırdı her yeri."

"Aşkından gözü kör oldu adamın, ne yapsın?" Göz devirmekle yetindi. "Başka ne dedi?"

"Bir şey demesine gerek kalmadı, sen uyanana kadar çöktü adam, on yaş yaşlandı. Siktir etti her şeyi. Bir yandan kurulu topluyor, bir yandan Erhan Akbaş'ı arıyor, bir yandan ablanı bulmaya çalışıyor. O kadar işin gücün arasında da kapından ayrılmıyor..." Kafasını iki yana salladı. "Pis şeytan."

"Kes be! Sensin pis. Shrek'e bak, dili açıldı yine."

"Çocuğu ne yaptınız?" dediğimde nefesini verdi sıkıntuyla.

"Durumu stabil, bekliyoruz."

"Peki, Şafak?"

"O Şafak olayı ayrı bir şok zaten. Bu kız öleli kaç yıl oldu, o kadar üzülmüştük de ardından, cenazesine katıldığımı bilirim. Durumu çok üzdü beni ama Şahin neden sakladı, ona da bir anlam veremedim." Konuşmaya devam edecekti ki odaya Ateş girdi.

"İyi misin?" Çenesinde hafif bir kızarıklık vardı, Kaya'nın hâlini tahmin bile edemiyordum.

"İyiyim."

"Dikişlerin nasıl patladı?"

"Gelecek masa kırma pozisyonlarımız üzerinde çalışıyordum." Sözlerimle Pusat şoke olurken kulaklarının daha fazla kirlenmemesi için çıktı odadan.

"Aşkın," dedi *ı* harfini uzatarak.

"Yade yine haddini aştı."

"Yade mi yaptı?"

"O bana bir şey yapamaz," dedim ters ters. "Konuşmamız gerekenler var, nereye gidiyorsun sen?"

"Kurul toplanacak, geç kalıyorum şu an." Bu sırada Yusuf odaya girerek Ateş için yeni bir gömlek getirdi. Ateş askıdaki gömleği alırken Yusuf odadan çıkmıştı.

Beyaz gömleği kırışmıştı, düğmelerini açarken onu izliyordum. "Şafak'ı, Şahin'e geri vermeyeceksin, değil mi?"

"Vermeyi düşünmüyorum ama abisi o."

"Şafak senin yanında değil, benim yanımda olacak o zaman. Sen götürmedin, V götürdü. Madem o kadar önemli kardeşi, düzgün baksaymış." Bu sırada siyah gömleği giymeye başlamıştı.

"Yargılanacağım bugün, Aşkın."

"Ne?"

"Şahin haklı gözükecek, ablana gerçekten de yardım etmiş ve çatışmayı o düzenlememiş. Onu suçladığım için güvenilmez olacağım."

"Dur bakalım, kimse benim müstakbel kocamı yargılayamaz." Tek kaşı havalanırken beni dinliyordu. "Beni de götür yanında. Söz, paçanı kurtaracağım." Nefesini verirken gözlerini devirmişti. "Tamam be ağlama, sen istesen de ben gelmem zaten. Birazdan sana atacağım belgeleri kurula sun."

"Ne belgesi?"

"Şahin'in bu zamana kadar eğittiği ve hayatını mahvettiği tüm çocukları ortaya çıkar. Ve Şahin'in adamlarını öldürdüğünü de gizleme. Bunu sevgilinin ablasını kurtarmak için değil de kimsesiz çocukları kurtarma amacıyla yaptığını söyle, ardından da sana attığım adresteki tüm yerleri açıkla. Şahin'in eğittiği çocukların olduğu evleri atacağım; dört tane var, hepsi ülkenin farklı yerlerinde. Eminim ki Cebonayan küçük çocukların kullanılmasını etik karşılamaz." Düğmelerini iliklemeyi kesmiş, parlayan gözlerle bana bakıyordu.

"Aslında pek umurlarında olmaz ama kurula taşınırsa evet, dediğin gibi bir şey yapmak zorunda kalır onlar da," derken gözleri parlamıştı. "Ama ben söyler söylemez boşaltır evleri."

"Sen söylediğin sıralarda polis çoktan evleri bulmuş olacak. Tabii, Şahin önlemini almıştır, adı ortaya çıkmaz ama temizleyemez de. Cebonayan için önemli bir kanıt olacak." Düğmelerini iliklemeyi bıraktı. "Asıl sen Erhan Akbaş'a ne yapacağını söyle, benim ablamın canına kastetti." Tabii, Ateş de onun to-

rununu uçakta patlatmıştı ama o da keyfine yapmamıştı. İşler bir noktadan sonra yine Oğuzhan Alanguva'ya bağlanıyordu.

"Bugün Cebonayan'dan atılacak, bu infazla eş değer. Hatta daha kötüsü."

"Eğer beni tatmin eden bir ceza olmazsa kendi kendimi tatmin etmek zorunda kalırım." Bana doğru yürüdü.

"Ben seni tatmin ederim, her konuda," dedi göz kırparak edepsiz bir imayla. O da en az benim kadar kuduruktu, bu çok hoşuma gidiyordu.

Bu iması da fazla hoşuma giderken elim gömleğine gitti, gömleğinin eteklerini pantolonun içine sokarken beni izliyordu. "Kurşun yarası sevişmemize engel değil," dedim ona alttan alttan, bayık ve kısık bakışlar atarken.

"Nasıl buldun adresleri?" dedi seksi bakışlarımdan etkilenmeyerek.

"Beni hafife alma," dedim uyarıcı tonda. Yüzüme doğru biraz daha eğildi.

İki eli yüzümü iki yandan tuttu, kafamı ona doğru biraz daha kaldırmamı sağladı. "Teşekkür ederim," dedi ve teşekkürünü, güzel bir öpücükle taçlandırdı. "Fazla hareket etme de kaynasın dikişlerin."

"Dikkat et, bebeğim," dedim göz kırparak, elleri yüzümden ayrıldı.

Üstünü son kez düzelterek dışarı çıktı. Ona adresleri atmak için telefonu açmıştım ki kayıtlı olmayan bir numara aramaya başladı. Aramayı yanıtlayarak karşıdakinin ses vermesini bekledim.

"Kim olduğunu biliyorum, Aşkın. Bu iş çok uzadı. Yarın sana vereceğim adrese yalnız gel, konuşacaklarımız var." Ben bir kez duyduğum sesi bir daha unutmazdım ve bu sesin sahibini de tanıyordum. Arayan Oğuzhan Alanguva'ydı.

Dudaklarımda tehlikeli bir gülüş oluştu. "Görüşürüz, amca bey."

8

HUZUR

Zihnimi meşgul etmeye çalışıyordum, düşünmemeye çalışıyordum ancak bu benim için imkânsızdı. Çok düşünmekten kanıyordu zihnim, karnımdaki kurşun yarasının hiç acıtamayacağı kadar da acıtıyordu. Oğuzhan Alanguva'nın kim olduğumu bilmesi zordu, imkânsız değildi ama zordu işte. Ben kendime ait her şeyi insanüstü bir çabayla gizlerken Alanguva hayatıma girdiğinden beri bu sırrıma ortak olan gereksiz insanlar vardı.

Yusuf, Ateş'in doktoru, Arhan... Benim sırrım dilden dile konuşulan bir şey olamazdı, benim sırrım normal bir sır olamayacak kadar tehlikeliydi. Üçünü de öldürmeliydim, İhtiyar'a sorsam bunu şimdiye kadar yapmadığım için kızardı bana. Pusat ve Ateş bu grubun dışında kalıyordu çünkü Ateş benim ne kadar büyük bir sırrımı biliyorsa ben de onun o kadar büyük sırlarına ortaktım. Pusat da Ateş zarar görmesin diye her şeyi kabul ederdi.

Oğuzhan Alanguva gerçekten biliyor muydu yoksa zarf mı atıyordu, emin değildim. Öldürmem gerekenler listesine adını yazdırmak istiyorsa bu onun bileceği şeydi. Ancak V olduğuma emin olsaydı da böyle kolay şekilde çağıramazdı beni, yarın öğrenecektim.

Gece yarısı olmuş, Ateş'in sesi hiç çıkmamıştı. Toplantıları uzun sürmüştü anlaşılan. Ben sigaramı içerken Ferda yanıma oturdu, paketimden bir dal alırken ona ters ters baktım.

"Sen sigara mı içiyorsun?"

"Arada," diyerek omuz silkti. "Hava soğuk, yaralısın zaten, içeri geçsene."

"Soğuk iyi geliyor," desem de kalktı ve masanın ucundaki sandalyenin üstünde asılı duran battaniyeleri alarak birini omzuma örttü, diğerini de kendi omzuna aldı.

"Şafak nasıl biriydi?" Sorumla gözleri daldı.

"Deli dolu bir kızdı, biraz benziyorduk aslında. Çok güzeldi, Karaman ailesine yakışmayacak kadar da masumdu."

"Peki, ölümünün nasıl olduğunu düşünüyordunuz?" Bakışlarını kaçırdı sorumla.

"Silahlı saldırıya uğradı, annesiyle birlikte."

"Neden öldü denildi peki?" diye sordum ama sorularıma pek yanıt vermek ister gibi değildi. "Ferda, sen anlatmasan abin anlatır. Bilmem, farkında mısın ama benim için ölüyor."

Güldü sözlerimle. "Farkındayım ve çok şaşkınım. Uzun zamandır kendini o kadar kaybetmişti, o kadar Cebonayan çukuruna düşmüştü ki şimdi benim dışımda birini sevmesi hem güzel geliyor hem de arada kıskanıyorum." Kıskançlık sezmemiştim onda ama o da duygularını saklayabilen bir Alanguva'ydı nihayetinde. "Üstüne alınma, büyük abimden sonra bir tek o kaldı. Yoksa sizin için çok mutluyum."

"Konuyu değiştirme, Ferda," dedim Şafak mevzusuna geri dönerek. Dudak bükerek bakışlarını koyu denize dikti.

"Sanırım, Şahin babamın yaptırdığını düşünüyordu ama bunu ona söyleyen de kendi babasıydı. Onların saldırısını düzenleyen de kendi babasıydı. Babası, annesini ve kardeşini öldürdü, gerçi öldürmemiş kardeşini."

"Ne?" Her duyduğum şeyde daha çok şaşırıyordum. "Neden peki?"

"Bilmiyorum," dedi daha fazla anlatmak istemeyerek. "Şahin de babasına inandı, kimse babasının böyle bir şey yapacağına inanmak istemez ama Şahin'de biraz da psikopatlık var tabii."

"Peki, senin ailenin onun ailesini öldürdüğünü düşünüyorsa nasıl Baybora'yla arkadaşlık etmeye devam etti?"

"Abime inandığını söylüyordu, yalan söylüyordu ama tek amacı bize yakın olmaktı." Bakışları ağırlaştı. "Abim ona inandı, onu dostu olarak gördü ve günün birinde..." Burnunu çekti.

Aklıma takılan en büyük yer, Şahin'in babasının kendi ailesini öldürmesiydi. "Bu iki aile arasındaki husumet neydi de Şahin, babanızın onun ailesini katledeceğine inandı?"

"Aslında husumet falan yoktu, iyi anlaşıyorduk. Birbirimize yemeğe gider, etkinliklerde birlikte olurduk ama tüm sıkıntı, lanetli Cebonayan'da. Şahin'in babası Ömer Karaman, babam kadar güçlü bir isimdi; babamın koltuğunu alabilecek tek kişiydi. Alttan alttan planlar kuruyordu, bir gün babamın fikirlerine Cebonayan önünde karşı geldi, babam da çok sinirlendi. Hemen ertesi gün Ömer Karaman'ın ailesi öldürüldü, herkes babamın yaptığını düşündü."

"Yani sırf koltuk hırsı için kendi ailesini mi öldürdü?" Neden şaşırıyorsam?

"Sanırım altında başka nedenler de var ama bunu da yaptı. Cebonayan sınırsız güç demek, para ve saygınlık demek. Bunların lideriysen, liderliğini doğru kullanırsan dünyayı sen yönetirsin. Şu an abime yaptırmak istemedikleri şey de bu, eğer abim liderlik yapmaya devam ederse bu sınırsız güç bizim elimizde durmaya devam edecek. Sırf gücün bölünmesi için kıdemli üyeler her şeye karşı çıkıyor ve diğer adayları destekliyorlar. Çünkü hepsi abimin dönüşeceği kişiden korkuyorlar ama korkmaları da gerek zaten. Herkesi aldılar bizden, biz de alacağız."

Ferda her ne kadar abini bu işlerden çekmeye çalışan küçük kız kardeş gibi görünse de değildi. O ailesinin intikamını almak ve bu düzeni bozmak istiyordu, bu yolda abisi için üzülüyor ama bir şey de yapamıyordu. O da en az Ateş kadar acı çekiyordu.

"Ateş hepsini yönetecek kadar zeki bir adam."

"Öyle ama umarım, bir gün onu da kaybetmem."

"Kimse benim sevgilimi kolay kolay yenemez bir kere," dediğimde kıkırdadı.

"Sen de abime değer veriyorsun, görüyorum. Alaycı bir insansın ama bence bu sadece duygularını gizlemek için, neden korkuyorsun? Âşık olmaktan mı? Abim ve sen gördüğüm en havalı çiftsiniz, birbirinize çok benziyorsunuz, sakın bozmayın bunu."

"Emrin olur, Ferda." Kıkırdadı.

"Düğün ne zaman?" Alayla sordu ama ben oldukça ciddi cevap verdim:

"Bana kalsa yarın da Ateş kendini ağırdan alıyor. Sanki bu sonucu değiştirecekmiş gibi." Bu sefer kahkaha attı sözlerimle.

"Alanguva olman gereken konular var." Kesinlikle katıldığım bir fikirdi.

Ferda'nın dikkatini dağıtan şey, önümüzden geçen karizmatik koruma oldu. "Bakar mısın?" diye bağırdı genç adama.

Adam ifadesini bozmadan önümüzde durduğunda Ferda onu süzdü. "Buyurun, Ferda Hanım."

"Sen yeni misin?"

"Yaklaşık iki yıldır burada çalışıyorum," dedi adam ses tonunu bile değiştirmeden.

"Haydi be, ben nasıl kaçırdım seni?" Alanguvalar yine şaşırtmıyordu.

"Anlamadım?" dedi adam ciddi ifadeyle. Aslında anlamıştı ama karşısındaki belalı bir Alanguva olduğu için anlamamayı seçiyordu.

"Adın neydi?" dedi Ferda asla uslanmazken.

"Akın."

"Öyle mi?" dedi Ferda cilveyle adamı süzerken.

"Ferda, kaşınıyorsun, güzelim," dedim arkama yaslanarak. Ferda çapkın ifadesini silerek nefesini verdi.

"Neyse, iyi geceler, Akın."

"İyi geceler," diyerek yanımızdan uzaklaştı Akın.

"Abimin korumalarından bazıları çok yakışıklı oluyor." Kafamı iki yana salladığımda devam etti: "Ne var yani bunda? Tıkıyorlar beni evin içine, iki yakışıklı görünce biraz gönül eğlendireyim diyorum, o da yasak. Kurusun Ferda zaten." Güldüm, bu kızın çapkınlığı benimkine benziyordu.

"Bir zilli daha çıktı başımıza."

Konuşacaktı ki yanımıza yaklaşan Ateş ve Pusat'ı gördüğünde çapkın ifadesini tamamen yok ederek sevimlice gülümsedi.

"Daha uyumadınız mı?" dedi Ateş yanımıza vardığında, saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı ve yanıma oturdu. "Neden dinlenmiyorsun, Aşkın?" Omuz silktiğimde nefesini verdi.

İkisi de yorgun gözüküyordu, neler olduğunu merak ediyordum.

"Aslında benim çok uykum geldi, iyi geceler." Ferda kalktığında abisinin yanağına sulu bir öpücük bıraktı. Ancak arka kapıdan eve girmektense az önce korumanın gittiği yöne gitmeyi seçti.

"Yine ne karıştırıyor?" dedi Ateş kardeşinin gittiği yöne bakarak.

"Sen onu bırak da neler oldu, anlatın."

"İyisin, değil mi?"

"İyiyim, bebeğim, çocuğun durumu nasıl?" Ateş'e sorduğum soruyla Pusat anlık şoka girdi.

"Ne? Ne çocuğu?"

Elim karnıma gitti. "İki aylık hamileyim ben, haberin yok mu?" O kadar ciddi söylemiştim ki ben bile inanabilirdim buna.

"Ateş? Ne diyor bu?" dedi Pusat da ciddiyetle Ateş'e bakarak.

"Bebeğim, ona daha söylemedin mi? Amca oluyorsun, Pusat." Pusat donarken ben gülmeye başladım.

"Ateş eden küçük piçten bahsediyor," dedi Ateş onu rahatlatmak ister gibi, bunu söylerken sesi oldukça gergindi. Pusat nefesini büyük bir rahatlamayla bıraktı.

"Ben anlamıştım ki zaten, sizi şey ediyordum." Kafamı *kesin öyledir* gibi salladım.

"Sen neden söylüyorsun hemen? Bırak, korksun biraz, kıyamıyor musun ilk aşkına?" dedim söylenerek.

"Aşkın," diyerek uyardığındaysa elim yüzüne gitti, sakallarını okşarken masum şekilde gülümsedim.

"Ne güzel *'Aşkım'* diyorsun sen öyle."

"*Aşkın*, dedim."

"Bir tek senin." Ateş son sözümü de takmamaya çalıştı ama gözleri gözlerime takıldı.

"Şu sevgili sohbetleriniz beni çok bayıyor," dedi Pusat üfleyerek. Bunu diyen Pusat olmasaydı belki bir nebze ciddiye alabilirdim.

"Dinleme o zaman, dinle diyen kim? Sen Bahar'la küssün diye kıskanma bizi. Gerçi Bahar'la aran iyi olsa da kıskanıyorsun sen. Benim koca kumam."

"Çok konuşuyor bu ya, nasıl dayanıyorsun, Ateş?"

"Çok güzel dayanıyor sevgilim, değil mi?" Destek almak isteyerek Ateş'e baktığımda bana göz kırptı. Tatlı şey.

"Çocuğun durumu aynı. Verdiğin bilgileri de sundum, Şahin tutuştu. Onun tarafını tutan üst üyeler bile bu sefer savunamadı onu. Erhan Akbaş Cebonayan'dan çıkarıldı, yarına ölüm haberi gelir."

"Sen mi öldüreceksin?"

"Hayır, Cebonayan'dan korkan çok fazla insan var. Erhan ayrıldığı için artık onu koruyacak bir Cebonayan olmayacak. Biz elimizi sürmeyeceğiz."

"Ya kaçarsa?" dedim dikleşerek.

"Kaçamayacak, arkana yaslan ve izle, güzelim."

"Shrek de girdi mi toplantıya?"

"Niye girmeyeyim?" Shrek dediğimde artık direkt üstüne alınıyordu, bana kalırsa o da sevmişti de çaktırmıyordu.

"Sen üye değilsin ki," dedim kıskanç şekilde. "O nasıl giriyor, Ateş? Beni neden almıyorsunuz?"

"Senin kırk fırın ekmek yemen lazım daha," dedi Pusat kendinden emin şekilde.

"Demek o kadar ekmek yemekten bu hâle geldin," dedim iriliğini süzerken.

"Ne var lan hâlimde? Şu kaslara baksana sen. Hay Allah'ın ya, salsana kızım beni," dedi ama son cümlesinde konuşmaya devam ederken de kol kaslarını sıkarak pazılarını göstermeyi ihmal etmedi. "Bahar'la konuşacaktım, yine konuşamadım bak, beni bekliyordu bir de."

"Bugün onun yüzüne görünmemen en iyisiydi, boş ver." Yade'den haberi yoktu.

"O ne demek?"

"Yade sabah dayanmış kapımıza, Bahar'a saçma sapan şeyler söylüyordu." Rengi atarken kaşları çatılmıştı.

"Ne söyledi?"

"Yok, onu yatakta doyurabilecek misin? Seni öpmemiştir bile, son seferimizden beri hâlâ kendime gelemedi-"

"Ne?" Pusat öfkeyle kalkmıştı yerinden. "Bahar'a bunları mı söyledi?" Kafa salladığımda hâlâ şok içindeydi. "Yade çok oldu, göstereceğim ona."

"Ben verdim cevabını, yapabileceğin bir şey yok."

"Bahar çok üzülmüştür lan! Artık bakmaz bile yüzüme. Of, sikeceğim böyle işi! Benim Bahar'ı görmem lazım. Yade de şizofren mi oldu, anlamadım ki! Elimi bile sürmedim. Of ya!"

"Uyuyordur bu saatte, hiç yorma kendini, biraz zamanı ver ona." Pusat bir şey söylemeden yanımızdan uzaklaştı. Shrek'i bu kadar üzgün gördüğüm nadir anlardan biriydi.

"Ablan nasıl?" Ateş'in sorusuyla ilgimi ona çevirdim.

"Afallamış hâlde."

"Uyumaya gidelim, yorgunuz ikimiz de," dediğinde itiraz etmedim, tam yerimden kalkacaktım ki benden önce davranarak beni kucağına aldı. Asla itiraz etmezken kolumu boynuna doladım.

"Çalış, köle," dedim ensesini okşarken. Bana ters bir bakış atarak önüne döndü.

"Kucakta gezmek hoşuna mı gidiyor?"

"Senin kucağında," diyerek yanağına uzun bir öpücük bıraktığımda gülümsedi.

"Başka kimin kucağı olacaktı?" dedi ters şekilde.

"Ben de seni kucağımda taşırım ki."

"Uçma, Aşkın, uçma."

"İnanmıyor musun? Sen benim kaslarımı unuttun mu?"

"Vücudunun hiçbir karesini unutabileceğimi sanmıyorum," dedi kafasını yüzüme doğru eğerken.

"Sıkı bir hatırlatma yapabiliriz yine de," dedim ensesini okşamaya devam ederken.

Durdu, beni izlemeye devam etti bir süre. "Yaralısın, kaşınma."

"Kaşı beni, lütfen." Yanağıma büyük bir öpücük bırakarak yürümeye devam ettiğinde başımı boyun girintisine gömdüm. Güzel kokusunu derince solurken *jet ski* yerine küçük teknelerinden birine binmiştik karşıya geçmek için.

Tekneye binerken beni kucağından indirmemişti. Sert rüzgâr saçlarımı savururken biraz daha sokuldum göğsüne. "Ağrı kesiciye ihtiyacın olursa söyle."

"Yeni aldım, iyiyim." Beni bırakarak tekneyi çalıştırdı ve kısa süre içinde evimizdeydik. Kendim kalkabilirdim ama beni kucaklaması daha eğlenceliydi. Beni kucağına alıp eve yürüdü, içeri girdiğimizde salondaki koltuğa birlikte oturduk.

Beyaz gömleği kırışmış, saçları birbirine girmişti. Rahatlaması için gömleğinin üst düğmelerini açtım, hâlinden memnundu. Ancak ben gözlerimin de nefes almasını istediğim için birkaç düğme de fazladan açmıştım.

Bacaklarım bacaklarının üstündeyken sırtımı koltuğun koluna yasladım. "Ateş, vurulduğumdan beri tuhafsın. Bir şey mi oldu?"

"Evet," dedi boğazını temizlerken.

"Ne oldu?"

"Bir şey fark ettim."

"Ne fark ettin?" Bakışları üstümde değildi, önüne bakıyordu. Yan profilini seyrederken onu görüyordum, o güzel bir yüzden fazlasıydı, zeki bir zihinden de fazlasıydı. O her şeyin en ucuydu.

Güldü kendi kendine. "Öyle empoze etmişsin ki bir süper kahraman olduğunu, gerçekten de seni öyle sanmışım. İnanamadım vurulduğunda, şok oldum, sen o kadar dikkatli ve becerikliyken vurulamazdın sanki hiç. Seninle defalarca çatışmaların ortasına daldım ama hiçbirinde kendine yetemeyeceğini düşünmedim, belki ben başaramazdım ama sen hep sağ çıkardın gözümde. Vurulduğunda bunun senin yarattığın başarılı bir algı olduğunun yeni farkına vardım. Ölebilirdin, Aşkın ve ben seni kaybetme düşüncesinden nefret ettim." Son cümlesinde gözlerime bakmıştı. Sarı gözleri, sözlere gerek olmadan da çok şey anlatmıştı.

Tam konuşacaktım ki kesti beni, işaret parmağı da dudağımın üstüne gitmişti. "Dalgaya vuracaksan hiç açma o güzel ağzını." Parmağını öptüğümde gözlerini kırpıştırdı, ona gülümserken bakışları gülüşüme takıldı. Parmağı yüzümden yavaşça düştü.

"Diyecektim ki benden öyle kolay kurtulamazsın."

"Bu da dalga."

"Hayır! Buna dalga diyemezsin."

"Evet, öyle," diyerek dirttiğinde nefesimi sesli şekilde verdim. "Çok hareket etme, yine patlamasın dikişlerin."

"Beni kaybetme düşüncesinden ne kadar nefret ettin meselâ?"

Güldü. "Aşkın," dedi *ı* harfini uzatarak.

"Ateş," dedim onun gibi *e* harfini uzatarak.

"Senin ağzına laf verende kabahat." Sözleriyle tam edepsiz bir ima yapmak için ağzımı açmıştım ki yine durdurdu beni. "Ağzına başka bir şey vermeyeceğim. Evet, Aşkın, aynen öyle."

Yüksek sesle gülerken ona biraz daha sokuldum. "Ya nasıl da tanımış sevgilisini," dedim. Bir elimle iki yanağını tutarak onu sevdim.

"Bak, hâlâ..."

"Ne yani, sevgilim değil misin? Başka neler oldu ben vurulduğumda? Kapımda yatmışsın, ağlamışsın, ortalığı ayağa kaldırmışsın... Doğru adamı seçtiğimi biliyordum." Pusat'la dedikodusunu yaptığımızdı da anlamıştı.

"Neden o Kaya lavuğuyla geldin sen buraya? Kapın koruma doluydu."

"Kanı falan fark edince ısrar etti, benim de pek uğraşacak hâlim yoktu."

"Kovdum her yerden, bir daha hiçbir bahaneyle yanına yaklaşmayacak."

"Aslında o işten zaten ayrılmıştı, onu kovmuş olmuyorsun." Ters bakışıyla sustum. "Of, bugün gözüme çok tatlı ve yakışıklı geliyorsun, neden vuruldum ki?" Düz bakışları devam etti. "Ne yani, sevgilime kanım kaynayamaz mı? İlla senin gibi uzun uzun aşk itirafları mı yapmam gerek?"

Bana biraz daha yaklaştı, dudaklarımı baş döndürücü bir öpücük bırakarak geri çekildiğinde hâlimden oldukça memnundum.

"Şafak nasıl?" dedim onu izlerken.

"Durumu aynı, felcin sebebi ani üzüntüyle gelen şok gibi. Tabii, yara da almış."

"Bir tedavi yöntemi geliştirebilir misin peki onun için?"

"Deneyeceğim. Tesisteki mühendisler ve doktorlarla iletişime geçtim bile ama sanmıyorum."

"Peki, bu şoku neden yaşamış? Babası, annesini öldürdüğü için olabilir mi?"

"Sen nereden biliyorsun bunları?" diye sordu ancak hemen sonrasında bu soruyu artık bana sormaması gerektiğini fark etti.

"Evet, her konuda bu kadar bilgili olmak çok yorucu."

"Bak sen," dedi bir eli yanağımı okşarken. Aramızdaki cilveleşmeyi bozan şey çalan telefonu oldu. Arayan kişiye bakarken kaşları havalandı ama çok geçmeden de cevapladı aramayı.

"Yunus Bey..." Bir süre karşı tarafı dinledi. Karşıdaki sesi duyabilmek için ona biraz daha sokuldum ama işe yaramadı. "Anlamadım?" Yine karşıyı dinlerken Ateş'in bu sefer kaşları çatılmıştı. "Başımın bağlı olduğunu medyadan biliyorsunuzdur," dedi bu sefer dalgaya alır gibi gülerken. Bu cümleden sonrası beni de ilgilendirirken yerimde biraz daha dikleştim. Başının bağlı olduğu tek kişi bendim çünkü.

Bir süre daha karşı tarafı dinledi. "Evet, anlıyorum. Böyle bir şey mümkün değil. İyi geceler." Telefonunu kapattı, meraklı gözlerle ona bakıyordum. Ekranı kapatarak koltuğa fırlatırcasına bıraktı. Hiçbir şey yokmuş gibi tekrar bana sırnaşırken onu ittirdim.

"Anlatsana, Ateş!" dedim sabırsızca.

"Bir şey yok. Yunus Ayhan aradı, Cebonayan'da güçlü bir aile. Bugünkü şovum hoşuna gitmiş. Güçlerimizi birleştirirsek daha iyi olacağımızı söyledi ve bunun için de açık açık kızıyla nişanlanmamı istedi."

"Ne? Bu adam bilmiyor mu sevgilin olduğunu?"

"Biliyor ama sen Cebonayan'a mensup bir ailede olmadığın için pek ciddiye almamış olmalı. Adım Didem'le anılırken kimse böyle bir şey teklif etmiyordu çünkü gücümü artırmak için Didem'le evlenebilirdim."

"Çok saçma! O kim köpek de beni ciddiye almıyor?" dedim ciddi ciddi.

"Kızıyla yemeğe çıkmamı istedi iş için olduğunu vurgulayarak."

"Çık istersen," dedim ters bir tavırla. İfadem hoşuna gitmişti, sırıttı.

"Kıskandın sanki."

"Öyle bir şey yaparsan seni kıskanmam, senden ayrılırım."

"Yani benden ayrılacak kadar kudurur ve kıskanırsın, öyle mi?"

"Böyle bir teklifin üstüne yemeğe çıkman farklı yorumlanır ve ben değersiz duruma düşerim. Beni kimse değersiz göremez, komik bir duruma düşüremez."

"Çıkacağım yok zaten. Bakma öyle ters ters."

"Çıkabilirsin. Ama haremimden de çıkmış olursun, sonra beni g-"

"Tamam, Aşkın! Olmayan şey için sinirlerimi nasıl geriyorsun böyle, anlamıyorum ya," dedi söylenerek.

"Tamam, aşkım, sinirlerimi bozma benim," dediğimde güldü.

"Haydi ya," dedi bakışları dudaklarıma kayarken. "Ne olur sinirlerin bozulursa?" derken sesi de kısılmıştı. Dudaklarımı dilimle ıslattım hevesle. Tam konuşacaktım ki ekranı yanan tabletini eline aldı.

"Abim konuşmak istiyor, Aylin'in olayıyla ilgili kesin." Tüm hevesimin kaybolacağı yerdeydik ama özellikle karşımda o varken kolay kolay kaybolmazdı.

Ekranı açtı ve çok geçmeden salondaki büyük cama Baybora'nın sanal görüntüsü yansıdı.

"İyi geceler, Aşkın. Geçmiş olsun," dedi gözleri üstümdeyken.

"Sağ ol, Baybora."

"Sence neden Şahin, kardeşinin öldüğünü söyledi herkese?" diye sordu Ateş.

"Bilmiyorum ama daha büyük şeyleri sakladığı kesin. Kardeşinin sende olduğunu biliyordur, ne dedi sana?"

"*Kardeşimi ver,* dedi. Ben de 'Kardeşin ölmemiş miydi?' dedim ve büyük ihtimalle kısa süre içinde tekrar ziyaretime gelecek," dedi Ateş rahat bir tavırla. "Üstelik öğrendiğim kadarıyla sadece çocukları eğitmiyor, aynı zamanda işe yaramayanlar üstünde deneyler de yapıyormuş." Bu beni de şaşırtmıştı.

"Ne? Ne deneyi?" dedim aralarına girerken.

"Bilmiyorum, Şahin de elini iyi saklıyor. Kesin kanıtlar yok ama ben böyle düşünüyorum ve kolay kolay da yanılmam. Şafak'ı da ona geri vermeyeceğim."

"Şahin gün geçtikçe daha da kirli oynuyor," dedi Baybora düşünceli şekilde.

"Şu yaram iyileştiğinde öldüreceğim onu," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Şahin'i öldürmen seni açığa çıkarır, öldürülmesi kolay bir adam olsaydı çoktan ölürdü ama onun ölmesi üst üyelerin nefretini üstümüze çeker." *Kimsenin nefreti sana gelemez, ölüsün,* diyecektim ama dilimi ısırarak tuttum kendimi.

"Ben kimleri, kimleri öldürdüm!"

"Ateş'i öldüremedin, Ateş'i öldürebilseydin de gerçek kimliğin ortaya çıkardı. Cebonayan'ı tanımıyorsun," dedi Baybora kendinden emin şekilde.

"Seni öldürüldüğüm düşünüldü ama ortaya çıkmadı kimliğim," dedim Baybora'ya bakarken. Sonuçta Baybora'nın öldüğü ve bunun da V'nin yaptığı düşünülüyordu.

"Çünkü ben lider değildim ya da şu an Şahin'in sahip olduğu kadar güçlü isimlere sahip değildim. Tabii, benim yokluğum da dengeleri değiştirdi." *Ölmem* değil de *yokluğum* demişti.

"Planlarımızdan sapma, Ateş. Aşkın, lütfen sen de kendi başına bir işe kalkışma," dedi ekranı kapatmak üzereymiş gibi ama durakladı kısa bir an ve devam etti: "Aylin nasıl?"

"Şahin'le öpüştüğü için biraz kafası karışık ama iyi," dedim ve Baybora dondu.

Ateş'in koluna dokundum. "Baksana. Dondu, bozuldu mu? Bir şey yapsana." Ateş bana ters ters bakmakla yetindi.

"Ne?" dedi bilgisayar hayatındaki en büyük şoku yaşıyormuş gibi. Bakışları bir ölü için fazla üzgündü.

"Üzülme, ablam öpmedi hatta itti," dedim onu teselli etmeye çalışır gibi.

Ancak Baybora bir kez daha donduktan sonra ekran kararardı. "Ay bozduk bilgisayarı, beyni falan mı yandı acaba?" dedim Ateş'e ciddice.

"Aşkın," dedi uyarır bir tonda. "Bunu neden yaptın?"

"Arada ablama yazıyor, onu da yapmasını istemiyorum." Çünkü o yazdıkça ablam o iyileşirse aralarında bir şey olabileceğini düşünüyordu.

"Çok fena bir şeysin sen."

"*Şey* sensin." Ters ters bakarak yerinden kalktı. Beni de tek bir hamlede kucağına aldı ve birlikte üst kata çıktık. Yatak odamızda beni yatağa bıraktı. Önce giyinme odasına giderek benim hep giydiğim siyah gecelik takımlarından birini yanıma bıraktı.

"Yardım etmemi ister misin?" diye de sordu art niyet barındırmayan şekilde. Kafamı hevesle salladığımda önümde durdu. Eli *sweatshirt*ümün eteklerine gitti. Yavaşça yukarı doğru çekerken kollarımı kaldırdım.

Bakışları sargıma takıldı. Eli taytıma gittiğinde oturduğum yerden kalktım, lastiğinden tutarak yavaşça aşağı doğru çeker-

ken o da aşağı doğu eğilmişti. Gözüme fazla seksi gelirken üst bacağımın iç tarafına bıraktığı öpücükle derin bir nefes aldım.

Kafasını kaldırarak bana baktığında bir elimi omzuna koydum. Sanki bana işkence çektirmek için bu kadar ağır davranıyordu, taytı indirirken eli tenime değiyor ve hafifçe okşuyordu. En sonunda taytı bacaklarımdan çıkardığında ayağa kalkmasını bekledim ama bunu yapmadı. Biraz yükselerek hemen sargımın yanına küçük bir öpücük bıraktı.

Sıcak tenini hissederken yumdum gözlerimi. Bu dokunuşlarda sadece cinsel bir dürtü yoktu, en korkunç yanı da buydu. Tamamen kalkıp bir elini çıplak belime yerleştirdi, ellerimi göğsüne koydum. Üstünde kalan gömleğinin son bir düğmesini daha açarak omuzlarından aşağı doğru ittim. Hareketlerime uyum sağlayarak gömleğini yere attı.

"Sütyenle uyumayı sevmiyorum."

"Biliyorum," dedi belimdeki eli yukarı doğru çıkarken, gözlerini gözlerimden ayırmadı. Tek eliyle açtı sütyeni, bir hamleyle de üstümden çıkardı. Bakışları kısa bir an göğüslerimde gezindi, dudağını yaladı. Onu kendime doğru biraz daha çektiğimde göğsüm çıplak göğsüne yaslandı, bir elim ensesine gitti.

Dudaklarını sertçe öptüğümde kısa bir süre öpüşüme karşılık verdi. "Sikmişim kurşun yarasını, beni hemen şimdi, sertçe be-" Dudaklarını dudaklarıma yaslayarak sözümü kesti. Ancak bu öpüşmeyi çok uzatmadı, yavaşça çekildiğinde kısık gözleriyle beni izliyordu.

Belimde olmayan eli, yüzümü yavaşça okşuyordu. Başparmağı çenemi okşarken dudaklarımı da okşadı. Başparmağını dişlerimin arasına aldığımda titrek bir nefes aldı ama parmağını çekmedi de.

"Seni edepsiz katil," dedi, ben parmağını ısırmayı bırakıp emerken gözleri tamamen kapandı. "Bana işkence ediyorsun." Parmağını tamamen ağzımın içine aldığımda bir elimle de sı-

cak göğsünü okşuyordum. Parmağını ağzımdan çektiğinde gözlerini zorlukla açtı.

"Bu edepsiz katile ne yapmak istersin?" dedim kafamı omzuma doğru yatırarak.

"Çok şey, aklının alamayacağı şeyler. Ama şu an bu edepsiz katil geceliğini giyip uslu uslu uyuyacak."

"İradene hayranım," dedim gözlerimi devirirken. Bu sırada geceliği alarak bana yanaştı. Kollarımı havaya kaldırdığımda geceliği giydirdi.

"Sen canını hiç düşünmüyorsun ama ben senin canını düşünüyorum. O yüzden yorma beni, biraz daha zorlarsan gerçekten dayanamayacağım."

Alt dudağımı üzüntüyle sarkıttığımda yüzümü avuçlarının arasına aldı, yanağıma sert bir öpücük bıraktı ve yere attığımız kıyafetleri toparlayarak banyoya geçti. Arkasından bir süre kapalı kapıyı seyrettim.

Yatağa yattım yavaşça, başımı Ateş'in yastığına gömdüm ama gözlerim o kapıda takılı kalmıştı. Su sesi geliyordu banyodan, derin bir nefes aldım. Bir elim sol göğsüme giderken bakışlarımı loş tavana çevirdim. Cinayet işlerken bile bu kadar hızlanmayan kalbim sanki bana oyun oynuyordu.

Gözlerimi bile kırpmadan tavanı seyrettim o çıkana kadar. On beş dakikada çıkmış ve üstünü de giyerek yanıma yatmıştı. Şampuanla karışan mis kokusunu içime çektim, uykum geliyordu. Kafamı ona biraz daha yaklaştırdığımda bir kolunu boynumun arkasına atarak bana yaklaştı. Kurşun yaram olduğu için belime sarılmıyordu ama Ateş, bir temas bağımlısıydı.

"Bahar'ı bu hafta ameliyat için adaya götürebiliriz," dediğinde kafamı ona çevirdim. "Kalp doktoru durumuna bakacak, izin verirse göz ameliyatına girebilecek." Gülümsediğimde gülüşümü seyretti.

"Teşekkür ederim."

Bir eli çeneme giderken alnıma öpücük bıraktı ve boyun girintisine yasladığım başıma yasladı başını.

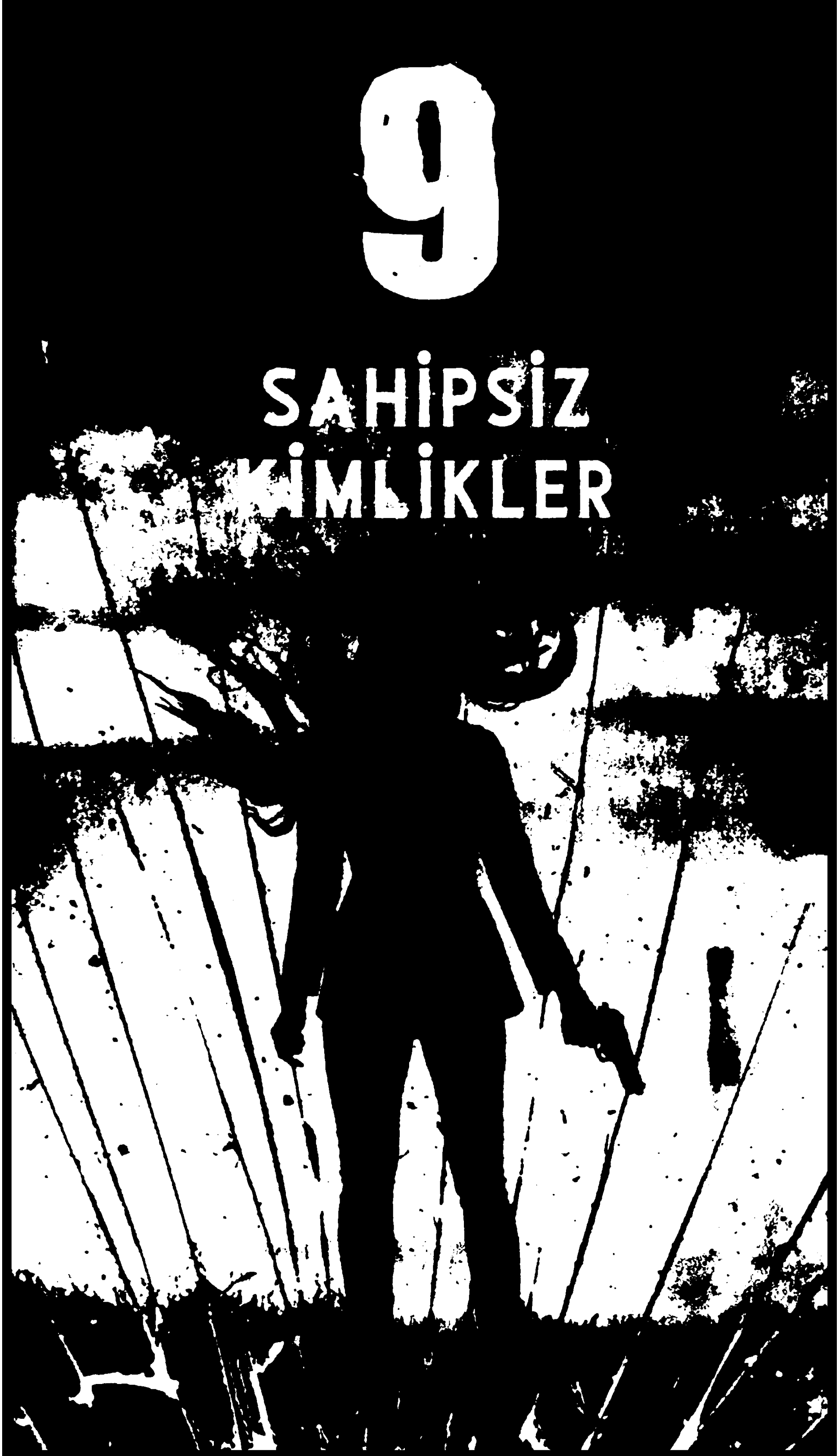
"İyi geceler, Ateşpare." Gözlerimi yumdum.

Onunlayken son zamanlarda bir his oluşuyordu ve bu his, kötü olan her şeyden çok uzaktı. Onun teninde, kollarında, kokusunda ve vücudunda huzur buluyordum. Ve acımasız bir seri katilin huzuru hak etmediğine emindim.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

9

SAHİPSİZ KİMLİKLER

Normalde uyumakta zorlanan ben, onun kollarındayken uyanmakta zorlanıyordum. Bir de beni göğsüne çekip bir kolunu sıkıca sarmış ve yavaş yavaş nefes alıp veriyorken benim için daha da zor oluyordu. Uyurken kokusu yoğunlaşıyordu ya da ben hep başımı boynuna yakın, tenine gömdüğüm için bu kadar net duyuyordum.

Mışıl mışıl uyuyan Ateş'in yanından kalktım. Banyodaki işlerimi hallederek sargımı değiştirdim, üstümü giydim. Kemerime iki silah ve bıçak taktım görünmeyecek şekilde. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaparak kâküllerimi elimle düzeltim.

Odaya döndüğümde Ateş hâlâ uyuyordu. Dudaklarına bir öpücük bıraktım. Telefonumu ve cüzdanımı alarak çıktım odadan. Kısa sürede kara tarafına geçtim ve Ateş'in arazisinde bıraktığım motorlarımdan birine binerek hızla uzaklaştım malikâneden.

Oğuzhan Alanguva'nın gönderdiği adrese gidiyordum, şehrin biraz dışına çağırmıştı. Kırk dakikalık yolculuğun ardından, uçurumun kenarına yapılmış restoranı gördüğümde durdum. Dışarısı lüks arabalarla doluydu. Motorumdan inerek içeri geçtim, içeride sadece Oğuzhan'ın adamları vardı.

Oğuzhan Alanguva cam kenarında bir masaya oturmuş, bir şeyler içiyordu. Beni fark etti ama istifini hiç bozmadı. Karşısına yerleştim, sakinlikle beni izliyordu.

"Hoş geldin," dedi tok sesiyle. Kır ama gür saçları, ona karizmatik bir Alanguva havası katıyordu.

"Hoş bulmak isterim ben de. Tabii, bu kadar kabaca çağırılmamış olsaydım. Yeğeninizin sevgilisini böyle mi karşılayacaksınız? Ah pardon, unutmuşum. Siz yeğeninizi kaçırtacak kadar gaddar bir amcasınız."

"Ağzın güzel laf yapıyor. Ateş'i böyle mi tavladın?"

"Umarım, onu bırakmak için bana para teklif edeceğiniz yerde değilizdir." Ciddi ifadesi kırılırken hazırcevap oluşum hoşuna gitmişti.

"Zeki kadınları severim."

"Aman âşık olmayın, yeni bir aile kaosu çıkmasın." Gülerek arkasına yaslandı sözlerimle.

"Konuyu uzatmayacağım, Aşkın. Hakkımda ne biliyorsun, bilmiyorum ama ben yeğenlerimin kötülüğünü isteyen bir adam değilim. Ateş henüz çok genç ve omuzlarında kaldıramayacağı yükler var, tek istediğim ona bir baba gibi yardımcı olmaktı."

"Babalar çocuklarını, tacizci şerefsizlere kaçırtmazlar." Ya da kaçırtırlar.

Sözlerim onu gererken ciddi ifadesi geri gelmişti. "Amacım bu değildi, Vaşak ihanet etti." Her *Vaşak* dendiğinde gülesim gelmesi hiç normal değildi.

"Amacın neydi peki?"

"Amacım V'nin, Ateş'teki yerini öğrenmekti. Senin aslında kim olduğunu bulmaktı. V tehlikeli bir silah, Ateş'e zarar verebilir. Ve senin kim olduğunu da biliyorum." İfadesini bozmadı.

"Kimmişim?" Tek kaşım havalanırken onu izliyordum.

"V'nin maşasısın, amacın Ateş'i yönetmek. V, her kimse çok zeki ve amacı Cebonayan'ı da ele geçirmek ama V'nin aksine Cebonayan iki günlük değil. Yani yeğenimin gözünü neyle boyadın, kendine nasıl âşık ettin, bilmiyorum ama tebrik ederim. Seni de sahibini de." Gülmek, kahkahalar atmak istedim ama yüzümdeki alaylı ifadeyi silerek korkmuş bir tavır sergiledim.

"Böyle bir şey yok," dedim gözlerimi kaçırarak.

"Ateş'ten uzak duracaksınız. Aksi hâlde işler sizin için pek de iyi gitmeyecek."

"Amacım başta buydu," dedim mahcup şekilde. "Ama artık değil, Ateş'e âşık oldum."

"Eğer V için çalışmaya devam edersen bu, Ateş'in sonu olabilir."

"Ateş'e zarar gelecek bir şeyi asla yapmam." Şu an ben bile inanabilirdim Ateş için ölüp bittiğime.

"V çok tehlikeli, sen ne olduğunu bile anlamazsın ve o seni elinde oynatır. Benimle ortaklık kur. V'nin kim olduğunu söyle ve Ateş'i kurtar."

"Bunu yaparsam ailemi öldürür, gerçek kimliğini bilen kimseyi yaşatmaz. Şu an yaşamamın tek nedeni işine yaramam. Size adını söyleyemem ama benden isteyeceği şeyleri söyleyebilirim. Tabii, karşılığında güvenliğimi sağlamanızı istiyorum."

"Bugüne kadar senden ne istedi?"

"Cebonayan hakkında bilgiler ama pek bir şey götüremedim ona."

"Sana güvenmiyorum, Aşkın. Ama Ateş'i gerçekten sevdiğini düşünüyorum. Zamanı geldiğinde ikinci bir buluşmamız olacak, bana onun hakkında bilgi getirirsen ben de Ateş'i koruyabilirim." Ateş kendini fazlasıyla koruyabilecek bir adamdı, içimden gülmeye devam ediyordum.

"Peki, Ateş? Ona söylemeyecek miyiz?" dedim âşık olduğum adama yalan söylemek istemiyormuş gibi.

"Hayır, aramızda."

"Böyle bir şey yapamam."

"Şu an bir şey istediğim yok, düşün sadece. Zamanı geldiğinde ben istemeden anlatacaksın zaten her şeyi."

"Hayır, bu olmayacak. Madem yeğeninizi korumak istiyorsunuz; gizli kapaklı işler çevirerek değil, yanında durarak yapın bunu. Bu konuşmamızdan da Ateş'in haberinin olacağından şüpheniz olmasın." Oturduğum yerden kalktım ve çıktım restorandan.

Ancak motoruma ulaşmadan önüm birkaç adam tarafından kesildi. Oğuzhan Alanguva'nın adamlarından biri kolumu

tutarken karşılık vermedim, yaralı hâlime rağmen onlardan kurtulabilirdim ama bu kadar eğitimli olmam Oğuzhan Alanguva'yı şüphelendirirdi, kimliğimi bu sefer gerçekten öğrenebilirdi.

Biri beni uçuruma doğru yürütürken diğerleri de peşimizden geliyordu. Oğuzhan Alanguva rahat bir tavırla çıktı restorandan ve karşımızda durdu. Kolumu tutan adam beni tam uçurumun kenarına getirdiğinde bakışlarımı Oğuzhan Alanguva'ya diktim.

"Sen beni anlamadın sanırım, beni alaya alıp ben konuşmamı bitirmeden gidemezsin. Bu saygısızlık, küçük hanım."

"*Alanguvalar kendilerini padişah sanıyorlar,* derken yanılmadığımı biliyordum," dedim kısık sesle söylenerek.

"V'yi bulmamı sağlayacaksın."

"Neden? Ondan ne istiyorsunuz?" Neden yeğenin hayatını tehlikeye atacak kadar çok istiyordu onu?

"Bana sahip olduğun tüm bilgileri getireceksin, aksi takdirde V'nin kim olduğunu bildiğine dair bir dedikodu çıkarırım ve V'yi arayanlar seni çiğ çiğ yerler. Anladın mı?" Beni tutan adam biraz daha uçuruma yaklaştırdı, bu kadar müsaade ettiğim yeterdi. Kimse beni bu şekil aşağılayamazdı.

Beni tutan adamın kasıklarına sert bir tekme atarak belimdeki silahı çıkardım ve ittirdim onu. Eğer istesem uçuruma iterdim ama merhamet etmiştim. Oğuzhan Alanguva'nın adamları bana silah çekti, onlar daha ne olduğunu anlamadan Oğuzhan Alanguva'nın yakasına yapışıp onu uçurumun kenarına çektim. Artık onu tutan tek şey, ceketinin yakalarındaki ellerimdi.

Ben onun vücudunu aşağı doğru iterken gözlerindeki endişeyi net şekilde hissetmiştim. Ayakları sağlam durmaya çalışıyordu ama tam uçtaydı.

"Kim olduğun, amacının ne olduğu umurumda bile değil. Canına susamışsın anlaşılan, V'ye bu tavrını ileteceğim, bundan sonra aldığın her nefesten korkacaksın."

"Seni o mu eğitti?" Hâlâ V olabileceğimi düşünmüyordu veya bu da onun hamlesiydi.

Güldüm. "Evet. Bir daha ne Ateş'in ne Ferda'nın ne de benim etrafımda göreceğim seni. Cebonayan'a mı güveniyorsun? Cebonayan kim ki V'nin öfkesi karşısında? Ayağını denk al. Ateş'i seviyorum ama V'nin nefretini de kazanmayacağım." Onu yana doğru iterek bıraktığımda rahatlamış şekilde verdi nefesini.

Silahımı kemerime takarak motoruma bindim. Vakit kaybetmeden motorumu çalıştırırken Ateş beni arıyordu. Motor kullandığım için yanıtlayamadım, kesin sabah beni yanında bulamadığı için bir ton trip atacaktı. Alanguva malikânesine geri döndüğümde aradan iki saat bile geçmemişti.

İçeri girdim motorumla, ada kısmına geçmeme gerek kalmamıştı çünkü Ateş fazla öfkeli şekilde büyük malikânenin önünde duruyordu. Yanında Pusat'la Yusuf vardı ve diğer adamları da arkasındaydı.

Karşısında durduğumda gözleri iyi olup olmadığıma bakıyordu. "Neredeydin?"

"Amcanla görüştüm." Duyduğuna inanamamış gibi bir adım daha yaklaştı bana.

"Kiminle, kiminle?" Arkasındaki adamlar bizim tartışmamızla dağılırken sadece Yusuf ve Pusat kalmıştı.

"Amcan, hani şu karizmatik olan ama sonradan kötü çıkan Oğuzhan Alanguva'yla."

"Neden?" Sesi yüksek çıkıyordu ve bu hoşuma gitmiyordu.

"Dün aradı beni, gerçek kimliğimi bildiğini zırvaladı."

"Sen de bunu bana söyleme gereği duymadın ve yaralı hâlinle motora binerek çağırdığı yere gittin, öyle mi?" Kafamı olumlu anlamda salladığımda biraz daha sinirlendi. Bir ilişki kavgasının içine düştüklerini fark eden Yusuf ve Pusat sakince uzaklaştılar.

"Öyle."

"Aşkın, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bilip bilmediğini öğrenmem gerekiyordu."

"Ya sana zarar verseydi? Sen bu hâlde kendini nasıl koruyacaktın? Neden şu gereksiz öz güvenini kenara bırakarak aklınla düşünmüyorsun? Nasıl yaşadın bunca zaman bu şekilde?"

Kafamı dikleştirdim. "Ben bu şekilde herkesi elimde oynatırım, hafife alma sakın beni. Kendine gel! Benimle bu şekilde konuşamaz, hesap soramazsın. Hiçbir şey yapmadı ve yapamazdı da, konuştuk ve onun düşüncelerini öğrendim. Aslında gerçek kimliğimi öğrenme-"

"Anlatma, Aşkın! Bana ne ki? Umurumda değil."

"Öyle mi?" dediğimde kafasını olumluca salladı.

"Öyle, istediğin de bu değil mi? Öl, kal ama kendi başının çaresine bak, benim umurumda olman küfür gibi senin için. Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

"Götünden element uydurma be! Nefret etsem sevgilin mi olurum?"

"O zaman ne yapıyorsun, Aşkın? Ben seni anlayamıyorum, anlamamın mümkün olduğunu da sanmıyorum. Doğru, nefret etmiyorsun. Sırf kullanmak için birlikte olduğun bir adamım senin için."

"Sen beni kullanmıyor musun yani? V olmasam burada mı olurdum, Ateş? Haydi, dürüst ol." Sessiz kaldı bir süre, yüzüme onda alışık olmadığım bir duyguyla bakıyordu. Biraz zorlasam hayal kırıklığı bile diyebilirdim.

"Haklısın, olmazdın," dedi net bir şekilde. Başka hiçbir şey söylemedi, yanımdan geçerek hızla uzaklaştı.

Arkasından baktım bir süre, pahalı arabasına binerek malikâneden uzaklaştı. Sevgililik hayatımın ilk kavgasını da yapmıştım.

Şafak'ı görmek istiyordum ama nerede olduğunu bilmiyordum. Tam küçük bir araştırma yapacaktım ki Ferda

çıktı dışarıya. "Kavganız her yeri inletti," dedi merak içinde. "Olur arada öyle şeyler. Bunlar ilişkinin tuzu biberi."

"Şafak nerede?"

"Bu arazide. Arka tarafta, klinik tarzı bir yer var. Onun için ayarladık. Gidelim mi birlikte?" Kafamı salladığımda yürümeye başladık. "Özel değilse, neden tartıştınız?"

"Hani kavgamız yeri göğü inletmişti?" dedim gerginliğime kendim bile şaşırırken. Derin bir nefes aldım.

"Ya yetişemedim, benim odamdan boğuk geliyordu. Ben aşağı inene kadar da bitmişti." Ona yandan bir bakış attığımda sevimlice gülümseyerek koluma girdi. "Bence çok seksi bir ilişkiniz var, aranızdaki uyum gibi bir uyum bulursam o kişiye nikâh basacağım. Üstelik tartışmalar ilişkiye heyecan ve tutku katar. Barışma se-"

"Ferda, sen benim biraz daha minnoşum olan Alanguva versiyonumsun." Kıkırdadı sözlerimle.

"Sen Alanguva olduğunda versiyona ihtiyacımız kalmayacak."

"Şu an Alanguva olmak bir yana dursun, Alanguva arazisinde bile durmak istemiyorum. Şafak'ı gördükten sonra gideceğim."

"Nereye?"

"Rıhtımdaki eve, daha önce kaldığım yere."

"Beni de götürsene, çok sıkılıyorum." Kavga etmiş olmasaydık Ateş'e haber verirdim.

"Tamam ama abine haber ver, seni görmezse her an yeni kavgalar çıkarıp milleti kurşuna dizebilir."

"Ararım birazdan, sen olunca bir şey demiyor." Bugün diyebilirdi.

Bahsettiği tek katlı evin önünde durduk. Arazi çok büyüktü, ileride sadece çalışanların kaldığı güzel evler vardı. Çiçekli bahçeden içeri geçtiğimizde kapıyı daha önce görmediğim bir kadın açtı. Bize gülümserken içeri girdik.

"Şafak nerede?"

"Duşunu aldırdık, öğünlerini atlamadan yiyor, ilaçlarını da içti. Şimdi salonda, bahçeyi izliyor," dedi kadın detaylı açıklama yaparak. Birlikte salona girdiğimizde kadın yanımızdan ayrılmıştı.

Şafak tekerlekli sandalyede oturuyordu, yanına ulaştığımda ona gülümsedim. "Burası yaramış sana." Orada bulduğum hâlinden çok uzaktı; kıyafetleri ve saçları temiz, yüzü daha sağlıklıydı.

Özenle taranmış saçlarına baktığımda içimde hissettiğim duygu bana iyi geldi. Ferda, onun yanağına öpücük bırakarak boş bir koltuğa oturdu.

"Ölmediğine o kadar sevindim ki... Keşke bir gün abim de çıkıp gelse senin gibi," dedi Ferda, Şafak'ı izlerken düşünceli şekilde.

Şafak sesler çıkardı ama onu anlamıyorduk. "Abin çok zekiyim diye geziniyor, Şafak'la iletişim kurabileceğimiz bir teknoloji kurdursun." Aslında önüne alfabe dizerek, göz kırpışlarıyla da kurabilirdik ama o kadar parası vardı, elbette daha iyisini yapabilirdi. "Şoka bağlı olduğu söylendi, tedavi edilemez mi?"

"Şoka bağlı ama aynı zamanda kurşun da yemiş, o da buna sebep olmuş olabilir. Ya da ikisi birden," dedi Ferda düşünceli şekilde.

Bu konuşma Şafak'ı üzüyordu. "Ee, anlatsana bana, Şafak nasıl biri? Onu tanımak istiyorum."

"Moda anlayışı çok iyiydi, hep benden önce alırdı yeni çıkan özel koleksiyonları. Hatta hatırlıyor musun, Şafak? Bir *Chanel* çanta vardı, sınırlı üretimdi. Sırf sana gıcıklık olsun diye senden önce son kalanı da almıştım, sonra da hava atmıştım." Ferda bunu anlatırken gülüyordu, Şafak'ın bakışları durgundu. Çünkü o bir daha asla böyle bir çantayı koluna takarak gezemeyecekti.

"Git, abinle konuş, çıkarız birazdan," dediğimde Ferda ayağa kalkarak yanımızdan ayrıldı.

Bakışlarım Şafak'ın üstünde gezindi. "Ben hep buradayım, ne olursa olsun. Seni abine geri vermek istemiyorum ama burada, Alanguva arazisinde kalmak istemezsen de kalmazsın. Ve şunu da bil, seçimin ne olursa olsun hep yanında olacağım. Burada kalsan da, abine gitsen de, başka bir şey yapmak istesen de. Kimse zarar veremez sana artık."

Sözlerimle sesler çıkarmaya, benimle konuşmaya çalıştı. Güzel gözlerinden düşen damlalar pürüzsüz tenini ıslattı. Elim havaya kalktığında yaşlarını temizledim. Ben temizledikçe yenileri geliyordu. Kenarda duran peçeteyle yüzünü kuruttuğumda ağlaması da durmuştu.

Bu sırada Ferda döndü salona. "İzin verdi," dedi ama bunu söylerken pek dürüst durmuyordu. Ateş'in laf ettiği kesindi.

Biraz daha Şafak'ın yanında otururak onunla sohbet ettik. Biz Ferda'yla konuşurken pürdikkat dinliyor ve Ferda şaşırtıcı şeyler anlattığında konuşmaya çalışırmış gibi sesler çıkarıyordu. Onu da yanımızda götürmek istiyordum. Ancak Şahin onu bulabilirdi, en güvenilir yer burasıydı şimdilik onun için.

Ferda arabasına yöneldiğinde motoruma geçmedim. Bugünkü motor yolculuğu ve hareketlilik canımı yakmıştı ve hâlâ da sızlıyordu yaram. Ferda'nın yanındaki koltuğa oturduğumda kırmızı, son model arabasını çalıştırdı.

"Sürekli kaza yaptığına dair dedikodular var," dediğimde bir de buna şaşırdı.

"Allah Allah, kim demiş?"

"Pusat, neler diyor arkandan bir bilsen!"

"Altı üstü ayda bir küçük, iki ayda bir büyük kaza yapıyorum, abartılacak bir şey yok," dediğinde ona yandan bir bakış attım. Şaka yaptığını düşündüm ama hayır, çok ciddiydi. "Abim, ölmeyeyim diye ehliyetime el koydurmaya çalıştı da şirinliğimle hallettim hep."

"Şirin yüzünle ölmek istemezsin."

"Tabii ki istemem."

"O zaman biraz abini dinle."

"Kavgalı değil misiniz siz ya? Neden sevgilini savunuyorsun?" Sessiz kaldığımda devam etti: "Şu malikânenin dışına çıktım ya, hayat varmış be. Toprağı öpmek istiyorum." Peşimizdeki Ferda'nın korumaları küçük bir orduydu.

"Şımarıklık yapma, yaşadığın hayatın kıymetini bil. Anlamıyorum siz zenginlerin şu mutsuzluk triplerini."

"Bak, şimdi tam abim gibi konuştun. 'İnsanlar aç, Ferda! Hayatının kıymetini bil, Ferda!'" Abisini taklit ederken sesini kalınlaştırmıştı.

"Ferda, orada Baybora'dan bahsetme." Sözlerimle gerildi.

"Neden?"

"Çünkü onu yaşıyor ve sadece hasta sanıyorlar. Ateş'in asıl amacı ne, bilmiyorum ama arkadaşım Deniz kıdemli bir polis olduğu ve bu konuyla yakından ilgilendiği için Ateş bir plan geliştirmiş sanırım. Konu açılırsa sessiz kal." Bir süre sesini çıkarmadı.

"Abim zaten onun öldüğünü hiç kabullenemedi ki, bence o yüzden bu kadar güçlü. Eğer öldüğüne inansaydı mahvolurdu, sağlıklı bir düşünce değil ama onu ayakta tutuyor." Dolan gözlerini belli etmemeye çalıştı. Daha fazla da konuşamadı.

Yolu tarif etmeme rağmen dört kere yanlış yere sapmış ve benim yirmi dakikada geldiğim yolu bir saatte gelmiştik. Söylenerek arabadan indiğimde Ferda fazla keyifliydi.

Kapıyı çaldığımda Tarık çok geçmeden açtı. Bakışları benim ve Ferda'nın üstünde gezindi. "Hoş geldiniz," dedi yavşak şekilde.

"Bekleme yapma, Tarık," diyerek kapıyı biraz daha araladım ve Ferda'nın içeri geçmesini bekledim. Ardından ben de girerken Tarık, kıstığı gözleriyle Ferda'ya bakıyordu. Ona cevap vermediği için gıcık olmuştu.

Salonda Bahar'ı gören Ferda, keyifle Bahar'ın yanına koştu. "Ya Bahar, ben seni özledim," diyerek Bahar'ın yanağını öptü. Aslında çok konuşmuşlukları yoktu ama Yade'nin tavrından sonra mahcup hissediyordu.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk, sen iyi misin? Rengin soluk biraz," dedi Ferda, Bahar'ı incelerken.

"İyiyim," dedi Bahar zorlukla gülümseyerek. "Aşkın, seni özledim." Karşısına oturdum.

"Başka kimi özledin?" dedim Pusat'ın konusunu açmasını isteyerek.

"Başka kimseyi özlemedim," dedi dudağını büzerek.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Pusat'ın hiçbir suçu yok, farkındasın, değil mi?" dediğimde burnunu çekti.

"Farkındayım ama Yade'nin söylediklerini aşamıyorum, hem haklı da zaten. Pusat bana acıyor."

"Gözünün görmemesi acınacak bir durum değil, fiziksel bir engel sadece ve bununla dalga geçen insanın da beyni yoktur zaten. Sana yalan söyledi, o amibi ciddiye mi alacaksın?"

"*Amip* mi?" dedi Bahar söylediğim hoşuna gitmiş gibi.

"Amip bile fazla, onda bir beyin hücresi de yok." Söylediklerimle keyiflenirken Tarık da yanımıza oturmuştu.

"Ablam nerede?"

"Odasındaydı, duşta olabilir," dedi Tarık bacaklarını sehpaya uzatırken. "Naz işte, Deniz de sabaha karşı döndü işten, horul horul uyuyor. Kaptan yine kayıpları oynuyor. Geldiğin iyi oldu, patlıyordum."

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordum Ferda'ya.

"Orta bir kahve güzel gider."

"Duydun, Tarık, koş." Tarık bana ters ters baktı ama karşı da çıkamayarak kalktı yerinden. "Kızın kahvesine tükürme," dediğimde yapmacık şekilde gülümsedi.

"Bizim kahvemiz ona kötü gelir şimdi, zenginleri memnun etmek zor," dediğinde artık Ferda da ona gıcık kapıyordu.

"Ne alaka?" dediğinde Tarık mutfağa girmişti bile.

Ferda ve Bahar koyu bir sohbete girerken yanlarından ayrıldım. Üst kata çıktım, banyodan su sesi geliyordu. Ablamın odasına geçtim. Yatağının üstünde, şarjda duran telefonunu elime aldım.

İstesem çok rahat telefondaki mesajlarını ele geçirebilirdim ama istemiyordum. Hatta şu an telefonunu da kurcalamak istemiyordum ama mecburdum. Ekranı açtığımda şifre istemedi, ekran fotoğrafını görmemle duraksadım.

Ablamda sahip olduğumuz sayılı fotoğraflardan biriydi, geçenlerde çekmiştik. Galerisine girdim, galeri ben ve Bahar ile doluydu. Rakı içtiğimiz masada Ateş'le beni çekmişti, aramızdaki aşk dolu bakışmaları karelemişti. Birinde Ateş'in kolu omzumdaydı, birinde ben ona şal getirirken arkadan sarılmıştım, birinde de ona bakarak şarkı söylüyordum ve birbirimize fazla anlamlı bakıyorduk. Hatta Pusat'la Bahar'ı da çekmişti. Kendi fotoğrafı çok azdı.

Bir tane fotoğrafını rıhtımda çekmişti, karanlıktı ve kameraya gülümsüyordu. Ekranı yakınlaştırdım, arkasında bir karartı vardı. Bir silüetti, çok uzakta duruyordu ama oradaydı işte. Birisi ablamı yakın şekilde izlemişti. Yüzü asla seçilmiyordu, çok gerideydi. Bir süre çözmeye çalıştım ama başaramadım.

Fotoğrafları kapatarak mesajlara girdim. Kayıtlı olmayan bir numaradan gelen mesajı açtım ve üstlere doğru çıkarken bu kişinin Şahin olduğunu anladım.

Ben Şahin, numaramı kaydedersin. Olanlar için üzgünüm, izinsiz şekilde öpmemeliydim seni. Bağışla beni, sadece bir an güzelliğine kapıldım. Uzun zamandır kimseye hissetmediğim

şeyleri hissediyorum sana karşı ve aklımdan çıkaramıyorum seni. Senden hoşlanıyorum, bana bir şans verirsen seni dünyanın en mutlu kadını yapacağıma söz veriyorum.

Bu mesaj ablamı bulduğumuz günün gecesinde yazılmıştı. Kaşlarım çatılırken okumaya devam ettim.

Yaptığın çok yanlıştı ve hiç hoş değildi. Böyle bir ilişkiye hazır olduğumu sanmıyorum, numaramı nereden aldığını bilmiyorum ama rahatsız etmezsen sevinirim. Her şey için teşekkürler, kendine iyi bak.

Niyetim asla seni rahatsız etmek değil. Madem istemiyorsun, çıkarım hiç girmediğim hayatından ama hep burada olduğumu bil. İstediğin zaman bana ulaşabilirsin, seni bekleyeceğim.

Konuşmaları bu kadardı, ablam daha fazla cevap vermemişti. Şahin'in gerçekten hoşlandığına inanmak istemiyordum; belki sırf gıcıklığına yapıyor, belki de V'yi bulmaya çalışıyordu. Mesaj kutusundan çıkarak en üstte duran Baybora'ya tıkladım. Üstlere çıktım biraz.

Nasılsın?

İyiyim, sen nasılsın? Sağlığın nasıl oldu?

Seninle konuştuğumda iyiyim ama seninle konuşmak istemiyorum.

Neden?

Bana yaşıyormuşum gibi hissettiriyorsun.

Sen yaşıyorsun zaten. Hasta olman seni engelleyemez.

Baybora bu mesaja cevap vermemişti, ardından başka bir gün attığı mesaj vardı.

Şahin'le tanışmışsın, o iyi bir adam değil. Lütfen ondan uzak dur.

Sadece yardım etti, neden ki?

Baybora yine cevap vermemişti ve bir de dün gece mesaj atmıştı.

Ondan hoşlandın mı?

Anlamadım?

O şerefsizden hoşlanıyor musun?

Hoşlanma.

Lütfen.

Seni anlayamıyorum, Baybora. Hep kapalı bir kutu gibisin.

Öyle. Gerçekten de bir kutunun içine hapsoldum, sana gelmek istiyorum ama bir yol bulamıyorum.

Seni ziyarete gelmek istiyorum.

Gelemezsin.

Ben istemiyorum gelmeni.

Hem nasıl izin verdin ki?

Neye izin verdim?

Keşke vermeseymişsin.

Keşke yanında olabilseydim.

Keşkeler ilk defa bu kadar olmayan canımı yakıyor. Aylin, yazma bana.

Bana yazan sensin.

Doğru, artık yazmayacağım ama ona da gitme.

Olur mu?

Kime?

Baybora yine ablama cevap vermemişti.

Telefonu kapatarak yerine koydum. Ablama yazmayı kesmesi gerekiyordu. Hem nasıl yazıyordu ki? Beyninden mi yazıyordu?

Odadan çıkacakken ablam girdi içeriye. Islak saçlarını havluya sarmıştı, beni gördüğünde gülümsedi. Gülümsemesine karşılık verdim.

"Ne zaman geldin?"

"Yeni geldim, bugün bir şeyler yapmak ister misin?"

"Aslında biraz yorgun hissediyorum," dedi, eline aldığı nemlendiricisiyle yatağına oturdu.

"Zaten sürekli evdesin."

"Bakarız o zaman." Bakışları telefona kaydığında durgundu. Nefesimi sıkıntıyla vererek yanından ayıldım ve aşağı indim.

Gün boyunca kız kıza vakit geçirdik, yanımızdaki tek erkek Tarık'tı. Hiç gitmemiş ve her seferinde sohbetimize dâhil olarak bizi gıcık etmeyi başarmıştı. Akşam yemeğini ablam ve Tarık'la hazırlamıştık.

Naz eve geç gelmiş ve yorgunluktan yemek bile yiyemeden uyumuştu. Deniz de o uyuduğunda yeni uyanmıştı. Rıhtımda oturarak dertli dertli düşünüyordu. Ferda evine dönmemişti ve dönmeye de niyeti yoktu. Ateş de ne onu ne beni aramıştı tüm gün.

"Ya, kıyafetlerin çok şirin," dedi Bahar'ın kısa pembe geceliğiyle aşağı inen Ferda.

Tarık burun kıvırarak onu süzdü. "Pembe kaplamalı *Maserati* gördükten sonra böyle bir renk olduğunu kabullenmeyi reddediyorum."

"Pembe kaplamalı *Maserati*'m oldukça havalı bir kere," dedi Ferda kaşlarını çatarak.

"İyi de o senin değil ki. Bir tane arkadaşın var, onundu."

"Yoo, nereden çıkardın? Benimdi. Sen nereden biliyorsun hem?"

"Hiç," diyerek geçiştirdi Tarık onu ama kafası karışmıştı. Kesin o gün beğendiği Ferda'ydı ama karıştırmıştı, salak.

"Abin burada kalmana laf edebilir," dediğimde Ferda kafasını iki yana salladı.

"Abime ulaşamadım, Pusat'a haber verdim." Pusat'ın adını duyan Bahar hemen kafasını kaldırmıştı. "Hatta Pusat'a nispet yaptım. Dedim ki ben bu gece Bahar'la birlikte uyuyacağım.

Bir ağlamadığı kaldı telefonda. 'Çok yaklaşma ona, Ferda. Daha ben bile yaklaşamadım,' dedi!" Bahar'ın yüzü kızarırken Ferda kahkaha atıyordu.

Onlar uyumaya gittiklerinde ablam ve Tarık sohbet ediyorlardı. Sigara içmek için rıhtıma çıktım, bir dal yakarak telefonuma baktım ama hâlâ bir arama yoktu. Karanlık rıhtımı izlerken telefonuma bir bildirim düştü, hızla elime aldım ama mesajı atan Ateş değildi. Kaya yazmıştı.

Nasıl oldun?

Mesajına cevap vermedim. Telefonu bırakarak sigaramı içmeye devam ettim. Rıhtıma yaklaşan tekne İhtiyar'a aitti, bir süre yanaşmasını bekledim ve yerimden kalkıp sigaramı söndürdüm. Yanına ulaştığımda teknenin halatıyla uğraşıyordu.

"İyileştin mi?" diye sorduğunda yanına oturdum.

"Hasta mı olmuştum?"

"Vurulmuştun."

"Senin eğitimlerinin yanında bu ne ki, İhtiyar?" Onun eğitimleri, ölümden bile daha beterdi.

"O eğitimler olmasaydı şu an karşımdaki kişi olamazdın." Bunu biliyordum ve bundan nefret ediyordum.

"Balık oltaya geldi," dediğimde tek kaşı havalandı. "Oğuzhan Alanguva, V'ye yardım eden kişi olduğumu düşünüyor."

"Her an seni ifşa edebilir."

"Edecek zaten ama kimliğimin bilinmesindense yardım ettiğimin düşünülmesi daha iyi. Gerçi, yeğeninin sevgilisi olduğum için Alanguva soyadını korumak isteyecek ve sessiz kalacak ama ileride ne olur, bilinmez."

"Şu seni taklit etmeye çalışan çocuğu yeni saldılar. Dava süreci devam ediyor."

"Onu öldürmediğime dua etsin ve kaderine razı gelsin."

"Sıradaki planın ne, çocuk?"

"Sen daha iyi biliyorsun," dedim keyifle.

"Konu sensen hiçbir şey bilmiyorum, vahşiliğin bu tanıdık ellerden çıktı ama çok yabancı. Ateş Alanguva sana iyi geliyor, kısa bir süre önce senin için endişeleniyordum. Aşkın'ı tamamen kaybetmekten korkuyordum ama şimdi biraz daha insan gibisin. Önceden olsa yaralı hâlinle de cinayet işlerdin, şimdi dinleniyorsun. Önceden acele ederdin, daha vahşiydin, şimdi daha dinginsin." Evet, bu dingin hâlimdi.

"Durulduğum falan yok."

"Önceden olsa evine ateş eden Erhan Akbaş'ın kapısına çoktan dayanmış, onu işkencelerle öldürmüştün. Şimdiyse Ateş'e bırakıyorsun." Karşılık vermediğimde devam etti: "Endişen olmasın, Erhan Akbaş bu sabah öldürüldü. Kimin yaptığı meçhul ama Ateş sayesinde oldu."

"Ateş de onun torununu öldürdü, neden bir karşılığı olmadı bunun?"

"Ateş lider, diğerleriyle bir değil."

"Cebonayan hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? Kimsin sen, İhtiyar?"

Kim olduğunu düşündü gözlerimin içine bakarak. "Kim olduğumuzu öğrendiğimiz gün, öldüğümüz gün olacak çünkü insan son ana kadar değişmeye devam eder. Kim olduğunu sen seçeceksin ama sen de hep değiştireceksin, ta ki son nefesine kadar. Sen söyle, çocuk, sen kim olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Sadece bugünü biliyorsun, yarın kim olacaksın? Önceden kimdin? Sen aslında kimsin?" dediğinde ona sorduğum sorunun içinden geçerek yine kaçmayı başarmıştı. *Kurnaz kurt.* "Her taraf sahipsiz kimliklerle dolu. Birini seçeceksin, sonra olduğun kişiden nefret edecek ve başka bir sahipsiz kimlik yakıştıracaksın kendine. Öyle çok kimliğin olacak ki yaşamının sonunda sahipsiz bir kimlikle kalacaksın ve bu senin olmayacak."

Sabaha kadar uyuyamamıştım, sadece yarım saatliğine içim geçmişti. Yataktan kalkarak ağrı kesici aldım, telefonumu yanıma alıp sigara içmek için aşağı indim. Saat henüz çok erkendi, herkes uyuyor olmalıydı.

Rıhtıma gidip bir sigara yaktım ve sosyal medya hesaplarımda gezinerek en son *Twitter*'a girdim. Gündemde ilk sırada Ateş Alanguva *tag*ını görmek beni durdurdu. Ona bir şey mi olmuştu? Hiç sesi de çıkmamıştı. Hızla üstüne basarak hakkında yazılan haberleri okumaya başladım.

Düşündüğümün aksine iyiydi, fazla iyiydi.

Bir yemek masasında, karşısında güzel bir kadınla yemekteydi. Bu, dün akşama ait bir fotoğraftı, kolunda ona aldığım saat vardı. Fotoğrafın üstündeki yazıyı okudum.

Son zamanlarda hem başarılarıyla hem de hareketli aşk hayatıyla adından fazlasıyla söz ettiren Ateş Alanguva, bu sefer de başka bir güzelle görüntülendi. Geçenlerde sevgilisiyle tatile çıktığı bilinen Ateş Alanguva, ünlü iş insanının kızı Leyla Ayhan'la yemekte samimi pozlar verdi.

Yazıyı daha fazla okuyamadım, fotoğrafı tekrar açtım. Siyah saçlı, beyaz tenli, mavi gözlü ve fazla güzel bir kadındı. Ateş, onun gözlerinin içine bakarken gülümsüyordu, kızın da ağzı kulaklarındaydı. Fotoğrafa daha fazla bakmak istemeyip ekranı kapattım.

Kendi kendini bitiren sigaramı fark ettiğimde yeni bir tane yaktım. İçimde bir his vardı, daha önce hiç hissetmediğim ve rahatsız edici bir his. Bu, babasının, Ateş'ten nişanlanmasını isteyen kadındı. Tartışmamızdan sonra kabul mü etmişti yani?

Kendime engel olamayarak tekrar telefonu elime aldım. İnternette Leyla Ayhan adını aratım. Önüme Ateş'le yemekteki fotoğrafları çıktığında hızlı hızlı geçtim. Ateş dışında hiçbir adamla fotoğrafı yoktu hatta arkadaşlarıyla da fotoğrafı yoktu. Sadece ailece çıktığı yemeklerde birkaç tane toplu fotoğrafta bulunuyordu. *Instagram* hesabını görüp girdim.

Doğal, duru bir güzelliği vardı. Kendinden çok doğa fotoğrafı paylaşmıştı ve bir sürü yardım kuruluşunu da hikâyelerine kaydetmişti. Tam Ateş'in seveceği gibi kibar ve nahif bir kadındı yani!

Telefonu kapatıp masanın üstüne bıraktım. Midem bulanıyor ve başım ağrıyordu.

Yerimden kalkarak mutfağa geçtim, bugün kahvaltıyı ben hazırlayacaktım. Dolapta olan şeylere baktım, omlet yapmak için yumurta çıkaracaktım ama yumurta yoktu.

Küfrederek dolabın kapısını sertçe kapattım. Yumurta nasıl olmazdı?

Kahvaltı hazırlamaktan vazgeçerek tezgâha yaslandım. Bir süre öylece zemini seyrettim, o sırada kilerin yanındaki poşetlerde duran yumurtaları fark ettim ama vazgeçmiştim bir kere. Kahvaltı falan hazırlamayacaktım!

Kapı çaldığında mutfaktan çıktım, kapıyı açtığımda Ateş'i görmeyi beklemiyordum. Görmek istediğim en son kişi olabilirdi hatta.

"Ferda burada kalmış gece," dedi bakışları üstümde gezinirken. Ona cevap vermeden içeri döndüm, rıhtıma çıktığımda peşimden geliyordu. Bir sigara daha yaktım ama artık boğazım ağrıyordu.

Ateş de benim peşimden rıhtıma çıktı. Konuşmadan bir süre beni izledi. "Amcamı aradım, ne konuştuğunuzu anlatmadı."

"Sana ne ki?" dedim ona yandan bir bakış atarak.

"Neden seni çağırdığını sordum, ne hadle sevgilime yaklaştığını sordum."

"Artık değil," diyerek onu kestim.

"Anlamadım?"

"Artık sevgilin değilim." Yüzüme bakakaldı.

Bir süre konuşamadı. "O saçma haber yüzünden mi?" dedi çatık kaşlarıyla.

"Hayır. Ben bir önceki gün sana dedim ki *eğer böyle bir şey yaparsan kıskanmam ama ilişkimizi bitiririm.* Sense hemen ertesi gün onunla yemeğe çıktın ve çok rahat engelleyebileceğin fotoğrafların yayılmasına izin verdin. Ateş, sen beni ne aldatılan saf bir kadın gibi ne de güçsüz gösterebilirsin. Bitti, buraya kadarmış. Zaten başlamamız hataydı."

"Hayır, yanlış anlıyorsun. Onun geleceğini bile bilmiyordum, babasıyla çıkmıştım yemeğe ve bu fotoğraf, babası yanımızdan ayrıldığında çekilmiş."

"Umurumda değil, Ateş. Zeki bir adamsın, bunların olacağını tahmin edebilirdin ama ben kimim ki zaten? Ayrıca sadece Aşkın olsaydım yollarımız falan kesişmezdi."

"Sen ne dediğinin farkında değilsin."

"Fazlasıyla farkındayım. Birlikte çalışmaya devam edebiliriz, öldürmek istediğin biri olursa parasını gönderirsin ama bu kadar. Aramızda daha fazlası olmayacak." Sessiz kaldı, başı dik ama gözleri yorgundu. "Zaten uzun sürmeyeceği en başından belliydi."

"O yüzden mi evlilik şakaları yapıyordun?" Yediremiyordu.

"Adı üstünde, gerçek olmayacak bir şeydi, *şakaydı*."

Çenesini sıkıyordu, yüzü gerilmişti. "Zaten bunu yapmak için bahane arıyordun."

"Ne?" Bu sefer şaşıran taraf ben olmuştum. "Siktir git, Ateş! Asıl sen tartışalım da başkalarıyla tanışayım diye bahane arıyormuşsun."

"Zerrin seni eski sevgilinle neredeyse dudak dudağa gördüğünü söylediğinde ben bunu umursamadım, seni dinledim, seni umursadım sadece. Sense böyle saçma bir haber yüzünden ayrılıyor musun?"

"Hâlâ anlamamakta direniyorsun. Bu fotoğraf farklı şartlarda ortaya çıksaydı belki umursamazdım bile ama seninle evlendirilmek istenen bir kadınla, bu isteğin hemen ertesi

günü çıkan bir fotoğraf. Daha fazla açıklamaya yapmayacağım, beni anladığını çok iyi biliyorum. Git, Ateş."

Gitmedi.

Giden taraf ben oldum. Ona arkamı döndüm ve uzaklaştım. Kulübeye yürürken peşimden gelmiyordu. Olması gerektiği gibi orada kalmıştı. Kulübeye girip kapıyı kapattım.

Dolu viski şişelerinden birini alarak koltuğa oturdum. Viski şişesini kafama dikerken arkama yaslandım. Az önce ilişki hayatımın ilk ayrılığını da yaşamıştım.

Ateş'le ayrılmamızın üstünden bir hafta geçmişti. Sesi çıkmıyordu, bir kere bile karşılaşmamıştık. Bir ara evindeki eşyalarımı toplayacaktım ama bunun için pek zamanım yoktu. Üstelik Ateş, bu hafta bir kez daha Leyle Ayhan'la görüntülenmişti. Bu sefer bir yerde oturmuyorlardı, ayaküstü sohbet ediyorlardı. Yakında aşk haberleri doğrulanırdı herhâlde.

Son zamanlarda sürekli V'nin üstüne oynuyorlardı. Son oyunlarına kanmayıp onları oyuna düşürmem fazla zorlarına gitmiş olacak ki kafayı sıyırma derecesine gelmişlerdi. Murat Dağhan, sürekli eski evimin yakınlarında dolanıyordu, orada bir şey olduğunu biliyordu ve bunu ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

Kurşun yarası iyileşmişti, işimin başına dönmemin de vakti gelmişti. Dün gece işlediğim cinayet, beni yine gündeme taşımayı başarmıştı. Ağzıma attığım hapı viskiyle yuttum. Bir haftada uyuduğum süre birkaç saati geçmezdi.

Rıhtıma yaklaşan Kaya'yı görmemle kaşlarım çatıldı. Yüzündeki morluklar iyileşmişti. "Ondan kurtulacağını biliyordum," dedi dalga geçerek ve yanıma oturdu.

"Ne halt ediyorsun burada, Kaya?"

"Seni görmek istedim ama pek iyi görünmüyorsun," dedi beni süzerek.

"Ben hep en iyisiyim." Güldü sözlerime.

"Mesajlarıma cevap vermeyince merak ettim, rahatsız etmek istemiyorum zaten. Yolumun üstüydü, bir bakayım dedim. İyi olduğunu gördüm, gideceğim."

"Ne yapacaktım? Depresyona mı girecektim?" dedim ters ters.

Eli masadaki elimin üstüne gitti. "Bir arkadaş olarak hep yanındayım, ne olursa olsun. Unutma bunu." Daha fazla uzatmadan kalktı yerinden. "Kendime büro açtım, bir ara uğra. Kendine iyi bak."

Göz kırptığımda gülümsedi. Ancak o yanımdan ayrılırken davetsiz bir misafir daha belirdi ufukta. Ateş buraya doğru geliyordu, Kaya arabasına yürürken ona ters ters baktı.

"Ne arıyor bu lavuk burada?" dedi kabaca.

"Artık onunla masa kırmayı düşünüyorum, hangisinden başlasak diye tartışıyorduk. Ben, başlangıç için camın en iyisi olduğunu söyledim ama o-"

"Ne saçmalıyorsun?" dedi ters ters. "Neden aramalarıma cevap vermiyorsun?" Üstünde spor bir takım vardı, sakalları tıraşlı, yüzü iyi duruyordu. Saçları özenli ve güzeldi, lacivert gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı.

"Keyfim ve ben böyle istiyoruz çünkü."

"Bayram ediyordur şimdi yavşak," dedi kısık sesle, Kaya'nın gittiği yöne bakarak. Ardından bana döndü. "Çok mu özlemişsin eski kırığını?"

"Ne saçmalıyorsun, Ateş?"

"Pazar günü adaya uçak kalkıyor Bahar için, benim de adada işlerim var. Sabah gelirsiniz," dedi ters bir tavırla. Hem kendi buraya geliyordu hem de ben ona gitmişim gibi davranıyordu.

"Ben gelmeyeceğim." Kaşları çatıldı.

"Neden?"

"İşlerim var."

"Bahar tek mi gelsin?" dedi başka bahane bulamayarak.

"Ablam var, o gelir onunla."

"Kaya'yla planların mı var?" dedi aynı terslikle.

"Sana ne? Sen git, görücü usulü evleneceğin kadınla uğraş."

"Kim evleniyormuş?" Nefesini sıkıntıyla verdi. "Çok zor bir kadınsın."

"Ama bu da seni ilgilendirmeyen başka bir konu."

"İlgilendirir! Seninle ilgili her şey beni de ilgilendirir. Ayrılık konuşması yapan sendin, ben değil." Fazla ciddi ve öfkeliydi.

"Ateş Alanguva, takıntılı eski sevgililere mi dönüşüyor yoksa?"

"Eski falan değilim," dedi dişlerinin arasından.

"Ya öyle mi? Bak işte, etme bulma dünyası. Sen Didem'e yaparsın, başkası da sana. Ama anla, Ateş. Bitti!"

"O kadınla aramda hiçbir şey olmadı."

"Umurumda değil."

Tekrar konuşacaktı ki çalan telefonuna baktı, aynı öfkeli ifadeyle yanıtladı ve kulağına götürdü. Bir süre karşı tarafı dinledi. Öfkesi yavaş yavaş kaybolurken yerini çok başka duygular aldı. Gözleri beni bulduğunda öğrendiği şeyi tahmin edebiliyordum.

Hiçbir şey söylemeden, endişeyle kapattı telefonu. "Polis, dünkü cinayet mahallinde DNA örneği bulmuş. Bir kadına ait saç teli bulmuşlar, Aşkın!" Beni şaşırtan tek şey yüzündeki korku ifadesi olmuştu. "Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildin? Ne yapacağız şimdi? Ülkeden kaçarsan bu seni açığa verir. Senin adını da temizleyebiliriz bir şekilde." Beni şaşırtan ikinci şey de çoğul ekiyle konuşmuş olmasıydı.

"Ateş," dedim sakin bir şekilde. "Telefonuna tekrar bak." Ateş telefonuna tekrar baktı, tam soru soracaktı ki telefonu çalmaya başladı.

Aramayı bir kez daha cevapladı. "Efendim, Yusuf?" Karşı tarafı dinledi. Tek kaşı hayretle kalkarken ne yaptığımı da an-

lamıştı. Endişesi yerini hayranlığa bırakırken sarı gözleri fazla güzel bakıyordu. Telefonu kapattı.

"Demek bilerek saç teli bıraktın ve bu Beril'e ait, öyle mi?"

"Tutuklamışlar mı?"

"Yaka paça. Yaptığın çok sorumsuzca bir hareket, Beril hâlâ benim çalışanım olarak gözüküyor, ucu bana da dokunacak."

"Sana hiçbir şey dokunmayacak. Beril bir köstebek ve senden aldığı bilgileri V'ye götürüyordu. V'nin sağ kolu."

"Neden yaptın bunu?"

"Amcan bir hamle yapacaktı, yapmış dahi olabilir. V'nin çalışanı olduğumu iddia edecekti, üstümdeki ilgiyi yok etmem gerekiyordu. Beril bunun için biçilmiş kaftandı, hem ihanet eden bir yellozdu hem de kriterlerime uygundu. Amcan artık benim V'ye çalıştığımı iddia etse bile bu, içi şişirilmiş bir balondan farklı olmayacak. Her şey illüzyon ve şu an gözler Beril'in üstünde." Bu bana biraz daha özgür bir alan sağlayacaktı.

"Beril'le işim bitmemişti, yanlış bilgi taşıyordu Şahin'e."

"Şahin'in artık ona inandığını düşünmüyorum, köstebeği bulduğumuzu biliyor. Yani bir işe yaramıyordu."

Hayran bakışları üstümde gezinmeye devam etti. Herhâlde içinden *ben ne kadar salak bir insanım da böyle mükemmel bir kadını kaçırdım,* diye düşünüyordu. Daha çok düşünürdü.

"Sen iyileştin mi de cinayetlere koştun?" Ona ters bir bakış attım. Alt dudağını ıslatarak rıhtımı seyretti bir süre.

Bu sırada evden gürültüyle biri çıkıyordu. Deniz fazla telaşlı şekilde dışarı çıkarken Ateş ona seslendi: "Kötü bir şey yok ya?"

"Aksine, iyi bir şey var," dedi hiç beklemeden arabasına koşarken. Yazık, nasıl da seviniyordu.

Ateş bir süre onu izledi, ardından bana döndü. "Şeytansın sen."

"Teveccühünüz, şimdi eski sevgilim beni bırakırsa bu akşamki büyük vurgunum için hazırlanacağım."

"Ne yapacaksın?"

Ortalığı biraz daha kızıştıracağım. Ona cevap vermeden yerimden kalktığımda kaşları çatılmıştı, dayanamıyormuş gibi o da kalktı ve ben bir adım atmıştım ki kolumdan tutarak durdurdu beni.

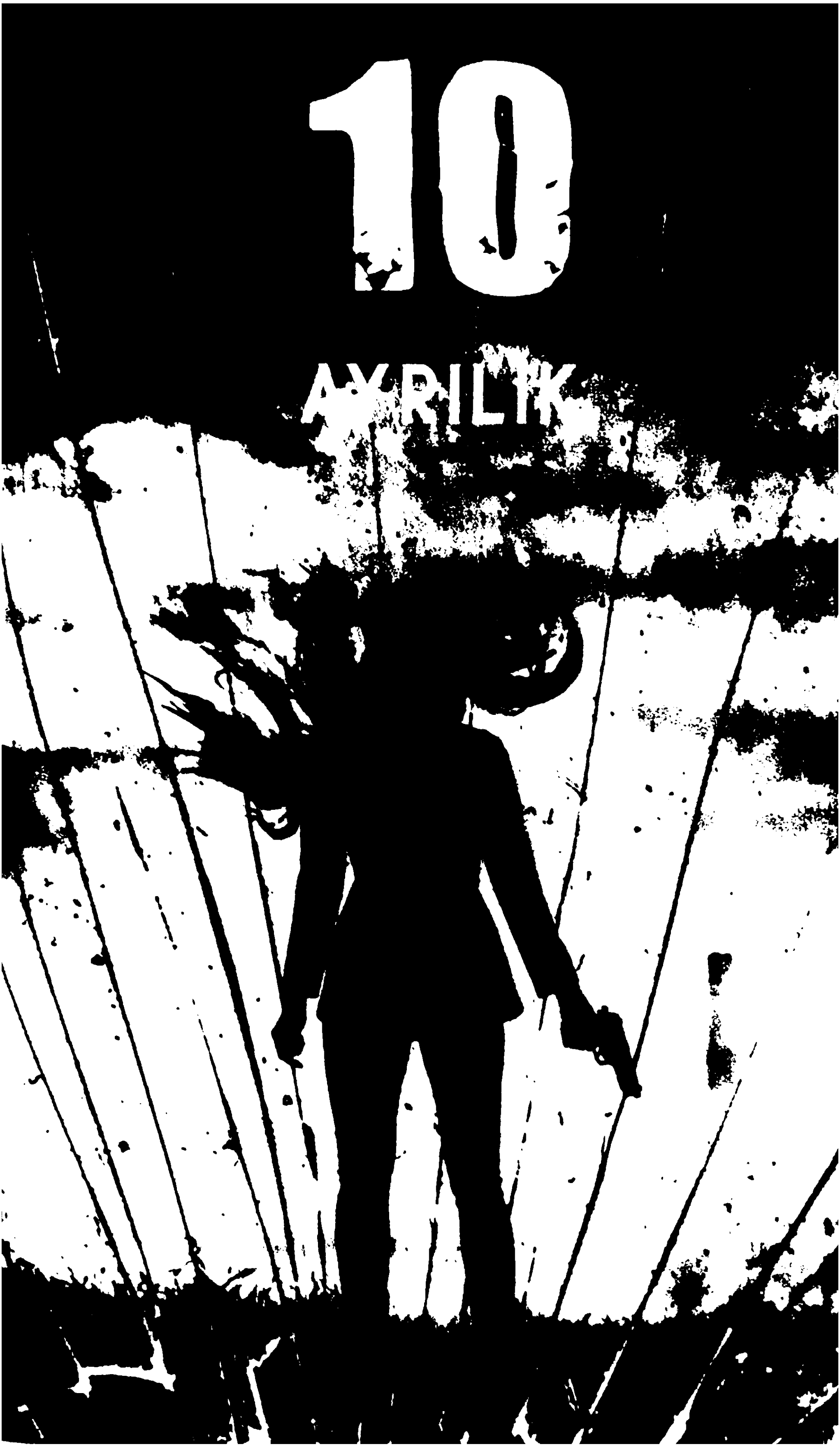
Kendine doğru çektiğinde fazla yakındık, yüz yüze bakıyorduk. Dudakları, dudaklarıma yakındı ama öpemeyecekti. Gidip Leyla'yı öpebilirdi. Hayır, onu da öpemezdi! Neden Leyla'yı öpecekti ki hem?

Onu göğsünden ittirdim, daha fazla şansını zorlamadı.

"Sen ateş parçasısın, benden gidemezsin."

Alayla güldüm. "İzle ve gör, Alanguva."

"Görelim, Ateşpare."

10
AYRILIK

Ellerimde kan vardı. Eldivende görünmesi, ellerimin kanlı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Tıpkı kötüleri öldürmemin, insan öldürdüğüm gerçeğini değiştirmediği gibi.

Yüzümdeki maske ya da ellerimdeki eldiven, beni başka biri yapmıyordu. Az önce öldürdüğüm on sekiz adam da benim eserimdi. Eğer sonunda ulaşacağım kişi buna neden olmuyorsa korumaları öldürmezdim. Ancak bugün ulaşmaya çalıştığım kişi de korumaları da ölmeyi değil, canlı canlı gömülmeyi hak ediyorlardı.

Bahçedekileri çoktan halletmiştim ancak iç taraftakiler biraz daha gürültülü olmuştu. Büyük malikânede ilerlerken karşıma çıkan adama susturuculu silahımla iki el ateş ettim ancak yalnız değildi. Arkamda hissettiğim sesle döndüm, alnına bir el ateşle vakit kaybını önledim.

Bu sırada üstüme açılan kurşun yağmurunu fark ederek son anda kaçmayı başardım. Bu sefer ben, karşımdaki adamı kurşun yağmuruna tutarken artık evin içindekileri de azaltmıştım. Zaten çoğunu bahçede halletmiştim. Kurbanım Halit Aydemir'i dışarı çıkarmaya çalışmışlardı ama buna müsaade etmemiştim, evin bir yerlerinde saklanıyor olmalıydı.

Bu evin bodrumunda yaptığı işkenceler, V'nin işkencelerini aratmayan cinstendi ve bu sistemi, bugün sahibi için kullanmak bana fazlasıyla zevk verecekti. Durdum, sesleri dinlemeye çalıştım. Evin tüm kapılarına patlayıcı yerleştirmiştim ve çıkmaya çalışırken korumaları kapıda patlayınca artık evin içinden çıkmaya cesaret edememiş olmalıydı. Şanslıydım ki evin etrafında hiç yerleşim yeri yoktu. Yine de hızlı olmakta fayda vardı.

Ucu ısınmış silahımın namlusuna üfleyerek sessizliği dinledim. Nereye saklandığını biliyordum. Büyük malikânenin aşa-

ğı uzanan merdiveninden inerken üst kattaki saray havasından çıkmaya da başlamıştım. Tam tahmin ettiğim gibi adım attığım an silahlı adamlarla karşılaşırken yanımdaki duvara yaslandım.

Kurbanım dışında sadece dört kişilerdi. En iyilerini yanına almıştı ama yine de şansları yoktu. Derin bir nefes alarak nişan aldım. İki silahımla ikisinin kafasını yardım, Halit'se bir odaya girerek kaçabileceğini sandı.

Diğer ikisini de yorucu bir çatışmanın ardından öldürdüm. Cesetlerin yanından geçerek odaya ulaştım. Tamamen taş duvarlarla kaplıydı, Halit kaçabildiği kadar geriye kaçtı. Gözlerim etrafta gezindi, burası da onun işkence odasıydı.

"Biraz yorucu oldu ama sonunda tanışabildik," dedim ona doğru yürümeye devam ederken.

"Kimsin sen?"

"Hâlâ anlayamadın mı? Yoksa belki aksidir diye mi umut ediyorsun? Hiç etme, tahmin ettiğin kişiyim. Eminim ki bir gün senin için de geleceğimi biliyordun."

"Benim bir suçum yok." Elindeki silahla bana ateş etti ancak hızlı bir hareketle kaçarken güldüm. Silah tutan koluna sıktığımda bağırarak silahı elinden düşürdü. Birkaç adımla önünde durdum, saçlarından tutarak odanın ortasındaki dik tahtaya kadar sürükledim onu. Önce bacaklarını zincire geçirdim, bu sırada kurtulmak için debeleniyordu. Dirseğimin tersiyle yüzüne sert şekilde vurdum, o iyice sersemlerken kollarını da üstteki zincirlere bağladım. Tahtanın ortasında, tüm vücudu zincirlere bağlı şekilde durduğunda geriye doğru birkaç adım attım.

"İnsan kaçakçısı, kadın taciri ve büyük bir pezevenksin, Halit. Üstelik sırf zevk aldığın için sana ters düşen insanları burada işkenceyle öldürdüğünü de biliyorum. Daha neler, neler biliyorum..."

"Yardım edin!" diye bağırmaya başlamıştı.

"Hiç boşuna uğraşma, seni kimse bulamayacak. Yardım sinyali vermeyin diye tüm sisteminizi çökerttim ve buna ka-

meralar da dâhil. Tabii, hayatta kalan bir çalışanın olduğunu da düşünmüyorum. Yani boşuna başımı ağrıtma."

Kenarda duran dart oklarını elime aldım. Biraz geri çekilerek gözlerimi kıstım, oklardan birini karnına attığımda bağırdı. "Asla ıskalamam." Tam on oku vücudunun farklı bölgelerine sapladım, uçları bıçak kadar keskindi ama küçük oldukları için çok derine gitmiyorlardı.

On birinciyi çenesine attığımda korkusu arttı, artık yüzüne çalışıyordum. On ikinci oku kulağına fırlattım ve bu hamlem kulağının, arkasındaki tahtaya yapışmasına neden oldu. Bağırışları, yalvarışları sadece kafa yoruyordu. On üçüncü oku tam gözüne sapladığımda diğerlerinden daha güçlü bir çığlık attı.

Ona yaklaştım. "Sırf zevk almak için çetenden kaçan kadınlara burada işkence ettiğini de biliyorum. Ama anlayacaksınız; kadınların alınıp satılamayacağını, onlara istediğinizi yapamayacağınızı anlayacaksınız. Gerekirse aynılarını yaşayacaksınız ama anlayacaksınız." Gözündeki dart okunu çıkardığımda akan kanla gözlerini sıkıca yumdu.

Kanlı oku alnına çıkardım, kel kafasına uzanan bir V harfi çizdim tenini keserek.

"O kadınların hiçbiri normal değildi, fahişelerdi." Ona daha çok acı çektirmem için zorluyordu beni.

"Onlara bu yaftayı yapıştıranlar da senin gibi adi insanlar, kadınları çalıştırma vaadiyle ülkeye getirip satmak ve onları esir tutmak bana pek de kendi istekleriyle yaptıkları düşüncesini vermedi. Kendi isteğiyle yapsalar bile onları öldürebileceğini mi sanıyorsun sen? Hayır, Halit, hayır. Bugün hayatının en büyük dersini alacaksın ama maalesef bu derste öğrendiklerini kullanabileceğin bir hayatın olmayacak. Sizin gibileri öldürmek istemiyorum, sizin gibileri ömürlerinin sonuna kadar aynı işkencelerle yaşatmak istiyorum ama maalesef, o kadar zamanım yok. Yani şanslısın." Göz kırpıp yanından uzaklaştım.

Bir süre üstünde durduğu mekanizmanın mantığını çözmek için sistemi inceledim ve çok geçmeden bularak sırıttım. Bacak ve kollarındaki zincirler, vücudu birbirinden ayrılana kadar çekilecekti. İleride duran kolu indirdiğimde zincirler tenini sıkmaya başladı.

"Hayır, hayır! Yalvarırım, dur!" Ağlayışlarını daha fazla dinlemek istemiyordum. Kolu yavaşça indirmeye devam ettim. Ben indirdikçe vücudu geriliyor, bacakları ve kolları uzuyordu.

Bu odada öldürülen insanların hayaletleri zihnime doldu, hızlıca geçtiler gözümün önünden. Ardından öldürülen kadınların silik yüzleri belirdi. Kolu biraz daha aşağı çektim. Halit'in çığlıkları, dönen çarkların sesine karıştı.

Biraz daha aşağı indirdiğimde artık kolları ve bacakları vücudundan ayrılmaya başlamıştı. Bir süre bu şekilde can çekişmesini izledim, devam ettiğimde kolları ve bacakları biraz daha çıktı. En sonunda vücudunun parçaları her tarafa yayıldı. Kıstığım gözlerimle karşımdaki vahşeti izledim.

Bacakları yerlerde, kolları arka taraftaydı ve gövdesi başıyla birlikte yere düştü.

Bu kadar basitti V için. Peki, bu kadar *basit* miydi?

"Güzelim, uyan; kâbus görüyorsun." Ablamın ince ve rahatlatıcı sesiyle içine düştüğüm kanlı kâbustan nefes nefese uyandım. Gördüğüm ilk şey onun huzur veren gözleri oldu, yerimde doğruldum.

Gece işlediğim cinayetten sonra buraya gelip uyumaya çalışmıştım, demek ki birkaç saat uyumuştum ki kâbus görmüştüm. Ablam yanıma otururak saçlarımı okşadığında gözlerimi yumdum.

"Ne gördün?" Kan içinde yüzdüğümü, bacaklarım ve kollarımdan çekilerek parçalara ayrıldığımı görmüştüm. Derin bir nefes daha aldım. O kadar gerçekçiydi ki vücudumdaki çekilmeyi hâlâ hissediyordum sanki.

"Bilmiyorum."

"Neden her gece kâbus görüyorsun? Acaba bir psikolojik destek mi alsan?"

"Olabilir," dedim ama hiçbir doktorun bana iyi gelmeyeceğinin de farkındaydım.

"Aşkın, yaşadıklarımız kolay şeyler değildi ve onları atlatamamış olman normal. Ben de bazen hâlâ kâbus görüyorum ve o kadar gerçekçiler ki." Durdu, dolan gözlerini kaçırdı.

Gün doğmuştu, zaten buraya geldiğimde sabah olmak üzereydi. "Kendini suçlamayı ne zaman keseceksin? Senin bir suçun yoktu, on iki yıl hapis yattın ve hâlâ o gecenin diyetini ödüyorsun. Abla, sen suçsuz yattın orada, kabul et artık bunu."

"Ben senin ablanım, seni korumam gerekiyordu. Tıpkı senin beni koruduğun gibi. Aşkın, sen benim tek ailemsin ve sen mutlu ol diye ben on iki yıl daha yatarım hapiste. Ama sen mutlu değilsin. Mutluluğu geçtim, yaşıyor gibi bile değilsin. Orada seni sadece görüş günlerimde görüyordum ve anlattığın mutlu hayata inanıyordum ama şimdi kendi gözlerimle görüyorum. Senin için ne yapabilirim?"

"Yaşa, mutluca yaşa benim için. Çünkü sen benim tek yaşama sebebimsin. Eğer o gece seni kaybetseydim ben de yaşamayacaktım."

Aşkın'ı hayatta tutan tek şey Aylin'di.

"Özgürüm, seninleyim ve başarılarını izliyorum. Çok gururlu ve mutluyum, Aşkın. Çektiğin vicdan azabını görüyorum ama sana yemin ederim, böyle güçlü ve başarılı bir kadın olduğunu görmek, orada yattığım her saate değdi." Bana hevesle bakan güzel gözlerinden kaçırdım gözlerimi. Boynum, bir tek onun karşısında büküktü.

"Beni hep sevecek misin? Ne yaparsam yapayım? Kim olursam olayım?" Bunun cevabını daha önce almıştım ama bir gün bana bakan gözlerinde nefret görürsem buna dayanamazdım.

Gülümsedi. "O nasıl söz? Seni son nefesime kadar seveceğim, en çok seni seveceğim." Saçlarımı öpüp başımı göğsüne yasladığında öylece karşımdaki boş duvarı izliyordum.

Bir süre sıkıca sarmaladı beni. Güzel sesi odayı doldurduğunda gözlerimi yumdum. Bu türküyü küçükken hep beni uyutmak için söylerdi ve ben de mışıl mışıl uyurdum onun sesiyle.

"Dam üstüne çul serer
Leyli de yâr, loylu da yâr
Loy, loy, loy

Bilmem yâr kimi sever
A leylim, nenni de kınalım
Nenni de yürürüm, nenni de nenni

Onun bir sevdiği var
Leyli de yâr, loylu da yâr
Loy, loy, loy

Günde on çeşit giyer
A leylim, nenni de kınalım
Nenni de yürürüm, nenni de nenni

Girsem yârin koynuna
Leyli de yâr, loylu da yâr
Loy, loy, loy

Sabahtan öldürseler
A leylim, nenni de kınalım
Nenni de belalım, nenni de nenni

Küçükten yâr seveni
Leyli de yâr, loylu da yâr
Loy, loy, loy

Cennete gönderseler
A leylim, nenni de kınalım
Nenni de belalım, nenni de nenni"

Gözyaşları saçlarımın arasına düşüyordu, daha sıkı yumdum gözlerimi. V zihnimin bir köşesinde alaycı gülüşlerini kesmiş,

bizi izliyordu. Küçük Aşkın, ablasının kollarında uyuyakalmıştı. Bense ikisinin arasında bir yere sıkışıp kalmıştım.

Kahvaltıya indiğimizde telefonumu elime aldım. Ateş'e ait bir dolu arama vardı, mesaj da atmıştı. Cinayetlerimi gördükten sonra beni aramayı da âdet edinmişti.

Neden aramalarımı cevaplamıyorsun?

Telefonu kenara atarak kahvaltı masasına oturdum. Bugün herkes masadaydı, İhtiyar bile. Yaşlı gözleri bana içimi görüyormuş gibi bakıyordu. Bahar durgundu, Yade'nin sözlerinden sonra çocuksu hâlleri azalmıştı, sürekli düşünceliydi. Acı vericiydi ama büyüyordu, acı çekmeden büyüyemezdi zaten. Hayatı boyunca kalp acısı çekmişti ama olgunlaşması için daha sert şeyler gerekiyordu o yaralı kalbine.

Deniz kahvaltıya başlamamış, arkasına yaslanmış, çay servis eden Naz'ı izliyordu hasret dolu bakışlarıyla. *Ben âşığım,* diye bağırıyordu gözleri. Naz ona çay doldururken biraz yaklaşmıştı ve bu, Deniz'in dikleşerek yutkunmasına sebep oldu.

Tarık zorla uyanmıştı, masanın başında her an uyuyabilirdi. Normalde bu saatte kalkması çok zordu ama yemeği de uyku kadar seviyordu. "Naz'ım be! Evde olduğun ne kadar belli. Şu kokuya bak." Çizgi film karakterleri gibi kokuya uçarak gelmişti sabah.

"Aşk olsun, Tarık. Benim kahvaltılarım güzel değil mi?" dedi ablam neşeyle.

"Öyle laf olur mu, kraliçem? Senin elinin değdiği bir şeyin kötü olma ihtimali var mı?"

"Sululuk yapma," dediğimde Tarık bana ters ters baktı.

"Şu kardeşine bir şey söyler misin, kraliçem? Sürekli bana laf sokma derdinde."

"Kes be! Sen gidip millete yavşamakla uğraş. Hem söylesene, nasıl Ferda'yı Yade sanabildin?"

"O işte bir terslik var. Benim beğendiğim kişi Yade'ydi, eminim. Salak mıyım ki beğendiğim kızı hatırlamayacağım?"

"Evet," dediğimde gözlerini kıstı.

"Yade güzel mi?" diye sordu Bahar kahvaltısını bırakıp.

"Güzel, yani alımlı, manken-" Durdu ve küçük beyniyle olayı kavrayarak toparlamaya çalıştı. "Güzel ve alımlı, manken gibi Bahar'ımın yanında halt etmiş yani. Bir çirkin ki görmen gerek. Kara kuru, sevimsiz bir şey."

"Yumurta ye, Tarık." Yeni soyulmuş yumurtayı komple ağzına tıktığımda susmayı başarmıştı. Yumurtanın tamamını ağzına aldığı için ağzı kapanmıyordu ama zorlayarak kapattı ve çiğnemeye başladı. Ters bakışlarımaysa ağzında koca bir yumurtayla sırıtarak karşılık verdi. Yüzümü buruşturduğumda sırıtışı genişledi.

"V yine rahat durmamış gece, bayağı büyük bir cinayet işlemiş ve sen evdesin, Deniz. Hayırdır?" diye sordu Naz yerine yerleşirken.

"Gitmiştim de sabaha karşı geldim, bir kişiyi öldürmedi bu arada. Katliam yapmış resmen ama bir tanesi vardı ki adamın görüntüsünü gözümden silemiyorum. V'nin insan olduğundan şüpheleniyorum."

"Yakalayamadığınız için mi?" dedi Naz keyifle. "Öldürdüğü adam, kadınları mal gibi satıyormuş ve yurt dışında kaybolan birçok kadının da katili çıktı. Hak etmediğini söylesene, Deniz."

"Seninle tartışmak istemiyorum," diye kestirip attı Deniz.

"Başla yine *bu ülkede adalet var,* demeye istersen! Adalet varsa, sistem mükemmel işliyorsa siz neden V'den öğreniyorsunuz bu pislikleri?"

"Sence V nasıl ortaya çıkarıyor bu pislikleri? Ben söyleyeyim, bu pisliklerin tam ortasında. Kendini kahraman gibi göstermeye çalışıyor, bir şehir efsanesi yaratıyor ama öldürdükle-

rinden pek farkı yok," dedi Deniz kendinden emin şekilde. Demek polis teşkilatı hakkımda bunları da düşünüyordu.

"Onu tanımıyorsunuz," dedi Naz.

"Sen nereden tanıyorsun, Naz? On yıllık arkadaşın mı?" dedi Deniz de az önceki aşk dolu bakışlarını kaybederek, çatık kaşlarıyla.

Ben ifadesizken Tarık'ın yutmaya çalıştığı yumurta boğazında kaldı. O öksürmeye başlayınca sırtına vurdum ama bu vuruş boğazında kalan lokmanın çıkması için değildi. O kadar sert vurdum ki öksürürken boğazında kalan yumurta parçası hemen karşısında oturan Deniz'in yüzüne yapıştı.

Naz'la aynı anda gülmeye başladığımızda Deniz, Tarık'a öldürecek gibi bakıyordu. Tarık yutkunarak gülümsedi. Ablam da gülerken Bahar, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ne oldu?"

"Tarık, kahvaltısını Deniz'in üstüne fırlattı. Hem de ağzından." Naz'ın sözleriyle Bahar da gülerken günler sonra onu ilk defa neşeli görüyordum.

"Abisi gülüşüne kurban olsun," dedi Tarık, Bahar'ın gülüşü duygusal bir hâl aldı.

Naz, Deniz'e peçete uzatınca Deniz yüzünü temizledi. Naz bir süre gülerek Deniz'i seyretti, Deniz de Naz'ın gülüşünü.

"Senin için bir daha yapayım mı?" dedi Tarık hevesle Bahar'a, onun da hoşuna gitmişti.

"Tarık!" Deniz ismini öyle bir tonda söylemişti Tarık, bu düşünceyi hemen yuttu, kendini sevimli sanarak da gülümsedi.

"Bence V bir kahraman ama bu, hasta olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Birkaç cinayet görüntüsü internete sızmıştı ve izlediğimde kanım dondu. Evet, hak edene hak ettiğini yapıyor, bence yakalanmaması da en iyisi olur toplum için ama bu çok canavarca olduğu gerçeğini değiştirmiyor," dedi ablam V hakkında yorum yaparak. Yutkunarak ablamı izledim, haklıy-

dı aslında. Ben bir canavardım. Önüme döndüm. Tarık başını eğmiş, bana bakıyordu.

"Kendin diyorsun canavar diye, bir canavarın özgür olması mantıklı mı?" dedi Deniz de.

"Bu canavar tecavüzcü şerefsizleri öldürüyorsa mantıklı, adam sayesinde ülkede suç oranı düştü. Ne canavarı? Böyle canavara can kurban."

"Ülkede suç oranı falan düşmedi," dedi Deniz ters şekilde.

"O da sizin beceriksizliğiniz, bu katil daha ne yapsın?" Naz'ın sözleriyle eğlenecek hâli kendimde bulamıyordum. Bu konunun burada kapanmasını istiyordum. Ablamın V hakkındaki düşüncelerini duymak istemiyordum.

"Bırakın şimdi katili, canavarı. Bahar'la ablam gitmeden bir şeyler yapalım kız kıza. Hatta bu gece çıkalım mı?" dediğimde herkes onayladı.

"Şöyle felekten bir gece çalalım. Benim de ihtiyacım var, çok bunaldım son zamanlarda. Hastane, ev arasında biraz değişiklik iyi gelir," dedi Naz da hevesle.

"İçinde benim de olduğum bir kızlar gecesi, değil mi?" dedi Tarık aksini asla kabul etmezmiş gibi.

"Senin erkek olduğunu unuttuk biz, Tarık," dedi Naz.

"Höst be! Köküne kadar erkeğim ben," dedi fazla büyük bir gururla.

Tarihte savaşları neredeyse hep erkekler başlatmıştı ve eminim, dünyayı kadınlar yönetseydi her şey daha farklı olabilirdi. Kötü kadınlar da vardı elbette ama kötü adamlar dünyayı daha çok mahvetmişti.

"Sanki erkek olunca değişen bir halt oluyor," dediğimde beni haksız bulmamış olacak ki laf etmedi.

"Biz de gelelim ya, eğleniriz birlikte." Deniz elini ensesine atarak rahat bir imaj çizmeye çalışıyordu ama gelmek için can atıyordu.

"Seninle eğlenilmiyor ki Deniz, odun gibi dikiliyorsun. Naz'a laf ediyorsun, istemiyoruz erkek falan," dediğimde Deniz nefesini verdi.

"Yoo, hiç de dikilmiyorum."

"Gece göbek atmayan?" dedi Tarık hevesle.

"O kadar da değil," dedi Deniz de *yok artık* dermiş gibi ellerini kaldırarak.

"Tamam, gelmeyin o zaman," diyerek ortalığı karıştırdım.

"Tamam, dans ederim ama göbek atmam."

"Kızlara da karışmayacaksın," dedim tek kaşım havalanırken.

"Yok, karışmayacağım."

"Haşin erkeğim benim," dedi Tarık, Deniz'i süzerek. Deniz iyice sinirlenirken Tarık oturduğu sandalyeye gömüldü. Ardından yine duramayarak bana bulaştı. "Sen de tam sevgilisinden ayrılan kızlara bağladın he, oldu olacak gece kulübünde Ateş'e göndermeli şarkıyla hikâye çekip at, tam olsun."

"Boş yapma, Tarık!"

"Kaçırdı gül gibi zengin adamı," diye söylendi dizlerine vururken.

"O beni kaçırdı, ben onu değil."

"Birkaç kere Ateş'i evin çevresinde gördüm, korumaları da yerlerinde duruyorlar hâlâ," dedi Deniz konusu açılınca.

"Ne yapıyormuş? Kapımda ağlıyor muymuş?" dedim yandan yandan ona bakarken.

"Seni özlemiş," dedi Deniz.

"Ne? Sana öyle mi dedi?" dedim bir an şaşırıp tamamen ona dönerken.

"Bak hele, bak. Nasıl da sevindi!" diyen Tarık'ın göğsüne dirseğimin tersini geçirdim ve acı içinde sesini kesti.

"Hâlinden belliydi. O adamdan hazzetmiyorum, pek sağlam bir pabuç değil ama bu masada *sevdiğim kadın* falan de-

mişti, senden öyle kolay vazgeçeceğini sanmıyorum." Zaten o benden değil, ben ondan vazgeçmiştim. Ateş'e sürekli laf atan Deniz'in böyle konuşması da büyük ihtimalle *mafya eniştesi* bağlantısını aniden kaybetmesindendi.

"Bence de yargısız infaz yaptın ya! Hem yalan habermiş, çok yakışıyorsunuz siz," dedi Naz da üzgünce. Kahvaltımı yapmaya devam ettim.

"Bence en sonunda yine barışacaklar," dedi ablam da onlara destek vererek. Ona hayretle baktığımda devam etti: "Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm ben, öyle kolay bitmez."

"Ama bitti, ablacığım." Konuyu kesin şekilde kestiğimde sustular. Onlar da en az Ateş kadar bu ilişkinin bittiğini kabullenemiyorlardı.

Rıhtıma giren Pusat'ı gördüğümde Bahar'a baktım. Günlerdir Pusat'ı görmüyordum, Bahar onunla konuşmuyordu ve konuşma tekliflerini de reddediyordu.

"Bu niye geldi yine ya? Of, ne güzel kurtulduk Uzun'dan diye seviniyordum. Yine Bahar'ımın başına üşüşecek, sanki daha da mı irileşmiş, ne olmuş buna?" dedi Tarık bir yandan sallayıp bir yandan Pusat'ı süzerken. Bahar'ın eli ayağına karışırken ne yapacağını şaşırmıştı.

"Geldiğinde de böyle konuş lütfen, yesin seni bir lokmada," dedim arkama yaslanarak.

"Yer tabii, şuna bak," dedi altında sezdiğim kıskançlıkla.

"Kıskanma. Çalış, senin de olsun, sabahları Deniz'le git işte spora," dedi Naz sanki Tarık'ı tanımıyormuş gibi.

"Çok yorucu be, göbüşümle mutluyum ben," diyerek göbeğini okşadı. Zayıf olsa da kasları vardı ama iri değildi. O da arada bana ayak uydurmaya çalışarak sporuma eşlik ettiği içindi. Tabii, genelde on dakika spor yapar, sonra karşıma geçip beni izlerdi.

Bu sırada Pusat da masaya gelmişti. "Günaydın, kusura bakmayın, habersiz geldim," dedi fazla saygılı şekilde, gözleri Bahar'dayken.

"Bakarız." Tarık, Pusat'ın ters bakışıyla bana sokuldu.

"Hoş geldin. Buyur, katıl bize," dedi İhtiyar bugün ilk defa konuşarak. Bahar yerinde dikleşirken Pusat, onun karşısındaki boş sandalyeye oturmuştu.

"Tarık, koş, Pusat'a servis aç," dediğimde Tarık ona ihanet etmişim gibi dehşetle bana baktı.

"Yok, teşekkürler," dese de Pusat, Naz mutfağa geçmek için kalkacaktı ki ben Tarık'ı cimcikleyerek kalkmasını sağladım. Bana söylenerek içeri geçerken ekmeğime bal ve kaymak sürüyordum. Gözleri bana bakan Pusat'a göz kırptığımda kafasını iki yana salladı ama gülümsedi. Kumam beni özlemişti, anlaşılan ortada rekabet olmayınca Ateş aşkı sönüvermişti. Artık sevişmelerini engelleyeceği bir çift kalmamıştı ortada; tabii, sıkılırdı. Şayet en büyük hobisi bizi bölmekti. Gerçi bölünecek bir *biz* de kalmamıştı.

"Nasılsın, evlat?" Şuraya bak, dakikalardır konuşmayan İhtiyar, Pusat'ın hâlini hatırını soruyordu.

"Teşekkürler, siz nasılsınız?" Kötü olduğunu söylemek istememişti. E hem Bahar'la konuşmuyordu hem de benim gibi mükemmel bir insanı günlerdir görmüyordu, tabii ki hayatında renk kalmazdı.

"Sen de sağ ol, evlat," dedi İhtiyar bıyık altından gülerek. "Size afiyet olsun," dedi ve masadan kalktı. Teknesine yürürken yavaşça gözden kayboldu. İhtiyar'ın huyu buydu, bizimle otururken de aniden kalıp giderdi ama buna alışık olmayan insanlar durumu yadırgıyordu.

Tarık yanımıza geldiğinde elindeki tabağı Pusat'ın önüne fırlatırcasına bıraktı, çatalı da utanmasa kafasına atacaktı. "Afiyet olsun," dedi gıcık bir şekilde.

Tarık tekrar yanıma yerleşirken Pusat onu pek takmıyordu. "Nasılsın, Bahar?" diye sordu boğazını temizleyerek.

"İyiyim, Pusat," dedi Bahar kuru bir şekilde.

"Konuşabilir miyiz? Lütfen."

"Sana söyledim, Pusat; konuşmak istemiyorum." Farkında değildi ama tam Pusat'ın gözlerinin içine bakıyordu. Bu, Pusat'ın bakışlarının biraz daha çökmesine neden oldu.

"Neden ama? Bir kere beni dinlesen hak vereceksin. Ben ne yaptığımı da bilmiyorum ki."

"Kız istemiyor, niye zorluyorsun?" dedi Tarık, benim yanımda oturduğu için güvende hissediyordu ama onun için kılımı kıpırdatmazdım.

"Sana soran mı var? Niye her şeye atlıyorsun? Denizin tadını mı özledin sen? Beynine oksijen mi gitsin istiyorsun?" dedi Pusat sert sesiyle ve onun sert sesi Bahar'ı ürküttüğünde Pusat yorgunca arkasına yaslandı.

Tarık bana sokularak bir koluma sarıldı. "Yok, özlemedim," dedi beylik tavırları yok olurken ancak Pusat, onu duymuyordu.

"Lütfen ya! Lütfen dinle beni, çok özledim, nefes alamıyorum kızım ben. Yade ne dediyse hepsi yalan, anlamıyor musun? Aramızı bozmaya çalışıyor."

"Belki söyledikleri yalandı ama haklı olduğu yerler de var, ben çocuk gibiyim! Körüm!" Gözleri dolu doluydu.

"Ben seni çocuk hâlinle sevdim, masumluğun ve hayat doluluğunla. Ve görme engelinin olması sana karşı hislerimi bir kez bile sorgulatmadı, o ameliyatta gözünün açılmasını bir tek senin için istiyorum ben. Sen hayatının sonuna kadar göremesen de, yürüyemesen de ben hep burada olacağım." Bahar dondu bir an, sevdiğini söylemesini hiçbirimiz beklemiyorduk.

Pusat da bir an üstündeki bakışlardan utanmış olacak ki başını yere eğdi. "Haydi, hazırlan da dışarı çıkalım, baş başa konuşalım biraz. Olur mu?"

"B-Beni sevdin mi? Bana acımıyor musun yani?"

"Bahar'ım, kafayı mı yedin? Ne acıması? Ben senin yüzüne baktığımda adımı unutuyorum, senin dediğin şeye bak."

Bahar'ın yanakları al al olurken Pusat da kafasını masaya doğru eğdi derin bir nefes alarak. "Hazırlan, çıkalım, güzelim."

"Tamam o zaman," dedi Bahar ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

Naz ayağa kalkarak Bahar'ın yanına ulaştı. "Gel, hazırlanalım. Ben de dışarı çıkacağım zaten," dedi Bahar'ın omzunu tutarak.

"İş yok bugün, nereye çıkacaksın?" dedi Deniz merakla.

"Bir arkadaşımla buluşacağım."

"Hangi arkadaşın?"

"Deniz, sal şu kızı," dediğimde Deniz kötü kötü baktı bana. Bu sırada Naz'la Bahar eve geçtiler ancak Deniz, sözümle utanmamış olacak ki ayağa kalkarak peşlerinden gitti.

"Görüşemiyoruz ne zamandır," dedi ablam Pusat'a gülümseyerek.

"Evet, şu sıralar yoğunuz biraz."

"Ateş nasıl?" dedi ablam yandan yandan bana bakarak.

"Yani son zamanlarda tuhaf, sürekli sizin kapının önünden topluyorum," dedi memnuniyetsizce.

"İçip içip aşk acısı mı çekiyor?" dedim alayla ve Pusat beni yalanlamadı.

"Ben güzel bir Türk kahvesi yapayım kızlar hazırlanana kadar," dedi ablam tabağını da alıp kalkarken.

Tarık, Pusat'a dik dik bakmaya devam ediyordu. "Kocaman adamsın; tipine, yaşına bakmadan küçücük kıza âşık mı oldun?"

"Bahar reşit ve kendi kararlarını verebilecek kadar da akıllı. Hem tipimde ne varmış?"

"Elli tane Bahar edersin, aynaya baktın mı sen? Çocuğun gibi duruyor yanında, ayıp yani." Tarık biraz daha saçmalarsa bu sefer denize kadar değil, okyanusa kadar yolu vardı. "Garibimin gözü görmüyor ki! Nereden bilsin bir deve âşık olduğunu?"

Pusat sessizce yerinden kalktı, Tarık'a doğru yürürken Tarık yerinden kalktı ve koşarak evin içine girdi. Pusat kıstığı gözleriyle onun arkasından bir süre baktı, yanıma oturdu onu kovalamaktan vazgeçerek.

"Nasıl dayanıyorsunuz lan şuna? Ayağımın altında kalacak puşt."

"Puşt benim lafım, özgün ol." Bana bakmaya devam ettiğinde yanağından makas aldım. "Çok mu özledin kumanı?"

"Ne özleyeceğim be! *Dünya varmış*, dedim. Ne kadar kalabalık yapıyormuşsun o çenenle! Ev boşaldı resmen."

"Hayır. Mükemmelliğimle evi dolduruyormuşum, ben gidince boş hissetmişsiniz demek ki. Çok sıkıcısınız siz, orada vakit de geçmez bensiz."

"Sıkıcı olduğu doğru, Ateş iyice işlerine verdi kendini. Çalışmadığı zaman da içiyor anca."

"Bensizlik koyar tabii," dedim kafamı sallayarak.

"Sendeki öz güvenin çeyreği bende olsa dünyanın sahibiydim, amına koyayım."

"Olmayacağımı kim söyledi?" diyerek göz kırptım.

Güldü kafasını iki yana sallarken. "Yalan bir haber yüzünden ayrılmanız çok saçma, asıl ondan ayrılarak insanlara bunun gerçek olduğunu düşündürdün."

"İnsanlar umurumda değil, Pusat. Ateş'i daha önce uyarmasaydım o haber de umurumda olmazdı."

"Olayın asl-"

"Olayın aslı zerre kadar umurumda değil, ben uyardım ve o, sırf öfkesi yüzünden benimle dalga geçercesine elin kızıyla yemeğe çıktı." Pusat bir süre sırıtarak beni izledi.

"Aa, sen bayağı kıskanmışsın."

"Mercimek kadar beyninle başka bir şey anlamanı beklemezdim zaten."

"Mercimek beyinmiş! Kıskanıyorum diye pankart açmadığın kalmış, kızım. Bir kere Ateş'i doğru düzgün dinlesen aslında-"

"Anlamıyorum. Sen neden bizi barıştırmaya çalışıyorsun?" dedim gözlerimi kısarak.

"Yoo, ne alaka?" Ona aynı ifadeyle bakmaya devam edince nefesini verdi. "İyice kafayı yedi, amına koyayım ya! Saçma sapan işler yapıyor. Korumalara, çalışanlara, herkese kan kusturuyor. Sen varken gülüyordu, arada eğleniyordu, kafa falan dağıtıyordu. Şimdi robot gibi geziyor, herkese bağırıp duruyor."

Güldüm öz güvenle. "Benden ayrıldı. Kolay mı atlatması?" dedim kendimi işaret ederek. "Ben olsam ben de dayanamazdım, nefes aldığına şükret bu acıyla. Ama ne yaparsa yapsın, bana ne? Onu saçma sapan hareketler yapmadan önce düşünecekti."

"İkiniz de birbirinizden betersiniz. Siz barışana kadar vah hâlimize!"

"Küs değiliz zaten, ayrıldık ve tekrar birlikte olmak gibi bir düşüncem de yok. Bekârlık sultanlık, dırdır yok bir kere, daha güzeli mi var? Doydum ben sevgililik olaylarına, çapkınlığa devam."

"Yapma çapkınlık falan. Bu sefer Ateş'i kimse tutamaz bak."

"Abartmasın o da. Ayrıldık, bitti."

"Bence senin de kolay geçmiyor, son zamanlarda daha vahşi işlere kalkışıyorsun," dedi kısık sesle, etrafı kolaçan ederken. Bu dikkatin çeyreği Tarık'ta olsaydı belki bir işime yarardı. Salak, utanmasa Deniz'in karşısına geçip kimliğimi haykıracaktı.

"Sen bayağı özlemişsin yengeni, pardon eski yengeni." Koyu gözlerini denize çevirirken gülümsedi.

"Sözde çok zekisiniz, aynen ondan," dedi imalı imalı.

"Tamam, Shrek. Boş yapma."

"Ben mi boş yapıyorum, amına koyayım!"

"Küfretme, amına koyayım!" Durduk, ikimiz de güldük. Bu sırada Naz ve Bahar dışarı çıkmışlardı.

Bahar her zamanki rengârenk elbiseleri yerine siyah bir pantolon ve siyah bir *crop* giymişti. Yüzünde makyaj da yoktu. Bu, Pusat'ın yüzünde buruk bir ifade bıraktı. O da Bahar'ın çocuksu hâlini geride bırakmaya çalıştığını anlamıştı ama bundan kesinlikle hiç hoşlanmamıştı.

Ayağa kalktı, Bahar'ın elini tuttu. "Biz biraz geç gelebiliriz," dedi.

"Geç kalmayın, dışarı çıkacağız," dediğimde Pusat hâlâ Bahar'a bakıyordu.

"Nereye gideceksiniz?"

"Kafa dağıtmaya. Gelip hazırlanacak, en geç sekizde buradasınız."

"Emrin olur," dedi Pusat bıkmış bir tavırla.

"Görüşürüz," dedi Bahar ve birlikte ayrıldılar.

Ablam elinde kahve tepsisiyle döndüğünde yanıma oturdu. "Herkes nerede?"

"Bahar'la Pusat çıktı."

"Ay, kahve çok güzel duruyor ama çok geç kaldım." Naz konuşurken Deniz de üstünü değiştirmiş, dışarı çıkmıştı.

"Ben bırakırım seni."

"Gerek yok, yakın zaten."

"Neden ısrar ediyorsun, Naz? Bırakmak istiyorum," dedi Deniz ters şekilde ve onlar da tartışa tartışa uzaklaştılar yanımızdan.

"Ne zaman birbirlerine açılacaklar?" dedi ablam arkalarından.

"Yıllardır böyleler, Deniz'in daha fazla dayanacağını sanmıyorum."

Ablamla kahve içtikten sonra, spor alanımıza geçerek sıkı bir spor yaptım.

"On kilo daha koy," dediğimde Tarık bana uzaylı görmüş gibi baktı. Halterin üstünde yüz kilo taşıyordum. Kollarımı geriye doğru atmıştım ve halter karnımın altında, üst bacağımın bitişiğinde duruyordu. Rahatsız etmemesi için araya kısa matı koymuştum.

"Çüş! Yüz on kilo olacak," dedi Tarık daha da dehşete düşerken. Yaptığım hareketin adı *Hip Trust*'tı ve olay, kalça gücüyle ağırlık taşımaktı.

"Koy, Tarık," dedim nefes nefese. Beni dinlerken gözlerini koca koca açmış, hayretle bakıyordu.

"Kalça gücünle yüz on kilo taşıyorsun şu an!" Yorgunlukla bıraktığımda Tarık hâlâ şoktaydı. "Lan, götünle neler yaptın öyle!" Ben kalkıp suyumu alırken Tarık kalçama kilitlenmişti.

"O gözlerine sahip çık, oymayayım sonra." Akan salyasını silerken gözlerini zorlukla kalçamdan ayırdı.

"Ateş de ne mal adam, o kalçaya var ya ne ça-"

"Siktir git, Tarık." Kapıya yöneldi, çıkmadan önce son kez içeri doğru bağırdı:

"O göte bülbül öte!" Yanımda bulduğum ve kaç kilo olduğunu bilmediğim dambılı ona doğru fırlatmıştım ki son anda çıkarak hayatını kurtardı.

Normalde de hızlı iyileşiyordum ama bu sefer sanki daha hızlı iyileşmiştim. V olarak sahalara dönmem de spor yapmam da çok kolay olmuştu. Kendimi şaşırtacak kadar harika olabiliyordum bazen.

İki saatin ardından nefes nefese, yorgunlukla yere uzandığımda Ateş içeri girdi. Günler sonra gözlerim onu incelerken o da beni inceliyordu. Kirli sakal bırakmıştı, üstünde her zamanki şık, siyah gömleklerinden vardı.

"Ne arıyorsun burada?" dedim sert sesimle.

"Ablan burada olduğunu söyledi." Yerimden kalkmadım, gözlerimi yumdum. O da sessizliğime ayak uydurdu. Yavaş

adımlarla yanıma yaklaştı, sessizce yanıma uzandığında hâlâ gözlerim kapalıydı.

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki buna müsaade etmedi. "Ne söyleyeceksen yut, seninle tartışmak istemiyorum. Biraz uzanıp gideceğim." Yorgun sözleriyle gözlerimi açtım. Kolu koluma değiyordu, başını da başıma doğru eğmiş ve gözlerini kapatmıştı. Yüzü yorgun görünüyordu, düzenli nefes alıp veriyordu.

"Ne münasebet?"

"Uykum var, Aşkın. Günlerdir uyuyamıyorum, buna ihtiyacım var." Günler sonra kokusunu solumak için derin bir nefes aldığımda gözlerini açtı.

"*Tülay, seni çok seviyorum, pişmanım, geri gel, ne olursun bir kere sesini duyayım, sensiz yapamıyorum,* diye ağlasana." Sesim ve sözlerimle yorgun yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Şapşal, ezberlemiş bir de."

"Bir kere duyduğum şeyleri kolay unutamıyorum, lanet bir özellik." Gözlerini tekrar yumdu, derin bir nefes aldı. "Terliyim, çok koklama." Bir kez daha gülümsedi.

"Nasıl bir şeysin sen? Dur, cevap verme. *Mükemmel bir şey.*"

"Ne alaka şimdi?"

"Beni başka bir adam yapıyorsun, senin yanında gülüyorum ve bir şey fark ettim, Aşkın. Artık sadece senin yanında gülüyorum."

"Yoo, Leyla'yla çok güzel gülüyordun, gözlerimle gördüm. Erkek yalanları işte, hangisi yanındaysa ona yükseliyor."

Gözlerini açtığında bu sefer sinirliydi. "Boş boş konuşma, Aşkın."

"Yalan mı? Hem ne halt ediyorsun burada sen?"

"Dinlenmeye geldim, yorgunum. Üstelik kibarlık yaparak gülümsemek farklı, eğlenerek gülmek farklı."

"Git, biraz daha kibarlık yap hatta git, onunla dinlen. Yapıştın yakama!"

"Bence sen de beni özledin, aksi olsaydı şu an yanımda uzanıyor olmazdın."

"He sen beni özledin yani?" dedim ama cevap vermedi, aksine kafasını biraz daha boynuma doğru eğdi. "Bir şey itiraf ediyorsan bunun arkasında dur," dedim yanından kalkarken. Kalkmamla gözlerini açtı, ben bağdaş kurarken o da oturdu. Kollarını yere dayayarak ağırlığını kollarına verdi ve kıstığı gözleriyle beni izledi.

"İş teklifi de getirdim." Hep yaptığı gibi konuyu değiştiriyordu.

"Şuna, *sensizliğe dayanamadım, seni içine katacağım bir iş yarattım*, desene."

"İyi bir iş, parası da güzel. Rusya'ya gideceğiz." Rusya'nın bana öteki tarafı çağrıştırması hiç de normal değildi.

"İşi gönder, bakarım. Yoğunum şu sıralar. Seninle dünya turu yapacak vaktim yok."

"Neden? İtalya'ya gelmek için çok hevesliydin." Çünkü orada başka işlerim vardı.

"O zaman sevgilimle romantik bir tatil yapmayı düşünüyordum ama şimdi sadece iş. Orada uğraşacağıma burada dört iş hallederim, aynı parayı alırım."

"O istediğin kuantum bilgisayarlardan kurdururum adana," dedi teklifi yükselterek.

"Beni satın alamazsın."

"Para karşılığı yapmıyor musun bu işi?"

"Ne konuştun ya, git artık. Bakarız dedik işte, ne uzatıyorsun? Benimle sohbet etmek için boş yaptığının farkında değilim sanki."

Ateş ofladı içten bir şekilde. "İnsanın ömrünü yersin o çenenle."

"Git, yemeyeyim o zaman." Kalktı yerinden, pantolonunu silkeledi hafifçe. O güzel götünü ben silkelemek istesem de bunu yapmadım, onun yerine çenemi havaya doğru kaldırarak ona baktım.

"Aşkın, beni dinlemiyorsun. O gün o fotoğrafların çekildiğini bilmiyordum ama yayıldığını gördüm, bunu engelleyebilirdim. Senin sandığının aksine seni kıskandırmak için ya da küçük düşürmek için yapmadım asla, ardında farklı sebepler var." Kalktım, karşısında durdum.

"Ne gibi sebepler? Çok merak ettim bak. Sevgilini küçük gösterebilecek, onun uyarısını dikkate almayacak ne sebebin vardı?" Tam cevap verecekti ki telefonu çalmaya başladı.

Kapatmak için cebinden çıkardı ama ben arayan kişiyi gördüğümde durdu. Leyla Ayhan arıyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde konuşacaktı ki kafamı iki yana salladım. Sıkıntıyla nefesini verdi ve bana yanlış anlaşılmamak için aramayı reddetmek yerine yanıtladı. Konuşmadan karşı tarafı dinledi, gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

"Anladım, bu konuyu sonra konuşalım. Şimdi sevgilimleyim." Telefonu kapattığında bana bakmaya devam ediyordu.

Sevgilim kelimesini şov yapmak ve bana bir şeyler kanıtlamak için söylemişti ama bu, Leyla'nın onu ansızın aradığı gerçeğini değiştirmiyordu. "Sevgilinle falan değilsin. Siktir git, Ateş."

"Sürekli aynı şeyi yapıyorsun, çok fevrisin. Bana sürekli siktiri çektiğin hâlde hâlâ burada olduğum için kendime de inanmıyorum." Arkasını döndü ve hiddetle ayrıldı yanımdan.

Bir süre arkasından baktım, yaptığının mantıklı bir açıklaması olabilirdi ama bu yine de beni düşürdüğü durumu aklamazdı.

Bana, onu affetmem için bir sebep vermesini istemiyordum. İçimdeki tüm hisler o kadar yoğundu ki ne istediğimi de bilmiyordum. Sadece onu istediğimi iyi biliyordum ama bana hiç iyi gelmeyeceğini daha iyi biliyordum.

Bakışlarımı önüme çevirdim. Kum torbasında vakit harcasam iyi olacaktı, içimdeki enerjiyi biraz daha atmam gerekiyordu.

ÖZEL BÖLÜM
PUSAT

Pusat Kıraç

Hep çok sert bir adam olmuştum ama bu sertliğim sadece dışarıya karşıydı. Ben sert olmak zorundaydım, bu benim görevimin bir parçasıydı. Ben dedemin babama babamın da bana bıraktığı mirası devam ettirmek zorundaydım.

Gerçek şu ki kimse beni bu iş için zorlamamıştı, ben kendim bu zorunluluğun altına girmiş ve görevim edinmiştim çünkü bu benim en iyi bildiğim şeydi. Ateş'i ve ailesini korumak benim baba mesleğimdi ama baba mesleğim olmasa da yine korurdum çünkü o benim kardeşimdi.

Onun için ölümden döndüğüm çok olmuştu, bu benim görevimdi ama Ateş'in bu durumdan rahatsız olduğunu görebiliyordum. Sürekli çatışmalarda onun önüne atlamamdan da, her şeyden önce onu koymam da onu rahatsız ediyordu. Etmemeliydi, biz kardeş olsak da bir yerden sonra o benim patronumdu ve bazen böyle davranması gerekiyordu.

Bana sadece birkaç kez böyle davranmıştı ama en zoruma giden kısım Aşkın'ı ilk yakaladığımızdaki kısımdı. Aşkın'ı korkutmak için Bahar'ın kafasına silah doğrultmama neden olduğu zamandı.

İşim benim aşkımdı ve kadınlara çok bakmazdım ancak bir gün öyle bir kadına bakmıştım ki her şeyim olmuştu. Bahar, Bahar'ım.

Onu ilk gördüğümde bardaydı, manasız ama gördüğüm en güzel gözlerle etrafa bakınıyordu. Ateş'le konuşurken gözlerimi üzerinden alamamıştım. Ona bakarken ne bacağımdaki kurşunun acısı kalmıştı ne de etrafımdaki gürültü.

İlk defa bir kadını izlerken kalbim böylesine çarpmıştı ama o hiç bana bakmamıştı, ilgisini çekmediğim kesindi, belki de iri adamları sevmiyor diye düşünmüştüm.

Ardından yarım saat geçmeden, Aşkın'ı onu kucağına almış şekilde koştururken gördüğümde kurşun yarasından sızlayan bacağımın acısını tamamen unutmuş ve onun, Bahar'ımın bedenini kollarımın arasına almıştım.

O çok masumdu, o çok güzeldi, o eşsizdi. Onu hastaneye yetiştirene kadar bakışlarım üzerinde gezinmişti. Yol boyunca kendime onun animasyonlardaki bir masal prensesi değil de gerçek bir insan olduğunu telkin etme gereği duymuştum.

Hastanede kendine geldiğinde, sesini ilk duyduğum anda içimden bir parça kopmuştu. *"Ne kadar güzel bir ses tonunuz var,"* dediğinde kendime gelmem zaman almıştı.

Teşekkür ederken sesim titremesin diye epey bir uğraşmıştım. Ben cinayet işlerken kurbanlarımın ifadesini gördüğümde bile gözlerimi kaçırmazken onun bakışlarına öyle savunmasız yakalanmıştım ki bakışlarımı kaçırmış ve hatta kafamı bile kaldıramamıştım.

"Ancak çok konuşmayın, bir şeyi çok beğendiğimde kalp atışlarım hızlanıyor," dediğinde kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki gaza gelip bir an dilimi keseceğimi sanmıştım. Dil kesmek yabancı olduğum bir konu da değildi yani.

O günden sonra onu bir daha aklımdan çıkaramamıştım, çıkarmak bir yana derin araştırmalar yaparak hastalığının boyutlarını öğrenmiştim. Ateş zeki adamdı, ilk görüşte âşık olduğumu anlamıştı. Ben daha anlamadan önce o fark etmişti hatta.

İlk başta hasta olduğumu sanmıştım, hiçbir şey yapmak istemiyordum ve kendimi grip gibi hissediyordum. Aslında grip olmadığımı anlamam da Ateş'in sayesinde olmuştu. Kafamı dağıtmam için bana sürekli uğraştırıcı ve kanla dolu işler verip durmuştu.

Kan dondurucu bir cinayetin ortasında aklıma düşen gökyüzü mavisi gözlerle tüm dikkatim dağılıyor, tüm katil enerjim de yok oluyordu.

Aşkın'ı yakaladıktan sonra Ateş, Bahar'ı getirmemi istediğinde sevinçten ayaklarım kıçıma vura vura onu almaya gitmiştim. Bahar çok masumdu, çok temizdi, her şeyin en saf haliydi. Onu dünyanın gerçekliklerinden bu denli habersiz yetiştirdikleri için öfkelenmiştim. Bu kız kendini asla koruyamazdı. Neyse ki artık ben vardım.

Onu Aşkın'a götüreceğimi söylediğim an inanmıştı bana ve hevesle peşimden gelmişti. Yol boyunca benimle sohbet etmişti, ne konuştuğumuzu hatırlamıyordum. Ancak yolculuğumuz boyunca, onun güzelliğine kapılarak kızardığımı hatırlıyorum.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Onu Aşkın'ın yanına götürürken bir sürü soru sormuştu bana, onu çok sevdiği belliydi. Düşmemek için koluma girdiğinde onu bir daha kollarımın arasından hiç çıkarmak istememiştim.

Ağır bir kalp hastalığı vardı ve görme engelliydi ama kimsede görmediğim bir yaşama sevinci ve mutluluğu vardı. Beni biraz da mest eden bu olmuştu.

Bahar bana bu karanlık hayatımda bile mutlu olabileceğimi hissettirmişti. Kışta bile baharı yaşayabileceğimi göstermişti.

Ancak Ateş bana gözleriyle emir verdiğinde ve ben o emri uyguladığımda hiç tereddüt etmemiştim. Silahımı çıkarmış ve onun kafasına doğrultmuştum. Bahar belki bunu hiç öğrenmeyecekti ama ben o anın bende bıraktığı utancı hiçbir zaman unutamayacaktım.

Ateş'in onu gerçekten vurmamı istemeyeceğini biliyordum, peki isteseydi ne yapardım? İşte, bunu bilmiyordum. Bu düşüncenin ağırlığı benim gibi bir adamı çok kez ezmişti.

Bir gün öğrenir miydi, meçhuldü ama benim bunun için kendimi hiç affetmeyeceğim kesindi.

Onunla her şeyi ağırdan almaya çalışmıştım, canı yanmasın diye ona dokunmamak en zoruydu. Narin yapısı bir yana, ameliyata girene kadar onunla konuşmaya bile çekiniyordum. Benim varlığım, sesim, onun kalbini durdurur diye korkuyordum.

Kalp ameliyatını olduktan sonra artık onunla korkmadan, canını yakmadan birlikte olmanın tadını çıkarıyordum. Onunla işleri hep ağırdan almaya çalışıyordum. İlk başlarda ondan uzak durmamı gerektiren çok şey vardı ve kalbi kadar aramızdaki yaş da bunda etkiliydi. Aşkın bu konuda da haklıydı.

Bu kadar iradesiz olduğumu yeni öğrenmiştim, ben Bahar'a bir kez bile karşı koyamamıştım. Eğer yapabilseydim hastalığını öğrendiğim ilk an ondan uzak dururdum.

Benimle mutlu olduğunu biliyordum, onu mutlu etmek için her şeyi yapıyordum. Hayatım ne kadar dibe batmış olsa da onun sayesinde o dipten kurtuluyordum. Çoktan batmış olduğum bataklıktaki çamur, üstüne sıçramasın diye de çabalıyordum. Ben onu her şeyden, herkesten koruyacağıma ant içmiştim ama kendimden de korumam gerektiğinin henüz farkında değildim.

Aramız bozuktu, çok üzgündü ve bunun sebebi de bendim. Onu ne kadar mutlu ediyorsam o kadar da mutsuz ediyordum.

Benim gibi bir adamın en sevdiği rengin pembe olması komikti ama gerçekti. Bahar öyle bir kadındı ki beni pembe rengine âşık etmişti.

Ona da çok yakışıyordu, pembe çiçekli elbiselerinin içinde onu nasıl gördüğümü bilse, bana mutluluğu yaşatarak nasıl bir sevap kazandığını bilse bir daha başka renk giymezdi.

Benim yüzümden sevdiği renklere küsmüştü, pembe giyinmemeye çalışıyordu. Şimdi benden bir adım ötede yürürken siyah pantolonu ve üstüyle de çok güzeldi ama pembe elbisesi ve kurdeleleriyle gülmesi hep başka olacaktı.

Şimdi yüzü asıktı, bir şey konuşmak istemiyordu çünkü canı yanıyordu.

Elim belinin birkaç santim uzağında duruyordu herhangi bir duruma karşı. Yanımızdan geçen bir grup ona çarpmasın diye belini tuttum ve onu kendime çektim.

"Zaten tüm gün deniz kenarındasın, yine deniz kenarına gelmek istedin," dediğimde başını olumlu anlamda salladı.

"Dalga sesleriyle büyüdüm ben, iyi hissediyorum." Ona her tarafında dalga sesleri olan bir ev alacaktım.

"Her şey için üzgünüm," dediğimde yürümeyi kesmişti. Başını bana doğru çevirdiğinde tam gözlerimin içine baktığından bihaberdi.

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok, Pusat," dedi ellerini göğsüme koyarak.

"Var! Salağım ben! Seni o kendini bilmezle aynı ortama sokuyorum. İyice kafayı yedi, olmayan şeyleri anlatarak seni incitmeye çalışıyor," dediğimde sessiz kaldı. "Onun bir kelimesini bile ciddiye almamalısın, Bahar," dediğimde bir nefes verdi.

"Düşünmeden edemiyorum, ya gözlerim açılmazsa?" dedi zorlukla bir nefes daha vererek.

Ben hayatına girene kadar, görme engelinin onun canını bu kadar yakmadığını biliyordum.

"Engelli olmak normal bir şey Bahar'ım, engellerle yaşamak büyük savaşçıların işidir. Sen güçsüz ya da zayıf değilsin, sen benim gördüğüm en güçlü kadınsın. Sen tüm acılarına rağmen gülümseyebilen, yaşama sıkı sıkı sarılan büyük bir savaşçısın. Ben de bu savaşçıya hayranım."

"Çocuk gibiyim, Pusat," dedi dolan gözlerini kırpıştırarak.

"Çocuk gibi falan değilsin güzelim, sen pembe renge seni çocuksu gösteriyor diye mi kızdın? O pembe kıyafetlerinin

içinde sana her gördüğümde nasıl tekrar âşık oluyorum, bir bilsen..." Burnunu çekti.

"Ben senin yanına yakışmıyorumdur," dediğinde güldüm. "Hem ben sana inanıyorum zaten, sadece bir gün düşüncelerinin değişmesinden korkuyorum. Sen yufka yürekli bir adamsın, ya bir gün beni bırakmak istersen de vicdanın buna izin vermezse? Ben buna dayanamam, Pusat; ben bunun ihtimaline bile dayanamam."

"Belki inanmayacaksın, belki de abarttığımı düşüneceksin ama sana tek gerçeğimi söyleyeceğim. Seni gördüğüm ilk andan itibaren âşığım sana ve son nefesimi verene kadar da bu aşkım bitmeyecek. Sana hayranım, sana vurgunum, sana çok şeyim ama sensiz hiçbir şeyim." Eğilip alnına yumuşak bir öpücük bıraktım.

Aramızda öyle bir boy farkı vardı ki epey bir eğilmem gerekmişti ve onunla aramdaki bu boy farkını da seviyordum. Başı kalbimin hizasındaydı, ait olduğu yere yakındı yani.

"Seni çok seviyorum," dediğinde gözlerinden akan yaşları ellerimle sildim. "Seni o kadar çok seviyorum ki bir gün benden sıkılırsın diye çok korkuyorum ama sanırım haklısın, senin sevgini hissediyorum. Ben hep çok sevildim Pusat, ailem beni çok sevdi, hepsi en çok beni sevdi ama senin sevgin beni afallattı. Çünkü ilk defa bir yabancı bana böyle şeyler hissettirdi. Sen benim ailemden de öte oldun. İyi ki varsın Pusat, iyi ki girmişsin hayatıma."

Ona olan aşkıma inanıyordu ama kırgınlığı hâlâ geçmiyordu. Kırgınlığı bana değildi, kırgınlığı hayataydı. Onun tüm kırgınlıklarını, yaralarını saracaktım.

Onun güzel yüzünü seyrederken bir gün kalbimin bu güzel manzaraya karşı daha fazla dayanamamasından korkuyordum. Çünkü onunla yaşamak istediğim uzun bir ömür vardı.

"Kalbin ne kadar da hızlı atıyor," dedi elleri göğsümün üstündeyken.

"Çünkü senin için atıyor," dediğimde yanakları biraz daha allaştı. Eğilip o bal yanaklarını öptüm.

Elini tutup yürümeye devam ettiğimde hep yaptığım gibi küçük adımlar atıyordum. Bazen kendimi kaptırarak normal yürüdüğümde arkamda kalıyordu ve bana yetişmek için koşturuyordu.

"Aslında bugün seninle bir sürü planım vardı, Aşkın bozuyor yine işi," dedim memnuniyetsiz bir tavırla.

"Seninle konuşmuyordum ki nasıl plan yaptın?" dedi gülerek. Gülüşü beni de gülümsetti.

"Cazibeme karşı koyamayacağını biliyordum ki."

"Ya Pusat..." dedi gülerek.

"Pusat'ın seni yer," dedim ve bu sefer elini bırakarak kolumu omzuna attım.

"Aşkın çok gergin, Ateş abi onu çok üzüyor. Evet Aşkın ondan önce de gergindi ama," durakladı. "Gerçi Ateş abi hayatına girmeden önce Aşkın bizimle daha az vakit geçiriyordu, belki ablası da çıktığı için, bilmiyorum ama artık daha çok bizimle. Onu çok seviyorum, o benim kahramanım."

Aşkın'a hayrandı. Aşkın gerçekten onun kahramanıydı. O kendini kötü karakter olarak görmeye zorlasa da sadece Bahar için yaptıkları bile onu kötülüğün kıyısında bile dolaştırmayacak kadar özveri gerektiren şeylerdi. Evet Aşkın kötüydü ama bu kötülük sadece kötü kurbanlarına ve kendine mahsustu.

Aşkın tehlikeliydi ama Ateş daha tehlikeliydi ve bu yüzden onun ilişkilerini hiçbir zaman tamamıyla destekleyememiştim. Günün birinde birbirlerinin sonu olmalarından korkuyordum ancak anlıyordum. Bazen sona gitmeye değerdi.

"Ne yapacaktık peki bugün?" dedi Bahar merakla.

"Seni eve atacaktım, sonra ham yapacaktım," dedim başımı ona doğru eğip yanağını ısırarak.

Kahkahaları arasında kollarımda debelenirken doğruldum ve ben de güldüm. "Çok özledim bebeğim seni, böyle ciğerimi açıp içine almak istiyorum seni. Planıma göre bende kalacaktın ve yarın birlikte geçecektik uçuşa."

"Tarık sende kalmama çok kızıyor," dedi düşünceli şekilde.

"O Tarık'a göstereceğim ben," dedim kısık sesle.

"Efendim? Bir şey mi dedin?"

"Yok çok güzelsin, onu söylüyordum."

"Etrafı anlatsana bana biraz, Pusat," dediğinde ona etraftaki her şeyi en küçük ayrıntısına kadar sıkılmadan anlattım.

O da hep olduğu gibi beni heyecanla dinledi. Ona her şeyi detaylıca anlatırken güzel benzetmeler yaparak gülmesini sağlıyordum.

O benim başıma gelmiş en güzel şeydi.

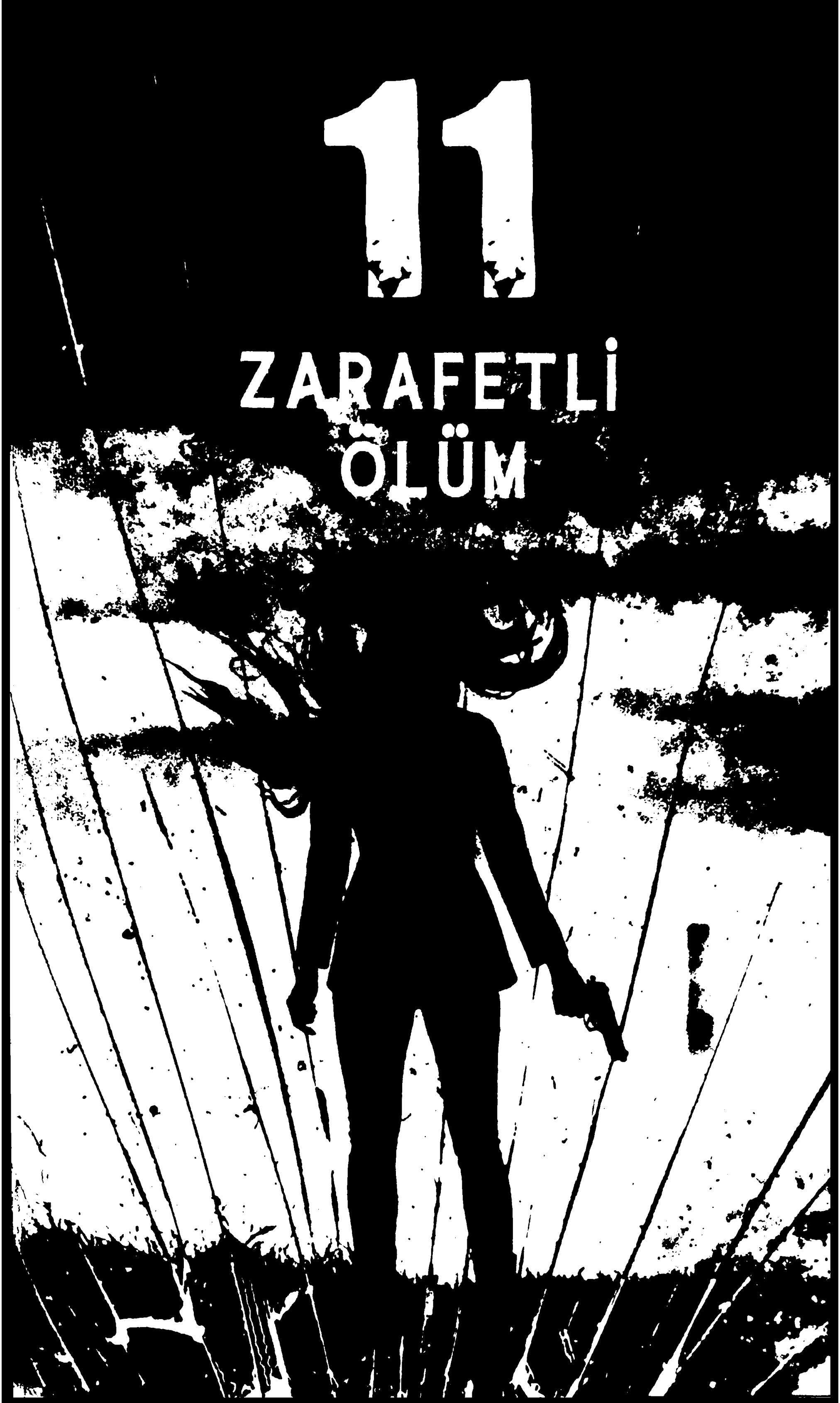
Dolu dolu yaşayacağıma dair tüm ümidi kestiğim anda hayatıma doğan ışıktı.

Bahar benim geleceğimdi, benim gerçeğimdi.

Benim kim olduğumu öğrendiğinde yanımda kalır mıydı bilmiyordum ama o hayatta ve mutlu olduğu sürece ben de yaşayacaktım.

11

ZARAFETLİ ÖLÜM

Üstümdeki beyaz, kısa elbiseyle otururken ablamı izliyordum. Bu gece için beyaz, mini ve darlığıyla tüm vücut hatlarımı güzel şekilde ortaya çıkaran bir elbise giymiştim. Göğüs kısmı dantelli olsa da altındaki ten rengi kumaş, göğüslerimin görünmesini engelliyordu. Dudaklarımdaki kırmızı ruj ve dalgalandırdığım saçlarımla iyi duruyordum.

Ablam da utana sıkıla bordo, dizlerinin üstünde biten bir elbise giymiş ve hafif bir makyaj yapmıştı. Saçlarını ben düzleştirmiştim. "Bu topuklularla yürümek işkence gibi," dedi söylenerek.

"O ince topuk ve çok uzun. Sana biraz daha kısa, dolgu topuk verebilirim, elbisene pek uymaz ama rahat hareket edersin."

"Çok iyi olur." Onun için ayakkabı çıkarırken Bahar geldi.

"Hazır mısınız?" Sorusuyla onu inceledim. Siyah, dar ve kısa bir elbise giymişti, dudaklarında kırmızı ruj vardı. Ayakkabıları ablama uzatırken Bahar'ın önünde durdum.

"Neden birdenbire renklere küstün ve hiç tarzın olmayan şekilde giyiniyorsun? O aptalın sözleri yüzünden mi? Bahar, çiçekli ve renkli giyinmen seni çocukça yapmaz. Bu senin tarzın ve kimsenin saçma lafları yüzünden bunu değiştirmek zorunda değilsin." O, görmeyen gözlerine rağmen renkleri çok seviyordu, özellikle de pembeyi. Çünkü Bahar küçük yaşta kör kalmıştı ve o zaman en sevdiği renk pembeydi.

Bahar yutkunarak cevapsız kaldı. "Pusat'la konuşmadınız mı siz bugün? Neden hâlâ böylesin?"

"Bir şeyim yok, Aşkın. İyiyim, aramızı da düzelttik. Bugün böyle giyinmek istedim, başka bir şey yok." Gidip o Yade'nin gözlerini oymamak için kendimi zor tutuyordum.

Naz da ileride durmuş, üzgün şekilde Bahar'a bakıyordu. "Ben dedim renkli şeyler daha çok yakışıyor diye ama dinlemiyor. Sen sarışınsın ve pembe sana en yakışan renk, boşu boşuna takıyorsun bu saçma şeyleri." Naz da bugün koyu mavi, belden itibaren hafifçe bollaşan mini bir elbise giymişti. Çok uzun olmayan saçlarını da ensesinden şık bir topuz yaparak yüzünün güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

"Haydi, inelim. Deniz başlar birazdan ağlamaya," dedi Naz çantasını alırken.

"Bu gece ağlayan kimseye yer yok, azıcık bile söylenirse götürmüyoruz," dedim hepsini uyararak. Naz gülerek kafasını salladığında Bahar'ın elini tuttum. Salona geçtik, Deniz'in yanında Murat da vardı. Bugün Deniz, beni arayarak Murat'ı davet etmesinin bir mahsuru olup olmadığını sormuştu. Bense seve seve kabul etmiştim, düşmanımı yakınımda tutmam gerekiyordu.

Deniz bir süre Naz'a bakakaldı, bacaklarına baktığında tam laf edecekti ki bakışlarımı görerek sözlerini yuttu ve zoraki şekilde gülümsedi. "Hanımlar, bu ne güzellik!" dedi dişlerinin arasından.

Tarık merdivenden assolist edasıyla indi. Üstüne çiçekli, kısa kollu, lacivert bir gömlek giymişti. Saçlarını özenle şekillendirmişti ve kendini çok yakışıklı sandığı bir havayla iniyordu. Bakışları üstümüzde gezinirken ıslık çaldı.

"Madem böyle marifetleriniz var, evde neden paspal paspal geziniyorsunuz?" Yanıma geldiğinde elini belime atarak yanağıma büyük bir öpücük bıraktı. Onu göğsünden ittirdiğimde yavşak yavşak sırıttı. "Neyse ki yanınızda benim gibi bir yakışıklı taşıyorsunuz."

"Çıkalım artık," dedim bıkkınlıkla. Deniz ve Murat'ın arabaları vardı. Lüks arabalarımı kendi adımla kullanamamak koyuyordu. Ablamla Tarık, Deniz'in arabasında arkaya geçerken Naz da öne geçmişti.

"Sıkışmayın isterseniz, benimle gelin," dedi Murat, bana ve Bahar'a bakarken.

"Olur," diyerek Bahar'ın arkaya binmesine yardımcı oldum ve Murat'ın son model *Passat*'ının ön koltuğuna oturdum. Kendisi gibi ağır bir parfüm kullanıyordu ve araba bu kokuyla kaplanmıştı.

Bakışları kısa bir an yüzüme takıldı, hemen ardından önüne dönerek arabayı çalıştırdı. Bu adama dikkat etmem gerekiyordu, benden şüphelenmesi zor bir ihtimaldi ama ben hiçbir ihtimali gözden kaçıramazdım. Hata yapma şansım yoktu. Tabii, Ateş Alanguva'nın eski sevgilisi olduğum için de olabilirdi bu hareketleri.

"Gideceğimiz yer nerede, Aşkın?" dedi Bahar telefonu kulağındayken, sesli mesaj dinliyordu anlaşılan.

"Shrek'i de mi çağıracaksın? Olmaz, gelmesin. Patronunu da getirir peşinde."

"Tamam, istemiyorsan söylemem," dedi Bahar o kısık ve hafif üzgün sesiyle. Bu ses tonuyla bize yaptıramayacağı bir şey yoktu zillinin ve kendisi de bunun farkındaydı.

Nefesimi verdim. "Pusat'a söyle, Ateş'i peşinden getirmesin. İyi ki kız kıza eğleneceğiz. Bir İhtiyar eksik," dedim bilerek ve ardından Murat'a bakarak gülümsedim. "Yanlış anlama, senden bahsetmiyorum. Zaten Deniz ve Tarık geldikten sonra kızlar gecemiz bitmiş oluyordu."

"Anlıyorum, Aşkın," dedi yarım ağız bir gülüşle, bakışları yoldayken.

Murat, yakışıklı ve dikkat çekici bir adamdı. En önemlisi de zekiydi. Önceden olsa Murat'a yakın olur hatta onunla yatıp hayatına sızar ve V hakkında edindiği tüm bilgilere sahip olurdum. Hatta o bilgileri onlarla oynayarak da değiştirirdim ama şimdi bunu yapmak istemiyordum. Alçak Alanguva! Ayarlarımı bozmuştu!

Telefonumu alarak Pusat'a gideceğimiz mekânın adını yazdım.

O patronunu da getirme yanında, çapkınlık yapacağım bu gece. Sonra ağlamasın.

Ekranı kapatacaktım ki Pusat gördü ve hızla cevap yazdı:

Daha yeni ayrıldınız, ne çapkınlığı?

Yan sırıtan bir emoji attım ona, hemen ardından da gözlüklü emoji atarak ekranı kapattım.

Çok geçmeden ayarladığım yere geldik, Denizler de gelmişti. Tarık, kolunu ablamın omzuna atmış, heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Ablam da ne kadar ilgisini çekmese de gülümseyerek dinliyordu onu.

İçeri girerken Deniz, elini kısa bir an Naz'ın beline koydu ve Naz sesini çıkarmayınca da cesaretlenerek elini çekmedi. İçeride localardan birine yerleştiğimizde etrafı incelemedim çünkü burayı iyi biliyordum. En az Alanguva'nın mekânı kadar iyi ve kaliteliydi ama uzun zamandır gelmiyordum.

Masa için üç farklı şişe siparişi verdik. Ablam fiyatları gördüğünde bizim kafayı yediğimizi düşünmüştü. "Bir maaş fiyatında neredeyse bu şişeler."

"Böyle lüks yerlerde fiyatlar hep aynı, üstelik her zaman çıkmıyoruz ki, sultanım," dedi Tarık.

"Yani bir de güzel bir şey olsa."

"O zaman bu gece Aylin'i sarhoş ediyoruz," dedi Tarık bağırarak, ablam da gülerek koluna vurdu.

"İçemem ki o kadar, iğrenç," dedi ablam büyük bir kararlılıkla.

"Ben sana bir karışım yapacağım, bayılacaksın," dedi Tarık ablamı ikna etmeye çalışarak. Arkama yaslanıp önüme döndüm, Murat hemen yanımda oturuyordu ve arkama yaslanmam yakınlaşmamıza neden olmuştu.

Şişelerimiz geldiğinde kendime sert bir karışım yaptım. Bugün içmeye yeni başlamamıştım. Tarık bir kolunu Bahar'ın, diğerini de ablamın omzuna atmış; bağırarak pop şarkılara

eşlik ediyordu. Hafta sonu olduğu için fazlasıyla kalabalıktı ama ışıklandırma ve geniş alan sayesinde bu kalabalık rahatsız etmiyordu.

"Şu an var ya buradaki tüm gacılar sizi kıskanıyor," dedi Tarık müthiş bir öz güvenle.

"*Gacılar*?" dediğimde kafasını sallayarak beni onayladı.

"Neden kıskanıyorlar?" dedi Naz da çenesini elinin tersine yaslarken.

"Mekândaki en yakışıklı, karizmatik ve arzulanan adamın masasında olduğunuz için," dedi kendini işaret ederken. Bu hepimizi güldürünce bozulmuştu. Şapşal. Kadehimin kalanını bir dikişte bitirerek yeni bir kadeh doldurdum kendime.

Bu sırada Tarık kalkmış, ablam ve Bahar'ı da ellerinden tutarak kaldırmıştı. Ben de kalktım, Naz'a elimi uzatarak. "Haydi, Deniz, marifetlerini görelim."

Deniz bir an durdu. Bir dans eden insanlara baktı bir de bana ve kafasını şiddetle iki yana salladı. "Ben çok iyiyim böyle."

"Kaypaklık yapma, söz verdin bir kere!" dedim duyması için sesimi yükseltirken.

"Aşkın haklı, kaypaklık yapma!" dedi Naz da eğlenirken. Deniz zoraki kalktı yerinden, masada sadece Murat kalmıştı. Birlikte insanların arasına karıştığımızda Tarık, normal denemeyecek şekilde dans ediyor ve ablamın elini tutarak onu da hareket ettirmeye çalışıyordu. Bahar'ı kendi etrafında döndürerek kendime çektiğimde şen kahkahaları yüzümü güldürdü.

Naz da eğleniyordu, Deniz kenarda dikilmişti ve arada omuzlarını sallayarak dans ettiğini sanıyordu. Tarık kalçasını sallayarak yanıma ulaştı, omzunu omzuma vurduğunda ona eşlik ettim. O kadar kendini kaptırmıştı ki saçları terden alnına yapışmıştı.

Murat bar kısmına geçmiş, etrafı izliyordu. Boğazımın kuruduğunu hissettiğimde Murat'ın yanına ulaştım.

"Ağır bir şeyler alabilir miyim?" dedim yanıma gelen barmene. Ardından başımı Murat'a çevirdim.

"Dans edemeyip kulüplere sadece kız kesmek için gelenlerden olduğunu sanmıyorum." Sözlerimle güldü. O da bana döndüğünde yüz yüze geldik. Barın üstündeki kolum, gömleğini dirseğine kadar katladığı için tenine temas etti. Bana doğru biraz daha yaklaştığında bu yakışıklı yüze karşı bir arzu duymadım, aksine nedenini anlamadığım şekilde rahatsız oldum.

"Ben de senin gibi bir kadının bu kadar çok içkiye dayanabileceğini sanmıyorum."

"Benim gibi bir kadın?" dedim alayla gülerek.

"Evet, senin gibi narin bir kadın ne kadar sağlam bir bünyeye sahip olabilir ki?" Narin kısmını biraz alayla söylemişti kaslı kollarıma bakarak.

"Seni ikiye katlarım, yarışalım mı?" dedim hevesle.

"Benimle yarışamazsın."

"Haydi, görelim, önce sarhoş olan hesabı öder." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak barmenin getirdiği bardağı tek dikişte içtim. Murat güldü ve bu sırada üstümde ağırlık hissettim, sarı gözlerin ağırlığını.

Locaya doğru kafamı çevirdiğimde herkesin oturduğunu ve Pusat'la Ateş'in de yanlarında olduğunu gördüm. Ateş gözlerini kısmış, bizi izliyordu. Uzaktan bile öfkesini ve kıskançlığını net şekilde hissediyordum.

Önüme döndüm, Murat'a biraz daha yaklaştım. "Var mısın?"

"Alanguva'yla yaşadığınız inişli çıkışlı ilişkiye karışmayacağım," dedi keyifle.

"Korktun mu eski sevgilimden?"

"Eski olduğuna emin misin sen?"

"Tabii, neden?

"Öyle olsaydı saçma bir kıskandırma çabası içine girmezdin. O da kıskanmazdı, gerçi haklı bana kalırsa. Ben de senin

gibi bir kadını kaybetsem kolay kolay unutamazdım," dedi ve göz kırptı. Kadehinde kalan içkisini tek dikişte içti ve yanımdan ayrıldı. Bu adam fazla havalıydı. Gerçi ona güzel laflar ederdim de kıvrak zekâmı herkese göstermeye gerek yoktu.

Locaya geri dönerken Ateş hareket etmeden bana bakıyordu. Onu kısa şekilde inceledim ve yerime oturdum. "Ne arıyorsun burada?" Bağırdım duyması için, beni cevapsız bırakarak yanıma oturdu sakinlikle. Gözleri Murat'ı arıyor gibiydi.

Bahar'ın yanında oturan Pusat'a çevirdim kafamı. "Ne dedim ben sana?" Pusat omuz silkti masum şekilde.

"O mesajı atma sebebin, buraya gelmemi istemendi, Aşkın," dedi Ateş de kulağıma doğru.

Güldüm. "Hayır, değildi. Zaten peşimizde hâlâ bir ton koruma var, yerimizi o şekilde de çok rahat bulabilirdin. Kendini ne kadar büyütüyorsun?"

"Bugün konuşacağız," dedi kendinden emin şekilde. Üstüne giydiği koyu kahve gömlek vücuduna tam oturmuştu, kolunda yine ona aldığım saat vardı. Gömleğinin gölgesi gözlerine vuruyordu ve gözlerinin güzelliği saçma olacak kadar büyüleyici duruyordu.

"Konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

"O dallama Murat'la konuşacak çok şeyin var herhâlde," dedi sert şekilde.

"Yine başladık kıskançlıklara." Gözlerimi devirdim.

"O herif neden dibindeydi?"

"Bilmem. Yakışıklı adam, çok da zeki. Belki bir şansı olur," diyerek göz kırptım. Çenesini o kadar sıkıyordu ki dışarıdan çok net şekilde belli oluyordu.

"Beni kıskandırmaya çalışıyorsun," dedi kendinden emin şekilde.

"Yoo, onunla yakınlaştığımda senin geldiğini bile görmemiştim. Hatta sen gelmeseydin bu gece de onunla masa kır-"

"Aşkın!" Kıçını yırtarcasına bağırırken ben rahat şekilde kadehimi yeniliyordum. "Saçma sapan konuşma." Arkama yaslanarak kadehimden büyük bir yudum aldım. Kafamı ona çevirdiğimde yüzlerimiz çok yakındı. Kokusunu bugün ikinci kez ciğerlerime nüfuz etti.

"Seni kıskandırmak için saçmalamıyorum ve sen de bunu iyi biliyorsun," dedim fazla ciddi yüz ifademle.

"Bugün daha da öfkelisin, senin yanındayken Ley-"

"Umurumda değil! Neden anlamamak için direniyorsun? İstersen nişanlan, istersen evlen. Zerre umurumda değilsin, Ateş. Çünkü ben senin aksine bir şeyi bitirdiğimde gerçekten bitiriyorum."

Önüne döndü, o da kendisine bir kadeh viski doldurdu ve tek dikişte içti. Hatta o kadar hiddetli içmişti ki ağzının kenarından birkaç damla aktı. Öfkeyle elinin tersiyle sildi. Yan profilinden onu izlemeyi kestim, izledikçe öfkem azalıyordu çünkü.

Ben önüme döndüğümde Tarık, Ateş'e yan bir bakış atıp kolunu omzuma attı. Çalan eski pop şarkıya eşlik ediyordu bağırarak, göndermeli şekilde. Pusat, Bahar'ın kulağına bir şeyler söylüyordu gülümseyerek ve her ne söylüyorsa bu, Bahar'ı da güldürüyordu. Ablamla Deniz koyu bir sohbetin ortasındalardı, ablam arada Ateş'le bana imalı bakışlar atsa da bir şey demiyordu. Hatta Tarık'ın onun için hazırladığı hafif alkollü içeceğini yudumluyordu.

Tarık'a ben de eşlik etmeye başladım bağırarak. *"Yaşandı bitti bu film, bozuldu aramız, düzelmez artık!"* Ateş'e bakarak söylüyordum. Gözlerini kısmış, elindeki kadehle ilgiyle beni izliyordu. *"Bir maceraya da geride bıraktık. Ben çok yürüdüm, biraz da sen koş. Nasıl istersen, benim için hava hoş."* Ateş'e *kış kış* dermiş gibi elimin tersini salladığımda Tarık, kahkaha atarak daha da yüksek sesle söylemeye devam etti. O da göndermeli yerlerde Ateş'i işaret parmağıyla gösteriyordu.

Masada herkes bizi izliyordu, uzun zamandır iyi hissettiğim nadir anlardandı. Tarık'la birbirimize bakarak şarkıyı sonlandırdığımızda ikimiz de gülüyorduk.

Ateş de kısa bir anlığına keyiflenmişti, ta ki yanımıza gelen Murat'ı görene kadar. "Biraz geç oldu, gideyim ben artık."

"Kalsaydın biraz daha," diye ısrar etti Deniz.

"Yarın yoğun olacağız, sen de çok dağıtma. İyi geceler herkese," dedi gözleri Ateş'e ve hemen ardından da bana takılırken. Yanıma yaklaşarak elini uzattı ve hemen arkamda duran ceketini aldı. Bunu yaparken eli koluma temas etmişti ve kendisi dışındaki erkeklerin bana dokunmasından nefret eden Ateş, adını aratmayacak şekilde parladı.

Yerinden beklenmedik bir hızla kalkarak Murat'ın karşısına dikildi. "İyi geceler," dedi ama gözleri çok daha farklı şeyler diyordu.

Murat'ın ifadesi değişmemişti. Arkama yaslanıp keyifle Ateş'in kudurmasını seyrettim. Keşke Murat'a vursaydı da devlet memuru yaralamaktan ceza alsaydı. Gerçi, ne saçmalıyordum? Bu zenginlikle hapis falan yatmazdı maalesef.

Murat uzaklaşırken Ateş aynı öfkeyle yerine oturdu. Onu takmadan içmeye devam ettim. Ateş elini arkamdaki koltuğa attı, saçlarımla oynadığını hissediyordum ama onu yok saymaya devam ettim.

Pusat, Bahar'ın omzuna kolunu atmış, dudaklarını da Bahar'ın kulaklarına yaklaştırmıştı, bu yakınlığı fark eden Tarık çığlık atarak aralarına atladı. Öyle bir atlamıştı ki resmen Pusat'ın kucağına düşmüştü. Bu ani hareketi Bahar'ı ürküttü.

"Irz düşmanı! Uzak dur lan kardeşimden, yedin lan minicik kızı!" Tarık bağırıyordu ama Pusat kucağında onunla ayağa kalktığında kollarını korkuyla Pusat'ın boynuna doladı. "Bu ne be, uzaydan bakıyordum sanki dünyaya. Bırakma lan beni," diyerek Pusat'ın boynuna biraz daha sarıldı. Masada herkes kahkaha atarken ben de kendimi tutamamıştım.

Başım arkaya düştü, fazla eğleniyordum. Pusat, Tarık'ı havada döndürerek yere attığında Tarık çığlık çığlığa bağırıyordu. Neyse ki mekân fazla gürültülüydü, yoksa bu salaklar

Alanguva'nın bile bir mekândan atılmasına sebep olacaklardı. Ne güzel olurdu, havası sönerdi, keşke atılsaydık.

Gülüşlerim, Ateş'le göz göze gelmemle durdu. Gözlerini kısmış, büyük bir ilgiyle beni izliyordu. Başka kadınlarla yemeğe çıktığını görmesem âşık sanacaktım!

"Neler oluyor?" dedi Bahar merakla, ablam onun kulağına eğilip olanları anlatırken Bahar da kahkahalara boğulmuştu. Bu gülüşü gören Pusat, yerdeki Tarık'ı bir kez daha kucağına aldı ve havaya fırlatarak daha sert şekilde attı.

Tarık başında yıldızlar uçuşuyormuş gibi başını sallarken dili de dışarı çıkmıştı. Bir süre boş gözlerle etrafı izledi. Sonra sanki birden ölmüş gibi kafasını yere bıraktı. Pusat onu ayağıyla dürterken ablam tekrar Bahar'a neler olduğunu anlatıyordu.

"Abartma lan, kalk!" dedi Pusat eğilerek, bir yandan da emin olmak istiyordu gerçekten ölmediğine. "Tamam, bir kez daha fırlatıyorum. Anlarız ölüp ölmediğini." Pusat'ın sözüyle Tarık, çığlık atarak gözlerini açtı ve yerden hızla kalkarak yanıma ulaştı. Koluma sarılarak kafasını boynuma gömdü.

"Niye kurtarmadın beni? Sen götünle yüz kilo kaldırabiliyorsun. Beni neden kurtarmadın!" Başını okşadığımda alt dudağını sarkıtarak sanki ağlıyormuş gibi hıçkırdı.

"Salak."

"Ben orada ölüyordum, sen hâlâ hakaret ediyorsun. Ölsem üzülmeyecek miydin he? Söylesene? Üzülmeyecek miydin?" Ateş'in eli, boynumda olan Tarık'ın kafasına gitti. Tarık'ın kafasını ittirip ayağa kalktı ve elimi tutarak kalkmamı sağladı.

Beni peşinden sürüklemesine izin verdim. Mekânın arka kapısından çıktığımızda onun da buraya daha önce geldiğini anlamıştım. Elimi bırakarak karşıma dikildiğinde bıkkınca ona baktım. Bakışları kısa bir an boş sokakta gezindi.

"Ne var, Ateş?" Boğazını temizledi ve birden dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. Kısa ama başımı döndürecek kadar sert öpücüğün hemen ardından geri çekildi.

"Yeter bu kadar saçmalık, daha fazla uzamayacak. O gün yemeğe gittim çünkü Yunus Ayhan, elinde Şahin'e ait sıra dışı bilgiler olduğunu söyledi. Gittiğimde kızı da yanındaydı, evet, bu beni durdurmadı ve masaya oturdum çünkü bir kadınla aynı masada olmakta bir sorun görmüyorum eğer çıplak değilsem! Babası kısa bir an yanımızdan ayrıldığında Leyla bana korktuğunu söyledi, zengin ve iyi bir hayatı yok düşülenin aksine. Babasının ve abilerinin maşası olduğunu, sürekli baskı altında olduğunu, babasının sürekli en güçlü adamlara onu yamamaya çalıştığını, kaçmak için güce ihtiyacı olduğunu söyledi!"

Sözleri beni şaşırtırken arkamdaki duvara yaslandım. "Fotoğrafların çekildiğinden haberim yoktu ama ona güven verircesine gülümsedim ve yardım edeceğimi söyledim. Fotoğraflar yayıldığında bunu durduracaktım ama Leyla beni arayarak evden kurtulmak için tek şansının bu olduğunu söyledi. Tek başına evden bile çıkamıyormuş ve haberler yayıldığı andan itibaren ailesinin ona olan tutumu değişmiş, gerçeği açıklamadan önce benden sadece birkaç gün istedi o evden kurtulmak için. Bu kadardı, Aşkın! Evet, seni arayarak söylemeliydim ama sana çok öfkeliydim. Daha yeni ölümden dönmüştün ve bana haber bile vermeden tehlikenin ortasına koşarak beni bir kez daha işe yaramaz bir adam yerine koymuştun."

Sessizce onu izlemeye devam ettim, sessizliğim onu çıldırtıyordu. Bir elini arkamdaki duvara koydu, yüzüme doğru eğildi.

"Beni çok yoruyorsun," dedi az öncekinin aksine kısılan sesiyle. "Şu an anlattıklarımın bir önemi yok senin için, öyle dik başlısın ki..." Kafasını iki yana salladı.

"Bunları mazeret değil, şimdiye kadar istesen anlatırdın," dedim hâlâ üstte olduğumu hissettirmek ister gibi. Birazcık da naz yapıyordum.

"Anlatmak istedim ama dinlemedin, sonra da vazgeçtim. '*Beni dinlemiyorsa, bana inanmıyorsa neden hayatımda ki?*' dedim." Sessiz kalmaya devam ettiğimde bir eli yüzüme gitti ve alnını alnıma yasladı. Gözlerini yumduğunda onu izliyordum, yutkundum.

"Peki, şu an değişen ne? Neden buradayız?" Ben de gözlerimi yumdum.

"Bilmiyorum, beni bambaşka bir adama dönüştürüyorsun. Senin yüzünden asla yapmam dediğim şeyleri yapıyorum. Ve en kötü kısmı da bunu görüyorum ama değiştirmek için hiçbir şey yapamıyorum." Göğsü göğsüme değiyordu.

Tam konuşacaktım ki yüzümdeki eli dudaklarıma ulaştı. "O güzel ağzını sadece beni öpmek için aç." Eli yüzümden düşerken ağzımı açtım ama bu sefer onu öpmek içindi. Yakalarından tutarak kendime çektiğimde gözlerini açtı. Öpücüğüme tutkuyla karşılık verdi. Günler sonra dudaklarının tadını hissetmek, vücudumda adlandıramadığım hislere neden oluyordu.

Duvardaki eli belime gitti ve beni kendine çekti. Beni öperken aynı zamanda sarılıyordu. Kısa öpüşmemizi bölen şey içeriden gelen sesler olmuştu. Ayrıldık, onun kendine gelmesi biraz zaman aldı. Göğsü hızla göğsüme çarpıyordu, gözlerini yavaşça açtı.

İçerideki müzik sesi kesilmişti ve bağırış sesleri geliyordu. "Herhâlde Pusat, Tarık'ı bu sefer gerçekten öldürdü," dediğimde Ateş güldü. Gözlerini üstümden çekmezken kafamı omzuma doğru yatırdım.

"Bu bir barış-"

"Evet, bu bir barışma öpücüğü değildi. Farkındayım. *Çok yakışıklısın, seni özledim,* öpüşüydü," diyerek göz kırptığında Ateş Alanguva'yı ne kadar kendime benzettiğimi bir kez daha gördüm. Eğilip yanağıma sert bir öpücük bıraktı. Elimi tuttuğunda da ona karşı çıkmadım.

İçeri geçtik, insanlar bir tarafta toplanmışlardı ve büyük bir grubun olduğu şiddetli bir kavga vardı. Gözlerimi kıstım. "Adamı yumruklayan Pusat mı, ben mi yanlış görüyorum?" dedim ilgiyle kavgayı izlerken.

Ancak Pusat yalnız değildi, Tarık ve hatta Deniz de vardı. Karşılarındaki kalabalık grupla kavga ediyorlardı, mekânın

korumaları onları ayırmaya çalışıyordu ama nafileydi. Ateş'le kalabalığı yararak yanlarına ulaştığımızda adamlardan birinin, Tarık'ı feci şekilde dövdüğünü gördük.

Adamın bacağına arkadan sert bir tekme attım, bana döndüğünde yüzüne sıkı bir yumruk geçirerek yere düşmesine neden oldum. Ateş de çoktan karışmıştı kavgaya. Pusat'ın bağırışlarını duyuyordum. "Sikerim senin belanı, yavşak! Sen kimsin de benim sevgilime dokunuyorsun?" Pusat'ın elindeki her kimse, birazdan komaya girebilirdi.

Yerdeki adam kalkmaya yeltenerek bana karşı atağa geçecekti ki topuklu ayakkabımla yüzüne sert bir tekme atarak bayılmasına neden oldum. Ateş de sanki kavga çıksın da birini döveyim diye bekliyormuş ki karşısındaki üç adamı çoktan etkisiz hâle getirmişti. Deniz de dayak yemişti ama karşısındaki kişiler daha beterdi.

En sonunda hepsi dayak yemekten bayıldığında durabildiler. Pusat yerde kan içinde yatan adama bir kez daha saldıracaktı ki bu sefer Ateş, onu göğsünden ittirerek durdurdu. "Bırak, öldüreceğim şerefsizi!" Ateş kulağına bir şeyler söylediğinde sakinleşti. Romantik cümleler kurduğuna emindim ama kanıtlayamazdım.

Bu sırada kalabalıkta bir ses daha duyuldu: "Bu hâl ne? Polisi arayın hemen! Dingo'nun ahırı mı burası? Atın hepsini!" Sesin sahibi kalabalığı yararak yanımıza ulaştı; kısa boylu, göbekli bir adamdı. Âdeta *mekân sahibiyim*, diye bağırıyordu pahalı tipi. Adam, Ateş'i gördüğünde şaşkınlıkla gözlerini irileştirdi.

"Aman, Ateş Bey! Siz miydiniz? Neler oldu böyle?" dedi dansöz edasıyla kıvırarak. "İyisiniz ya?"

"Polisi falan çağırmayın, şunları postalayın. İçeriden bir görüntünün bile sızmadığına emin olun," dedi Ateş sert sesiyle adama emir vererek.

"Tabii, siz odama çıkın isterseniz, dinlenin."

"Gerek yok, dediklerimi yap." Ateş'in emriyle tüm mekân on dakika içinde boşaltıldı, müşterilerin bile hepsini çıkarmışlardı.

Naz, Deniz'in yüzüne buz tutuyordu, ablam da Tarık'ın yüzüne. Bahar da korkmuş ve üzgün bir şekilde Pusat'ın yanında oturuyordu.

"Tam olarak ne oldu da beş dakikada savaş meydanına dönüştü burası?" dedim Ateş'in yanına otururak.

"Pusat lavaboya gitmişti. Biz de dans etmek için aşağı indik. O sırada gözüm kısa bir an bir yere takıldı, herifin biri Bahar'ın belini tutup kendine çekmiş. Ben gördüm tabii, hemen Bahar'ı kendime çekecektim ki Bahar adamı Pusat sanıp boynuna sarılmış. Her şey o anda oldu, göklerden bir dev yükseldi, kılıcını yere geçirdi ve kıyamet koptu."

"Suç sende, pezevenk! Bir de abisiyim diye geziniyorsun ortalıkta, böyle mi abilik yapıyorsun sen? Madem bakamayacaksın, neden milletin içine sokuyorsun?" diye kükredi Pusat.

"Ben zaten yanındaydım, sadece beş saniye ayırdım gözümü ya!"

"Kızma ona, benim suçum," dedi Bahar kafası yere eğikken.

"Senin suçun falan değil! Eğme başını öyle," dedi Pusat ama o kadar öfkeliydi ki sesi Bahar'ı ürkütmüştü. Bunu fark ettiğinde zorlukla sakinleşmeye çalışarak Bahar'ın yanına oturdu ve elini tuttu. Bahar onun elindeki yaraları okşarken Pusat gözlerini yumdu.

"Yalnız Aşkın gelmese ben de öteki tarafa gitmiştim," dedi Tarık şişmiş alnını okşarken.

"Kaptan'ın kızları eğitmesi iyi bir şey. Naz, yarın seni de eğitmeye başlıyorum," dedi Deniz hâlâ sinirliyken. Deniz, Kaptan'ın beni eğittiğini biliyordu ama tabii, bunun bir seri katil eğitme boyutunda olduğunu bilmiyordu.

Mekân sahibi yanımızda tekrar geldi, Ateş'in karşısında ceketini ilikleyerek neredeyse hazır ola geçti. "Ateş Bey, dediğiniz her şeyi yaptık. Herkesi gönderdik ve olaya dair bir görüntü bile sızmayacak. Çok özür dilerim böyle bir şey yaşadığınız için, ne yapabilirim sizin için?"

"Benim için hiçbir şey yapamazsın ama madem bir yer işletiyorsun, bu işi doğru düzgün yap. İçeri aldığın heriflere dikkat et, bu yaşından sonra ben mi öğreteyim bunu? Burada bir kadın istediği gibi eğlenirken taciz edilme tehlikesiyle mi karşılaşacak? Bugüne kadar böyle bir olay yaşanmadı benim mekânımda, yaşanamaz da. Sen de önlemini al, kulağıma buna benzer bir şey gelirse burayı bir daha açamazsın. Anladın mı?" Bakışlarım, Ateş'in üstünde takılı kaldı. Adama, bir kavgaya karıştığı için değil de herhangi bir kadının zarar göreceği düşüncesiyle kızmıştı.

"Anladım tabii, Ateş Bey, dediğiniz her şeyi yapacağım."

"Kalkalım artık," dedi Ateş ve bu sırada ona olan bakışlarımı fark etti. Az önceki sert ifadesi yumuşarken nefesini verdi. Kalkamadı, yüzüme bakakaldı, yutkundu.

Herkes kalkarken biz bakışmaya devam ediyorduk. "Ne oldu?" dedi gülümseyerek. Bakışlarım güzel gülümseyişine takıldı, bu adama gülümsemek de çok yakışıyordu. Omuz silkerek kalktım yerimden, Ateş yine elimi tuttu. Hızlı hızlı yürüyerek arabasının önüne kadar çekti beni. Diğerlerini göremeden arabaya bindim.

"Beyaz çok yakışmış, fazla güzel olmuşsun." Bunu iltifat eder gibi söylememişti. "Ve bu güzelliğinle Murat'la buraya geldin." Hazmetmeye çalışıyordu.

"Seni tanımadan önce bu kadar kıskanç bir adam olduğunu söyleseler gülerdim. Didem'in yaptığı hiçbir şeye laf etmiyordun, bana özel mi?"

"O sevgilim değildi."

"Ben de değilim." Sanki küfretmişim gibi yan bir bakış attı bana.

"Şerefsiz! Bir de yavşak yavşak sırıtıyor! Sen de dibine girmiş, adamın ekmeğine yağ sürüyorsun. Amacı zaten beni deli etmek."

"Değil bence, ben yakınlaşmaya çalıştığımda kıskandırmak için beni kullanma falan dedi, bir de dedi ki *ben de senin gibi bir kadını unutamazdım*. E adam haksız da değil yani. Göz var, izan var, kıymetimi bilmeyenler utansın. Ah Ateş ah, görüyorsun, millet etrafımda pervane. Ben sana bir şans verdim, sen de o şansın içine çok güzel ettin." Bana ters bir bakış attı.

"Demek *ben de senin gibi bir kadını unutamazdım*, dedi! Şerefsiz piç, onun biletini çok önceden kesecektim ben." Dirseğimi cama yasladım, yüzümü de elimin tersine yaslayarak onu izledim. Onu uzun uzun izlemek iyi geliyordu.

Ona ne kadar bağlandığımı yeni fark ediyordum, bu beni ürkütüyordu. Birine bağlanmak benim gibi biri için ölümle eş değerdi ama her şeyin farkında olmama rağmen karşı koyamıyordum.

Karanlıkta, şehrin ışıkları yüzüne vuruyordu. Yüzü gergindi, kaşları çatık ve öfkeliydi. Bugün sürekli onu izleyesim geliyordu ve bunu yapmaktan da zevk alıyordum. Ürperdim yine ama bakışlarımı çekmedim üstünden.

"Evimize gidelim mi?" diye sordu tıpkı küçük bir çocuk gibi umutla, kafasını bana çevirdi ve bu sırada ona olan bakışlarımla yüz hatları yumuşadı. Yüzümdeki ifadeyi silerek kaşlarımı çattım.

"Evimiz diye bir yer yok, senin evin var. Gelmeyeceğim, Ateş."

"Anlatırım her şeyi, hâlâ inat ediyorsun."

"Olabilir, mazeretlerinin olması bizi yeniden bir araya getirmeyecek."

"Neden?"

"Kendi ağzımızla söyledik ya birbirimizi sadece kullandığımızı. Sen değil miydin *V olmasaydın burada olmazdın*, diyen? Ben değil miydim *bu ilişkiye başlamamız hataydı*, diyen. Değişen bir şey yok."

"Evet. Aynı zamanda sana, *eğer hayatlarımız bu hâlde olmasaydı seni yine bulurdum*, diyen de bendim. Ama sen iyi şeyleri görmüyorsun, cephe yaratmaya yer arıyorsun, ne söylesem faydasız." Benimle barışmaya çalışıyordu, bir çıkarı olmalıydı. Yutkunarak önüme döndüm. Beni gerçekten seviyor olabilir miydi? Ateş Alanguva zeki bir adamdı, böyle bir aptallık yapmazdı ve aynı zamanda iyi bir oyuncuydu da.

Çok geçmeden rıhtımda durdu arabası. "Durgunsun, bunun sebebi ben miyim?"

Omuz silktim. "Her gece akıl almaz cinayetler işleyecek kadar mükemmel olmak kolay iş değil." O da benim gibi kafasını koltuk başlığına yasladı ve beni izledi.

"Rusya işini düşündün mü?"

"Ne zaman gideceksin?" dedim bakışlarımı gözlerinden hiç ayırmamak isterken.

"Adadan sonra."

"Öldüreceğim kişi kim?"

"Gelirsen öğrenirsin, ortağım olmadığın sürece bilgi sızdırmıyorum."

"Bilmediğim işlere girmem." Arabada sessizlik oluştu.

"Dün, Halit'i işkenceyle öldürmüşsün. Bir şey fark ettim, Aşkın. Öldürdüğün kişi eğer bir tacizciyse ve eğer senin de işkence yapacak vaktin bolsa bazı bölgelere daha cani çalışıyorsun. Ellere, gözlere ve tene."

"Aferin, amına koyayım," dediğimde kaşlarını çattı.

"İşine gelmeyen bir şey olduğunda küfretmeyi kes."

"Pardon, ben nazik bir kadın olamıyorum," dedim alayla.

"Bunun sebebi ne, Aşkın?"

"Seri katilim ben, nasıl nazik olayım? İki elimle iki adam öldürüyorum. Küfrü diyorsan, tabiatım böyle. Siz erkekler edince hiçbir sıkıntı yok, küfretmeyi seviyorum ama cinsiyetçi küfürleri sevmiyorum. Mesela neden anasını sikiyorlar, babasını siksinler."

"Aşkın! Ne saçmalıyorsun? Ayrıca *amına koyayım* da fazla cinsiyetçi ve ağzından düşürmüyorsun."

"Yoo, hiç de değil, seviyorum o küfrümü, bırakamam. Hem *amına koyayım* deyince gerçekten bu gözde canlanıyorsa tedavi olsun o hasta kişi."

"O zaman anasını da gerçekten şey yapmıyorsun!" Sözüyle güldüm.

"Ne yapmıyorsun?" dedim keyifle.

"Şey işte," dedi ve kaşlarını çattı. "Annelere küfür edilmez!" Sözleri beni güldürdü. "Of Aşkın, konuyu nerelere çektin! Neden o adi şerefsizlere bu şekilde işkence yaptığını soracaktım, az kalsın adımı unutturacaksın. Seksi şeytan seni."

Yine güldüğümde devam etti: "Masumlara dokunan ellerini alıyorsun önce, sonra bakan gözlerini, sonra da pis tenlerini. Bundaki sebep ne? Sen ne yaşadın, Aşkın?"

"Geçmişimi kazma, içine gömülür ve çıkamazsın." Yerimde doğruldum. "Eski sevgiliyle bu kadar sohbet yeter. Gidiyorum ben."

"Ben de geleyim mi?" Sorusuyla şaşırdım.

"Ne münasebet?"

"Koltuğa kıvrılıp uyuruz geçen seferki gibi."

"Hayır, böyle bir şey olmayacak." Bir yanım, günler sonra onunla uyuyarak uykuya doymak istiyordu. Ancak onu dinlemedim. "Yarın ben de adaya geleceğim ama kendi adama gitmek için. Çok kalamam, tekrar uçak kalkması mümkün mü iki gün sonra?"

"Ben de çok kalmayacağım zaten. Ve benim için mümkün olmayan bir şey var mı?"

"Var tabii," dedim emin şekilde.

"Neymiş?"

"Benim kadar mükemmel olmak," diyerek yanağına aniden bir öpücük bıraktım, o şaşırırken ben arabadan çoktan çıkmıştım.

Onunla kalmak isteyen tarafımı susturmak kolay değildi ve bu, benim için hem şaşırtıcı hem de sinir bozucuydu. İplerin elimde olmasına o kadar alışıktım ki bir adamın gelip de o ipleri nezaketle elimden almasına hiç hazırlıklı değildim. Ateş Alanguva, her şeyi sinsice ve nazikçe yapıyordu. Belki elinde kan olmuyordu ama günün sonunda çok cinayet işlemiş oluyordu.

Onu artık tanıyordum ve nazikçe işlediği cinayetindeki zarafetle öldürdüğü bir kurban olmak istemiyordum.

Ben eve girerken hâlâ orada duruyordu. Işıklar kapalıydı, kapıyı kendi anahtarımla açtım. Bizimkiler henüz gelmemişlerdi.

Ben duşa girdiğim sırada geldiler. Bahar dışında. O Pusat'la konuşmaya karar vermişti. Duştan çıkıp üstümü giyindim. Salonda Naz, Deniz'in yaralarına merhem sürüyordu. Arada acımaması için üflüyordu. Tarık da çoktan odasına geçmiş, yediği dayağın üstüne derin bir uyku çekiyordu.

Naz'la Deniz'i salonda yalnız bırakarak odaya döndüm. Ablam üstünü değiştirmiş ve yatağa geçmişti. Telefonu elindeydi ve gülümseyerek ekrana bakıyordu. Baybora'nın mesaj attığına neredeyse emindim; en sonunda fişini çekecektim, o olacaktı.

Yatağa girerek ablamın gülen güzel yüzünü seyrettim uzunca ve uyumaya çalıştım. Ancak gece boyunca bir saat bile uyuyamadım.

12
MELEE
NLAR

Sabah uyandığımızda Bahar Hanım evde değildi, geceyi ikinci kez Pusat'la geçirmişti ve sabah eve geldiğinde mutluluktan uçuyordu. Duştan çıktıktan sonra tarağını alarak arkasına oturdum. Ablam, hem Bahar'ın eşyalarını hem de kendi eşyalarını hazırlamıştı. Aşağıda bizi bekliyordu.

Saçlarını yavaşça tararken karşımızdaki aynadan Bahar'ın gülen yüzüne baktım. "Pusat'la aranız bayağı iyi herhâlde?"

"Evet," dedi kafasını hevesle sallarken. "Birlikte uyuduk yine, çok güzeldi. Kolunu sardı böyle sıkıca bana, kokusu da çok güzel zaten. Yatakta biraz fazla yer kaplıyor ama sorun değil. Ben ince olduğum için sığdık."

"Zilli seni," dediğimde kıkırdadı.

"Hatta dün ikinci kez yanağımdan öptü beni. Hatta bırakırken de alnımdan öptü," dedi yanakları al al olurken. Masum sevinci beni gülümsetti. "Onu çok seviyorum, hemen gözlerim açılsın istiyorum. Deniz manzarasını ne kadar görmek istiyorsam onu da o kadar görmek istiyorum. Gözlerim açılsın da sürekli onu izleyeyim istiyorum."

"Peki, başka neler yapmak istiyorsun? Okulunu tamamlamayı düşünüyor musun?"

"Evet, onu da çok istiyorum ama aslında daha çok yaşamak istiyorum. Böyle heyecanlı sporlar yapmak, dünyanın güzelliklerini görmek, daha önce yapamadığım her şeyi yaşamak istiyorum." Saçlarını taramayı bitirdiğimde bir öpücük bıraktım nemli saçlarına.

Bu sırada telefonum çaldı, Ateş arıyordu. Geldiklerini haber vermek için arıyor olmalıydı. "Her şeyin hazırsa çıkalım, güzelim," dediğimde heyecanla kalktı yerinden.

Aşağı indiğimizde herkese sarıldı Bahar, Naz dolu gözleriyle onu izlerken Tarık da gözleri dolmasın diye havaya bakıyordu sürekli. En sona İhtiyar kaldı.

"Dede!" diyerek ona da kocaman sarıldı Bahar, İhtiyar gözlerini yumarak Bahar'ın sarılışına karşılık verdi.

Birlikte evden çıktığımızda Ateş'in büyük, siyah arabası kapının önündeydi. Pusat kapının önünde bekliyordu. Bahar'a sarılıp elini tutarken biz de arabaya geçtik. Ben Ateş'in yanına otururken ablam da karşımıza oturmuştu.

Ateş yorgun yüzüyle ablama gülümsedi. Bu sırada Pusat da Bahar'ın arabaya binmesine yardımcı oldu. İkisi ablamın yanına otururken arkama yaslandım.

"Arayı düzelttiniz herhâlde?" dedi ablam gülümseyerek.

"Evet."

"Hayır." Ateş'le aynı anda konuşmuştuk. *Hayır* dediğimde bana baktı, ben de ona dönerek omuz silktiğimde nefesini verdi.

"Kardeşinde öyle bir katır inadı var ki, zor."

"Katır ne be! Sensin katır."

"Yani insan hiç mi ablasına çekmez? Şu kadının nahifliğine, yumuşak başlılığına bak. İnsan ucundan benzer," dedi Pusat da araya girerek. Onlara güzel küfrederdim de ablam yanımdaydı, Pusat da bunu bildiği için bugün hep bana oynayacaktı.

"Sen karışma, Shrek," dediğimde Bahar güldü.

"Shrek mi?" dedi keyifle, eliyle gülüşünü bastırmak için ağzını örterek. "Hani şu yeşil, koca dev mi?"

"Aferin, Bahar'ım. Bir sen kalmıştın ya, sağ ol."

Çok geçmeden havalimanına ulaşmıştık. Ateş her zamanki gibi karşımdaki yerine otururken ben de bir viski şişesi açtırmıştım.

"Dün zaten çok içtin, rahatsız olmayasın?" dedi ablam üzgünce. O da alkolik olduğumu fark etmeye başlıyordu.

"Değil mi? Bence de rahatsız olursun," dedi yan tarafta Bahar'la oturan Pusat. Ona gözlerimi kısarak baktığımda, keyifle sırıtarak göz kırptı. Uyuz Shrek.

Ateş sessizdi, her ne düşünüyorsa arada gökyüzünü seyre dalıyor arada da gözlerime bakarak varlığını hatırlatıyordu. Arkama yaslanarak ben de ona gözlerimi diktim. İkimiz de bunu yapmaktan uzun bir süre sıkılmadık.

Gözlerimi yumarak arkama yaslandığımda önce spor ayakkabılarımı çıkardı, ardından da bacaklarımı kucağına alarak ayak bileklerimi okşadı. Hareketleriyle mayışırken günler sonra ilk defa kâbussuz, düzgün bir uykuya daldım.

Uçağın inmesiyle açmıştım gözlerimi, sekiz saat yol çekmiş olsak da burada hava yeni kararıyordu. Ateş de hâlâ aynı yerde durmuş, beni izliyordu. Bacaklarımı kucağından çekerek boynumu ovuşturdum.

"Kaç gündür böyle güzel uyumuyordun, hiç kâbus da görmedin," dedi ablam hayretle ve bu, Ateş'in sırıtmasına neden oldu.

"Yorgunluktandır." Birlikte uçaktan inerek eve geçtik. Onlar salonda otururken mutfağa geçip robotumsu kahve makinesinden sert bir kahve istedim. Ateş de girdi benim ardımdan mutfağa, o da kahve yaptı kendisine.

"Adama geçmek istiyorum."

"Yarın geçeriz."

"Tek başıma ve şimdi geçmek istiyorum."

"Şu an bir kaptanımız yok, yani bana mecbursun gitmek istiyorsan. Hem neden istiyorsun?"

"Sana ne? Benim adam değil mi, gidip kendimi şımartacağım."

Nefesini verdi. "Tamam, birazdan çıkarız." Sıcak kahvemden bir yudum aldım. "Gerçekleri de öğrendin, Aşkın, neden buna devam ediyorsun?"

"Gerçekler yaşananları değiştirmiyor, bu hâlâ beni aldatılan ya da öylesine bir kadın gibi gösterdiğini değiştirmiyor."

"Bunu düzeltebilirim."

"Hayır, gerek yok. Devam etmeyeceğiz."

"Neden?" dedi sertleşen sesiyle.

"Beni neden bu kadar çok istiyorsun, Ateş? Neden günlerdir aşkından ölen bir adam gibi davranıyorsun? Sen karşındakinin kim olduğunun farkında mısın? Bana oynama! Bu işin başında V'yi her ne için istediysen şu an da o amaç için kaybetmek istemiyorsun."

Alayla güldü. "Oynadığımı mı düşünüyorsun?" O kadar sinirlendi ki başka bir şey söylemedi, mutfağın kapısından çıktı ve evden uzaklaştı.

Salonda bir süre ablamla oturdum, Bahar'la Pusat etrafı gezmek için dışarı çıkmışlardı. Çok geçmeden ablamın da uykusu geldi ve buradaki odasına geçti. Ben de bahçeye çıkarak bir sigara yaktım. Ateş tekrar üstünü değiştirmiş şekilde yanıma geldi.

"Çıkalım, tekne hazır," dedi ifadesiz şekilde. Sigaramı bırakmadan onunla yürüdüm. Çok geçmeden tekneye bindik, deniz yolculuğumuz boyunca da hiç konuşmadık. Konuştukça tartışıyorduk. O tekneyi kullanırken çaktırmadan kaçamak bakışlarla onu izliyordum.

Çok geçmeden adama ulaştık. Ben inip eve geçerken o da peşimden geliyordu. Kendime bir kadeh beyaz şarap koydum. O salondaki koltuğa yerleşirken ben de yanına oturdum, en son bu koltuktayken sevişmiştik. O gecenin şehvetli sahneleri gözüme dolarken derin bir nefes aldım. Tenim yanıyordu ve yanan tek yer tenim de değildi, göğsümde anlam veremediğim bir sızı vardı ve gittikçe de artıyordu. Bu lanet hissi içimden atmam gerekiyordu.

Bacaklarımı karşımdaki pufa uzattığımda beni izliyordu. Ben de kafamı koltuğa dayayarak ona bakınca göğsü, aldı-

ğı nefesle şişti. Elimdeki kadehi ona uzattığımda tek dikişte bitirdi. Üstümdeki kıyafetler rahatsız ediyordu, değiştirmek için kalktım yerimden. Giyinme odasına benim için yepyeni kıyafetler de koydurmuştu.

"Nereye?"

"Soyunmaya gidiyorum, maalesef kendi kendimi soyacağım." Sözlerimle gülmedi.

"Hem sinirlerimi hoplatıyorsun hem de-"

"Hem de azdırıyor muyum?" dedim tek kaşım kalkarken. "Haklısın, fazla seksiyim." Ben kıyafet odasına geçerken o hâlâ oradaydı. Üstümdekileri çıkararak siyah, kısa geceliği elime aldım. Saçlarımı yukarıdan bir topuz yaptım ve alnıma düşen kâküllerimi düzelterek salona geri döndüm.

Ateş oturmuyordu, daha önce kırdığımız ve değiştirilen masanın önünde kendisine viski dolduruyordu. Bakışları beni bulduğunda uzun süre çekemedi ve bu, viskinin taşarak masaya dökülmesine neden oldu. Güldüğümde fark ederek önüne döndü.

Masayla arasına girdim, masaya oturdum vücudumu onunkine sürterek. Kendisine doldurduğu kadehi dudaklarıma götürdüm ancak fazla doldurduğu için üstüme dökmüştüm. Viski boynumdan aşağı, göğüslerime doğru yol almıştı. Ateş viskinin tenimden kayışını izledi, hemen ardından da gözlerime baktı. Ben kadehi nefes almadan içerken elimden alarak yere fırlattı. Bardak tuzla buz olurken bunu izleyecek vaktim olmamıştı.

Bir eli boynuma gitti, beni sertçe kendine çekti ve dudaklarıma yapıştı. Tenim, tenine büyük bir hasret çekiyordu. Beni öpmesinden bile zevk alıyordum, bu siktiğimin hissi de neydi?

Öpücüğüne aynı hevesle karşılık verdim. Bir elim boynuna giderken onu kendime çektim. Dudaklarımdaki viski tadı onun güzel tadına karıştı. Bir eli belimi sıkıca sarmış, diğeri de boynumdan yüzüme doğru çıkmıştı. Başparmağı yavaş yavaş yüzümü okşuyordu.

Dudaklarımdan ayrılıp çeneme indiğinde göğsüm, aldığım nefesle şişti. Az önce viski damlalarının döküldüğü yerlerde gezindi dudakları. Onu ittirerek tişörtünü çıkarmaya çalıştığımda kollarını kaldırdı, hevesle çıkarmamı bekledi. Alt dudağını yalarken beni izliyordu.

"Bu kadar seksi bir adam olmasaydın her şey daha kolay olabilirdi." Geceliğin ince ipleri omzumdan ayrılmıştı ve göğüslerim görünmek üzereydi.

"Sen de bu kadar manyak olmasaydın," dedi arzudan kısılmış sesiyle. Ben onun çıplak göğsünün güzel görüntüsünü izlerken yine eğildi, göğsüme doğru indi dudakları.

"Ama manyaklığımı seviyorsun hatta çok seksi geliyor sana. Gerçi nefes alsam seksi geliyor sana." Göğsümde gülüşünü hissettiğimde içimdeki arzu sanki mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. Adı kadar yakıcıydı, bu beni mahvediyordu. Saçlarından çekiştirerek kafasını kaldırdım, dudaklarına sert bir öpücük bıraktım. Alt dudağını dişlerimin arasına alarak kendime doğru çekiştirirken elim kemerine gitmişti. Sertliğini okşadığımda dudaklarının arasından vahşi bir inleme çıktı.

"Anla artık, Aşkın, bu saatten sonra benden başka bir yolun yok," dedi bir eli bacağımı okşarken.

"Şu dakikada bırak yolu, adım bile yok. Ama sadece bu dakikada, saatte de olabilir. Orası artık senin yeteneğine kalmış; biliyorsun, ben yorulmuyorum," dedim kısık sesimle onu daha da baştan çıkarak. Gülerek pantolonunu yere attı. Hareketlerimizle geceliğim kalçama kadar toplanmıştı ama bu ona yetmedi. Yukarı doğru çekiştirerek geceliği yere fırlattı.

Kısık gözleri göğüslerimi izledi iştahla, elim *boxer*ından kalçasını okşarken güldü. Sıktığımda ciddi bir zevk de almıştım. Hatta hızımı alamayıp şaplak da attığımda kaşlarını çattı. "Aşkın!" diyerek uyardı da. Alt dudağımı ısırarak omuz silktim, *boxer*ını biraz daha aşağı sıyırdım. Onu da tek bir hareketle çıkardığında günler sonra tüm çıplaklığıyla görebildim.

"Haydi! Hiç ahşap masa kırmamıştık," dedim hevesle. Eli iç çamaşırıma gitti ama çıkarmakla uğraşmadı. İki eliyle çok rahat şekilde yırttı ve üstümden çıkarıp onu da yere fırlattı. Tekrar dudaklarımı öperken kendimi geriye doğru ittim, sırtım masanın soğuk zeminiyle buluştuğunda sertliği bacaklarıma sürtüyordu.

Alt dudağımı ısırarak onu izledim. Ateş'in bakışları üstümde gezinirken erkekliğini tutarak kasıklarıma yasladı. Girmiyordu, hafif hafif okşuyordu. Aldığım zevkle gözlerim kapanmıştı, bunu yapmaya devam etti.

"Derdin beni çıldırtmak mı?" dediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Çıldıran sadece sen değilsin," dedi zorlukla konuşuyormuş gibi.

"Ateş, gir içime. Sinirimi bozma." Yavaşça içime yerleştiğinde belim masadan hafifçe havalandı.

"Bozulmasın sinirlerin." Aldığım zevkle tüm tenim uyuştu. İçimde müthiş bir doygunluk yarattığında dudaklarımın arasından derin bir inleme çıktı. Yüzümün hemen yanında duran kolundaki damarlar, kendisini çok sıkmasından ve aldığı zevkten dolayı belirginleşmişti. Koluna öpücük bıraktığımda gözlerini yumarak hafifçe çıktı yerleştiği yerden. Yavaş ama dolu hareketlerle içimde gidip gelirken nefes nefeseydik ikimiz de.

Yerimden doğrulduğumda hareketleri hızlandı, nefeslerimiz ve inlemelerimiz birbirine karışmıştı. İçimden kısa bir süreliğine çıkarak beni tek bir hareketle ters çevirdi, göğsüm masaya yaslanırken ayaklarım yere değiyordu. Kendini tekrar içime yerleştirirken saçlarımı bir avucuna sararak kendine doğru çekti.

Hareketleri daha da sertleşirken ne kadar hoşuma gittiğini belirtmek isteyerek kafamı hevesle salladım. "İşte böyle, bebeğim." Eğilip yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı kokumu içine çekerken.

Biraz daha hızlandığında doğruldum, ayaklarımın üstünde durdum ve kalçamı onun için biraz daha çıkardım. Şaplak at-

tığında güldüm, boynum omzuna düştüğünde elini boynuma sardı. Nefes sesi kulağımın dibindeydi ve bu da en az hareketleri kadar bedenimi uyuşturuyordu. İçimden çıktığında ona doğru döndüm.

Kalçamdan havaya kaldırarak kucağına çıkmamı sağladı. Bir elim saçlarında gezinirken dudaklarını öptüm uzunca. Bir an kucağında benimle yatak odasına gitmeyi düşünmüş olsa da fazla dayanamayacağına karar vermiş olacak ki benimle birlikte arkadaki koltuğa oturdu. Bu sefer ben, onu yavaşça elime alarak içime yerleştirdim.

"Ya masayı kırmadık ki daha!" dedim söylenerek.

"Kırarız," dedi nefes nefese.

"Söz ver," dedim kucağında oturup kalkarken.

"Söz." Kafasını koltuğa atmış ve kısık gözleriyle beni izliyordu. Her hareketimde daha da zevk alıyordu; bir elim çıplak göğsündeydi, diğeri ise omzunda. Biraz daha hızlandığımda hırlayarak verdi nefesini.

Daha da hızlandım ve buna uzun bir süre devam ettik. Sağlam koltuk bile bizim hareketlerimizle gıcırdamaya başlamıştı. Bu sese tenlerimiz arasından çıkan tutku dolu ses eşlik ediyordu. Zaman olgusunu onun kollarında bir kez daha kaybediyordum. Şu an sadece aldığım zevk ve o vardı, dünya ışıklarını kapatmıştı. Aldığım zevkle gözlerim kararıyordu, inlemelerim artarken o da en az benim kadar yüksekteydi. Ateş, beni kendine çekerek dudaklarımı bir kez daha sertçe öptü.

Ve en sonunda ikimiz de bittik. Salonda sadece kesik kesik aldığımız nefes seslerimiz vardı. Kucağından kalkamadım, o da kaldırmadı. Ensemden tutarak göğsüne yasladı. Terden yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru çekti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki birazdan çıkıp odanın içinde gezecek gibiydi.

Bir süre onun teninde dinlendim, ardından kucağından kalkarak yerdeki geceliğimi üstüme geçirdim. Onun da yerdeki kıyafetlerini koltuğa, yanına attığımda beni seyrediyordu.

"İstersen duş aldıktan sonra git." Sözlerimle kaşları çatıldı, hiçbir şey söylemeden kalkarak hızlı hareketlerle giyindi. Ardından da karşıma dikildi.

"Bu kadar mı?" dedi, bakışlarında çok fazla duygu vardı.

"Bu kadar." Omuz silktim.

"Kendine gel, Aşkın, ben senin bir gece takılıp ardından siklemediğin o adamlardan değilim!"

"Ateş, seviştiğimiz için tekrar sevgili olacak değiliz. Bir kez daha diyorum, aramızdakiler bitti! Sana karşı cinsel çekim hissediyorum ve devam eden tek şey bu, zaten en başında da buydu. Sen de bunun hep farkındaydın. Şimdi değişen ne?"

"Sana her şeyi anlattım ve sen söylediklerime inandın. Benimle seviştin. Madem tekrar birlikte olmak istemiyordun, bunu neden yaptın?" Hâlâ sakinliğini korumaya çalışıyordu.

Onu biraz daha sinirlendireceğimi bilerek devam ettim ama ikimiz de ipleri çoktan koparmıştık. "Biz seninle hiçbir zaman sevgiliyken sevişmedik zaten, önceden sahte sevgiliydik ama artık sahte bile değiliz." Omuz silktim, gözlerine bakmak istemedim ama baktım.

"Evet, Aşkın. Sevgiliyken seninle sevişmedim, hep bunu durdurdum çünkü aramızdakilerin, sadece birkaç saat yaşayacağımız hayvani bir zevk duygusu olmasını istemedim. Bu düşüncenin arkasına kendini saklamanı istemedim ve görüyoruz ya, saklayamadığın için kaçıyorsun."

Dik başımla ona bakmaya devam ettim. "Kendin yazıp, çizip oynuyorsun. Karşındakinin kim olduğunu sen de unutuyorsun."

"Korkaksın sen!" Sesi yükselmişti. "Bana karşı bir şeyler hissetmemek için elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Kendine yenilmekten korkuyorsun. Konu asla o saçma haberler değil, konu senin o güçlü geçindiğin zavallı kişiliğin. Neden, Aşkın? Neden bana karşı bir şeyler hissetmekten bu kadar korkuyorsun? Sen beni aptal bir adam mı sanıyorsun? Ben anlayamaz mıyım senin hareketlerinin nedenini?"

Sessiz kaldığımda devam etti: "En başından beri senin karşında çok farklı bir adamım. Ben asla kimse için kişiliğimden ödün vermezdim ama senin karşında sürekli verdim. En başından beri beni aşağıladın, defalarca gururuma dokunan şeyler yaptın ve ben her defasında aptal gibi alttan alarak sana geldim. Ama değmezsin."

Hissettiğim ağırlıkla derin bir nefes aldığımda devam etti: "Hislerini yok etmeye, bir canavara dönüşmeye çalışıyorsun. Tebrik ederim, başarmışsın. Bir canavarsın sen."

"Ne çok şey biriktirmişsin içinde, ne kadar dolmuşsun," dedim onun aksine sakin sesimle.

"Evet, bunu bana sen yaptın. Senin içinde yaşadığın bu saçma kargaşanın bir parçası olmayacağım. Şu an sessizsin çünkü haklıyım, çünkü bana bir şeyler hissetmekten deli gibi kaçtığını ikimiz de biliyoruz. Ama bitti, Aşkın, kazandın. Artık hayatında olmayacağım."

Başımı olumlu anlamda salladım, yine devam etti: "Senin zihninde şeytanlar dolaşmıyor, sen şeytanın ta kendisisin." Bunlar son sözleri oldu, kapıyı çarpıp çıkmadan önceki son sözleri...

Yutkundum, bir süre öylece etrafı izledim. Duş alsam iyi olacaktı. Evet, evet, duş iyi gelirdi. Banyoya geçmek için yatak odasına girdim ancak yatağın üstünde gördüğüm şeyle donakaldım.

Az önce görmemiştim çünkü direkt giyinme odasına geçmiştim. Şimdiyse gördüğüm bileklik, beni yıllar sonra böylesine afallatan tek şey oldu.

Geçmişin acıları, sancıyla bugüne taşınırken yıllar sonra ellerim yine o gün olduğu gibi titredi. Yatağın üstündeki eski bilekliği elime aldım ancak bu hafif bilekliği taşımak, yüz kilo taşımaktan daha ağırdı benim için. Bir tarafında V, diğer tarafında A harfi yazan ve renkli boncukları olan küçük bilekliği elime aldığımda daha fazla dik duramadım. Bu o bileklikti, iki küçük kızın tırnak izleri bile hâlâ yerinde duruyordu.

Bacaklarım güçsüzleşirken yere çöktüm. Bilekliği inceledim, geçmişe dönmemek için direniyordum ama bu saatten sonra imkânsızdı.

Ben hiçbir zaman canavar olmak istememiştim. Bir şeytana dönüşmek de istememiştim ama başka şansım olmamıştı. Melekler ve şeytanlar vardı; şeytanlar hep kazanırdı, meleklerinse kanatları kopardı. Vera melekti, kanatlarını koparmışlardı; bense şeytandım, kazandığımı sanmıştım.

2011-Yetiştirme Yurdu

"Aşkın, şu soruya bakar mısın? Hiçbir şey anlamıyorum." Vera'nın yanına oturdum. Zorlandığı soru komiğime gitti ama gülmedim. Ona tek tek anlattığımda hayranlıkla bana bakıyordu. "Ne kadar zekisin ya."

"Biraz çalışsan sen de yapacaksın, çok basit."

"Benim kafam basmıyor ki." Vera benden bir yaş küçüktü ve daha yeni on iki yaşına girmişti. Ailesinden ona kalan tek şeyse ismiydi. Benim aksime ailesini hiç görmemişti, çok küçükken bir hastanede sadece adıyla bırakılmıştı. İki yıldır burada konuştuğum tek kişi ve tek arkadaşımdı ama bazen aptal olabiliyordu. Mesela sürekli ailesini bekliyordu.

Vera'ya soruyu ikinci kez anlattığımda anlayabilmişti, zaten hep ikinci seferde anlıyordu. "Sümeyye teyzeden çikolata isteyelim mi?"

"Bugün verdi zaten, vermez tekrar. Dişlerimiz çürüyor diye kızıyor," dediğimde alt dudağını sarkıttı. Yastığımın altından onun için ayırdığım çikolatayı çıkardığımda gülümsedi.

"Ya olmaz, o senin."

"Ben sevmiyorum zaten." Onun kadar çok sevmiyordum. Gülerek aldı çikolatayı ve iştahla yerken yarısını da bana uzattı. Ben yemeyince zorla ağzıma tıkarak güldü. "Ağzın değdi, pis oldu! Artık mecbur yiyeceksin." Gülerek yedim bana verdiği çikolatanın yarısını.

"Geç oldu, yarın okul var. Uyuyalım artık," dediğimde kafasını salladı ve dünden hevesli şekilde kapattı defterini kitabını. O yatağa geçerken ben de cam kenarında dışarıyı izledim bir süre. Diğer kızlar da uyumaya başlamışlardı. Ablamı iki yıldır görmüyordum, çok özlemiştim.

Buraya geldiğimde kimseyle konuşmuyordum ancak bir gün, yaşı büyük kızların Vera'ya yaptıkları şeyleri görünce onlara gününü göstermiştim ve o günden beri sadece Vera vardı. Yatağıma döndüm, Vera karanlıktan korkuyordu. Odada loş bir ışık vardı ama yine de hep yorganı kafasına kadar çekerdi, o yorganın onu kötülüklerden koruyacağını sanırdı.

"Aşkın, uyuyamıyorum. Yanına gelebilir miyim?"

"Olmaz, Vera." Zaten uykuya dalamıyordum iki yıldır, bir de o yanıma yattığında hiç uyuyamıyordum. Israr etmedi ama ben dayanamayarak kalktım yerimden, yanına uzandım. Sevinçle gülümsedi.

"Aşkın, sence annem bir gün gelir mi beni almaya?"

"Gelmez bence."

"Neden?"

"Kendisi bırakmış çünkü."

"Belki zorunda kalmıştır. Nereden biliyorsun?" dedi kızgınlıkla annesini savunarak. "Yüzlerini çok merak ediyorum, dedi ardından da. "Keşke bizim de ailemiz olsaydı."

"Benim ailem var zaten." Ablam vardı.

"Ama yanında değil. Belki bir gün evlat ediniliriz, hem belki çok iyi bir aile olur ve ikimizi birden alır!"

"Böyle bir şey istemiyorum ben."

"Neden? Kardeş oluruz ne güzel."

"Biz zaten kardeşiz," dediğimde gülüşü genişledi. Onun da saçları kâküllüydü çünkü benimkileri çok beğeniyordu ve Sümeyye teyzeden kesmesini istemişti. Ama o biraz daha kumraldı. Gözlerini yumdu, bense onun uykuya dalmasını bekledim.

Bileklerimizde isimlerimizin baş harflerinin yazdığı bileklikleri-mi̇z vardı. Sümeyye teyze bizim için yapmıştı, biz de tırnaklarımızı kazımıştık uçlarına ve böylece ikisi de benzersiz olmuştu. Ellerimiz yan yana dururken bilekliklerimiz birbirine yaslıydı.

Okul dönüşü yemeğimizi yedik ve yataklarımıza geçtik. Saat geç olunca herkes uyumuştu ama ben kısık sesle ona ders anlatmaya devam ediyordum. Aslında etüt odalarımız vardı ama üşeniyorduk gitmeye, yatakta çalışırken uykumuz geliyordu.

Yurt görevlisi Berna içeri girdi ve Vera'yı yanına çağırdı. Bu saatte neden çağırmıştı ki? İçime düşen sıkıntıyla yatakta öylece oturdum. Vera on dakikanın ardından sevinçle döndü yanıma.

"Aşkın! Beni evlatlık vereceklermiş," dedi mutluluktan uçarken kısık sesle.

"Ne?" dedim şaşırarak. Çantasını toplamaya başladığında daha da şaşırdım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Hemen götüreceklermiş!"

"Saçmalama, yok öyle bir şey. Gelip kaç gün önceden konuşulur, sonra gidilir. Hem gecenin bu vakti mi? Hayır, Vera, bu işte bir şey var. Gitme."

"Müdirenin de haberi varmış, öyle dedi. Ne olacak ki? Onun bir bildiği vardır, hem sen neden sevinmedin ki? Ya ailem olacak diyorum." Onu izlemeye devam ettim, yanıma gelip bir öpücük bıraktı. "Üzülme, sonra seni de yanıma aldırmaya çalışırım. Bu yüzden kendimi onlara çok sevdireceğim. Bir de Beril abla kimseye söyleme dedi, sana söylediğimi de bilmiyor. Kimseye söyleme."

"Vera, bana hiç mantıklı gelmiyor bu iş." Topladığı çantasını aldım. "Olmaz, gidemezsin."

"Aşkın ailem olacak, diyorum. Bunu istemiyor musun? Annem, babam olacak. Sen beni kıskanıyor musun? Seni almıyorlar diye üzgün müsün? Üzülme, ben seni aldırmaya çalışacağım, valla bak, ben de sensiz yapamam ki. Kardeşimsin benim." Beni

dinlemedi, eşyalarını topladı ve hızla çıktı odadan.

Bir süre kalakaldım. Böyle iş olmazdı, kimse bu saatte birdenbire evlatlık alınmazdı. Bir şey vardı bu işte. İçimdeki sıkıntıyla kalktım, odadan çıktım. Gözlerim Vera'yı aradı, bahçeye koştum. Elini çirkin, palabıyıklı bir adam tutuyordu. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitlenmişti. Vera bahçeden çıkarken arkasını döndü. O adamın elini tutarken kocaman gülümsedi ve bana el salladı. Ardından birlikte gözden kayboldular.

İçimdeki sıkıntıyla müdirenin odasına çıktım ama orada yoktu, en sonunda Vera'nın yatağına döndüm. Kalbimde bir sancı, içimde kötü birt his vardı. Lütfen Vera, iyi ol.

Vera'nın gidişinin üstünden iki gün geçmişti. Sümeyye teyzeye olanları anlattığımda Beril Hanım'ın bir bildiği vardır, demiş ama yine de konuşmuştu. Müdire tatile çıkmıştı birkaç günlüğüne ve görevli Beril Hanım ilgileniyordu çoğu şeyle. Söylediğine göre de onu evlat edinecekleri önceden belliydi, işleri olduğu için de gece alabilmişler ancak. Bu düşünce içimi biraz bile rahatlatmamıştı. Onu çok özlüyordum. Ablamın özleminin yanına bir de Vera'nınki eklenmişti.

Artık ders anlatacağım kimse olmadığı için geceleri geçmek bilmiyordu, uyuyamıyordum da. Zaten sürekli Vera'nın yatağında yatıyordum. Yatakta dönüp dururken odanın kapısı açıldı, herkes uyuyordu.

İçeri Vera girdi. Heyecanla yerimden doğruldum, ona koştum. "Vera! Neden geldin?" Yüzüme baktı, gördüğüm kişi Vera'ya hiç benzemiyordu. Gözlerindeki ışıltı sönmüş, küçük yüzü büyümüştü sanki acıyla. Gözleri dolu doluydu. Ona sıkıca sarıldım. "Ne oldu sana?" Bana cevap vermedi. Elindeki çantasına sıkı sıkı sarılmıştı.

Orada ne kadar dikildik, bilmiyordum ama Vera hareket bile etmiyordu. Elinden tutarak hareket ettirmeye çalıştım ama bir adım attığında acıyla kasıldı yüzü, yürüyemiyordu. "Vera, ne yaptılar sana?" Cevap vermedi yine. Yatağa oturmadı, yüzüstü yattı. Gözleri açıktı ama bu, babamın ölü gözlerinin açıklığı kadar boştu.

Sabaha kadar Vera'nın başında bekledim ama ne konuştu ne

de hareket etti. Uyumadı da. Sabah olduğunda müdire yanımıza geldi. Odadaki kızlar, Vera'nın neden döndüğünü sorguluyorlardı. "Vera gittiği aileye uyum sağlayamadı, psikolojisi bozulmuş ve geri getirmeye karar verdiler. Üstüne gitmeyin, bir süre sonra kendine gelecektir," dedi soğukkanlılıkla ve çıkıp gitti.

Gündüzleri okula gitmek istemiyordum, Vera'yı bırakmak istemiyordum ve olayın sadece Vera'nın psikolojisiyle ilgili olmadığını da biliyordum. Ona bir şey yapmışlardı. Ona ne yaptıklarını bilmiyordum. Yine okula gitmediğim bir gün Sümeyye teyze yanımıza geldi.

"Sümeyye teyze, Vera iyi değil. Onu bir adam götürdü o gece, ona bir şey yapmışlar. Konuşamıyor, hiçbir şeye tepki vermiyor, yemek bile yemiyor, gözleri boş bakıyor. Acı çekiyor." Sümeyye teyze sözlerimle eliyle ağzını örttü. Vera'nın başını okşadı.

"Güzel kızlarım benim," dedi acı içinde. "Hesabını soracağım," dedi ve ikimizi de öperek çıktı ancak bu, Sümeyye teyzeyi son görüşümüz oldu. Berna onun işten ayrıldığını söylese de ben gerçeği biliyordum. En kısa zamanda Vera'yı alıp buradan kaçmam gerekiyordu ama Vera yaşıyor gibi değildi.

Geceleri zaten uyuyamıyordum ama ona bir şey olur korkusuyla artık hiç uyumuyordum. Vera'nın yatağındaki boş yere oturdum, bilekliği taktığı kolu yataktan aşağı sarkıyordu. O elini tuttum. "Gideceğiz buradan, birazcık kendine gel artık. İkimizi de kurtaracağım." Ancak bir haftadır hiç uyumadığım için gözlerim dayanmıyordu. Gözlerim kaydı ve en korktuğum şey oldu, uyuyakaldım.

İçimdeki sıkıntıyla uyandım, hâlâ karanlıktı. Gözüm hızla Vera'yı aradı ama yoktu. Kalbim korkuyla çarparken kalktım yerden. Kendimi yurdun koridorlarına attım. Hiçbir yerde yoktu. Çıkış kapısı açıktı, yine götürmüşler miydi onu? Tam çıkacaktım ki bodrum kattan gelen seslerle durdum.

Aşağıda, burada yatılı kalan hizmetlilerin odası vardı ama orada kalan sadece Sümeyye teyzeydi ve o da gitmişti. Hızla sese doğru koştum, alt kata indim. İndikçe sesler artıyordu. Boğuk bir

haykırış vardı. Sümeyye teyzenin odasına koştum, kapıyı açmaya çalıştım ama açılmadı. İçeride Vera vardı, bağıramıyordu.

Tiz bir yardım çığlığı atacaktım ki bir el ağzımı tuttu. Berna bağırmamı engelliyordu. "Sessiz ol, velet, öldürürüm seni sesin çıkarsa," dedi ama o da korkuyordu. Kollarından sıyrılmaya çalıştım ama başaramadım. En sonunda içerideki sesler kesilmişti, artık Vera'nın acı haykırışları yoktu. Daha da debelendim, Berna'nın elini koparırcasına ısırdım, ağzıma kan tadı dolarken tırnaklarımı da etine geçirdim.

Daha fazla dayanamıyordu, tam elinden kurtulacaktım ki kapı açıldı. O günkü adam çıktı odadan. Bense Vera'nın görüntüsüyle dondum. Vera cansızca yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı.

Ona koştum, yanına eğildim. "Vera!" Sarstım ama gözleri kapalıydı.

"Geçen seferki gibi olay çıkmasın diye buraya soktum. Salak herif, kızı öldürmüş! Dedim ben bir daha olmaz diye, başlayacağım paranıza. Girdiğim tehlikeye bile değmiyor. Gelin, şu kızı alın buradan. Arkadaşı var, onu da götürün." Berna telefonla konuşuyordu.

"Vera?" Nefes almıyordu. "Vera, uyan!" Vera, bir daha hiç uyanmadı.

Hissettiğim acı ve öfkeyle kalktım yerimden. Kenarda duran uzun makası elime aldım, arkası dönük telefonla konuşan Berna'nın sırtına tüm gücümle sapladım. Onun nefesi kesilirken makası çıkardım, bir kez daha geçirdim sırtına. Bana doğru döndüğünde, bu sefer de göğsüne geçirdim. Defalarca kez yaptım bunu, Berna yere düştüğünde bile durmadım. Makas ellerimin arasından düşerken Vera'nın yanına geri döndüm.

"Özür dilerim, uyuduğum için özür dilerim." Hıçkırarak yüzünü sevdim. Onu kaybetmiştim, Vera melekti ve melek ol-

muştu. Dakikalar boyunca, nefessiz kalana kadar ağladım başında. Gitmem gerekiyordu, geleceklerdi. Bileklik olan bileğini okşadım. Onunkini çıkardım, kendime taktım, benimkini de onun bileğine.

Yanağına son bir öpücük bıraktım, titreyen ellerimle Sümeyye teyzenin yatağının üstündeki yorganı aldım ve Vera'nın üstüne örttüm. Her gece boynuna kadar örterdim ama bu sefer kafasını da örttüm.

Yukarıya gidip açık kapıdan dışarı çıktım. Bacaklarım beni taşımıyordu, yağmur yağıyordu. Bahçenin kapısı da aralık bırakılmıştı ve güvenlik görevlisi yerinde yoktu. Zorlukla yürüyerek çıktım yurdun bahçesinden, son kez yurda dönüp baktım.

"Affet beni kardeşim, seni koruyamadım."

Şiddetle yağan yağmurun altında saatlerce yürüdüm. Yağmur elimdeki kanı temizleyemiyordu. Eşofmanıma sürterek kurtulmaya çalıştım ama yine kurtulamadım o kandan ve işte, tam da bu an anladım elimdeki kandan bir daha kurtulamayacağımı.

Ayaklarımda derman kalmadığında bir rıhtıma gelmiştim. Soğuğa artık dayanamıyordum, bir kulübenin kenarına çöktüm titreyen bedenimle. Gözlerimden Vera'yla güzel anılarımız geçerken gökyüzü benim yerime de ağlıyordu. Bacaklarımı kendime çekerek ısınmaya çalıştım, bileğimdeki bilekliği okşadım.

Bu sırada önünde oturduğum kulübenin kapısı açıldı, içinden yaşlı bir adam çıktı. Önce sarı botlarını gördüm, gölgesi üstüme düşmüştü karanlık olmasına rağmen. Kafamı kaldırarak adama baktım.

"Kimsin sen?" Karşımdaki yabancıya boş gözlerle baktım.

"Katilim," dedim dürüstçe. Ne mi yaptı? Güler gibi oldu ama gülmedi.

"Öyle mi? Kaç kişi öldürdün?" dedi, mizacı çok değişikti. Dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi, anlayamıyordum. Zihnim bunu sevmedi, kontrol bende olmalıydı.

"Üç."

"Kimlerdi? Kaç yaşında öldürdün?" dedi ciddiyetle, gözlerini kısmıştı ve dikkatlice beni dinliyordu.

"Birincisi, doğduğum gündü. Annemi öldürdüm. İkincisi, on bir yaşımdaydı. Babamı öldürdüm. Üçüncüsü, on üç yaşımdaydı. Yetimhane görevlisini öldürdüm."

Yaşlı adam yanıma oturdu, ellerimdeki kana baktı. "Neler yaşadın sen, çocuk?" dedi beni izlerken. Sessiz kaldığımda konuşmaya devam etti: "Kan kokuyorsun, ellerinde kan var. Şimdi sana iki seçenek sunuyorum, av mı olmak istersin yoksa avcı mı? Sana bunları yapanlardan intikam almak ister misin?"

"Ölülerden intikam alamam."

"Ölülerin öcünü, kötü yaşayanlardan alabilirsin."

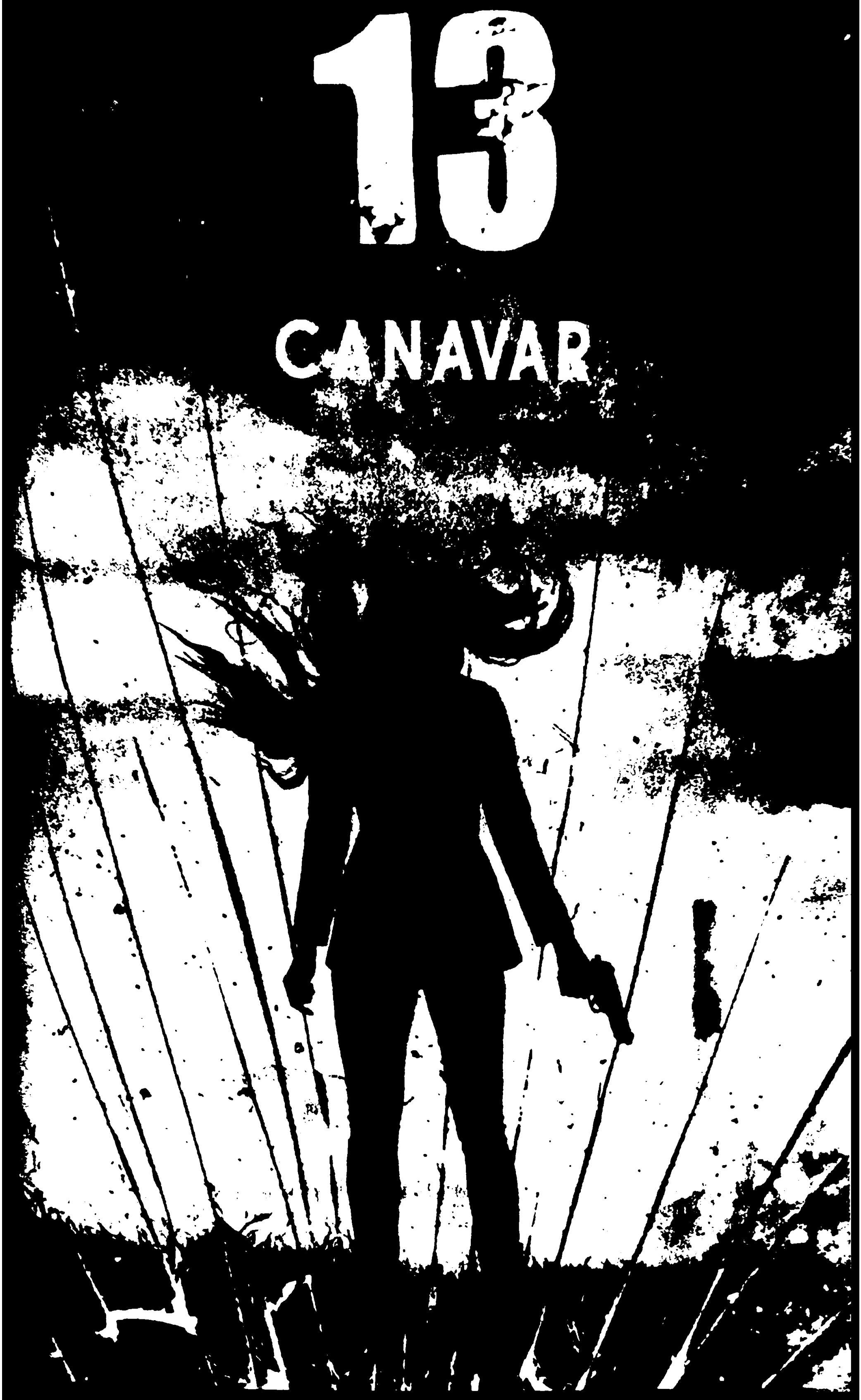
"İntikam almak bana kardeşimi geri getirecek mi?"

"Hayır ama içini soğutacak."

"İstiyorum o zaman." Çünkü içim alev alev yanıyordu.

Kafamı havaya kaldırdım, gün doğmaya başlamıştı ama bana gün bir daha doğmayacaktı. Yağmur damlası gözümden akan son yaşa karıştı.

"Güzel uyu, kardeşim."

13
CANAVAR

Vera bir çocuktu ve hep çocuk kalmıştı, Vera büyüyememişti. Vera biraz saftı, herkese kanardı, çok da korkaktı, dersleri de pek iyi değildi, okuma yazmayı çok geç sökmüştü hatta el yazısı da çok çirkindi. Mesela kendi adının baş harfini hep yamuk yazardı, bazen kendi yazısını o bile okuyamazdı, sayılarla da arası hiç iyi değildi. Çarpım tablosunu hiç öğrenememişti, hep eliyle sayardı.

Sınavlardan düşük aldığında üzülürdü, yüksek aldığındaysa çok mutlu olurdu çünkü ona gururla bakardım. O kimseye şımaramazdı, bir tek bana naz yapardı. Vera kimsesiz doğmuş, kimsesiz ölmüştü.

Mezarını sadece bir kez ziyaret etmiştim ancak o kadar acı çekmiştim ki bir daha ziyaretine gitmeyeceğim için özür dilemiş ve yemin etmiştim. Vera'nın intikamını almıştım, herkesi tek tek öldürmüştüm. İlk o iğrenç sapıktan intikam almıştım, ilk işkencemi o zaman yapmıştım ama sonrasında kusmaktan günlerce kendime gelememiştim. Vera, bana o kadar acı veriyordu ki bir daha adını bile anmamıştım, düşünmemiştim.

Vera ölmüştü, V doğmuştu.

Ama içimdeki ateş hiç sönmemiş, hiç soğumamıştı. Aksine harla yanmaya devam ediyordu. Ve artık asla sönmeyeceğini de biliyordum.

Elimdeki bilekliği izliyordum, bu bileklikten iki tane vardı. Bendekini asla kimsenin ulaşamayacağı derinliklere gömmüştüm. Vera'nın bilekliğini ise onun cansız bedenine bırakmıştım. İki bilekliğin de iki tane harfi vardı: V ve A. İkisinin arkasındaki ahşaptaysa iki çocuğun tırnak izi vardı. Bu bileklik, Vera'nın bileğinde bıraktığım bileklikti. Bu bilekliği tutmak, onun cansız bileğini tutmak gibiydi.

Saatler boyunca hareket edemedim, yıllar sonra ilk defa bu kadar güçsüz düştüm. Hayatta kalmak için sildiğim tüm anılarımız, sanki bugün yaşanmış gibi canlanmıştı zihnimde. Nefes alıyordum, nefes almak istemiyordum. Nefes almak ağır geliyordu. Bilekliğin lastiğini zorlayarak bileğimden geçirdim, yırtılmadı ama bileğimi o kadar sıktı ki tenim kızardı.

Bacaklarımın üstünde doğruldum, kambur belimi düzeltim. Önce odadan çıktım, ardından cam kapıyı açarak evden. Çıplak ayaklarımla toprak zeminde yürüdüm denize doğru. Ne zaman fırtına başlamıştı, bilmiyordum ama o kadar kuvvetliydi ki asırlık ağaçlar yerlerinden çıkacakmış gibi sallanıyordu, yağmur yağıyordu ama rüzgârın şiddeti yağmuru da sürüklüyordu. Saatler önce Ateş'in dokunuşlarıyla açılan saçım, şimdi rüzgârın dokunuşlarıyla birbirine girmişti.

Ayaklarım kanıyordu, acıyı hissetmiyordum. Dakikalarca yürüdüm sert rüzgârla birlikte ve en sonunda durdum. Biraz ileride Ateş'in teknesi duruyordu, orada olduğunu biliyordum. Sert dalgalı denizin üstünde tekne de düz durmuyor ve sürekli dalgayla birlikte sallanıyordu. "Ateş!" Bağırıyordum boğazımı ağrıtacak kadar sert şekilde. Rüzgâr, sesimi de yutuyordu.

"Ateş!" Sallanan teknenin üstüne çıktım. Bu sırada Ateş içeriden çıktı, ifadesiz yüzü kırılırken şaşkındı. "Bunu neden yaptın?" Bakışları üstümde gezindi.

"Ne?"

"Yeter artık! Bunu neden yaptın?" Bağırmaya devam ediyordum.

"Neden bahsediyorsun?" Gerçekten anlamıyor gibiydi.

"Neden, Ateş?"

"Aşkın, ne oluyor?"

"Neden koydun?" dedim artık bağıracak takati de bulamayarak.

"Neyi, Aşkın? Neden bahsediyorsun?"

"Bunu neden yaptın ki bana? Biliyorum, benim suçumdu ama ben istemedim ki, elimde olsa onun yerine ölürdüm, valla bak." Üstünde olduğumuz tekne, artan rüzgârla daha şiddetli sallanmaya başladı. Ateş bana doğru yürüdü, yüzünde allak bulak bir ifade vardı.

"Aşkın, sakinleş."

"Dünya melekler için çok kötü bir yer, bu yüzden o öldü, ben kaldım." Ben teknenin ucuna doğru yürürken Ateş peşimden geliyordu.

"Aşkın fırtına var, ilerleme." Onu dinlemedim, gelip kolumdan tutacaktı ki ondan önce davranarak teknenin burnuna çıktım.

"Şeytanlar yaşar, Ateş. Ne olursa olsun, nefes alırlar. Ben ölmem, herkes ölür ama ben ölmem." *Ölülerin kamburu var üzerimde, istesem de ölemem.* Kollarımı iki yana açtım, üstünde durduğum demir sertçe sallanıyordu. Sadece biraz nefes almamak istiyordum, ben bugün çok yorgundum.

Ölen kardeşini kurtaramayan Aşkın'ın çaresizliği, V'nin öfkesinin hıncı var üzerimde.

Ateş bana uzanmak için hızla koşarak elini uzatmıştı ki bedenimi rüzgâra bıraktım. Soğuk rüzgâra, ardından ondan daha soğuk suya girdim. Yine de yangınım geçmedi. Suyun içinde metrelerce derine dalarken tek istediğim bu yangının sönmesiydi. Ben beş dakika bu suyun içinde kalsam da ölmezdim. Suyun içinden çıkmak için çırpınmadım, biraz daha derine yüzdüm hareketlerimi engelleyen denizin gelgitleriyle.

İki dakika boyunca daha da derine yüzdüm, üçüncü dakikada vücudum suyun üstüne çıkmak için direndi. Bense bedenimle savaştım. Bu savaşa devam ettim, gözlerimi açtım karanlık suyun içinde. Vera'yı gördüm, karşımdaydı ve elini bana uzatmıştı. Daha da hevesle yüzdüm, elini tutmaya çalıştım.

Ancak belime sarılan güçlü kollar Vera'ya gitmemi engelledi, beni sıkıca tuttu ve kendine çekti. O kollardan kurtularak

Vera'ya ulaşmaya çalıştım ama izin vermediler. Vera gülümsedi, açık kahverengi gözleri kısılırken bana el salladı ve arkasını döndü. Suyun içinde bağırıyordum ama duyulmuyordu, Vera'dan uzaklaştım. Şeytanlar cennete giremezdi, onu bir daha göremeyecektim. Yorgunlukla çırpınmayı kestim, kendimi dalgalara ve belimi tutan kollara bıraktım.

Gözlerimi zorlukla açtım, boğazım ve tüm vücudum ağrıyordu. Evdeydim, yataktaydım; gündüzdü ama hava o kadar kapalıydı ki akşam gibi duruyordu. Ayağımdaki sargılara baktım, özenle sarılmışlardı. Üstümde pijama vardı, elim bileğe dokunmak için bileğime gitti. Bileğimde değildi, kalbim çarparken gözlerim her yerde bilekliği aradı. Hızla yataktan kalktım, salona geçtim.

Ateş salondaydı, şöminen karşısında oturuyordu ve elinde bileklik vardı. Başını eğmiş, bilekliği inceliyordu. Omuzlarım çöktü, yanına oturdum yorgunlukla.

"Bilekliğimi ver," dedim ancak beni duymuyormuş gibi izlemeye devam etti. Derin bir nefes alıp arkama yaslandım.

"V bir yazım hatası değildi, bana yalan söyledin," dedi yüzüme bakmadan.

"Sana söylediğim tek yalan bu değildi." Bu sefer çevirdi kafasını, bilekliği hâlâ vermiyordu. "Sen bırakmadıysan kim bulup getirdi bilekliği dünyanın öbür ucuna? Üstelik bir adaya sahip olduğumu kaç kişi biliyordu ki?"

"Dün gece neredeyse intihar ediyordun," dedi söylediklerimi umursamadan.

"Hayır," dedim kesin bir şekilde. "Eğer intihar edecek kadar güçsüz olsaydım bunu çok daha önceden yapardım. Sadece dinlenmek istedim."

"Biraz daha kalsan ölebilirdin." Kaşları çatıktı.

"Ölmezdim."

"Seni ben çıkardım suyun içinden! Şiddetli dalgalardan sana çok zor ulaştım."

"Neden peki? Neden ulaştın?" Sessiz kaldı, bilekliği izlemeye devam etti.

"Bunu kimin koyduğunu bilmiyorum, çalışanlar hep uğramıyor. Sen gelmek istediğini söylediğin için biz gelmeden temizlik yapılmıştı sadece. Adaya bir tekne gelse bunu bilirdim. Bu bileklik ne, bilmiyorum ama seni bu kadar sarstığına göre her ne düşünüyorsam ondan daha büyük."

"Bunun buraya gelmesi imkânsız, kim getirdiyse benim kimliğimi biliyor. Benimle oynuyor."

"Aklında biri var mı?" dediğinde kafamı iki yana salladım.

"Her kimse geçmişimi de biliyor, gizlenmek için değiştirilen geçmişimi. Senin ulaştığını sandığın bilgiler tamamıyla doğru değildi."

Aramızda yine sessizlik oluştu. Ateş bilekliği avucumun içine bıraktı gözlerime bakarak. Hep hislerimi perdelemekte ustaydım ama bu bileklik elimdeyken olamıyordum. O da bunu görüyordu. Bilekliği sıkarken yutkundum.

"Sormayacak mısın bilekliğin neden bu kadar önemli olduğunu?" Sorumla kafasını iki yana salladı.

"Ya yalan söylersin ya da terslersin." Yanımda oturmaya devam etti, gözlerime bakmayı keserek önüne döndü. "Seninle oynayan kimse dikkatli ol. Kimliğini ifşa edebilir, seninle daha büyük oynayabilir, sana zarar verebilir. Ki bana kalırsa benim dahi ulaşamadığım bilgilere ulaşan biri güçlüdür."

"Belki de kaybetmeliyim," dediğimde kafasını hızla bana çevirdi. "Kim bu kadar geçmişimi biliyorsa, değer verdiğim insanları da biliyordur. Ablamın zarar görmesine izin veremem."

"Ablan korunuyor! Güvenliğinden şüphe ediyorsan adada kalmaya devam etsin bir süre."

"Ateş, senin abin o adada öldürüldü. Ne güvenliği?"

"Abimi dostu öldürdü." Nefesini verdi. "Sen bilirsin. Dün gece çok şiddetli fırtına yaşandı, telefonlarımız çekmiyor ve hâlâ devam eden fırtınadan dolayı tekneye binemeyiz. Ama burada havalar böyle, yarın bir bakmışsın günlük güneşlik. Endişelenme."

"Neden endişeleneceğim?" Cevap vermedi. Öksürdü, yine benim yüzümden hasta olmuştu. Daha önce de görmüştüm, hastalığı böyle başlıyordu; önce hafif hafif öksürüyordu, sonra da birden ateşi çıkıyordu. Üstelik burada doktor da yoktu. Ayağa kalktı, altında gri bir eşofman, üstünde de siyah bir tişört vardı. Kapıya doğru gidiyordu, ben de kalktım yerimden.

"Nereye gidiyorsun?" Omzunun üstünden baktı. Bana cevap vermedi, sadece sarılarıyla yüzümü inceledi, gözü bilekliği sıkı sıkı tutan elime takıldı. Hemen ardından da önüne döndü ve üstüne hiçbir şey almadan evden çıktı.

Dışarıdaki fırtına çok şiddetliydi, nereye gidecekti bu hâlde? Daha da ağırlaşacaktı. Yorgunlukla çöktüm koltuğa. Çok tuzlu su yuttuğum için boğazım ağrıyordu, gözlerimi yumdum. Aldığım nefes göğsümü acıtıyordu. Koltuğa uzandım, bacaklarımı kendime doğru çekerek bilekliği izlemeye devam ettim.

Kulaklarımda Vera'nın sesi yankılanıyordu: *"Bu soruyu da anlamadım, Aşkın!"*

"Daha şimdi aynısını çözdük, sayılar farklı sadece."

"Of! Ders çalışmaktan nefret ediyorum. Keşke senin kadar zeki olsaydım ben de. Allah tüm aklı sana vermiş."

"Sana yardımcı olmam için de beni senin yanına vermiş."

Gözlerimi yumdum. Bilekliği sol göğsümün üstüne bıraktım.

"Annem nasıl görünüyor acaba, Aşkın? Bence çok güzeldir."

"Bunun bir önemi yok."

"Nasıl yok? Benim annem var, Aşkın, leylekler mi getirecek beni? Ben ona benziyorumdur kesin."

Vera'nın hayaleti zihnimi parçalıyordu. Şeytanlarım bu kadar masum bir acıyla başa çıkamayacak kadar kötülerdi.

"Neden ağlıyorsun, Vera?"

"Okulda herkesin annesi ya da babası onları almaya geliyor. Keşke bizim de anne-babamız olsaydı, çok kıskanıyorum."

Küçük Aşkın ağlıyordu, küçük Aşkın babasını öldürdüğü gün küçük olmaktan çıkmıştı. Vera'sı öldükten sonra da insan olmaktan çıkmaya başlamıştı. Küçük Aşkın hiç çocuk olmamıştı. Kanla doğmuştum, bana çizilen yol da kan doluydu. Şu an yolun neresindeydim, bilmiyordum; o kadar kan vardı ki önümü bile göremiyordum.

Vera'nın mutlu kahkahaları kulağımda çınlıyordu, yaptığımız yaramazlıklar hızla geçiyordu gözlerimin önünden. Bilekliği okşadım. "Güzel uyuyor musun, kardeşim? Ben uyuyamıyorum, ben yaşayamıyorum, ben ölemiyorum. Sıkışıp kaldım bu leş yerde. Üzgünüm, Vera. Artık ben de çok leşim. Yine çıktın karşıma, yine mahvettin beni. Seni yeniden geçmişin karanlığına gömmek zorundayım, gömmezsem gömülürüm." Bilekliği öptüm onun yumuşak yanağını öpüyormuş gibi.

"Güzel uyu, kardeşim."

Saatler boyunca hareketsizce uzandım, şömine sönmüştü ama ısıtma sistemi zaten evi sıcacık yapıyordu. Yerimden doğrularak bir sigara yaktım, telefonumu açarak sinyal var mı diye kontrol ettim. Ancak yoktu ve dışarıdaki şiddetli fırtına da devam ediyordu. Bu fırtınada tekrar tekneye dönmezdi, müştemilatta da kalmazdı, dedesinin eski evinde olmalıydı.

Ama o ev çok eskiydi ve bir ısıtma sisteminin olduğunu düşünmüyordum. Yiyecek bir şey olduğunu da sanmıyordum. Bilekliği tekrar zorlayarak bileğime taktım. Yerimden kalkarak mutfağa geçtim. Dolap doluydu, ben geleceğim için hazırlatmış olmalıydı. Kendime bir kadeh şarap doldurdum, bir süre ne yapacağımı düşündüm. Üstünde durduğum için ayaklarım acıyordu ama dayanılamayacak bir acı da değildi.

En sonunda tavuk göğsü çıkarttım. Yanına mantar ve biber de çıkararak hepsini doğradım. Biraz da mercimek çorbası yapmak için mercimekleri ocağın üstüne koydum. Yemek yaparken vakit hızlı geçiyordu. İki saatin ardından soslu tavuk, pilav ve çorba hazırlamıştım. Yemek yapmayı pek beceremezdim ama isteyip de yapamayacağım şey yoktu.

En sonunda, hepsini yanında çatal kaşıkla kaplara koydum. Tabii, bir şişe şarap koymayı da ihmal etmedim. Üstüme siyah bir yağmurluk alarak evden çıktım. Akşam olmak üzereydi, hava daha da koyulaşmıştı. Biraz ilerde duran ATV'ye yerleştim, çamurlu zeminde rahmetli dedenin evine sürdüm. Kısa sürede sırılsıklam olmuştum ama yemekleri güzel muhafaza etmiştim.

Evin kapısına gitmeden, cam salon kapısına ulaştım. ATV'den inerek yemekleri koyduğum poşetle kapıya yaklaştım. Ateş içeride oturuyordu, üstünde sadece bir tişört vardı ve yerde oturuyordu. Bir bacağını uzatmış, diğerini kırmış, içli içli bir şeyler düşünüyordu. ATV'nin sesini duymama ihtimali yoktu ama görmezlikten geliyordu. Karşısındaki şömine yanıyordu.

Yağmurluk korusa da eşofmanım ve ayaklarım bayağı ıslanmıştı. Camı tıklattım sertçe, Ateş kafasını çevirip bakma gereği duymadı. "Açsana, amına koyayım. İnsanlık yapanda kabahat." Bağırışımla bakışlarını sakince bana çevirdi. Yerinden yavaşça kalkarak cam kapıyı açtı.

Arkasını dönüp tekrar yerine otururken ben de yanına oturdum. Ben poşetten getirdiğim yemekleri çıkarken sarı gözleri karanlık salonda şömineyi seyrediyordu. İçeriyi aydınlatan gökyüzünün koyu ışığı dışında tek ışık kaynağı da şömineydi.

"Neden geldin, Aşkın?" Sesi pürüzlüydü.

"Hasta olmuşsun, benim yüzümden oldu."

"Bu yüzden mi buradasın? Ve yemek mi hazırladın benim için?"

"Evet, canavarlar yemek yapamaz mı sanıyorsun?" Başını bana çevirdi aniden. Yüzüme dikkatle bakarken yutkundu. "Evet, yapıyoruz hatta dedikodu yapmayı da çok severiz. Diğer canavarları bilmem ama ben severim." Nefesini verdi.

"Acını yine dalgayla gölgeliyorsun. Bir daha ortalığı ayağa kaldırmamak için yok sayıyorsun acını, yok sayınca acıtmıyor mu?" Durdum. "Belki de hislerden kaçmak yerine onlarla yüzleşirsen daha çok kendin olursun."

"O zaman kendim olmam, o zaman olmam." Devam ettim yemekleri dizmeye. Getirdiğim kadehlere şarap koyarken beni izliyordu.

"V kim?" Cevap vermedim.

"Çorba soğumadan iç, sıcacık." Kendi kâsemi önüme aldım. Tadına baktım, oldukça iyi olmuştu. Bana doğru döndü, kaşığını aldı ve çorbadan içti. Sessizce yemeğimizi yerken koca salondaki tek ses, şöminede yanan ateşin çatırdamasıydı; tabii, yağmur sesi de vardı. Denize yakın olduğumuz için hırçın dalgaların görüntüsü de hemen kıyımızdaydı.

Ateş'in yüzü kırmızıydı, ateşi vardı yine. Ona getirdiğim yemekleri benimle birlikte yedi itiraz etmeden, tepeleme doldurduğum tabaklarının hepsini bitirdi. Bense sadece çorbamı içerek kafamı arkamdaki koltuğa yasladım. Bakışlarım onun üstündeyken durdu.

"Neden yemiyorsun?"

"Doydum. Al, sen ye," dedim yemek tabağımı ona uzatarak.

"Hiçbir şey yemedin."

"Canım istemiyor, sana getirdim zaten." Yanından kalkarak eski evin içini gezmeye başladım. Tahta duvarlar, eski biblo ve tablolarla doluydu. Firuze'nin portresi evin başköşesinde insanı içine çekiyordu, hemen altındaki şöminen üstünde ise gramofon vardı. Kenarda duran plaklardan birini alıp taktığımda Ateş yemek yemeyi bırakmış, beni izliyordu.

Firuze şarkısı kaliteli ama bir o kadar da eski şekilde yankılandı salonda. Geri yanına oturduğumda Ateş yemeğini bitirmişti. "Burası soğuk, daha da ağırlaşacaksın."

"Bir sevim yok," dedi ama ardından hapşırdı.

"Çok yaşa."

"Hep beraber."

Aramızda kısa bir bakışma geçti, tabakları toparlayıp poşetin içine koydum. Bir sigara yakarak saraptan koca bir yudum aldım. Boğazım hâlâ sızlıyordu, sıcak çorba da iyi gelmemişti.

"Neden buradasın, Aşkın?" dedi bu sefer gerçekten cevap almak isteyerek. "Seviştikten sonra kovduğun bir adamın yanına neden geldin?" Sesi sert, kaşları çatıktı. Bu hâli bana, onu ilk tanıdığım zamanları anımsattı. Bir yabancıya bakıyormuş gibi bakıyordu güzel gözleri. "Sana söylediğim ağır sözlerin üstüne neden geldin?"

"Bilmem, canavarları anlamak zor olsa gerek." Nefesini verdi sıkıntıyla. Benim gibi uzattı bacaklarını, kendisine bir sigara yaktı. "Firuze çok güzel kadınmış," dedim tabloyu izlerken.

"Evet, tehlikeli bir güzelliği varmış," dedi ancak tabloya değil, bana bakıyordu. "Kangren olacaksın, bilekliği çıkarman gerek," dedi morarmaya yüz tutmuş bileğime bakarak.

"İstemiyorum."

"Daha büyük bir lastiğe takarız."

"Olmaz."

"Çıkar, Aşkın. Gittikçe daha kötü oluyor." Omuz silktiğimde elime uzandı, o kadar sıkıyordu ki zorlukla yukarı çekti. "İkidir şu bileğini nasıl buna sığdırıyorsun, anlamıyorum." Bilekliği canımı acıtarak çıkardı, tenim tahriş olmuştu. Bana uzatmadı, tekrar inceledi uzun uzun. O kadar derin bakıyordu ki sanki bilekliği izlerken geçmişimi görüyordu.

"O kadar zenginsin, bir yığın çalışanın var, kimse bizi bulamıyor," dedim söylenerek.

"Buraya geldiğimi kimse bilmiyor, tekneyi kendim çıkardım. Evi daha yeni temizletmiştim ama ne zaman geleceğimizi söylemedim," dedi bilekliği incelemeye devam ederken. Çocuk bilekliği olduğu ortadaydı ve bir şeyleri anlamaya başlıyordu. Bilekliği alıp cebine koyduğunda doğruldum yerimden.

"Ne yapıyorsun?"

"Acı çekiyorsun, Aşkın, döndüğümüzde veririm. Elinde tutup durma ya da bileğine zorla takmaya çalışma." Bunu başka biri yapsa onu öldürebilirdim ama şu an sinirlenemiyordum bile.

"Acı çekmemi istemiyor musun?" dedim bacaklarımı kendime çekerken.

"Bugün bir şey var sende, suçlu bir çocuk gibi davranıyorsun ama bu, bana karşı hissettiğin bir suçluluk değil. Hayata karşı suçlu hissediyorsun."

"Yorgunum, biraz dinleneceğim. Sakın güçsüzleştiğimi sanma, her tökezlediğimde daha hızlı koşarım ben."

"Ben senin düşmanın değilim, tökezlemeni beklemiyorum." Öyle olsaydı beni o suyun içinden çıkarmazdı.

"Benden nefret eden birisin sadece," dediğimde bakışları ağırlaştı.

"Böyle bir şeyi hiç söylemedim."

"Gerek yok ki söylemene, ben olsam ben de ederdim." *Şeytanı sevmek imkânsız olsa gerek.*

"Aşkın, kes şunu." Yutkundu. "Beni o kadar takmıyorsun ki söylediklerimin ağırına gideceğini hiç düşünemedim. Aslında o kadar öfkeli ve tepkisizsin ki her şeye, umurunda olacağını düşünmedim. Seni incitmişim."

"Hayır, incitmedin. Beni yoran şey sadece bileklik."

"Yine kaçıyorsun, hislerini belli etmekten o kadar korkuyorsun ki başka çare bulamıyorsun. Zeki bir adamım ben, karşımdaki insanları çözerim. Ama seni çözmek en zoru."

"Uğraşma, değmem."

"Dün geceki harap hâlini görmesem şu an yanımda olmana bile izin vermezdim."

"Acıyor musun sen bana?"

"Acıyorum. Bir seri katilsin, bundan zevk alıyorsun. Ablan senin için hapis yattı ve sen bir ölüm makinesine dönüştün, bunu bir gün öğrenmesinden de ölesiye korkuyorsun. Öte yandan güçsüzleşmekten de çok korkuyorsun, hislerinin seni kör edeceğini sanıyorsun. Bir duyguyu fazla hissettiğinde oradan kaçıyorsun, kendine işkence ediyorsun."

"Sana âşık olduğum için mi seni kovdum yani?"

"Hissetmeye başladığın için. Ben de ağır konuştum çünkü en başından beri bunu hak ediyordun, sen güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyorsun." Yutkundum. O da devam etti: "Sen kendini hep en kötü hislere sürüklerken güzel şeyleri hak edemezsin. Kendine bunu yapma."

"Benimle sevgiliyken bilerek sevişmediğini söyledin, bu bana karşı h-"

"Sana karşı en başından beri hislerim var ve senin aksine bunu hiç inkâr etmedim. Ben ne istediğimi bilen bir adamım, Aşkın, korkak da değilim." Bana karşı bir şeyler hissetmek onu rahatsız ediyordu. "Bana güvenmiyorsun, güvenme de. Ben de sana hiçbir zaman güvenmedim zaten."

"Ne saçma sapan bir ilişkimiz varmış böyle," dedim alayla.

"Öyle, sadece benim çabaladığım, saçma sapan bir ilişkiydi." Bir süre sessizce karşıya diktim gözlerimi, şömineye bakıyordum ama görmüyordum. Sadece içimdeki karmaşayı görüyordum. "Bu kadar saçma sapan olmasına rağmen hayatımda nasıl bu kadar yer kapladın, ben de bilmiyorum."

Gözlerimi yumdum, yorgunca üstünde oturduğumuz eski halıya uzandım. "Sus artık, hasta hasta amma çene çaldın." Onun da yanıma uzandığını hissettim. Omuzlarımız birbirine

değiyordu. Teninin sıcaklığını hissediyordum, gözlerimi açtım. "Ateşin iyice yükselmiş." Gözlerini açmadı, çok hâlsiz görünüyordu. "Kalk, duş falan al, eve geçelim. Burası çok soğuk."

"Gerek yok, biraz dinlendirsem kendime gelirim."

"Ateş, nazın sırası değil, ya havale geçirirsen? Hayır yani evlenemedik de, miras da bana kalmayacak. Kalk şuradan."

"Yorgunum, Aşkın, sus." Ona doğru döndüm.

"Eve gidiyoruz, yağmur da biraz hafiflemiş."

"Beni kovduğun eve mi?"

"Senin bana yaptırdığın eve." Gözlerini hâlâ açmıyordu. "Bari koltukta falan yat." Keçi gibi inatçıydı. Elimin tersini yüzüne götürdüm, teni yanıyordu. Üstüne bir kova soğuk su boşaltırsam biraz kendine gelirdi ama inat edip eve gelmezse daha kötü olurdu ıslak kıyafetlerle.

Kolunu dürttüm. "Kalk be, seninle mi uğraşacağım bir de!"

"Uğraş diyen kim!" Kolunu cimciklediğimde bu sefer açtı gözlerini.

"Ateş, benim sinirimi bozma, elimin tersindesin zaten." Beni takmadı. "Kalkmıyor musun şimdi sen? İyi sen bilirsin." Bir elimi boynunun altından diğerini de bacaklarının altından geçirdim. Onu kucağıma almak için hamle yapmıştım ki gözlerini açarak ittirdi beni.

"Manyağa bak, ne yapıyorsun kızım sen?"

"Madem kalkmıyorsun, ben seni kaldırırım."

"Taşıyabileceğini mi sanıyorsun beni? Beni taşımak, kalçanla yüz kilo taşımaya benzemez. Kalça gücün belki kaldırabilir, kolların değil." Demek Tarık'ın dediğini duymuştu.

"Yüz on kilo," dedim onu düzelterek. "Kalkmazsan bunu yapmaya devam edeceğim." Doğruldu yerinden, sırtını tekrar koltuğa yasladı.

"Neden, Aşkın? Neden umurundaymışım gibi davranıyorsun?"

"Kötüsün çünkü, aptal herif."

"Git, Aşkın. Seni yanımda istemiyorum. Şu an yüzünü görmek bile istemiyorum."

Kafamı salladım.

"İyi, geber," diyerek eşyaları toplamaya başladım. Tam arkamı dönecektim ki Ateş şiddetli şekilde öksürdü. Nefesimi inlercesine vererek ona döndüm, yanına eğildim. "Gözünü kapat, görme o zaman, seni burada bırakmayacağım."

"Abarttığın kadar kötü değilim." Israrım devam edince tekrar konuştu: "Bir şartım var."

"Neymiş?"

"V'nin kim olduğunu anlat bana."

"Neden umurunda ki bir şeytanın geçmişi? Asabımı bozma benim, saçma sapan isteklerde bulunma. Şurada insanlık yapıyorum, çileden çıkarma beni." Nefesini vererek yorgunlukla doğruldu, gözleri bile tam açılmıyordu. Yağmurluğu ona giydirdiğimde itiraz etmedi.

Ben ATV'ye binerken o da arkama oturdu. Geldiğim yolu dönerken Ateş'in başı sırtıma düşmüştü. Bir an ona doğru döndüm. Gözlerini yummuş, sessizce oturuyordu. Eve vardığımızda koltukta yatacaktı ki buna izin vermedim.

"Duş alıyorsun, hemen."

"Hâlim yok, Aşkın."

"Ağırlaşacaksın."

"Sen de iyi değilsin, senin de dinlenmen gerek."

"Hiçbir şeyim yok be-" Ben de hapşırdım. Ben çok zor hasta olurdum, bağışıklık sistemim güçlüydü. Ancak dün buz gibi suyun içinde ne kadar kaldığımı hatırlayınca bunun olması da yüksek bir ihtimaldi zaten.

"Çok yaşa," dedi hâlsizce.

"Hep beraber."

"Ağırlaşıyorsun," dedi bu sefer o beni süzerken.

"Ben hasta olmam kolay kolay, birkaç saate geçer."

"Hastalığa bile ego yapmamalı bir insan." Ona yandan bir bakış attım. Elini tuttum ve saatler önce tutkuyla seviştiğimiz masanın önünden geçerek yatak odasına geçtik. Banyoya girdiğimizde suyu ayarlamaya çalıştım.

Ateş soyunmuyor, beni izliyordu. "Ben mi soyayım yine?" dediğimde beni takmadı. Yanına ulaşıp önce cebindeki bilekliği çıkardım, lavabo tezgâhının üstüne bıraktım. Ben tişörtünü çıkardığımda o da eşofmanını ve siyah *boxer*ını çıkardı. Bu sırada ben de üstümdekileri çıkardım.

Onu suyun içine çektiğimde ürperdi. "Bu çok soğuk."

"Sana öyle geliyor."

"Hayır, Aşkın. Soğuk, buz gibi," dedi söylenerek.

"Değil! Ateşin var işte." İkimiz de çıplaktık ama bu sefer aramızda tutku yerine farklı hisler vardı. Ben kolumu uzatarak saçlarını şampuanlamaya başladığımda daha kolay yapmam için başını eğdi. Bunu yapması yüzlerimizin yakınlaşmasına neden oldu.

Su üstünden yavaşça akıyordu, kısık gözleri beni izliyordu. Ben onun saçını şampuanlarken sesi çıkmıyordu. "Gözlerini kapat," dediğimde gözlerini sıkıca kapattı sanki şampuan gözlerini yaksa gözleri yerinden çıkacakmış gibi. Saçını duruladım, ardından gözlerini açtı ama doğrulmadı.

Kıvrık kirpiklerini kırpıştırdı, ıslak yüzü ona hem çekici hem de çocuksu bir hava katmıştı. Nasıl bu kadar vahşi ve aynı zamanda masum görünebildiğini anlayamıyordum. Yüzünden akan su çenesinde birikerek göğsüme damlıyordu. Bir eli yüzüme çıktı, hafifçe okşadığında gözlerimi yumdum.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi hesap sorar gibi.

"Neyi?"

"Bana hâlâ neden böyle hissettiriyorsun, sahtekâr kadın?"

"Bugün canavar olmak istemiyorum." Yüzümü okşamaya devam etti.

"Sadece bugün mü?"

"Sadece bugün, sonra kaldığım yerden devam ederim."

"Yorgunsun diye mi?"

"Yorgunum," dedim kafamı sallayarak. Alnını, alnıma yasladığında sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Yanağımdaki eli ıslak saçıma çıkmıştı, hafif hafif okşuyordu. Doğrulduğunda başımı da kendisine çekip göğsüne yasladığında ona engel olmadım. Yanağım geniş göğsüne yaslandı, saçları başımı okşamaya devam etti.

"Dinlen burada."

"Burada dinlenmek istiyorum," dedim kafamı sallayarak ve gözlerimi yumdum. Bu sırada önce dışarıdan gelen ışıkla içerisi daha da aydınlandı, ardından da gürültülü bir şimşek koptu. Üstümüze su damlaları düşmeye devam etti, Ateş saçlarımı okşamayı bırakmadı.

"Bir daha yapma, tamam mı? Bir daha canını yok sayma."

"Korktun mu beni kaybedeceğin için?"

"Hiç bulamadım ki kaybedeyim, Aşkın. Ama bir daha yapma, ne kadar acı çeksen de yapma. Söz ver bana." Kafamı ona doğru kaldırdığımda gözleri yumuşaktı.

"Büyük bir savaşım var kendimle, o savaş bitene kadar bana hiçbir şey olmaz."

"Peki ya bittikten sonra?"

"O zaman da zaten ben olmayacağım." Kollarımı sert sırtına sarıp kafamı tekrar göğsüne gömdüm. Güzel kokusu, yaşadığım tüm kötülükleri unutturuyordu, bu da Alanguva'nın mucizelerinden biriydi.

Bir süre daha ılık suyun altında kaldıktan sonra odaya geçerek üstümüzü değiştirdik. Banyodan çıkarken bilekliği yine o almıştı ben almadan önce. Ateşi biraz da olsa düşmüştü.

İçeri geçmesine müsaade etmeden arkasına oturdum, kurutma makinesini elime aldım ve bacaklarımı onun iki yanından uzatarak ıslak saçlarını kurutmaya başladım. Konuşmuyor, karşımızdaki aynayı sessizce izliyordu.

Arada gözlerimiz kesişiyordu, aslında gözlerini hiç ayırmıyordu. "Bir şeytana yakışmayan şeyler yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Yaralı ruhunu düşünüyorum."

"Değmeyen birinin geçmişini merak etmemelisin, yaralı ruhunu da." Kurutma makinesini kapattığımda nefesini verdi.

"Seninkiler de ıslak."

"Bana bir şey olmaz," dediğimde beni zorlamadı, zaten hâli de yoktu. Kurutma makinesini kenara bıraktım, onu yatağa ittirdiğimde sesini çıkarmadı. İnce pikeyi üstümüze örterek kafamı göğsüne gömdüm. Hâlâ bilekliği tutuyordu. Elini tuttum, parmaklarımı parmaklarının arasından geçirirken artık bileklik, ikimizin de elinin ortasında hapsolmuştu.

Dışarıda fırtına devam ediyordu, gece uğulduyordu. Her yer cam olmasına rağmen evin içi sıcacıktı. Gözlerimi yumdum. Bileklik hâlâ çok ağırdı. Bu sefer bir yabancının teni de vardı bu ağırlığın üstünde ama bu yabancı ağırlık yapmıyordu.

Uyandığımda yatak boştu, dışarıdaki fırtına hâlâ devam ediyordu ama çok şiddetli değildi. Hava da dünkü kadar kapalı değildi. Yataktan çıktığımda gözlerim Ateş'i aradı. Banyoya girip dişlerimi fırçaladım, ardından da üstümü değiştirerek salona geçtim.

Ateş salonda oturuyordu, içeri girdiğimde kısa bir an bana baktı. "Nasıl oldun?" dediğimde arkasına yaslandı.

"Daha iyiyim," dedi nefesini verirken. "Hava düne göre daha normal, öğlene kadar biraz daha hafiflerse döneriz."

Kafamı sallayarak tekli koltuğa oturdum, sigara yaktığımda bana ters bir bakış attı. "Sabah sabah içme şunu."

"Bilekliğimi artık alabilirim."

"Dönünce vereceğim, Aşkın, şimdi değil."

"Neden?"

"Acı çektiğini görmek istemiyorum," diyerek hızlı bir cevap verdi ama sözlerinin aksine yüzü acı çekmemi istiyormuş gibi bakıyordu. Ona birçok şey söyleyebilirdim ama yerimden kalkarak bir şişe viski aldım. Yerime otururken Ateş ters bakışlarıyla beni izliyordu. "Kahvaltı yap, kendini mahvediyorsun."

"Belki inanmazsın ama canavarlar alkolle mahvolmaz." Yüzünü ovuşturdu sıkıntıyla. Yüzü hâlâ kızarıktı, gözleri bayık bakıyordu. Yerinden kalktı, bana ulaştı ve elimdeki şişeyi çekip alarak şöminenin içine fırlattı. Kalın şişe parçalanırken alkolle ateşin harı birden arttı.

"Evdeki tüm şişeleri boşaltturma bana!"

"Bana emir verme!" Onun gibi bağırdığımda boğazım sızlamıştı. Yerimden kalktım, onu göğsünden ittirdim. "Neden bir şeytanı umursuyorsun? Aptal mısın sen? Nasıl *canavar* dediğin kadına hâlâ böyle güzel bakıyorsun?"

Kafasını iki yana salladı sadece, sessizce arkasını döndü ve mutfağa geçti. Dün hazırladığım çorbayı ısıtırken ben de kendime yeni bir şişe çıkardım. Hatta bir sigara daha yaktım. İki kâse koydu ve masaya sakince oturdu.

"Aşkın, gelip bir şeyler ye."

"İstemiyorum."

"Aşkın!"

"Bana emir verip durma!"

"Dünkü hâllerin hastalığım için molaydı herhâlde, başladın yine."

"Evet, aynen öyleydi," dedim başımı olumlu anlamda sallayarak.

"Sen de hastasın, kes şunu."

"İyiyim ben."

"Yüzün kızarmış, sesin doğru düzgün çıkmıyor. Ne iyiliği?"

"Beni umursama."

"Seni umursamıyorum, artık değil. Sadece dün yaptıklarının karşılığı. Bilirsin, bir şeylerin altında kalmayı sevmem." Sözlerini umursamazmış gibi güldüm.

"Bence seversin." Benimle daha fazla uğraşmayarak çorbasını içtiğinde ben de kalktım yerimden. Elimdeki şişeyle cam kenarında durdum. "Bilekliği kim getirdi, Ateş?"

"Bilmiyorum."

"Bu adanın benim olduğunu sen biliyorsun sadece."

"Beni mi suçluyorsun yine?" Aslında bilekliği bulup ona gittiğimde tepkisinden asla alakası olmadığını düşünebilirdim ama V zihnimin içinde fısıldıyordu. *Kimseye güvenme*, diyordu.

"Yine köstebek olabilir mi?"

"Çok temiz çalışıyoruz, olabilir ama düşük bir ihtimal. Her kimse seni çok iyi takip ediyor. Döndüğümüzde dikkatli ol, bir süre cinayet işleme. Ya bu kişi seni işlediğin cinayetler sırasında ifşalarsa?"

"O kadar dikkatsiz olsaydım bugün burada olmazdım." Şişeyi ağzıma diktim. Ateş çorbasını bitirerek kalktı yerinden. Önümde durdu, şişeyi sertçe çekip aldı. Diğer eliyle göğsümden hafif ama baskılı şekilde ittirdi. Sırtım cama çarparken Ateş şişeyi ikinci kez yere fırlattı. Yüz yüze bakarken göğüslerimiz birbirine çarpıyordu.

"Sabrımı sınama," dedi gergin yüzüyle.

"Sınasam ne olacak? Göster haydi, çok merak ettim," dedim kısılan sesimle onu çıldırtmak isteyerek. Kendisini zor tutuyordu. Bir kolu hemen başımın üstünde, cama yaslıydı; diğeri de göğsümdeydi. Sol göğsümün üstünde. Yüzünün güzelliğine kendimi bir kez daha kaptırdım.

"Sana istediğini vermeyeceğim, artık değil. Acını böyle saçma hareketlerle bastırmaya çalışıyorsun ama bastıramayacaksın." Geri çekilmedi, hareket bile etmedi. "Söylesene, neden seviştikten sonra evinden gönderdiğin bir adam için kalbin böyle hızlı atıyor?"

"İyileşmişsin sen." Sırtımı camdan ayırdım, ona yaklaştım. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. Dudaklarından çıkan nefes dudaklarıma karıştığında daha bir gün önce öptüğüm dudakları bu kadar arzulamamın saçmalık olduğunu düşündüm.

"Aşkın, benim karşımda çok güçsüzsün. O kadar güçsüzsün ki saçmalıyorsun artık. Eskisi gibi değilsin, gözlerini görüyorum, beni sadece sevişmek için istemediğini de çok iyi biliyorum. Ama artık akıllandım." Bir adım geriye giderek aramızdaki yakınlığa son verdi. "Hâlsizsin, bir şeyler ye. İnat etme. Ben dün nasıl senin isteğinle buraya geri döndüysem sen de yemek yiyecek ve alkol almayacaksın. Ödeşmiş olacağız." Arkasını dönüp koltuğa geri oturduğunda ona itiraz etmedim.

Masaya geçip hâlâ sıcak olan çorbayı içtim. Bunu o söylediği için değil, durumum ağırlaştığı için yapmıştım ama o, onun için yaptığımı düşünmüş olmalıydı ki havalara girdi. Koltuğa oturmuş, bacaklarını pufa uzatmıştı. Uzun, kaslı bacağı diğer bacağının üstündeydi, tabletini eline aldı. İnternet yokken o tabletle ne yaptığını merak ediyordum.

Çorbayı içtikten sonra bulaşığımı yıkayarak evin içinde gezdim. Benim için hazırlanmış kütüphanede klasiklerden bir kitap alarak salona döndüm. Ateş'in yanına oturdum, klasik bir müzik de eşlik ediyordu kısık sesle.

Bir saat boyunca kitabı okudum ama kendimi veremiyordum, Rus edebiyatı biraz bayıyordu. İlgimi çekse de karanlık havaları ve değişik isimleri beni kasvetli bir havaya sokuyordu. Rus edebiyat klişeleri beni sıktığında kitabı kapatmadım ama okuyormuş gibi yaparak Ateş'e baktım alttan alttan.

Yandan Ateş'in ne yaptığına bakmaya çalıştım, daha önce hiç görmediğim bir programla kodlar oluşturuyordu. Bakmaya çalıştığımı fark edince ekranı kendisine doğru çevirerek görmemi engelledi.

Oflayarak ona baktım. "Sürekli ne yapıyorsun o tablette? Dünyayı patlatacak kodlar mı oluşturuyorsun bu kadar önemli? Doğru söyle."

"Seni ilgilendiren bir şey yok."

"Sıkıldım, bırak şunu da tartışalım biraz." Beni takmayarak tablete bakmaya devam ettiğinde kitabı tamamen kapatarak ona yaklaştım. Dibine girerek tabletine bakmaya çalıştım, önce ekranı görmemi engelledi, ardından bunu yapamayınca ekranı tamamen kapattı.

"İşlerime burnunu sokma, ben senin cinayetlerinle uğraşıyor muyum?"

"Evet, her cinayetten sonra arıyorsun beni. Her yöntemim seni şoklardan şoklara sokuyor. Haydi, doğru söyle, dünyayı ele geçirme planları yapıyorsun, değil mi?"

"Hayal gücüne hayranım, Aşkın."

"E tabii, böyle güzel hayal gücüm olmasa o yaratıcı cinayetleri nasıl işleyeceğim?" Omzum omzuna yaslıydı, yüzüm ona dönüktü. Bir dirseğimi bacağına yaslayarak ona biraz daha yaklaştığımda nefesini sıkıntıyla verdi.

"Sevimlilik mi yapıyorsun sen bana?"

"Canavarlar sevimli olamaz mı? *Sevimli Canavarlar* diye animasyon filmi bile var ama onlar biraz çirkin, ben güzelim. Üstelik yeşil falanlar, bir tane yeşil yaratık yeter bize," dedim Shrek'i kastederek.

"Aşkın, ne istiyorsun?"

"Bir şey istemiyorum. İçimdeki kötü enerjiyi atmak için insan öldürürüm ama burada öldürebileceğim kimse yok. Seni öldüreyim mi?"

Yüzümü yüzüme doğru eğdi. "Aşkın," dedi yine yalınlaşarak. "Beni rahat bırak."

"Aman be, sabıcısın sen zaten," diyerek geri çekildim. "Burada direk vardı, değil mi? Gidip biraz idman yapayım, belki gelecek cinayetlerimde tekrar direk dansı yaparım."

"Hastasın zaten, kendini yorma."

"Beni mi düşünüyorsun? Şimdi dersin ki *gelecek işte sana ihtiyacım olacak, o yüzden.*"

"Hayır, seni Rusya'ya götürmekten vazgeçtim. Teklif falan yok." Ona kötü kötü baktığımda beni umursamadı.

"Sen bilirsin, bana kuantum bilgisayar alacak başka mafyalar bulurum illaki."

"İyi, bul."

"Ama sarı gözlüsünü, yanaktan öpenini zor bulurum."

"Aşkın, sen aramızı mı düzeltmeye çalışıyorsun? Bana mı öyle geliyor?"

"Yoo, ne alaka?" diyerek yanından kalktım. "Ben direğime gidiyorum. Dünkü yemeği ben hazırladım, bugün de bir zahmet senden. Ateşin falan da yok zaten." Yatak odasına geçip üstümdeki siyah *sweatshirt*ü çıkardım. Rahat olmak için sporcu sütyeni geçirdim üstüme. Uygun bir müzik açtım.

Önce ısınmak ve esnemek için vücudumu gevşettim. Ardından direğe doladım bir bacağımı, üst taraftan tutarak bedenimi yukarı doğru çektim. Kendi etrafımda bir kez döndüm. Diğer bacağımı tamamen yukarı doğru kaldırdım. Ellerimi bırakarak vücudumu geriye doğru attığımda beni tutan tek şey bir bacağımdı. Bir elimi tekrar direğe götürüp kendi etrafımda bir tur dönerken odada bir nefes daha hissettim.

Omzumun üstünden ona baktım. Kapıya yaslanmış, beni izliyordu. Direkte biraz daha yükseğe tırmanarak bacaklarımı iki yana açtım, hem spor oluyordu hem de vücudumdaki enerjiyi alıyordu.

Kolçamı sallayarak kafamı geriye doğru attığımda Ateş'i ters gördüm. Kollarını göğsünün altında birleştirmiş, tepkisiz yüzüyle beni izliyordu. Tekrar kısa bir tur atarak yüzümü ona döndüm. "Niye aval aval bakıyorsun? Sözlerini tutmayan bir adamsın sen."

"Sözlerimi tutarım ben, Aşkın."

"Yoo, tutmadın," dedim direk ve masa sözüne göndermc yaparak.

"Hak etmedin." Gözlerimi devirerek kıvrak bir yılan gibi sarıldığım direkten indim. Karşısında durduğumda hâlâ bana bakıyordu.

"Şovumu izlemeye mi geldin?"

"Hayır, ne yemek istersin diye soracaktım."

"Ne istersem yapacak mısın? O zaman mantı aç, yanına da sarma sar," dediğimde gözlerini kıstı. "Yani en fazla ne yapabileceksin ki? Kafana göre takıl işte. Sanki bilmiyorum bahane üreterek beni izlemeye geldiğini," dedim ama o kısık gözleriyle bakmaya devam etti.

Devam ettim: "Deli gibi öpmek istiyorsun beni, o direk sözünü de gerçekleştirmek istiyorsun da gururuna yediremiyorsun. Öyle değil mi, Ateş?" dedim sesimi kısıp. Bilmiş bilmiş baktım, onun taklidini yapıyordum.

"Makarna iyidir," dedi arkasını dönmeden önce.

"Yani koskoca Alanguva'nın yapabildiği tek şey makarna."

"Yemek yapabiliyorum, senden daha lezzetli yaparım."

"Göster o zaman maharetlerini; tabii, *senin için değmez*, dersen başka." Nefesini vererek arkasını döndüğünde ben de sporcu sütyenini çıkararak koyu kahverengi, geniş bir *sweatshirt* giydim. Saçlarımı tepeden topuz yaparak salona girdim.

Ateş buzluktan çıkardığı etler erisin diye mikrodalgaya koyuyordu. Demek makarnadan vazgeçmişti. "Buzlu şeyler mikrodalgaya atılmaz, çok sağlıksız. Bunları da ben mi öğreteyim sana?"

"Senin bitpazarından aldıklarına benzemez bu, kaliteli."

"Ben zenginim! En son cinayet işlemeden önce oradan alışveriş yapıyordum bir kere. Param var benim," dedim sanki küfretmiş gibi. "Üstelik o pazarlarda da her şey ucuz değil. Hem sen nereden biliyorsun bitpazarını? Malikânenden çıkar mıydın?"

"Şu siktiğimin havası ne zaman düzelecek?" dedi dışarı bakarak sinirle, benden bıktığını belli edercesine. Tam ağzımı açacaktım ki devam etti: "Havayı boş verip seni sikmeyeceğim. Evet, Aşkın, aynen öyle."

"Sadece ben de yardım edeyim diyecektim," dedim sırıtarak. "Ama senin kafan oraya çalışıyorsa bilemeyeceğim. Bir de bana terbiyesiz dersin, çok ayıp," dedim ağzımı elimle örterek.

O yemeğe başlarken ben de ona yardım ediyordum. Salata hazırlayıp masayı silmiştim, en son üstünde seviştiğimiz için biraz fazla zaman harcamıştım bunu yaparken. Ben masayı silerken Ateş'le göz göze geldik. Bir süre kısık bakışlarıyla beni izledikten sonra önüne dönerek tavadaki eti kızartmaya devam etti.

Altında eşofman, üstünde tişört vardı. Omzuna da bir tane mutfak havlusu asmış, tüm dikkatiyle yemek yapıyordu. Yaptığı her işin harika olmasını isteyen psikopat bir mükemmeliyetçiydi ama ona bu da yakışıyordu.

Masa örtüsü serdim, ikimizin de aklı biraz olsun dağılabilmişti. Ateş umursamaz şekilde yemek yapıyordu, arkasına geçerek yakınlaştım. Başımı omzuna yaslayarak yemeğe baktım. "Yandı bence bunlar," derken bir yandan da omzunu tutarak hâlâ ateşi var mı diye anlamaya çalıştım. Hafif vardı ama dünkü kadar kötü değildi.

"Yanmadı," dedi ters şekilde.

"Eti bu kadar pişirmeye gerek yok," dedim sırf konuşmak için konuşarak.

"Çiğ mi yemek istersin?"

"Evet, böyle hafif kanlı kanlı oluyor ya, en sevdiğim kıvam." Ciddi miyim diye anlamak için kafasını bana doğru eğdi.

"Sen gerçekten hastasın."

"Ne var? Böyle seven çok insan var. Türk restoranları pek beceremiyor ama o ayarı."

"Sallama. Seninle kaç defa yemeğe çıktık öyle bir şey istediğini görmedim, aksine lokum kıvamında seviyorsun. Eğer istediğinden daha az pişmişse pek beğenmiyorsun ama ziyan olmasın diye yine de yiyorsun," dediğinde şaşırdım, sandığımdan daha iyi bir gözlemciydi.

Ondan uzaklaşarak masayı hazırladım. Pilav işi bendeydi ama ben yeni yapmaya gerek görmeyerek dünden kalan pilavı ısıttım.

"Bayat pilav mı yedireceksin bize?"

"Çöpe mi atalım, Ateş? Biraz tasarruflu ol." Bu artık zenginlik değil, müsriflikti.

"Bahane üretme, üşengeçsin."

"Hayır, canım. İsraf olmasın diye." Isıtıp tabaklara koydum, o da etleri getirdi. Ben şarap doldururken sessizdi. Yerime yerleştiğimde karşıma geçti. Sessizce yemeğimizi yerken fırtına yavaştan diniyordu.

Yemekten sonra salona geçtik. Yan yana oturuyorduk, pek konuşmuyorduk. İkimiz de havanın durulduğunun farkındaydık ama ses çıkarmıyorduk.

"Hazırlan, gidelim," dedi en sonunda. Hazırlanmak bir yana dursun, kafamı koltuk başlığına yaslayarak yüzümü Ateş'e çevirdim.

"Hâlâ fırtına var, hem geç oldu. Tam iyileşmedin de. Burada kalalım bence."

Alaylı bir ifade oluştu yüzünde. "Evinden kovarken nasıl bir anda evinde tutmaya çalıştığın evreye geçtik acaba? Dün eğer çok hasta olmasaydım, biraz kendimde olsaydım seninle uyumazdım zaten. Hazırlan, gidiyoruz, Aşkın."

"Keyfin bilir," dedim hâlsizce. "Ama seni burada tutmak için bahane sunmadım, sadece iyi hissetmediğim için ve soğu-

ğa çıkarsam daha kötü olabileceğim düşüncesiyle konuştum. Ama tabii, bir önemi yok, gidelim." Yerimden kalkacaktım ki buna engel oldu, kolumdan çekerek geri oturtacaktı ama ben bilerek biraz fazla geriye gittim ve onun kucağına düştüm.

"Bir şeyin yok," dedi emin olmak ister gibi yüzüme bakarak.

Kafamı olumlu anlamda salladım. "Ateşim yok," dedim üzgünce.

"Benimle tekrar barışmaya mı çalışıyorsun sen? Ben mi yanlış anlıyorum?"

"Küs müydük, Ateş?" dedim ters ters. "Hem bırak beni. Utanmıyor musun hasta bir kadını kucağına çekmeye?"

"Senin oyunculuğun bana sökmez."

"Hasta oluyoruz, o bile oyunculuk! Adım çıkmış şeytana, inmez sekize," dedim göz devirerek.

"Atmasaydın kendini o soğuk suya."

"Ondan olmadı ki, sen bulaştırdın bana."

"Şimdi suçlu benim, öyle mi?" dedi hayretle. Başımı salladım. Sabır dileyerek nefesini verdi.

Ben göğsünden ayrılmak için bir hamle yapmadım, o da beni göğsünden uzaklaştırmak için. En sonunda kafamı göğsüne yaslayarak yayıldım. O da kolunu bana sardı, beni itmedi.

"Bana anlatmadın." Bileklikten bahsediyordu.

"Anlatmayacağım da."

"Acı veriyor diye mi? Sana bu kadar dokunan şey ne? Neler yaşadın da bir canavara dönüştün?"

"Canavar olduğum için benden iğreniyor musun?" Soruma bir süre sessiz kaldı. Kolunu sırtıma atmıştı, eli hafif hafif açıkta kalan belimi okşuyordu.

"Seni bir canavara dönüştüren hayattan iğreniyorum. İhtiyar'ı sevmiyorum, o seni eğitti ama senin üstündeki güç çok başka. Böyle bir güce sahip olmak için insanlık dışı bir

eğitimden geçmiş olman gerek, hem de yıllarca." Öyleydi, insanlık dışı bir eğitim almıştım ama buna mecburdum. İhtiyar'a hiç kızmamıştım bunun için, bunu en başından beri ben istemiştim.

"Senin de Cebonayan lideri olmak için iyi eğitim aldığını biliyorum."

"İyi değildi, o da insanlık dışıydı. Bizim ailede ilk aday abimdi ama beni de zorunlu olarak eğitirdi babam. Abimi eğitir, bana karanlık işleri öğretirdi. 'Abin çok zeki ve güçlü ama bu pis gücü sen taşıyabileceksin sadece. Sen, dedenin torunusun,' derdi." Bana bunları anlatıyordu çünkü benim de ona açılmamı istiyordu.

"Ne kadar karanlıktı? Ama karşılığını bekleyeceksen sakın anlatma," dedim benden geçmişimi dökmesini istemediğimi belli ederek.

"Sadece on bir yaşımdaydım babam elime silah tutuşturduğunda. 'Artık erkek adamsın sen,' dedi ama o an ne erkek ne de adam olmak istedim. Karşımda hain bir adam vardı, onu öldürmemi istedi. Yapamadım, bu onu çok sinirlendirdi. Abimden bir kere bile böyle bir şey istememişti. Ben öldürmemek için direnince beni bir tokatla eve gönderdi. Bitti sandım, aslında her şey yeni başlıyordu. Ertesi gün bahçede geziye çıkardı. Beni bahçemizin içinde bir kafese soktu, elime bir kez daha silah verdi. Kafesin içinde bir aslan vardı. Kocamandı, benim boyumdan uzundu, iri ve güzeldi. Sarı gözleri, kocaman kürkü vardı. Çok korktum ama kafesi kilitlemişlerdi. 'Yaşamak için öldüreceksin, en güçlü sen olacaksın,' dedi babam." Ateş durdu ve derin bir nefes aldı.

Hafif hafif şişen göğsünde başımı ona doğru kaldırdığımda devam etti: "Aslan üstüme doğru gelirken kaçtım amansızca ama en sonunda kükreyerek üstüme atladığında daha tutmayı bile bilmediğim silahı ateşlemek zorunda kaldım. Korktum ve onu öldürene kadar ateş ettim. Benim de ellerim pislenmişti artık ve bu sadece başlangıçtı." Bu sefer ben nefes alma ihtiyacı hissettim.

"Yani bu odada, ne tek canavarsın ne de tek şeytan. Sen kötüsün, sen kötü olduğunu sanıyorsun. Ben gerçekten kötüyüm, Aşkın. Sen bir masumu öldüremezsin, dokundurmazsın bile. Kendi adaletini yaratarak çakma bir kahraman olmaya çalışıyorsun. Bense ucunda değer verdiğim şeyler olduğunda ne masum ne başka bir şey görürüm. Senin aksine ilkelerim yok." Bu sözleri onu daha hiç tanımadığımı hissettirdi. Ne geçmişini ne de şu anını.

"Bakma öyle, sen beni hep çözmeye çalıştın, Aşkın; tanımaya değil."

"Bana güvenmiyorsun, neden bunları anlatıyorsun?"

"Sana anlattıklarım bana dokunacak şeyler değil, bana karşı kullanamazsın."

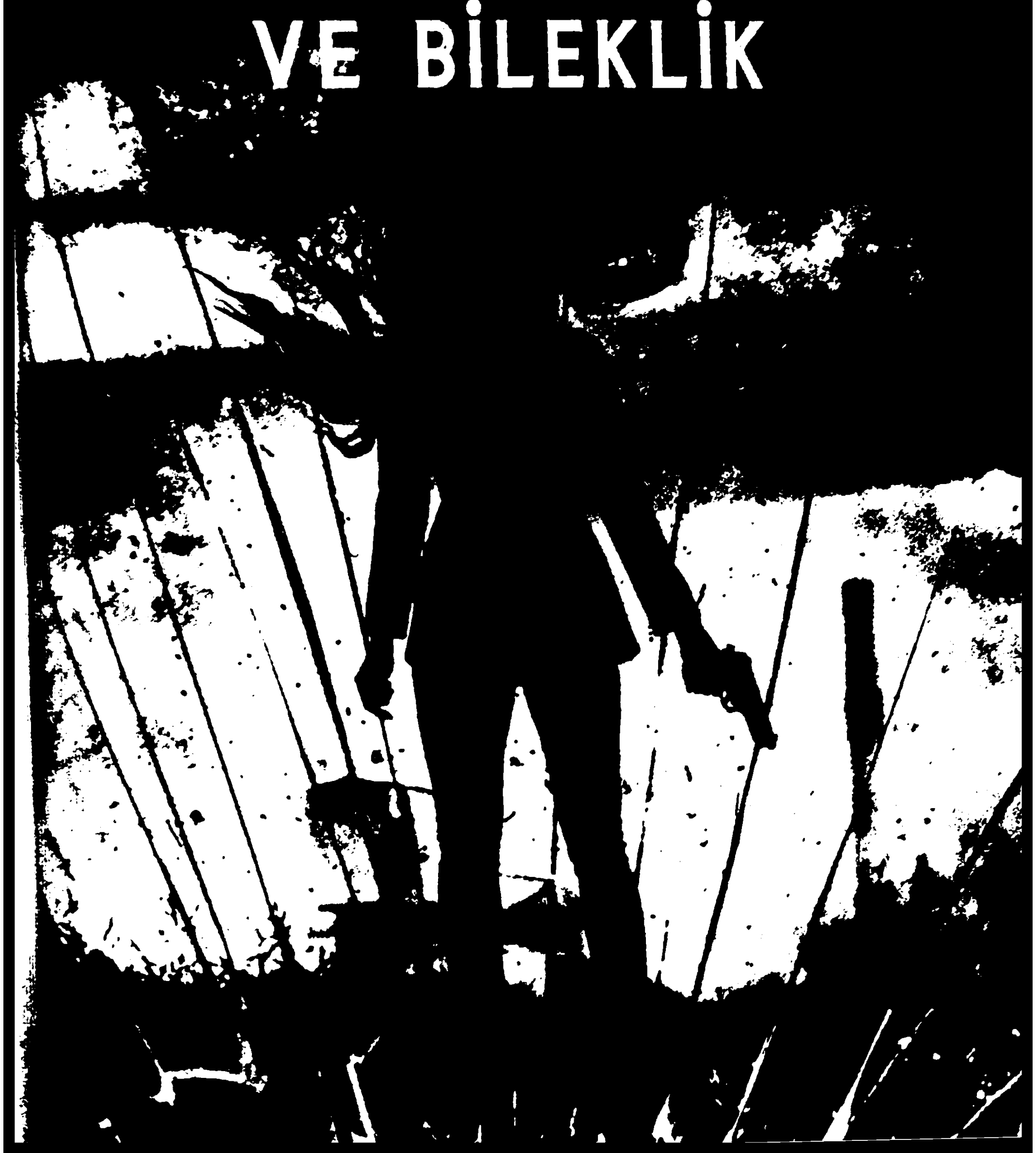
"O yüzden mi adanda sarı gözlü ve iri aslan görünümünde bir robot saklıyorsun?" Kafamı tekrar göğsüne gömdüğümde artık onun bir anısına sahiptim. Küçük, sarı gözlü ve on bir yaşındaki Ateş'le uzaktan da olsa tanışmıştık.

Ateş içinde olduğu bataklıktan kurtulmak için çok çabalamıştı ama en sonunda o koltuğa oturmuştu. Hiç tanımadığı birine dönüşmüştü, bu bana kendimi hatırlatıyordu. İstemsizce ona biraz daha yakın hissederken göğsünde gözlerimi yumdum.

Ateş beni kaldırmaya çalışmadı, gözlerimi açmadım ve nefesimi düzene soktum. Yüzümde ellerinin dokunuşunu hissettim. Tenimi hafif hafif okşadı severcesine. "Sahtekâr kadın, bu kadar aldatıcı olmamalıydın."

14

ASLAN VE BİLEKLİK

Ateş'in kollarının arasında uyandım, boynum tutulmuş-tu ve vücudumda ağrı vardı ama saatlerce uyumuştum. Onun yanında nasıl bu şekilde kâbussuz ve rahat uyuduğumu anlamıyordum. Bu sinirlerimi bozuyordu, uyumak için ona ihtiyaç duymamalıydım.

Fırtınalar tamamen dinmiş ve adada güneş açmıştı. Dışarıdan gelen sabah güneşi, Ateş'in buğday tenine vuruyordu. Kafasını koltuğa yaslamış, bir kolunu da bana sarmıştı. Bir elim yüzüne çıktı, kirli sakallarını hafif hafif okşadım. Düzgün burnu, özenle çizilmiş gibi duran mükemmel dudakları, düzgün yüz hatları ve benzersiz çehresiyle zihnimi büyülüyordu. Kimseyi izlemediğim kadar çok izliyordum onun yüzünü ve bundan şikâyetçi de değildim.

Kucağından kalktığımda mırıldandı. Kahve yapmak için mutfağa geçecektim ki Ateş de uyandı. Uyku mahmuru gözleri etrafta gezindi. Bakışları beni bulurken bir eli ensesini ovalıyordu.

"Dün ateşim olmasaydı asla seninle uyumazdım, aynen ondan," dedim sesimi kalınlaştırıp onun taklidini yaparak. Nefesini verirken mutfağa geçtim, iki sert kahve hazırladım. Yanına geri döndüğümde hâlâ koltukta oturuyordu, uzattığım kahveyi aldı.

"Hava düzelmiş sonunda, içip çıkalım," dedi yüzüme bakmadan. Bir şey söylemeden kahveyi içtim. Çok geçmeden birlikte ayrıldık evden. Tekneye geçtik, ikimizin de çıtı çıkmıyordu.

O tekneyi kullanırken ben de bir sigara yakarak onu seyrettim. Rüzgâr sigaramın yarısına ortak olmuştu, güneş tenime vuruyordu. Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. İki gündür buradaydık ama bu süre, iki ay gibi gelmişti.

Çok geçmeden onun adasına indik. Teknelerin biraz ilerisinde sıra sıra duran ATV'lere yürüdük, ben siyah olana bindiğimde o da başka bir tanesine bindi ve hiç konuşmadan evine sürdük. Beş dakika sürmeden eve ulaşmıştık. Salonda ablam, Bahar ve Pusat oturuyorlardı.

Ablam bizi fark ettiğinde yerinden kalkarak sıkıca sarıldı boynuma. "Kuzum, iki gündür ulaşamıyoruz size, çok endişelendik."

"Fırtınadan dolayı mahsur kaldık başka bir adada, sorun yok," dedim onun sarılışına karşılık verirken. "Doktorlarla konuştun mu, Bahar?"

Bahar üzgünce eğdi başını. "Konuştuk, ihtimal yokmuş, Aşkın."

"Ne?"

"Kalbine indireceksiniz, yapmayın şöyle şakalar," dedi ablam gülerek. "En kısa zamanda ameliyata alacaklar ve ameliyat güzel geçerse düşünülenden bile çok görebilirmiş," dedi sevinçle.

"Böyle şaka mı olur?" dedim sesimi yükselterek.

"Ya vallahi Pusat'ın suçu, o dedi korkutalım diye." Gözlerimi kısarak Pusat'a baktım ama beni takmadı. Ateş'e bakıyordu. Herhâlde çok uzun süre ayrı kaldığı için özlemişti.

"Çok sevindim, Bahar. Birazdan ben de konuşurum doktorlarınla," dedi Ateş.

Pusat yerinden kalkarak Ateş'e yaklaştı. "Konuşmamız gerek." Ateş onu ikiletmedi, birlikte ayrıldılar salondan. Bahar'ın yanına oturdum.

"Göreceksin tekrar." Saçlarını okşadım, ağzı kulaklarındaydı.

"Ateş abiyle barıştınız mı?"

"Yok, daha kötüyüz hatta," dedim dürüst şekilde.

"Bu adamın kaç tane adası var, Allah aşkına?" dedi ablam da şaşkınlıkla.

"Hobisi ada satın almak." Omuz silkerek ben de bu rafine zevki pek anlamadığımı belirttim.

"Bir şey gelmedi ya başınıza? Aç susuz ne yaptınız? Çok da soğuktu hava."

"Abla, ıssız adada kalmadık, aynı burası gibiydi." Bir süre yanlarında oturdum, ardından duş alacağımı söyleyerek kalktım.

Ateş'in odasından konuşma sesleri geliyordu. Kapı da hafif aralıktı. "Tamam, Pusat, dediklerimi yap."

"Ateş, bu gerçeği öğrendiğini değiştirmeyecek. Bu çözüm değil," diyordu Pusat da. "Eğer bu ortaya çıkar-"

"Ortaya çıkarsa neler olacağını senden daha iyi biliyorum ve sen sadece beni dinle."

"Bir haltı da anlat, amına koyayım ya, öyle gözünü kısıp dertli dertli düşüneceğine tartışalım şu konuyu."

"Aşkın bizi dinlemeseydi belki," dedi Ateş bıkkın bir tavırla. Kapıyı tamamen açarak içeri girdim.

"Nasıl fark ettin lan? Arkan da dönük. Yüzüm kapıya baktığı hâlde anlayamadım ben. Oğlum biraz normal olsanıza, amına koyayım." Hayretle konuşmaya devam etti Shrek.

"Ben boşuna patronuna K-9 köpeği demiyorum ki. Görüyorsun işte, köpek gibi kulağını dikleştirerek beni dinliyor. Sen de gördün."

"Harbiden öyle oluyor," dedi Pusat bana hak vererek. Ateş buna içerlemiş olacak ki bize ters ters baktı. İşaret ve başparmağıyla burun kemerini sıktı gözlerini yumarken. "Siz neden gittiniz ki o adaya? Ateş olmadan tüm işler duruyor, mahvettiniz ortalığı."

"Kıskanma, Pusat," dedim ters ters.

"Ne kıskanacağım seni?"

"Ben bilmiyorum sanki senin Ateş'e karşı olan hislerini. Ama artık pes et."

"Sen pes et, canım, ayrıldınız siz." Birden durdu, Ateş'e baktı. "Hâlâ ayrısınız, değil mi, Ateş?"

"Pusat, zaten başım ağrıyor, siktir git şuradan," dedi Ateş ters ters.

"Belli, barışmışsınız, başladın yine kırıcı olmaya. İki cilve görme, amına koyayım ya." Ben Shrek'in sözleriyle sırıtırken Ateş biraz daha sinirlendi.

"Shrek, ben de seni özledim." Yanağından makas aldım. "Ama git, Bahar'ınla uğraş." Söylenerek yanımızdan ayrıldığında Ateş'e döndüm.

"Seni bu kadar geren ne olmuş?"

"Seni ilgilendiren bir durum yok." Onunla uğraşamayacaktım, tam çıkacağım sırada telefonu çaldı. Şarjdan çıkarmadan yanıtladı aramayı ama şarjda olduğu için hoparlöre aldı.

"Ateş? Nasılsın?" dedi ince bir kadın sesi. Odadan çıkmadım, Ateş'i izledim.

"İyiyim, sağ ol, sen nasılsın?" dedi oldukça kibar bir şekilde.

"İyiyim ben de, şu haberler hakkında konuşacaktım. Neden hâlâ yalanlamadın?" Leyla Ayhan'dı bu kadın. Ateş'in bakışları üstümde gezindi.

"Vakte ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Öyle ama zor duruma düşmüştün en son. Sevgilinle aran bozuldu benim yüzümden. Ben başımın çaresine bakarım bundan sonra. Her şey için de teşekkür ederim."

"Hayır, Leyla, sorun değil, kalmaya devam edebilir şimdilik. Artık bir sevgilim yok," dedi gözlerimin içine baka baka. "Dediğim gibi istediğin bir şey olursa söylemen yeterli, çekinme." İnatla hâlâ bana bakıyordu.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm, benim yüzümden, değil mi? Elimden bir şey gelir mi?" dedi ama sesi pek de üzgün çıkmıyordu.

"Hayır, hayır, bir önemi kalmadı artık."

"Belki benim için ne kadar büyük bir şey yaptığının farkında değilsin ama beni kurtardın, planlarım iyi gidiyor. Çok teşekkür ederim her şey için, Ateş."

O kuleye kapatılmış, kurtarılmayı bekleyen bir prensesti. Ateş de çok istiyorsa prens olabilirdi çünkü bu hikâyede ben canavardım.

Ateş cevap vermedi, telefonu kapattı ama doğrudan bana bakmaya devam etti. Hiçbir şey söylemeden ayrıldım odadan. Duş alsam iyi olacaktı, evet, duş iyi gelirdi. Üstümdekileri çıkararak bana ait odadaki duşa girdim.

Ilık bir suyla kendime gelerek üstümü giydim. Salona döndüğümde ne Ateş vardı ne de Pusat. Ablam çıktıklarını söyledi. Ortada bir şeyler dönüyordu yine. Bahar sevinçten havalara uçacaktı en sonunda, evin içinde dolanıp duruyordu. Arada bir yerlere çarpıp duruyordu.

En sonunda ablam elinden tutarak oturtturdu. "Bir sakin ol artık, deli kız, öyle zaman hızlı geçmeyecek."

"Zaman benim için hiç hızlı geçmezdi ki zaten, Aylin abla. Hep karanlıktaydım, bilmediğim bir zamanı bekliyordum. Şimdiyse o zamana çok az kaldı."

"Bu hayatta ikinci çok istediğim şey gözlerinin açılmasıydı, Bahar. Seni tanıdığımdan beri hep sağlıklı olmanı istedim. Çok şükür." Bahar'ın gözleri dolarken gülümsedi.

"Çok zor, Aylin abla. Sürekli karanlıkta olmak çok zor. Çok da korkutucu. Bazen insanlar kör olduğumu fark ederek beni yol kenarından çekiyorlar ama bunu beni korkutarak yapıyorlardı. Birden kolumu bir elin tutup beni çekmesi beni çok ürkütürdü. Tabii, sizler beni hiç yalnız bırakmıyordunuz ama oluyordu öyle anlar. Mesela tek başına dışarı çıkma hissini çok merak ediyorum, istediğim an bir kafeye rahatça girip menüye bakarak istediğimi sipariş vermek istiyorum. Özgür olmak istiyorum. Diğer insanlar için basit olan şeyleri o kadar kıskanıyordum ki! Şimdiyse buna kavuşacağım. Hepinize teşekkür ederim." Ablam dolan gözleriyle onu izledi.

"Kavuşacaksın istediğin her şeye, Baha. Hayatını dilediğince yaşayacaksın," dedim onu biraz daha cesaretlendirerek.

"Teşekkür ederim, Aşkın, her şey senin sayende. İyi ki hayatımdasın, sen benim meleğimsin. Allah iyi ki seni bana vermiş." Gözünden akan yaşları mutlulukla sildi.

Bu sırada salonun ekranı açıldı ve Baybora'nın görüntüsü ekranda belirdi. "Merhaba hanımlar, nasılsınız?" dedi hızlı bir giriş yaparak. Bakışları ablamın üstünde gereğinden fazla dolaştı.

"İyiyiz," dedim gözlerimi kısarak.

"Asıl sen nasılsın? Sağlık durumun ne hâlde?" dedi ablam da onu izlerken. Birbirlerine fazla güzel bakıyorlardı ama bu tabloda bir terslik vardı, biri ölüydü mesela.

"Daha iyiyim, sağ ol, Aylin."

"Ee, Rusya'da havalar nasıl?" dedim aralarındaki uzun bakışmadan rahatsız olarak. "Sıcaktır şimdi." Öksürdüm. "Pardon soğuk." Baybora bana yandan bir bakış attı.

"Bahar'ın ameliyatı hakkında bilgi vermek için aradım. Biraz yorucu bir ameliyat ama sen kalp ameliyatını atlatmış güçlü bir kadınsın, bu onun yanında çocuk oyuncağı olacak. Sadece ameliyat sonrası süreç biraz sancılı olabilir. On gün boyunca asla ışık görmemen gerek, sana vereceğimiz gözlükleri kullanmalısın bu süreçte. Tedavi sürecinde adada kalmalısın, doktorlarımız her şeyin en iyisini başaracaklar. Görme oranın ameliyattan sonra düşük olsa bile geliştirdiğimiz akıllı lensler sayesinde bunun yüzdesini olabildiğince yükselteceğiz."

"Çok teşekkür ederim, iyi ki varsınız," dedi Bahar sevinçle.

"Sen de iyi ki varsın Bahar, gözlerin açıldıktan sonra ne yapmak istiyorsun?"

"Her şeyi, her yeri doya doya görmek istiyorum. Hatta hiç uyumayacağım, biliyor musun?" Baybora gülümsedi Bahar'ın sözleriyle.

"Dünya turuna çıkmak ister misin? İstediğin her yeri görürsün."

"O kadar param yok ki ama Türkiye'yi gezdirir Aşkın bana," dedi Bahar kıkırdayarak. Bunlar yüzünden fakir imajı çiziyordum.

Baybora güldü. "Ben hediye ediyorum, yanında dilediğin bir kişi de seninle olsun. İstediğin yerleri gör ve gez. Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa buradayım," dedi bir abi edasıyla. Bakışları ablamı buldu tekrar. "Senin için de geçerli, her zaman buradayım."

"Değilsin ki," dedi ablam buruk bir ifadeyle.

"Şimdilik gitmem gerekiyor, bu güzel hanımları hiç bırakmak istemiyorum ama işlerim var. Kendinize çok iyi bakın, güzelce yaşayın," dedi ve ekran aniden kapandı. Zebanileri onu bekliyor olmalıydı.

Telefonuma gelen bildirimle yerimden kalktım, Ateş mesaj atmıştı.

Ormana gel.

Sevgilim olmayan biriyle orman fantezisi yapmayacağım ve emir verme.

Ormana gelir misin? Aslanın olduğu kısma.

Ricada bulunması hiç hayra alamet değildi. Telefonu kapattım ve yerimden kalktım. "Ben biraz yürüyüş yapacağım, akşam yemeğine gelirim," diyerek yanlarından ayrıldım. ATV'lerden birine binerek ormana sürdüm.

Geçen gittiğim yere kadar hızla sürdüm. Ateş'in beni neden çağırdığını merak ediyordum. Akşam güneşi büyük ormanı aydınlatıyordu. En sonunda alana girdiğimde biraz ileride Ateş'i gördüm, karşısında robot aslanı vardı. Onun tüylerini okşuyordu.

Bir an onu küçük bir çocuk olarak gördüm. Boyundan büyük bir aslanı seviyormuş gibi ama sevememişti, öldürmüştü. Ve o kadar vicdan azabı çekmişti ki büyüdüğünde aynı aslanın robotunu yapmıştı. Bir de *ben kötüyüm*, diyerek ahkâm kesiyordu.

Yanına ulaştığımda beni uzun uzun inceledi. "Neden buradayım?"

"Ben istediğim için."

"Ateş, asabımı bozma benim. Seni de isteğini de alıp-"

"Küfretme!"

"Sana ne? Ederim. Doğru, küfreden kadınları sevmezsin ama ne kadar umurumda bakalım?"

"Aşkın, sus."

"Susmuyorum, bıktım senin şu beylik tavırlarından. İyi ki bir topluluk yönetiyorsun, kıçımın topluluğu."

"Dolmuşsun yine."

"Boşaltamayanlar utansın," dediğimde o kadar şaşırdı ki hiçbir şey söyleyemedi, kafasını eğerek aslanı sevmeye devam etti. "Utandın mı sen?"

"Edepsizsin," dediğinde kafamı sallayarak onayladım onu.

"Neden buradayız?"

"Çünkü ben öyle istedim," dedi tabletine kısa bir bakış atarak. Parmakları tabletin üstünde gezindi, ardından ekranı kapatarak ilgisini tamamen bana çevirdi. Aslan da cam gibi, iri gözleriyle bizi seyrediyordu.

Tam laf etmek için ağzımı açmıştım ki ileride bir hareketlik hissettim. Kafamı o yöne çevirdiğimde bir süre ne olduğunu anlamaya çalıştım. En az önümdeki aslan kadar iri olan, koca bir aslan daha vardı. Ağaçların arasından çıkarak ağır ağır yürüyordu, bedeninin yürürken verdiği hava bile fazlasıyla asil bir görüntü katıyordu.

Bu aslanın tüyleri, diğerininki kadar kabarık değildi. Bu dişi bir aslandı. Ateş'e kısa bir bakış attığımda kollarını göğsünün altında birleştirmiş, beni izliyordu. Aslan yanımıza yaklaştıkça güzelliği daha da belirginleşiyordu. Gözleri diğer aslanınki kadar sarı değil, aksine ela renkti. Benim gözlerime benziyordu.

"Ateş, bu ne?"

Aslan biraz daha yaklaştı. Ve aslanın boynundan aşağı doğru sarkan bilekliği gördüm. Şaşkınlığım biraz daha arttı.

"Senin aslanın ve senin bilekliğini koruyacak. Biri o bilekliği boynundan çıkarmaya çalışırsa saldıracak. O bilekliği kimsenin koruyamayacağı kadar iyi koruyacak. İstersen kendi adana götür, istersen burada kalsın, sana hep sadık olacak. İsmini de sen ver."

Aslanım önümüzde durdu. Bileklik, boynundaki bir kolyeye takılmıştı ve fazla sağlam görünüyordu.

"Ateş," diyebildim sadece. Aslanım kafasını kaldırarak bana baktı, bir ayağını diz çökercesine eğdi. Eğdiği başına gitti elim, hafifçe okşadım gerçekçi tüylerini. Kahverengi tüyleri güneşin altında altın gibi parlıyordu. Boynunu okşadım ve elim bilekliğe gitti.

Ateş arkadan bedenime yaklaştı ve kulağıma doğru fısıldadı: "Kimse bilekliğe zarar veremeyecek, Vera güzel uyuyacak."

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

15

İTİRAF

Ateş Alanguva, çizgilerin ötesinde bir adamdı. Beklenmedik, zeki ve mucizelerle doluydu. En başından beri onun gücünün farkındaydım, en başından beri her oyunda dikkatli davranıyordum ama artık her şey oyun olmaktan çıkmıştı. Ona bakmak, bazen aynaya bakmak kadar tanıdıktı. Ancak bazen aynadaki o yansımaya gerçekten dokunmak kadar imkânsızdı. O beni nasıl çözemiyorsa ben de onu çözememiştim hiç.

Sırtım göğsüne yaslıydı, son sözleri zihnimin içinde dönüp duruyordu. *Kimse bilekliğe zarar veremeyecek, Vera güzel uyuyacak.* O kadar afallamıştım ki ona dönüp hesap soramıyordum. Bir önümdeki güzel aslanıma bakıyordum bir de bilekliğe.

Arkamı döndüm, aramızda mesafe olmadığı için fazla yakınlaşmıştık. "Nereden biliyorsun sen?"

Alaylı bir ifade belirdi kısa bir an yüzünde. "Evet, Aşkın. Aynen öyle, bilekliği de adaya ben koydum zaten. Seni incitmek için yaptım," diyerek nefesini verdi.

"Ateş, benimle dalga geçme," dedim sinirle.

"Hep en kötüsünü düşünüyorsun, ben iğrenç bir herifim çünkü gözünde. Her pisliği yaparım, öyle mi?" Yine alınmıştı, birbirimizi defalarca incitmemize rağmen hâlâ alınıyorduk. Ne tuhaf bir ilişkiydi cidden.

"Ateş," dedim sakinleşerek.

"Sayıkladın, denize atladığın gece. Bilincin yerinde değildi ama tüm gece acı içinde sayıkladın. 'Vera, uyan,' dedin ancak sabaha karşı umudu kestin ve 'Güzel uyu, kardeşim,' dedin. Geçmişini araştırmadım, neler olduğunu tahmin ediyorum ama düşünmüyorum, sana daha fazla acı vermek istemiyorum. Sandığının aksine..."

"Bana acı vermek isteseydin bileklik canımı acıtmasın diye zorla almazdın, onu koruması için bir aslan yapmazdın, Ateş," dedim yumuşak sesimle.

"İçinde bir taraf hâlâ şüpheleniyor bilekliği benim getirmiş olmamdan. Öyle değil mi?" V şüphesiz durmazdı.

"Hayır, Ateş. Senin koymadığını biliyorum." Sözlerim onu şaşırttı. "Hediyen için teşekkür ederim, her ne düşünüyorsan düşündüğünden çok daha fazla anlamlı benim için." Ona doğru uzandım, bir elimi omzuna koyarak yanağına yumuşak bir öpücük bıraktım. Gözlerini kırpıştırdı. O kadar sevişmemize rağmen bu küçük hareketlerin ikimiz için de bu kadar anlamlı olması da başka bir saçmalıktı.

Ona bakmaya devam ettiğimde gözleri kısıldı. "Aşkın," dedi tek nefeste. Ancak ne söyleyecekse devamını getiremedi, ona arkamı döndüm. Sırtım yine göğsüne yaslanırken karşımdaki yapay ama fazla güzel aslanları seyretmeye devam ettim.

Çenesini başımın üstüne yerleştirdi, bir eli kolumu okşuyordu yavaş yavaş. "V'ye dönüşmek kolay bir şey değil, sen çok güçlü bir kadınsın. O kadar güçlüsün ki bir gün güçsüz düşmekten ölesiye korkuyorsun."

"Ben düşersem ölürüm, Ateş. Ölmekten korkmuyorum ama sahipsiz bir kimlikle sonlanmaktan korkuyorum."

"Hissetmekten de bu yüzden korkuyorsun, hissedersen düşersin sanıyorsun.

"Düşmez miyim?" dedim kısık sesimle.

"Düşmezsin, buna izin vermem." Bir adamın sözleri bana dayanak olmamalıydı, hiç olmamıştı bu zamana kadar ama onda farklı şeyler vardı. Ateş Alanguva, sözlerini tutan bir adamdı.

"Güvenmediğin birini neden tutacaksın, Ateş?"

"Güveni, kimlikleri, kim olduğumuzu bir kenara bırakalım, Aşkın."

"Biz normal insanlar değiliz ki, nasıl bırakalım? Hani artık umurunda değildim, hani artık bitmişti?"

"Seni bitiremiyorum; emin ol, çok istedim bunu." Bana *artık umurumda değilsin*, derken benim için bir aslan hazırlıyordu tabletinde. "Ben net bir adam oldum hep ama konu senken değil." Sessiz kaldım, sırtımda hızla çarpan göğsünün atışlarını hissediyordum.

"Söylediklerinde haklıydın," dedim şeytan ve canavar benzetmelerinden bahsederek.

"Haklıydım," dedi beni doğrulayarak. Ancak devam ettiğinde farklı şeylerden bahsettiğimizi anladım. "Bana karşı hislerin olduğu için kaçtın. O gece seviştikten sonra göğsümde yatıp uyumamak için kendine direndin. Beni kovarken kendi canını acıttın. Seni tanıyorum, Aşkın. Eğer aksini bir an düşünseydim şu an burada olmazdık."

Bizi seyreden aslanlardan aldım gözlerimi, tekrar Ateş'e döndüm. "Neden peki?" dedim sesimi yükselterek. "Neden yaptıklarıma rağmen, söylediklerine rağmen hâlâ iyiliğimi düşünüyorsun?"

"Cevabını çok iyi biliyorsun ama inanamıyorsun," dedi o da sakinliğini bozarken.

"Bilmiyorum, Ateş! Bilmiyorum."

"O kadar inanmıyorsun ki birinin seni iki kimliğinle de kabulleneceğine, kaçıyorsun."

"Kabullenemediğin için şeytan olduğumu söylemedin mi zaten?"

"Sen o kadar yalnızlığa alışmışsın ki gözlerinin önündeki şeyi görmüyorsun. Ya da görüyorsun ama korkuyorsun."

"Neden korkacakmışım? Ateş, o gün seni evden kovan V'ydi, V'yi tanımıyorsun ki. V'yi gördüğün an kapıyı çarpıp gittin."

"Şimdi burada oluşumuz V'yi de kabullendiğimi göstermiyor mu?"

"Hayır, V'yi tanıdığın gün arkana bakmadan gidersin."

"Gitmeyeceğim, Aşkın."

"Neden?" dedim sesim ormanın içinde yankılanırken. Elimi göğsüne koyarak ittirdim. "Neden benim gibi biri için-"

"Seni seviyorum!" Onun da yüksek sesi ormanda yakılandı ama sadece ormanda yankılanmakla kalmadı. Zihnimde de yankı bıraktı. O kadar hazırlıksız yakalandım ki afalladım. Omuzlarım çökerken onun yüzünü seyrettim.

Yüz ifadesinde kızgınlık geçmemişti, bir yanıt beklemek için de söylememişti bunu. Kaşları çatık, yüzü gergindi. Sanki beni sevmek, onun için bir yük gibiydi.

"Evet, V'yi de Aşkın'ı da seviyorum. Seni sevmekten bazen nefret ediyorum ama bunu durduramıyorum." Yutkundum gözlerimi kırpıştırırken. "Hiçbir şey söyleme."

"Güvenmediğin birini sevebilir misin?" dedim konuşurken bile tuhaf hissederken.

"Demek ki."

Ateş Alanguva, bana aşkını itiraf etmişti.

"Şaşkın şaşkın bakma öyle, en başından beri hislerimi hiç perdelemedim," dedi nefesini verirken. Bu, onun için de zordu.

Afallamıştım.

"Yani beni seviyorsun?" dedim tek kaşım kalkarken. "Sevmek anlamında, âşık olmak gibi. V olmamı umursamıyorsun?"

Beni sevdiğini söylerken bile sert duran ifadesi yumuşadı. "Ne o? Duymak hoşuna mı gitti?" Alaya alabilirdim, konuyu değiştirebilirdim ama hiçbirini yapmak istemiyordum.

V inanmıyordu, o aşk saçmalığına inanmazdı. Ancak Aşkın, Ateş Alanguva'nın sevdiği kadın olmayı inkâr edemeyeceği kadar sevmişti.

"Senin gibi birinin uysallaşmasını hiç beklemedim, bunu söylediğimde güveninin daha da sarsılacağını biliyordum hatta ama yeter, Aşkın. Bırakalım her şeyi," dedi sanki içimdeki karmaşayı görür gibi. "Sen beni kimsenin yormadığı kadar

vordun, ne Cebonayan yordu beni bu kadar ne de peşimdeki aç kurtlar. Ama artık sende yorulmak istemiyorum, sende dinlenmek istiyorum."

Zorlukla derin bir nefes aldım. "Ya seni daha çok yorarsam?"

"İlk defa yormuş olmazsın."

"Ya sana yaptıklarım, söylediklerim? Birbirimize söylediklerimiz... Unutacak mıyız yani?"

"Unutmayalım ama geçmişte bırakalım. Birbirimize gelmemizi engelleyen daha büyük sebepler olmadan bitirelim bu işi. Bu defa kaçma hislerinden." Sarı gözlerinde yansımamı görecek kadar uzun ve dikkatli baktım ona.

"Ateş..." Konuşmak bu kadar zor olmamalıydı, hele de benim gibi bir insan için.

"Eğer oyun oynadığımı düşünüyorsan çekip git şimdi," dedi itiraz etmemi bekliyormuş gibi.

"Ateş," dedim tekrar ancak o bir kez daha kesti beni.

"Dalganı da çekecek hâlim yok, dalga geçeceksen de git." Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki yine beni kesmeye çalıştı ancak bu sefer onu dinlemedim.

Yakalarından tutarak kendime çektim, beni seven adamın dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım. Sesi de nefesi de kesilirken kolunu belime sarmıştı bile. Bıraktığım küçük buseyle derin bir nefes aldı. Bir elim göğsünde, yüzü yüzüme bir nefes uzaklıktaydı.

"Bırakalım her şeyi," dedim az önce söylediklerini onaylayarak.

O kadar şaşırdı ki bir an ne yapacağını bilemedi. Gözlerini kırpıştırdı, bir eli yüzüme gitti. "Dedim benden gidemezsin diye," dedi yumuşak sesiyle, rahatladığını yüzündeki her bir kas hareketinden anlayabiliyordum. Mutluydu çünkü onunlaydım.

Mutluydum, ilk defa bir adamın sözleri beni böylesine mutlu ediyordu. Afallamıştım ama bir şeyi de fark etmiştim;

onun sevgisinde afallamak bile huzur vericiydi. Tenim bir kez daha ürperdi ama bu ürperti hislerime ulaşamadı.

"Gıcıklık yapardım da susuyorum, aşk itirafın şaşırtıcı şekilde hoşuma gitti." Sözlerimle gülümsedi. Dudaklarının kıvrılışını seyrettim.

"Ama sessizsin, yine kaçmak için mi sessizsin?"

"Kalmak için sessizim," dedim çenemi göğsüne yaslarken.

"O zaman, sevgilimsin yine, öyle mi?" dedi tek kaşı kalkarken.

Ben de gülümsedim. "Leyla'yı arayıp *yanlış anlaşılma oldu, sevgilimle çok mutluyum,* demen gerek ama evet." Saçlarımı okşadı.

"Benimle ayrı olmak sana da hislerini gösterdi ve o yüzden seviştikten sonra saçmaladın. Peki, o saçmalıkların üstüne neden ertesi gün yine göğsüme saklandın?"

"Dedim ya yorgundum, dinlenmek istedim. Sana yaptığım şey çok saçmaydı, ben olsam affetmezdim."

"Zaten affetmeyeyim diye söyledin, Aşkın. Çünkü benden uzak duramadığın için benim uzak durmamı istedin."

"Ateş ismi gitmiyor sana, müneccim bo-"

"Bir şeyin de içine etme ama!" Sözleri beni güldürdü, o da pek ciddi değildi. Yutkundu ve devam etti: "Benim de sana söylediklerim çok ağırdı ama canımı yaktın ve senin de canın yansın istedim. O arkasına saklandığın hissiz masken kırılsın istedim. Ben kıramadım o maskeyi ama bileklik kırdı. Tekneye geldiğindeki hâlin... Bir seri katilsin ama sana kıyamıyorum, çok saçma."

Ben başımı hemen boynunun altına gömdüğümde o da beni daha sıkı sardı, kollarım sert sırtındaydı. Nasıl bir tepki beklediğini bilmiyordum ama böyle sevgi dolu bir dönüş beklemediği kesindi. Onun için ne kadar beklenmedikse benim için de o kadar beklenmedikti.

Ancak ikimizin de bildiği bir şey vardı, bu sefer her şey farklıydı. İlki gibi sahte bir başlangıç olmamıştı, ikinci gibi alaya da almamıştım, bu sefer gerçek bir ilişkiydi. Daha sağlam, daha gerçektik ikimiz de. Olanlara inanmıyordum ama ilk defa sorgulamak istemiyordum, en azından o kollarını bana böyle sarmışken.

"Ateş," dedim mayışmış sesimle.

"Hmm?"

"Biz şimdi seninle, yaşanılan tüm zorlukları birlikte atlatan, her şeye rağmen gidemeyen o sinir bozucu ama ateşli sevgililerden mi olduk?"

"Galiba."

"Ama yine aynı şeyler yaşanırsa? Sen yine bana V olduğum için sinirlenirsen? Ben seni dinlemezsem? Ne kadar sürecek ki?"

"Bilmiyorum, Aşkın, düşünmek de istemiyorum. Birlikte görelim, olmaz mı?" dediğinde başımı olumlu anlamda salladım.

Bu sırada ilgisizlikten sıkılan aslanım etrafımızda dönmeye başlamıştı. Ateş'in sıcak göğsünden kafamı ayırdım. Sanki yedi saatlik bir uykudan uyanmış kadar doymuş, hem de yeniden saatlerce uyuyacak kadar mayışmıştım.

"Çok güzel," dedim aslanımı seyrederken. Bizim etrafımızda salına salına çember çiziyordu. Kafamı Ateş'e çevirdim. "Burada *senin gibi* demen gerekiyordu ama neyse, aşk itirafından sonra yavaş yavaş sevgililik konusunda yeteneklerini geliştireceğini umuyorum." Gerçi bir şey demese de gözleri o kadar güzel bakıyordu ki sadece güzel değil, eşsiz hissediyordum.

Göğsünden ayrıldım, ona arkamı dönerek aslanıma gidecektim ki beni durdurdu. Ensemden tutup kendisine çekti, ardından dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. Dudağının tadını seviyordum, onu öpmek başka kimseyi öpmeye benzemiyordu.

Bizi bölen şey aslanımın kükremesi olmuştu. Ayrıldığımızda ikimiz de bu kısacık öpüşmede nefes nefese kalmıştık.

"Doğru söyle, aslanıma Pusat'ın kişiliğini mi yerleştirdin?" Sözlerimle güldü. Yanağıma sert ve uzun bir öpücük bırakarak geri çekildi.

Ondan ayrılıp kızımın yanına ulaştım, tüylerini büyük bir ilgiyle sevdim. Fazla gerçekçiydi, bir robot olduğuna inanmak çok güçtü. "Bileklik daha yeni ortaya çıktı, ne ara bir aslan tasarladın?"

"Aslanı senin için önceden tasarlamaya başlamıştım; ben tasarlıyordum, mühendisler de hayata geçiriyorlardı. Bileklik ortaya çıktığında sadece küçük bir ekleme yaptım."

"Ne zaman bana bir aslan yapmaya karar verdin?"

"Benimkini çok sevdiğinde," dediğinde tamamen masum bir şekilde kendi aslanından bahsediyordu.

Bense kasıklarına bakarak alt dudağımı ısırdım. "Evet, kesinlikle çok sevdim." Ateş gülmekle kızmak arasında kalırken nefesini verdi seslice.

"Aşkın," dedi *ı* harfini uzatarak. Gülerek aslanımı sevmeye devam ettim. Ancak Ateş'in aslanı, kızımın peşini bırakmıyor, sürekli yanımıza geliyordu.

"İsmine karar verdin mi?" dedi Ateş hemen yanımda.

"Evet, madem bu aslana en büyük anlamı katan şey bu bileklik, o zaman V olsun adı."

"Vera ismini vermek istiyorsun ama yapamıyorsun," dedi gözlerini kısarak.

"V yeterli, seninkine de bir isim verelim yazık ona da," diyerek bir süre düşünürmüş gibi kıstım gözlerimi.

"A mı diyelim ona da?" dediğinde ona ters bir bakış attım.

"Komik değilsin."

"Şimdilik Denek Sıfır Yedi iyi," dedi kestirip atarak. Bilerek isim vermiyordu. Ben V'yi sevmeye devam ederken Ateş'in aslanı V'yi kokluyordu.

"Bak, bak, sahibine nasıl da benziyor." Ben konuşurken Ateş yere ne ara bıraktığını görmediğim tabletini alıyordu. Benim kızım ona pas vermeyerek kafasını çevirdi hatta ondan uzaklaştı. "Kızımı görüyor musun?" dedim gururla.

Ateş tablette bir şeyler yaptı ve her ne yaptıysa benim kızım bu sefer Ateş'inkine yanaşmaya başladı. "Ya ne yaptın?"

"İlla bir el atmam gerekiyor konu ela gözlü tehlikeli bir varlıksa. Kimse benim aslanıma kıçını çeviremez." Çocuksu inatlaşması beni güldürdü.

Ve aslanlar kısa süre içinde bizi unutarak koklaşıp oynaşmaya başladılar. Çimlerin üstünde bir süre onları seyrettim. V, arada gelerek kendini sevdiriyordu. Ateş de yanıma oturduğunda yerimde biraz daha yayıldım.

"Ateş şimdi bunlar robot ya, çiftleşebilecekler mi?" dedim saf bir merakla.

"Aklın fikrin çiftleşmekte zaten," dediğinde alınmış gibi baktım ona. "Çiftleşmenin sebebi, türünü devam ettirme gerekliliğidir; bu yüzden de hayvanlar için dahi zevk veren bir şeydir. Ancak onların türü devam etmeyeceği için böyle bir yazılım oluşturmadım."

"Bu haksızlık, biz de türümüz devam etsin diye sevişmiyoruz zaten," dedim aslanlarımızı seyrederken. "Peki, bu mümkün mü? İki yapay aslanın çiftleşerek yeni bir yapay aslan yaratmaları?"

"Bu çok farklı bir boyut, bir gün nesli tükenen canlılar için deneyler yapılabilir ama çizgilerin çok ötesinde bir durum. Bu robotların kendi aralarında çoğalabilmesine neden olur ve o zaman gerçekten de dünyayı ele geçirirler. Hayır, Aşkın, böyle bir şey hem bilimsel olarak hem akılsal olarak mantıklı değil."

"Bu aslanı yapmandaki sebebin abin olduğunu düşünmüştüm hep."

"Aşkın, anlamadığın yerler var. Ben abimi öldükten sonra, bir yazılım olarak baştan yaratmadım. Ben abimin beynini

ölmeden önce kurtardım. Onun sadece bedeni öldü, beyni kablolara bağlı yaşamaya devam ediyor." Sözleri beni şaşırttı.

"Bu yüzden ölüsünü saklıyorsun."

"Evet, *abim ölmedi*, derken bundan bahsediyorum. O sadece bir bedene sahip değil. Hisleri, düşünceleri tamamen ona ait. Ve o abim, taklidi değil. İlk başlarda ben de bundan korkmuştum, onun bir kopya olmasından deli gibi korkmuştum, Aşkın ama sonra bir şey fark ettim. Gerçek bir insan gibi büyüyordu, zihni değişiyordu, düşünceleri değişiyordu. Bunu nasıl fark ettiğimi anlatmakla anlayamazsın ama ben abimi çok iyi tanıyorum. Bir bedeni yok ama yaşıyor."

"Peki, bu robotlara yaptığın gibi bir beden yapacak mısın onun için?" Derin bir nefes aldı sözlerimle.

"Bu hayvanların zihni yapay ama abimin değil, zor kısmı da bu zaten," dedi yorgun şekilde. Başımı üst bacağına yasladığımda yadırgamadan saçlarımı okşadı. Akşam güneşi yüzüme çarparken gözlerimi yumdum. Adadaki kuş cıvıltılarını ve arada kükreyen aslanlarımızı dinledim. Ateş de sessizdi, tek yaptığı şey saçlarımı okşamak ve beni seyretmekti.

Burada onunla olmak değişikti, kimsenin dizlerine yatıp gözlerimi kapatmazdım, kendimi anın akışına bırakmazdım hiçbir zaman. Ama konu Alanguva olduğunda çok şey değişiyordu.

Bir saatten fazla, güneş batana kadar burada, onun dizlerinde uzandım. Arada gözlerimi açarak onu ve eğlenceyle boğuşan aslanlarımızı izliyordum.

"Adana götürmek istiyor musun onu?" dedi Ateş ben yerimden doğrulurken.

"Hayır, burada yalnız değil. Ayırmayalım onları," dediğimde gülümsedi. Birlikte kalktığımızda elimi tuttu ve aslanlarımızı bırakarak buraya geldiğimde sürdüğüm ATV'ye bindik. Ateş arkama geçerken ben hâlâ olanları sorguluyordum.

Bir elini belime koymuştu, bedenim bedenine yaslıydı. Ben hızla sürerken o da sıcak nefesiyle saçlarımı okşuyordu.

Bir ara saçlarımı tek omzumda eliyle toplayarak açıkta kalan boynuma, başımı döndürecek bir öpücük bırakmıştı.

Çok geçmeden eve varmıştık, ablamlar bahçedeki masada oturuyorlardı ve akşam yemeği hazır görünüyordu. Birlikte masaya geçtik, konuşmuyor hatta göz teması bile kurmuyorduk. Karşılıklı oturduğumuzda Pusat kısık gözleriyle bizi izliyordu. Ona bu akşam kutlu haberi verecektim, kumam olarak yıkılacağına emindim.

Bahar hemen yanında, üstündeki siyah pantolonu ve kazağıyla sessizce oturuyordu. Ablam da aramızı düzelttiğimizi anlamış olacak ki gülümsüyordu. "Tam vaktinde geldiniz. Aşkın, saçında ne var öyle?" dedi ablam bana bakarken.

Elim saçıma gitti, ot parçalarını çıkardığımda Ateş'le göz göze geldik. Pusat kötü gözlerle bize bakıyordu ama sandığının aksine sevişirken saçlarım kirlenmemişti, aksine bir aşk itirafından sonra sevgilimin dizlerinde uyurken kirlenmişti. Buna ben de şaşırıyordum.

"Bahar," dedi Ateş boğazını temizleyerek. "Doktorlarınla konuştum bugün, daha fazla beklemeye gerek yok. Yarın ameliyata alacaklar seni." Bahar'ın yüzü aydınlandı.

"Ya gerçekten mi, Ateş abi? Çok teşekkür ederim," dedi dolu dolu etrafta gezinen gözleriyle.

"Ben bir şey yapmıyorum, umarım en güzel şekilde geri kazanırsın görme yetini," dedi Ateş de. Pusat, Bahar'ı dalgın gözlerle seyrediyordu. Bu sırada Fernando yemekleri servis etmeye başlamıştı.

Yemek boyunca Ateş'le konuşmamış, olabildiğince az göz teması kurmuştuk. Seviştikten sonra bile arsızca konuşan biz, bugün her ne olduysa fazlasıyla tutulmuştuk. Yemekten sonra Ateş, işleri olduğunu söyleyerek bu saatte tesise geçmişti.

Ablam da telefonuna bakarak gülümsüyordu ve sürekli biriyle mesajlaşıyordu. Mesajlaştığı kişiyi çok iyi biliyordum. Baybora, son zamanlarda ablamla fazla iletişim kuruyor ve onu kendisine geri dönüşü olmayacak şekilde bağlıyordu.

Ablam telefonda kıkırdayarak içeri geçerken arkasından bir süre baktım. Pusat da Bahar'ı uyuttuktan sonra yanıma bahçeye geri dönmüştü. Ben sigaramın yanında viski içerken o da bol limonlu bir çay getirmişti kendisine. Limon o kadar boldu ki çayın rengi açılmıştı ve kokusu bile geniz yakacak cinstendi.

Pusat keyifsizdi, bakışları sürekli dalıyordu. "Ne oldu?" dedim ayağımla bacağına vurarak. Hareketimle irkilerek bacağını çekti ve daldığı okyanustan ayırdı bakışlarını. "Ne düşünüyorsun kara kara?"

"Bir şey düşünmüyorum," dedi ama keyifsiz olduğu çok belliydi.

"Beni kandıramazsın."

"Bahar'a üzülüyorum, çok acılar çekti. Yaşadığı kalp ameliyatı çok zordu, Aşkın. Ameliyatın birkaç videosunu izleyeyim dedim, içim gitti. Ameliyattan sonraki süreç en zoruydu, çok büyük acılar çekti. Koca adamların dayanamayacağı acıları küçücük hâliyle gülümseyerek çekti. Şimdi yine ameliyat olacak, bir göz ameliyatı ama bu da acısız bir şey değil. Doktorlarıyla konuştum, acı ve ağrısı yüksek bir ameliyatmış. Mutlu göreceği için ama artık o da yoruldu acı çekmekten." Pusat'ın bu huyunu seviyordum, kapalı bir kutu olmak yerine az birazcık zorladığımda her şeyini anlatıyordu.

"Bunlar Bahar'ın tek şansıydı, hepsi çok zor şeyler ama o, bu sayede yaşıyor. Evet, o çok güçlü ve bu gücün farkında değil. Yade karşısına geçip saçmaladığında çok güçsüz hissetmişti kendisini ama ona yapılan iğnelerden sadece biri bile Yade'ye yapılsaydı günlerce kendine gelemezdi. Diyeceğim şu ki Bahar için üzülme. O, bu acıların altından kalkacak kadar güçlü. Çocuksu görünüşü seni aldatmasın, o acılarla büyüdü ve acı çekmeye maalesef ki alışık."

"Kıyamam ben ona," dedi neredeyse ağlayacak şekilde. Bu hâli beni güldürdü.

"Shrek'in böyle sevgi pıtırcığı, yumuşacık kalbi olduğunu kim tahmin ederdi? Seni ilk gördüğümde dedim ki *bu adam*

bana benziyor, iyi bir katil. Ama katilin altında *Hello Kitty* varıyormuş da haberimiz yokmuş."

"Bir *Hello Kitty* olmadığımız kalmıştı zaten, amına koyayım," dedi ters ters. "Harika kişiliğim seni şüpheye düşürmesin, ben işimde fazla iyiyimdir. Sen Ateş'in kıçını kimin kurtardığını sanıyorsun? Ben kurtarıyorum."

"Seni de kendime benzetmeye başlamışım." Durdum ve omzuna sertçe vurdum. "Ay bugün ne oldu!" dedim heyecanla konuyu değiştirerek.

"Ne oldu?" dedi kolunu kendine çekip yavaşça ovuştururken.

"Ateş bana aslan yapmış, gözleri falan benimkilere benziyor."

"Biliyorum," dedi aşırı kıskanç şekilde. "Ki bana kalırsa sen böyle güzel bir hediyeyi hak etmiyorsun." Gözlerimi kıstım.

"Dur, kudurma, daha asıl bombayı patlatmadım. Şok olacaksın," dedim hevesle ve bu onu gerdi. "Ateş, bana aşkını ilan etti!"

Pusat güldü hatta o kadar güldü ki kafası arkaya doğru düştü. Bir eli karnına giderken gerçekten eğleniyor gibiydi. Ancak benim ona ciddiyetle baktığımı fark ettiğinde gülüşü soldu. "Sallıyorsun."

"Yok, sor büyük aşkına, bu sefer ne sallıyorum ne abartıyorum. Neler dedi, neler... Yani Ateş'in bu kadar romantik bir adam olması beni de şoke etti. İlk önce *seni seviyorum*, diye bağırdı, yani öyle bir bağırdı ki ben dedim adadaki herkes duymuştur herhâlde ama duymamışsınız, neyse. Sonra, 'Ben artık sende yorulmak değil, sende dinlenmek istiyorum,' dedi."

"Sallıyorsun, amına koyayım, hayatta inanmam."

"İnanma, amına koyayım, kandır kendini. Daha bunlar çeyreği, asıl olanları anlatmıyorum bile. E öyle güzel bir aşk itirafının ardından ben de tekrar sevgili olmayı kabul ettim. Bakma öyle, utanmasa nikâh kıyacaktı ormanda, öyle gözü dönmüş aşktan yani. Haklı o da ne yapsın, bana âşık olmasın da kime âşık olsun? Güzelim, zekiyim, yetenekliyim, on parmağımda on marifet... Ne diyeyim ki şanslı adam işte."

"İnanmıyorum, döndüğünüzde sana çok sinirliydi. Hayatta böyle bir şey yapmaz," dese de inanıyordu.

"Ben de şaşırdım. Hâlâ da şaşkınım ama bana kıyamıyormuş," dedim sevimlice gülümseyerek.

"Yok, inanmam ben sana."

"Tamam, Ateş geldiğinde görürüz, inanma sen. Artık yeğenlerini kucağına aldığında inanırsın." Bana kötü kötü bakmaya devam etti. Ona doğru uzanarak kolunu okşadım. "Üzülme, eminim ki onu atlatacaksın. Alış artık, Pusat; Ateş benim. Didem'in kabullenmesi bile bu kadar zor olmamıştı."

"Haydi, diyelim ki bu aşkını itiraf etti, sen siksen böyle ılımlı yaklaşmazsın," dedi kendinden fazla emin şekilde. "Tabii, sen de seviyorsan orası ayrı." İmalı imalı baktı en sonunda da.

"Sence kış düğünü mü olsun yoksa yaz mı?" dedim onu biraz daha çıldırtmak isteyerek.

Bu sırada telefonuma *Seksi Puşt*'tan mesaj geldi.

İşlerim yoğun, bu gece gelemeyecek gibiyim.

Ben de hızla cevap yazdım.

Tamam, güzelim, kolay gelsin.

Peki, bu iş gittikçe tuhaf bir hâl alıyordu.

"Şimdi de gelemeyeceğini haber veriyor, sevgililik olayları böyle oluyor sanırım."

"Haber mi veriyor?" dedi yeni bir şok daha yaşayarak. Ardından da bana destek çıkar gibi devam etti: "Tabii ki de böyle oluyor, ben ne yapsam anlatıyorum Bahar'a, o da hep anlatır."

"Girdiğin çatışmaları, öldürdüğün adamları da anlatıyor musun?" dediğimde nefesini verdi.

"Yok, güzelleme yaparak anlatıyorum ona, mesela birinin topuğuna sıkacaksam *görüşmem var,* diyorum; çatışmaya gireceksem *toplantıya gireceğim,* diyorum." Güzellemeleri beni güldürdü.

"İşkence yaparken ne diyorsun?"

"*Önemli bir görüşme, yorulacağım*, diyorum." O da güldü ama bu eğlenir bir gülüş değildi. Bahar'a yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama başka çare bulamıyordu.

"Gerçek kimliğini ona ne zaman göstereceksin?"

"Görmek zorunda değil, sen de herkesten gizliyorsun."

"Aynı şey değil, benim sevgilim kim olduğumu biliyor."

"Bilmeyecek, Aşkın," dedi konuyu kestirip atmak isteyerek. Bir gün öğrendiğinde onu istemez diye korkuyordu ve bu hissi çok iyi biliyordum.

"Tadımı kaçırdın yine, uyumaya gidiyorum ben," diyerek yanımdan kalktı, ben de bir sigara daha içtikten sonra içeri geçtim. Ablamın odasına girdim, uyuyordu. Onu uyandırmamak için sessizce çıktım odadan ve kendi odama geçtim.

Çantamdan bilgisayarımı çıkardım, günlerce cinayetlere ara vermem dikkatlerini çekmeyecekti çünkü durulup geri döndüğüm zamanlar çoktu. Bir süre, Kaptan'ın özel sistemimize attığı kurbanları inceledim. Aralarından ilgimi çekenlerin sistemlerine sızarak gerekli gereksiz tüm bilgileri topladım kendi sistemimde.

Saatlerim bilgisayar başında geçti, güneşin doğmasına çok kalmamıştı. Bilgisayarımı kapatarak beyaz şaraptan büyük bir yudum almıştım ki odamın kapısı açıldı. Ateş yorgun bir ifadeyle kapımda duruyordu.

"Neden buradasın?" dedi beni incelerken. Kadehimde kalan içkiyi de son yudumuna kadar içerek bardağımı bıraktım.

"Ben de çalışıyordum," dediğimde kafasıyla kendi odasını işaret etti. Hemen kalkarak yanına ulaştım. Duş alıp geceliklerimi giydiğim için uyumaya hazırdım. Birlikte onun odasına geçtiğimizde Ateş üstünü değiştirdi. Ben de yatağına oturdum sessizce.

İkimiz de pek konuşmuyorduk. Üstümüzde değişik bir hava vardı. Altına gri bir eşofman giymişti, kendisi için yeni

bir tişört çıkarana kadar çıplak sırtının güzelliğini seyrettim. Tişörtü giydiğinde manzaram kesilmişti. O da yatağa oturdu.

"Ne yapıyoruz biz?" dedi en sonunda dayanamayarak. Sözleriyle kafamı hevesle sallayarak ona döndüm.

"Cidden, Ateş ama çok tuhaf, yani ne bileyim. Bırakmıyorsun ki dalga geçeyim." Bakışları kısılırken yatağa girdi, beni de kolumdan tutarak yanına çekti. Üstümüzü örttüğünde ona sokuldum.

"Bu afallamış hâllerini sevdim ama," dediğinde nefesimi verdim.

"Evet, genelde afallayan kişi sen oluyorsun." Başımı göğsüne yasladım.

"Beril kendini aklayamıyor," dedi oynadığım oyundan bahsederek.

"Aklayabileceğini sanmıyorum, V'yle iş birliği yaptığına fazla inandılar. Bir hain hapiste de yaşayabilir bence. Sen onu bırak da Şahin kardeşini almak için bir çaba göstermedi mi?"

"Henüz değil, sessizliğinin altında bir şey var. Bir şey yapacak, orası kesin. Ne planlıyor, çözemiyorum."

"Ya sen buradayken bir şeyler yaparsa?"

"Güvenlik had safhada, kimse Alanguva malikânesini geçemez."

"Ben geçtim. Hem de malikânenin hanımı olarak," dediğimde çenemi sıktı. "Beni vuran çocuktan hiç bahsetmiyorsun, durumu ne oldu?"

"İyileşti sayılır ancak normal bir çocuk değil. Psikolojik rahatsızlıkları var. Eğitimini üstlendiğim gençler var, onların yanına yerleştirebilirim."

"Şahin gibi çocukların beynini yıkamıyor ve deneyler yapmıyorsundur, ne yapıyorsun onlarla?"

"Çok fazla yardıma ihtiyacı olan çocuk, genç var. Ben sadece eğitim masraflarını gideriyorum, on sekiz yaşından kü-

nikletin hepsi yurtlarda kalıyor. On sekizini dolduranlar da isterse Alanguva bünyesine katılabiliyor. Onları bir asker gibi eğitmiyorum elbette, hangisinin neye ilgisi varsa. Kimya mı, matematik mi, spor mu? Alanguva Holding, bu gençlerin eğitimine katkı sağlayıp onları bünyesine kattığı için bu kadar güçlü. Bu benim başlattığım bir şey değil, babam da dedem de yaparmış ve hatta Kaya piçi, babamın verdiği burslardan yararlanmış işte." Konuşmasının son kısmı beni güldürdü.

Onu anladığımı belirterek başımı salladım. Konuşacaktım ki vazgeçtim.

"Ne? Ne söyleyecektin?"

"Boş ver. Eski şeyler seni yine tribe sokmasın."

"Israr ediyorum."

"Evet, Kaya'ya bu burs geldiğinde ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum, ailesinin durumu kötüydü. Babası hastaydı ve annesi evlere temizliğe giderek evi geçindirmeye çalışıyordu. Kaya, annesinden gizli çalışıyordu ama ailesinden farklı şehirde yaşadığı için çok yardım edemiyordu onlara. Ve bu bursu kazandığında onun tüm hayatı değişti çünkü başarılı öğrencileri sadece okutmakla kalmıyor, çok zor durumdakilere yardım da ediyordu şirketiniz. Kaya hem hayal bile edemeyeceği yerlerde okudu, hem de ailesinin hayatı kurtuldu. Aynı zamanda erkek kardeşinin okumasını sağladı. İnsanların hayatlarına dokunuyorsunuz, Ateş ve perde arkasında ne mafya olmanız önemli oluyor ne de katil."

"Bu ailemizin politikası, güçlüysen ve güçlü kalmaya devam etmek istiyorsan o gücü hak etmelisin. O gücün sende bir işe yarayacağını göstermelisin. Senin kurduğun yardım kuruluşu kadar etkin miydik, bilmiyorum gerçi."

"AMBV'de olay temel ihtiyaçlardı. Barınma ve beslenme en baştaydı. Alanguva bursları kadar bol değildi, amaç çok kişiye ulaşmaktı. Amaç bu kişilerin meslek ve kendilerine yetecek hayatlar sağlamasıydı. Ve devlet el koyduğundan beri o insanlar, bunları yine karşılayamıyor," dedim sıkıntıyla.

"Alanguva Holding altında yapabilirsin bunu."

"Hayır, şu an o kadar korkuyorlar ki hiçbir özel vakfa izin vermiyorlar. Önce onların onay vermesi gerekiyor ama onlar onay vermeyerek kendi denetimlerine alıyorlar, bu sürede ne yardım parası kalır ortada ne de yardım. Her şeyi kılıfına uyduruyorlar."

"Sen sıkma canını, bir çaresini buluruz. Gücümü henüz pek bilmiyorsun."

Mırıldandım, göğsünü okşadım. "Göstersene gücünü." Çenemi göğsüne yaslayarak yüzüne baktım. Sarı gözleri parlıyordu yüzümü seyrederken. Eğilip kâküllerimin arasına, alnıma öpücük bıraktığında biraz daha mayıştım.

"Sabah oldu, uyuyalım." Kafamı tekrar göğsüne koydum sözleriyle.

Ancak iki dakika geçmeden yine konuştum: "Bana ilk ne zaman âşık oldun? Haydi, Ateş, anlatsana." Hevesle yüzüne bakıyordum.

Bıkkınlıkla verdi nefesini. "Pişman etme, Aşkın, uyu artık." Ofladım bu sefer.

"İlk gözlerime baktığında mı oldun? Sana ilk güldüğümde mi? Yoksa seviştiğimizde falan mı? Kesin seviştiğimizde oldu, ertesi gün şarkı falan da söyledin bana zaten."

"Aşkın! Cidden yorgunum. Eve birkaç saat uyumaya geldim, daha da yorma beni."

"Çok sıkıcısın sen de, neyse."

"Ne neyse, Aşkın?" dedi ters şekilde.

"Boş ver, uyu."

"Aşkın!" Göğsünde gözlerimi yumduğumda bu sefer o benim uyumama izin vermedi. Hatta beni üstünden ittirerek yana yatmama neden oldu ve tek bir hamlede üstüme çıktı. Bir eliyle iki bileğimi yukarıda topladığında bu ani hareketi fazla hoşuma gitti. Alt dudağımı ısırarak onu izledim.

"Beni delirtme," dediğinde başımı salladım gözlerimi kısarak. "Bak, hâlâ."

"Ne yapıyorum ki, Ateş?"

"Beni çıldırtma." Bir bacağımı kalçasına sardım ve sertçe kendime doğru çekerek vücutlarımızın tamamen birbirine yaslanmasını sağladım.

"Çıldırsana, haydi." Bakışları dudaklarıma kaydı ama öpmedi. Son sevişmemizden sonra yaptığım şeyi düşünürsek bir sevişmeyi başlatmak istememesi de oldukça normaldi.

"Ateş, sana karşı sadece cinsel çekim duyduğum için burada değilim. Bunu bil."

"Neden buradasın peki?"

"Bilmiyorum, senin kadar net olamam ben. Ama gitmek istemiyorum ve hâlimden fazla memnunum. Sorgulama ama bil." Bileğimi çoktan bırakmıştı ve bir elim yüzünü okşuyordu.

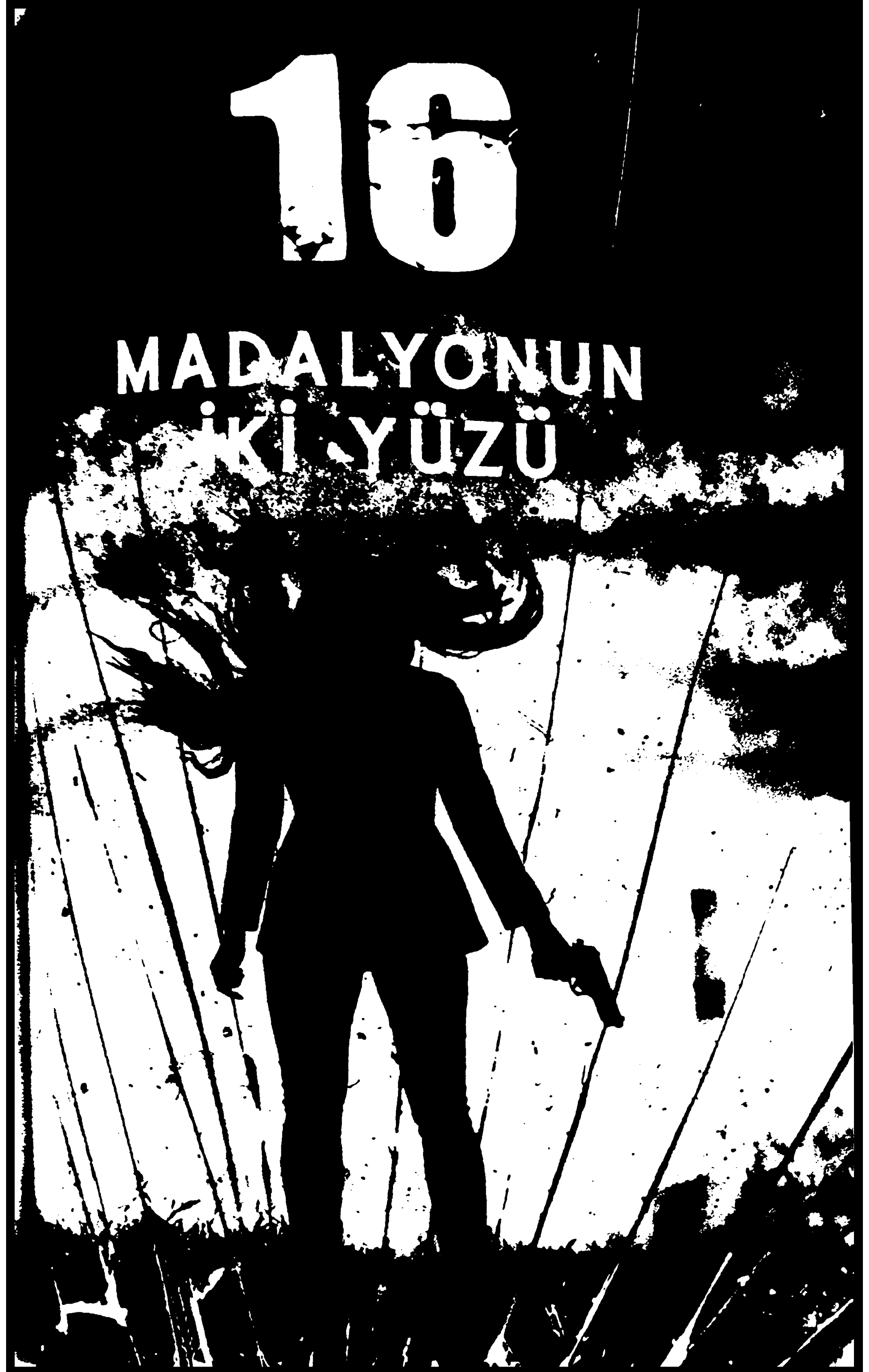
Yüzünü okşayan avucumun içine bir öpücük bıraktı. Ardından kafasını göğsüme yasladı ve bu sefer o gözlerini yumdu.

"Kalbin böyle atıyorken zaten biliyorum, Ateşpare," dedi ve bunlar uyumadan önceki son sözleri oldu. Bir elim yumuşak saçlarında asılı kalırken ben de gözlerimi yumdum.

Bu adamla ne yapacaktım ben?

10

MADALYONUN İKİ YÜZÜ

Uyandığımda Ateş yatakta değildi hatta evde de değildi. Üstümü giyerek salona geçtim, Fernando kahvaltı hazırlıyordu ve ablam da ona yardım ediyordu. Aynı dili konuşamadıkları için beden diliyle anlaşmaya çalışıyorlardı. Ablam bağırarak konuşuyordu, sanki bağırdığında karşısındaki kişi anlayabilecekmiş gibi... Hâlleri beni güldürürken yanlarından ayrıldım.

Bahar'ı uyandırmak için odasına gittim, kapısını açtığımda beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Pusat ve Bahar yüz yüzelerdi; Pusat'ın bir eli Bahar'ın belinde, diğeri de yüzündeydi ve aralarında hiç mesafe yoktu.

Ben içeri girdiğim an hızla ayrılmışlardı. Pusat bana kötü kötü bakarken ben keyifle kapıya yaslandım. "İlahi adalet Shrek, ilahi adalet. Bunlar iyi günlerin."

"Ben... Şey... Bahar'ı uyandırmaya şey etmiştim de ondan şey oldu."

"He, şey mi oldu?" dedim alayla. Bahar'ın yüzü kızarırken Pusat biraz daha sinirlendi.

"Biz de şey edebiliriz, girme aramıza! En azından biz sizin gibi masa kırmıyoruz."

"Ya ben anlamıyorum, ikidir diyorsun, neden masa kırıyorlar?" dedi Bahar merakla.

"Neden olduğunu ben de anlamadım ki nasıl becerdiklerini de anlamadım. Sen bunları boş ver, Bahar'ım; güzel bir kahvaltı yapalım."

"İyi de ameliyattan önce yemek yasak."

"Bu narkozlu ameliyatlarda geçerli, yemek ve su uyanmayı zorluyor narkozdan ama sen tam narkoz almayacaksın göz

ameliyatı için. Tabii, yine de doktorlarına sorarız," dedim Bahar için hastanede kullanacağı bir çanta hazırlamaya başlayarak. Terliğinden pijamalarına kadar her şeyi koyarken Pusat da yanımızdan ayrılmıştı.

Bahar da yatağında oturmuş, sessizce görmeyen gözleriyle yere bakıyordu. "Aşkın, ben şimdi göreceğim ya..."

"Evet?"

"Çok heyecanlıyım, senin yüzünü göreceğim, Pusat'ı göreceğim. Aşkın, ben dünyayı göreceğim." Pürüzsüz yanağını okşadım.

"Dünya senin güzel gözlerini hak edecek kadar temiz değil ama şanslıymış ki artık göreceksin," dediğimde güldü.

"Artık yürürken etrafımda ne olduğunu göreceğim, çarpıp düşmeyeceğim. Her yere tek gidebileceğim, film izleyebileceğim."

"Bunlardan daha fazlasını da yapacaksın."

"Seni çok seviyorum, Aşkın, iyi ki varsın." Bu kadar sevildiğimi duymak benim için biraz fazlaydı. Yanağına bir öpücük bıraktım.

"Haydi, kahvaltıya gidelim."

Hep birlikte kahvaltı yaptık. Ateş hâlâ ortalıklarda yoktu. Bahar'ın ameliyatı için tesise geçtik, Bahar hızla ameliyata hazırlanırken çok heyecanlıydı. Sakinleştirici verilmişti ama hâlâ titriyordu. Ateş de tesisteydi, Bahar hazırlanırken yanımıza geldi.

"İşlerim yoğundu, bir iki saat uyuyup tesise dönmek zorunda kaldım," dedi bana açıklama yaparak.

"Bu kadar yorucu olan ne? Yardım edebilirim."

"Hallediyorum," dedi geçiştirircesine.

"Ne kadar burada kalacağız?"

"Rusya işi şimdilik ertelendi, bir süre adada kalmayı düşünüyorum. Burada bayağı yoğunluk yaşanmış yokluğumda. İstersen uçağı senin için ayarlayabilirim."

"Hayır, bana tesiste bir çalışma odası ayarlarsan bir süre burada idare edebilirim."

"Online seri katillik mi yapacaksın?" Kısık sesle söylediği sözler beni güldürdü.

"Aslında bana bir kuantum bilgisayar verirsen dehşet şeyler yapacağım." Bitler üzerinde işlem yapan bilgisayarlar, yani normal bilgisayarlar yalnızca 0 ve 1'leri içinde barındırıyordu. Kuantum bilgisayarlarsa kübitlerden oluşan seriler içeriyordu ve bu da kuantum bilgisayarı, normal bilgisayarlardan binlerce yıl daha hızlı ve güçlü yapıyordu. Daha önce ulaşamadığım şeylere bu bilgisayarlarla ulaşacaktım ve bu tesiste gördüğüm kuantum bilgisayarların daha önce emsalini bile duymamıştım.

"Peki, bir tanesini senin için hazırlatacağım."

"Benim mi olacak?"

"Hayır, ödünç veriyorum."

"Cimri olma."

"O bilgisayarların bir tanesi yirmi milyon dolar ki sana vermeme sebebim bu değil, bir tanesi eksik olduğunda işlerim aksar. Daha önce bu bilgisayarları oluşturduğumuz firmayla sıkıntılar yaşadık."

Omuz silktiğimde kafasını iki yana salladı. "Şımarıklık yapma."

"Haydi, şımart beni," dedim kafamı omzuma yaslayarak. Yanağımı sıktığında eline vurdum. Bu sırada Bahar da ameliyat için hazırlanmıştı.

Bahar heyecanla oturuyordu; Pusat ise başucunda oturmuş, Bahar'ın ellerini tutuyordu. Ablam dolu dolu gözleriyle onları izliyordu. Ameliyat saati geldiğinde Bahar'ın yanına gittimm, yanağını okşadım ve kulağına eğildim.

"Bu ameliyattan sonra göreceksin, büyüyeceksin. Hayatın daha yeni başlıyor, güzel kızım." Yanağına bir öpücük bıraktığımda burnunu çekti mutlulukla.

Pusat da onu yanağından öptüğünde artık gözyaşlarını tutamamıştı. Pusat dolu gözlerini ayırdı ondan. "Ağlama, güzelim, ben hep buradayım," diye onu cesaretlendirmişti.

Ve onu bu tesiste ikinci kez ameliyata aldılar. "Burada durmayın, odama çıkalım," dedi Ateş bakışları ablamla benim üstümde gezinirken.

"Siz çıkın, ben biraz hava almak istiyorum," dedi ablam telefonu elindeyken. Yanımızdan ayrıldı, kafamı Ateş'e çevirdim.

"Görüyorsun, abin yine onunla iletişimde ve bu sefer daha fazla umutlandırıyor. Ateş, siz beni çıldırtmak mı istiyorsunuz? O bilgisayarın içinde öldürürüm abini." Ateş bıkkın bir ifadeyle dinledi beni.

"Bittiyse çıkalım mı?" derken telefonu çaldı, vakit kaybetmeden açtı ve İngilizce cevap verdi karşısındaki kişiye.

"Ne demek eksik gönderilecek? Hayır, her şeyi tam istiyorum." Hararetli bir konuşmayla ayrıldı yanımdan, ben de etrafı gezmeye başladım. Pusat da az önce ortalıktan kaybolmuştu.

Önce alt katlara, daha önce gittiğim yerlere girmeye çalıştım ama kartım olmadığı için giremedim. Biraz ileride gördüğüm David beni gülümsetti. Kafasını tabletine eğmiş, büyük bir dikkatle bir şeylerle uğraşıyordu. Bıkmıştım bu tabletlerden.

"Nasılsın, Davut?" dedim koluna yapışarak. Gözlüğünü düzelterek gülümsedi. Tabletini kapattı, beyaz önlüğünü düzeltti saygıyla.

"Merhaba, iyiyim, teşekkürler."

"Geçen seferki gezimiz çok güzeldi, beni yine gezdirir misin?"

"Bay Alanguva'nın buna izni var mı?"

"Tabii, müstakbel karısından gizleyecek hâli yok."

"Evleniyor musunuz?" dedi şaşkınlıkla.

"Daha kesin bir şey yok, aramızda kalsın," dedim onu uyararak.

"Tüm departmanlar çok yoğun ama geçen gezdiğiniz odaları tekrar gezebilirsiniz."

"Tamam, gezelim."

"Ama ben biraz yoğunum."

"Benim için yarım saat boşluğun vardır bence," dediğimde zoraki şekilde benimle gezmeyi kabul etti. Beni daha önce götürdüğü yerlere tekrar götürmeye çalışması pek ilgimi çekmedi. En sonunda işlerinin olduğunu söyleyerek yanımdan kaçarcasına gitti. *Uyuz Davut.*

Tek başıma gezmeye devam ettim, bir alt kata daha indim yürüyen merdivenle. Bu katta hiç insan yoktu. Uzun koridorda ilerlerken etrafı seyrediyordum. Bir sürü laboratuvar vardı ancak hepsi özel kart istiyordu girişte. Koridorun sonundaki geniş kapılı odayı görünce durdum.

Bu kapı diğerleri gibi değildi, bir kasa kapısı gibi korunaklıydı. Bir patlayıcıyla bile açılması imkânsızdı, kapının hemen üstünde bir sürü kamera vardı ve varlığımı fark ettikleri an yüzüme dönmüşlerdi. Kapıda normal bir kart sistemi değil, şifre sistemi ve yüz tarama sistemi ile çalışan bir mekanizma vardı.

"Aşkın!" Ateş'in gür sesiyle bakışlarımı karşımdaki gizemli kapıdan ayırdım. "Ne arıyorsun burada?"

"Etrafı geziyordum," dedim basit bir şekilde. Yanıma ilerledi.

"Burada bir şey yok. Haydi, çıkalım." Kapının ardında görmemi istemediği şeyler vardı ve görmemi o kadar istemiyordu ki hareketlerini perdeleme ihtiyacı dahi duymuyordu.

"Bana pek de bir şey yokmuş gibi gelmedi," dedim kapıyı işaret ederek.

"Tesiste bu tarz çok fazla oda var, arşiv gibi bir şey burası. Yukarıda daha çok ilgini çekecek şeyler var, aslanların yaratıldığı odayı merak etmişsindir diye düşünmüştüm." Şimdi de konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"O zaman içeri bakalım, sonra da oralara bakarız," dedim ama tavrı değişmedi.

"Tesisin geçmişine girebilecek konumda değilsin, Alanguva olursan belki," dedi göz kırparak. Elini bana doğru uzattığında yanına ulaştım. Elini tuttum.

"Kısa sürede Alanguva olmam gerek," dedim alayla. Yürüyen merdivenle yukarı çıkarken kafamı tekrar o kapıya çevirdim. Ardından Ateş'e dönerek gülümsedim. Kısık gözlerini kırpıştırdı ve derin bir nefes aldı.

Elbette öğrenirdim bir ara.

Birlikte onun odasına geçtik, gerçekten de yorucu saatler geçirdiği belliydi. Her ne yapıyorsa masası kâğıtlarla doluydu, hepsi ters çevrilmişti. Odanın ortasında masa gibi duran dokunmatik bilgisayar, bir sürü sekmeyle açıktı. Ateş bu sekmeleri kapatarak yeni bir sayfa açtı. Yeni kodlar oluşturuyordu.

"Ne yapıyorsun bu kadar yoğun?"

"Yakında öğrenecceksin."

"Ama ben sevgilinim, bilmem gerek," dedim başımı omzuna yaslayarak.

Kafasını bana çevirdi yarım ağız bir gülüşle. "Senin bile o zeki aklını alacak şeyler yapıyorum, güzelim."

"Bu nedenle mi Rusya'ya gitmekten vazgeçtin?"

"Evet," dedi ve ekranı kapatarak bana döndü. Bilgisayar olan masaya kalçamı yasladım, onu tişörtünden tutarak kendime çektim.

"Abinle konuştun mu?"

"Ablanın konusunu açmama izin vermiyor." Bir elim göğsünü okşuyordu. "Sıkma canını, halledeceğim." Kafasını bana doğru eğmişti. Kollarımı boynuna doladığımda biraz daha yakınlaştık.

Dudaklarını dudaklarıma sürttü ama öpmedi. "Bilgisayar masa da hiç kırmadık," dediğimde gülümsedi, dudaklarıma yumuşak bir öpücük bıraktı bu sefer. "Bu *evet, acilen kırmamız gerek*, demek sanırım."

Bu sefer büyük bir iştahla öpmeye başlamıştı ki akıllı saatindeki alarm bu güzel öpüşmemizi böldü. Saate baktı ve nefesini verdi. "Ameliyatın bitmiş olması gerek."

"Doktorlarıyla konuşmak istiyorum," dedim ondan uzaklaşarak. Ateş üstünü düzeltti ve birlikte el ele çıktık odadan. Ameliyat katına indik, Pusat kapıda bekliyor, ablam da yanında oturuyordu. Bu sırada Bahar içeriden çıkartıldı.

Gözlerinde beyaz sargılar vardı, dudakları beyazlamış ve hâlsiz duruyordu, sargısı ıslaktı. Bahar odaya yerleştirildi.

"Nasıl hissediyorsun?" dediğimde gülümsedi.

"İyiyim, sadece biraz hâlsizim," derken zorlanmıştı.

"Ağrın var mı?"

"Birazcık," dedi ama yüzünden birazcık olmadığı anlaşılıyordu. Pusat ağladı ağlayacak gibi bakıyordu. "Pusat burada mı?"

"Buradayım, güzelim," dedi zorlukla konuşarak.

"Sesin neden öyle? Üzüldün mü sen? Neden üzüldün ki, bak ne güzel seni görebileceğim."

"Yok, yok, çok mutluyum," dedi ama kafasını eğmişti. Bu sırada doktor odaya girdi.

Ellili yaşlarında, kır saçlı ama dinç bir adamdı. "Ameliyat başarılı geçti ama ne kadar başarılı olduğunu sargılarını açtığımızda göreceğiz. En başta da bildiğiniz gibi bir görme oranı olacak ama ne kadar olur, bilemiyoruz. Sadece renkleri ve hareketleri algılayacak kadar da olabilir, normal şekilde görebilecek kadar da. On gün boyunca hiçbir şekilde ışık almaması gerekiyor gözleri, sargı ile birlikte gözlük kullanması gerek. İlk üç gün sürekli olarak bakımı burada yapılacak. Geçmiş olsun."

Adam konuşmasını bitirip çıkarken Ateş de onunla birlikte çıktı. Ablam sevinçle Bahar'ın kolunu okşadı.

"Ya göremezsem yine de?" dedi Bahar yorgunca.

"Göreceksin, Baybora ameliyatının çok başarılı geçtiğini ve umudunun yüksek olduğunu söyledi."

"Öyle mi dedi?" dedi Bahar yorgun bir heyecanla. Gözlerimi kısarak ablamı seyrettim.

"Bahar, göremezsen de bu, dünyanın sonu değil," dedi Pusat üzgünce. "Çok isterim görmeni ama sen istiyorsun diye. Sırf işittiğin kötü sözlerden dolayı kendini yetersiz hissetmene dayanamam." Bahar'ın yanına ulaştı ve alnını öptü büyük bir sevgiyle, gözlerini yumarak, kokusunu içine çekerek.

Umut da en az kibir kadar tehlikeli bir duyguydu çünkü gerçekleşmeyecek umutlar da sahibini öldürürdü ve bunu kibir gibi silahla yapmazdı.

Üç gündür adadaydık. Ateş'le sevgililik hayatımız fazla güzel Üç gündür adadaydık. Ateş'le sevgililik hayatımız fazla güzel gidiyordu. Benim için bir çalışma odası ayarlamıştı tesisinde ve hatta söz verdiği gibi kuantum bilgisayarlarını gün içinde belli saatlerde bana bırakıyordu. Ancak çözmesi çok zor olduğu için henüz pek bir şey yapamamıştım.

Ateş her ne yapıyorsa gecesini gündüzünü tesiste geçiriyordu. Sabaha karşı benimle uyuyor ve ardından ben uyanmadan yine ortalıktan yok oluyordu. Ne yaptığını sorduğumda beni sürekli geçiştiriyordu.

Ateş'in bana verdiği, en az onunki kadar teknolojik ve büyük olan çalışma odasında, bu üç günde İstanbul'da üç haftada yapamayacağım kadar bilgi depolaması yapmıştım. Sigaramı yakarak arkama yaslandım yorgunlukla, bacaklarımı masama uzatarak üst üste attım. Bu sırada içeri Ateş girdi.

Bakışları üstümde gezindi, kapıyı arkasından kapattı. "Buyurun, Ateş Bey? Bir sorun mu vardı? Kapı çalmadan girmeye utanmıyor musunuz?"

"Seksi patronumu belki uygunsuz hâlde görürüm diye heyecanlanmıştım, tüh," dedi o da eğlenerek.

"Gel patronuna," diyerek kucağıma vurdum iki kere. Gülerek kafasını iki yana salladı, kısa süre içinde yanıma gelerek beni tek bir hareketle kucağına aldı.

"Bayılıyorsun, değil mi böyle maskülen tavırlarla beni çıldırtmaya?" Alt dudağımı ısırarak kafamı salladım. Kucağında benimle koltuğa geri oturdu, bir eli taytımın üstünden bacağımı okşuyordu.

"Gözlerin kızarmış, kendini çok yoruyorsun," dedim yanağını okşayarak.

"Dinleniyorum işte," dedi saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yüzümü seyrederken.

"Çok inatçı bir adamsın," dedim bana ne yaptığını anlatmadığı için söylenerek.

"Senin kadar olmasın." Ben yüzünü okşarken gözleri kısıldı. Gerçekten sevgili olduğumuza inanamadığım anlar çok oluyordu. Arada ikimiz de gerçekliğini sorguluyorduk. Yerimde biraz daha yayıldım, onun kucağında hep rahat ediyordum.

"Benim kısa süre içinde Türkiye'ye dönmem gerekiyor," dedim güzel kokusunu solurken.

"Ben de bunu diyecektim, mümkünse akşama doğru çıkalım. İstanbul'da işlerim yoğun, üstelik bir davet düzenleyeceğim."

"Davet mi?" dedim şaşırarak.

"Evet, Alanguvalar uzun zamandır etkinliklere ev sahipliği yapmıyor. Ama yapacağım ve bu unutulmaz olacak. Herkes davetli."

"Ateş, neler planlıyorsun?"

"Herkese kim olduğumu göstereceğim, onları korkutacağım, gücü hem kazanacağım hem elimde tutacağım."

"Böyle sesini kısıp hırslı hırslı konuştuğunda çok seksi oluyorsun, sevgilim, uyarıyorum yoksa günah benden gider bak."

Gözleri kısıldı, gülümsedi. "Ne güzel sevgilim diyorsun sen öyle," dedi dudaklarımı seyrederken. Dudaklarıma uzanacaktı ki kendimi çektim, kaşları çatıldı.

"Bir kere aşk itirafı yaptın, sonra kesildi, bu kadar mıydı yani, Ateş?" dedim huysuzlanarak. "Her dakika bana olan aşkını dillendirmen gerekiyordu." Bir kolu belimi sıkıca sarmıştı.

"Sana çok bile," dedi benimle eğlenirken.

"Beni sinirlendirmek istemezsin."

"Hmm, sinirlensene." Yüzü yüzüme biraz daha yaklaştı. "O yırtıcı pençelerini bana geçirmeni istiyorum." Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde tenim titredi. Dudaklarını çeneme kaydırdı ve çenemi öptü.

"Herkes derken kimler olacak davette?"

"Ailem, Cebonayan üyeleri, senin aileni de davet ediyorum, Deniz'i özellikle çağırıyorum. Hatta Murat'ı da," dedi kendinden emin bir ifadeyle.

"Beni daha da merakta bırakıyorsun."

"Hiç unutamayacağın bir gece olacak," dedi göz kırparak.

"Ben böyle heyecanlara gelemem, güzelim, ayarımı bozma," dediğimde gülüşü genişledi.

"Yiyeyim mi senin ayarını?" dediğinde kafamı hevesle salladım alt dudağımı ısırarak. Birden beni kucağına alarak masaya oturttu, bacaklarımın arasına yerleşirken dudaklarında tehlikeli bir gülüş vardı. Yüzümde öpülmedik hiçbir kare bırakmazken gülüyordum, bu hoşuma gidiyordu. Kafası boynuma doğru inerken saçlarından tutarak kaldırdım ve yüz yüze geldik.

"Ne oldu?" dedi onu kaldırdığım için.

Sadece yüzünü seyretmek için kaldırdığımı söylemedim, omuz silktim. "Beni sürekli masaya yatırıp öpüyorsun, bu zevki ben de almak istiyorum."

"Bu zevki alamazsın," dedi ve eğilip boynuma tüm bedenimi uyuşturacak sıcak bir öpücük bıraktı. "Bu zevki sadece ben alırım," dedi kısık gözleriyle.

"Bana ahşap masa sözün vardı, sevgilim." Yerimde doğruldum, tişörtünü sertçe çıkardım ve kollarımı omzuna dolayarak kucağına çıktığımda benimle birlikte ilerideki koltuğa yürüdü. Deri ve geniş koltuğa kucağında benimle oturacaktı ki onu iterek yatmasını sağladım.

Kasıklarının üstüne otururak yüzüne eğildim. Onun bana yaptığı gibi yüzüne küçük küçük öpücükler bıraktım. Fazla keyif almış olacak ki güldü. "Sana doyamıyorum, çok saçma." Sözleri hoşuma gitti.

"Seviyorsun ya, ondandır," dedim *sweatshirt*ümü tek bir hareketle çıkartarak. Bu sefer içimde siyah bir sütyen vardı ve bu hoşuna gitmedi. Kalçalarımdan tutarak kendisine biraz daha bastırdı. Sertliğini hissetmek beni biraz daha uyardı.

Üstüne eğildim, onun beni öptüğü gibi yavaşça boynuna indim. Hızla nefes alıp veriyordu ve bu kaslarını daha da enfes gösteriyordu. Dudaklarım göğsüne indi, saçımı tek bir yöne atarak ona alttan alttan baktım.

Kafasını arkasına yaslamış, büyük bir ilgiyle beni izliyordu.

Onu kimseyi arzulamadığım kadar çok arzuluyordum ama şu an burada olma sebebim bu değildi. Beni istiyordu ama aklında soru işaretleri vardı. Öpücüklerim durduğunda kaşları çatıldı, kafamı kaldırdım göğsünden.

"Seninle sadece sevişmek için tekrar sevgili olmadım. Biliyorsun, değil mi?" Günler sonra ilk defa sevişme raddesine geldiğimiz için söylemek istemiştim. Bir eli yüzüme gitti, hafifçe okşadı. Hareketlerindeki yumuşaklık, hislerini bana da hissettiriyordu.

"Ne için oldun?" Cevap veremediğimde beni göğsüne çekti. "Sorun değil," dedi. "Beni tek şaşırtan şey bu kadar sakin ve uysal olman, sevgime saygı duyman."

"Ne tepki vereceğimi düşünüyordun ki?"

"Bilmiyorum, belki giderdin, belki alay eder ve güç için kullanmaya devam ederdin. Her şeyi bekledim ama şimdiki hâllerine çok hazırlıksız yakalandım. Seninle asla normal bir çift olabileceğimizi düşünmemiştim."

"Bir dakika, normal değiliz zaten. Bir seri katil ve bir mafya aşkı ne kadar normalse o kadar normaliz. Yani birlikte cinayet işleyip işkence yapıyoruz. Senin zevkine uyar mı, bilmiyorum ama benim için bu güzel bir yemekten daha etkileyici."

"Psikopat," dedi burnuma fiske atarak.

"Beni ne kadar sevdiğini anlatsana, Ateş," dediğimde güldü, eğilerek dudaklarıma bir öpücük daha bıraktı.

"İyi ki bir şey söyledik, dilinden kurtulamıyorum." Bu sırada yine saatinin alarmı çaldığında bıkkınlıkla verdi nefesini. "İşlerimi halletmem gerek gitmeden," dedi gönülsüzce, beni daha çok sarmalayarak.

"Benim de işlerim vardı zaten," dedim kucağında doğrularak. "Gerçi bu hâlde nasıl kalkacaksan," dedim kasıklarıma yaslı sertliğiyle.

"Hep senin yüzünden, elin ayağın durmuyor."

"Pardon da her yerimi öpen sensin, amına koyayım."

"Aşkın!"

"Sevgiliyiz diye küfrüme karışacak mısın? Ya-"

"Beni sinirlendirme," dedi, üstünden hâlâ kalkmamıştım. "Elimi yüzümü yıkayıp işimin başına döneceğim." Çıplak göğsünü okşayarak sertliğine sürtünerek ileri geri hareket ettim. "Sikeceğim işi de-"

"İşi boş ver, beni-" Yerinden hızlıca doğrularak dudaklarımı öptü. Beni hızlıca altına aldığında kıkırdıyordum. O da gülerken aynı anda vücudumu büyük elleriyle okşuyordu.

Bu sırada odanın kapısı tıklatıldı. "Gelme!" diye bağırdı Ateş sinirle.

"Pusat kesin, hisseder o."

"Ateş Bey, hemen bakmanız gereken acil şeyler var. Sistem sizi bekliyor," dedi ince bir kadın sesi. Bu sefer tutmamıştı. Ateş inlercesine kafasını boynuma gömdü.

"Tamam," dedi dışarıdan sesi gelen kadına. "Geliyorum." Söylene söylene kalktı üstümden, yerdeki tişörtünü üstüne geçirdi. Ben de üstümü giyerek koltuktan kalktım. Çıkmadan önce yanağıma sert bir öpücük bıraktı.

O odadan çıkarken bir süre arkasından baktım.

Derin bir nefes aldım, tesisteki son işlerimi halledip aşağı indim. Ateş de işini bitirince birlikte eve geçtik. Bahar bu sabah eve geçmişti ve sargısının üstünde gözlükle gezebiliyordu. Canı çok acımıştı bu süre boyunca, sürekli olarak sızladığını ve yandığını söylüyordu. Ağrı kesici kullanılsa da yanma hissi geçmiyordu.

Ateş'le eve girdiğimizde salondan konuşma sesleri geliyordu: "Yani bu kadar güzel olunmaz ki, ekran patlayacak şimdi," diyordu Baybora ve kime söylediği de açıkça ortadaydı.

"Aman, Baybora, abartmasan mı?"

"Abartma mı? Bu güzelliğinle bir de gülerek devrelerimi yakıyorsun." Baybora'nın sözüyle kahkaha atabilirdim, karşısında umutla onu dinleyen ablam olmasaydı. Ateş'le bakıştığımızda yorgunca nefesini verdi.

Birlikte salona girdiğimizde ablam çekingen bir şekilde gülümsedi. Yüzünde güller açıyordu, bugünlerde fazlasıyla mutluydu. "Aşkın, hoş geldiniz."

"Biz de Aylin'le sohbet ediyorduk, bu ekranda insanlarla konuşmayı pek sevmiyorum ama kendisi büyük bir istisna."

"Abi," dedi Ateş yorgunca.

"Çok yoğunum, maalesef kapatmam gerek. Kendinize iyi bakın. Ve Aylin, böyle güzel gülümsemeye devam edersen ekranı kapatamayacağım," dedi ve benim bir tepki göstermeme müsaade etmeden ekranı kapattı.

Ablam utanmıştı, yüzü kızarmış ve ne yapacağını şaşırmıştı. "Ben bir Bahar'a bakacağım," diyerek ayrıldı hızla yanımızdan. Ateş'e baktım öfkeyle.

"Ateş, ben seni daha kaç kere uyaracağım bu konuda?"

"Aşkın, elimden bir şey gelmiyor. Onu defalarca uyardım, ablanla konuşmasını engellemem için yetkilerini kısıtlamam gerekir ve ona bunu yapmak istemiyorum."

"Hani ablamın iyiliği için uzak duracaktı?"

"Belki de hislerine karşı koyamamıştır," dedi sanki karşımda canlı birinden bahsedermiş gibi.

"O ölü Ateş, benim sinirimi bozmayın. Bir daha böyle bir şeyle karşılaşırsam da sonuçları çok ağır olacak," dedim kısık ve tehditkâr sesimle. Ardından arkamı dönerek ablamın odasına yürüdüm. Bahar'ı bahane etmişti, utandığı için yalnız kalmak istediğine emindim.

Yatağında oturmuş, heyecanla elleriyle oynuyordu. "Abla." Sesimle kafasını kaldırdı.

"Efendim?"

"Son zamanlarda Baybora'yla yakınlaştınız sanırım?"

"Arada konuşuyoruz."

"Sürekli bir şeyleri beklemekten yorulduğunu söylemiştin."

"Öyle de bilmiyorum, Aşkın. O çok farklı bir adam, onu aklımdan çıkaramıyorum."

"Ya ona bir şey olursa peki? Ben senin üzülmeni istemiyorum bu yolun sonunda."

"Bence o yaşanmaya değecek bir adam. Şu an yaşıyor nihayetinde, ölmeden gömmeye gerek yok. Evet, belki çok üzüleceğim ama onunla konuşurken çok mutluyum," dedi çaresizce, utana sıkıla.

"Olmaz, abla, onunla daha fazla konuşmanı istemiyorum. Lütfen."

Yüzünü ovuşturdu sıkıntıyla. "Tamam, madem istemiyorsun kendimi çekeceğim." Omuzlarım çöktü, onun her şeyden çok bana değer vermesi beni öldürüyordu. Keşke beni bu kadar umursamasaydı, o zaman her şey çok daha katlanılabilir olurdu.

"Birkaç saate İstanbul'a döneceğiz. Hazırlan, Bahar da gelecek zaten. Doktoru burada olmayacakmış ki geri kalan bir haftada kontrolü falan yok."

"Tamam, ben hazırlanayım o zaman," dedi dalgınca yerinden kalkarak. Onu bırakıp Bahar'ın odasına geçtim.

Pusat, Bahar'ın yatağının kenarında oturmuş, ona çorba içiriyordu. Kaşığı Bahar'ın ağzına götürmeden önce bolca üflüyordu. Bahar siyah, saten pijamasıyla oturuyordu. Yüzündeki sargının üstünde asla ışık geçirmeyecek özel bir gözlük vardı.

"Pusat ya bu çok saçma, ben zaten hep görmeden yiyordum. Ellerimde bir şey yok ki," dedi sevimlice.

"Hiç de saçma değil, sevgilimi elimle beslemek istiyorum ben."

"Sözde dikkatlisin be Pusat, şu kızı izlerken kafana sıksam haberin olmaz," dedim söylenerek. Konu değer verdiği şeyler olduğunda dikkatsiz olabiliyordu, bu onun zaaflarındandı.

"Pusat'ımın kafasına neden sıkacaksın ki, Aşkın?"

"Eşyalarını hazırlıyorum, dönüyoruz bugün," dedim Bahar'ın valizini çıkarırken.

"Doktorun da bizimle gelecek zaten," dedi Pusat, Bahar'a çorba içirmeye devam ederken. Kaşığa çok koyduğu için Bahar'ın çenesine damladı ve Pusat hemen diğer elinde hazır duran bezle Bahar'ın çenesini silerek bir de öpücük bıraktı.

Onları izledim, varlığımı unutmuş gibilerdi kısa sürede. Pusat'ın aşkla bakan gözleri, şefkatli ve düşünceli tavırları inanılmayacak kadar güzel ve değişikti. Bahar bir gün onun kimliğini öğrenirse ne yapardı, bilmiyorum ama böyle bir adamın katil olması, aralarındaki nahif aşkı bozmamalıydı. Yine de o gün geldiğinde bozulacağını ve hatta paramparça olacağını biliyordum. Pusat da benim gibi mutlak bir inkâr çizgisindeydi, istemediği kimse öğrenmeyecekti.

Hepimiz hazırlandıktan sonra akşam yemeğimizi yiyerek uçağa geçtik. Bahar, uçaktaki yatak odasında dinleniyordu, Pusat da yanından ayrılmıyordu. Ablam da karşımızda oturmuş, dalgın gözlerle karanlık bulutları izliyordu.

Kadehimden bir yudum aldım. Ateş elindeki tableti bırakıp, bu sefer yan yana oturmuştuk. Kolunu boynuma sardığında ona sokuldum. Adaya son gelişimizle şimdiki dönüşümüzde aramızda büyük farklar vardı ve ikimiz de itiraf etmesek de fazlasıyla memnunduk.

Uzun yolculuğun ardından Ateş'in arabasıyla rıhtıma geçtik. Ateş onda kalmamızı teklif etse de işlerim olduğunu söyleyerek ben de rıhtımda inmiştim. Eve hiç girmeden direkt kulübenin altındaki odaya girdim. İhtiyar ortalıklarda yoktu. Bilgisayarımı çıkararak son edindiğim verileri, buradaki sisteme de yükledim.

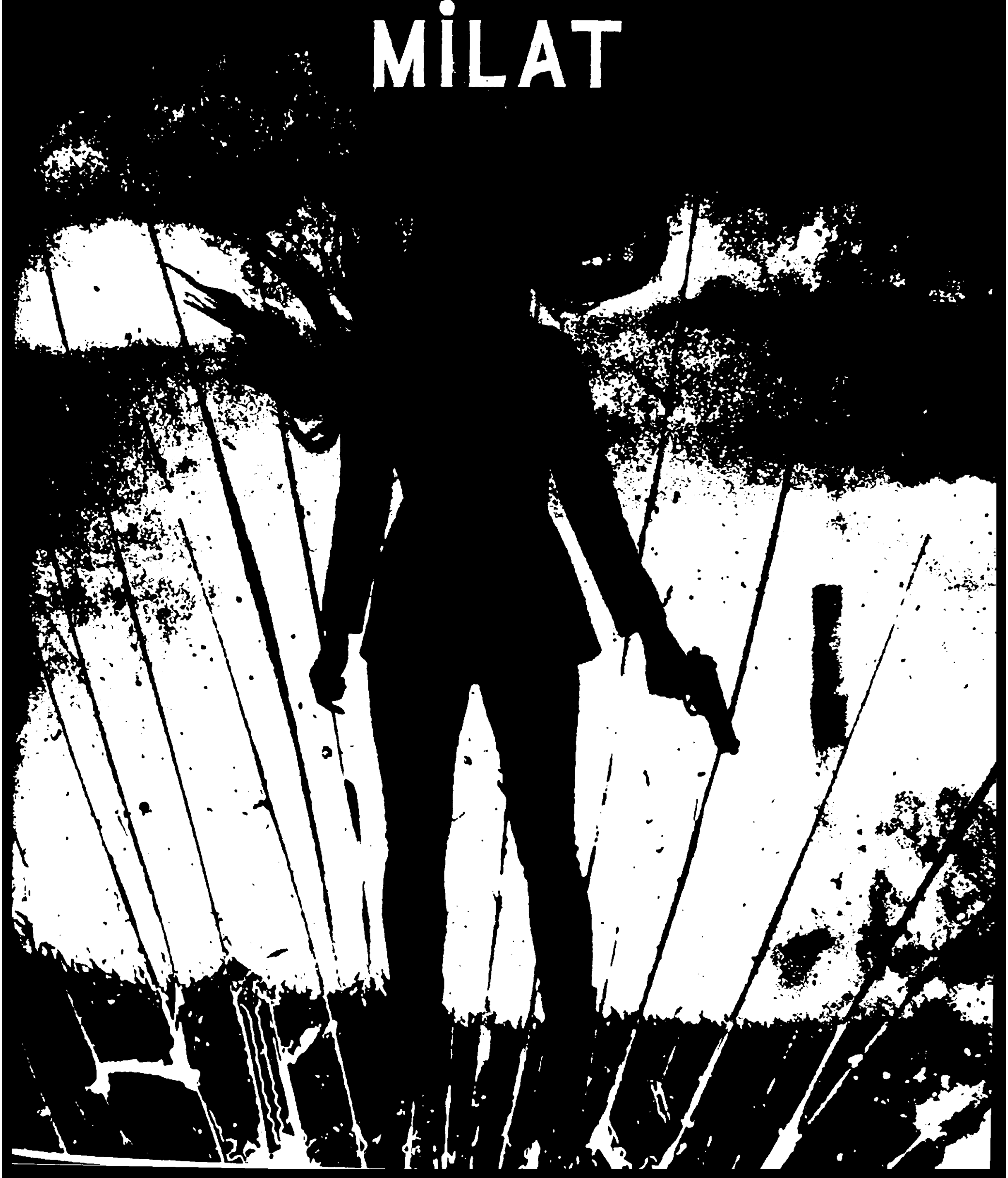
Panodaki son kurbana ait kalıntıları çöpe atarak yeni planıma ait bulguları dizdim. Saatlerce bununla uğraştıktan sonra, kalçamı arkamdaki masaya yaslayarak sigara yaktım. Panonun bir tarafında yeni kurbanlarım, bir tarafında Şahin, bir tarafında Cebonayan ve ulaşamadığım üst üyeler, bir tarafından teşkilat, polisler, Murat ve panonun tam ortasında da Ateş vardı.

Sigaramdan derin bir nefes çekerken gözlerim kısıldı.

Ben lanetliydim, lanetim elimdeki kanı etrafıma bulaştırmama neden oluyordu. Lanetim beni hayatta tutuyordu, lanetim beni öldürüyordu. Madalyonun iki yüzü vardı; birinde Aşkın, diğerinde V vardı. Madalyonun iki yüzü vardı, biri katildi ama diğeri de masum değildi. Madalyonun iki yüzü vardı, biri gözler önündeydi, diğeriyse hep gizli kalacaktı. Bir yüzü korkunçtu ama diğer yüzü daha da korkunçtu. Ve biliyordum ki bu madalyona sahip olan tek kişi ben değildim.

17

KANLI MİLAT

Sabaha karşı işlerimi hallettikten sonra eve hiç girmeden Alanguva malikânesine geçtim. Kaptan'ı hiç görmemiştim, yine kaybolma zamanlarıydı anlaşılan. Eve girecektim ama yaklaştıkça fark ettiğim yoğun kalabalıkla hızım düştü.

Ateş kapının önündeydi, karşısında da Şahin duruyordu. İkisinin de arkası ordu doluydu. Şahin, kardeşini almaya gelmiş olmalıydı. Hızımı tekrar artırdım ve yönümü değiştirmedim. Hızla üstlerine motor geldiğini gören Şahin'in adamları telaşla kaçışırken ben Ateş'le Şahin arasındaki boşluğa motorumla girdim ama biraz da Şahin'e yanladığım için o da geri adım atmıştı.

Kimse sevgilimin evini basamazdı öyle. Motorumdan inerek Ateş'in yanına sokuldum. Şahin üstten bakışlarla izliyordu hareketlerimi. "Sevgilim, misafirimiz mi var?" dedim Ateş'e bakarak.

"Yok, bebeğim, misafir demeyelim," dedi Ateş de düşmanca bakışlarını Şahin'in üstünden ayırmadan.

"Hem Leyla Ayhan hem bu güzel? Öyle mi, Ateş? Ağzının tadını biliyorsun." Ateş onun sözleriyle gerildi, çenesi kasılırken gözleri kısılmıştı.

"Sevgilim hakkında düzgün konuşacaksın."

"Demek gerçekten de romantik bir aşk adamı oldun, İtalya'daki görüntülerinizi gördüğümde anlamıştım aslında. Bu hayatın içinde âşık olmak mı? Cesaretlisin ama korkarım ki sonun dedeninkinden çok farklı olmayacak."

"Siktir git," dedim yüksek sesle. Şahin'in adamları dahi bu çıkışıma şaşırırken Şahin oldukça sakindi.

"Müstakbel baldızım olmasaydın seni şimdiye çoktan öldürtmüştüm." Aa bu adam benden de manyaktı.

"Kimi öldürüyorsun sen?" dedim dik başımla.

"Senin gibi bir kadının, erkeğini paylaşacağını düşünmek şaşırtıcı aslında."

"Sikerim senin belanı! Boş boş konuşma," dedim sinirle devam ederek.

"Gerçekten bula bula bir serseri mi buldun, Alanguva?" dedi kafasını iki yana sallayarak. "Oyumu Leyla'dan yana kullanıyorum, bu kadınla ömür geçmez."

"Şahin, hemen buradan defoluyorsun."

"Kardeşimi almadan bir adım bile atmayacağım," dedi alaylı yüzü kırılırken, öfkeyle.

"Öyle mi? Kardeşini bu kadar çok mu düşünüyorsun? Kime şov yapıyorsun, amına koyayım? Adamların kardeşine tecavüz ederken neredeydin?" Şahin sözlerimle o kadar afalladı ki onu ilk defa kontrolünü kaybetmiş gördüm.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi her tarafı inletecek kadar bağırarak.

"Onunla konuşurken ses tonuna, sözlerine dikkat edeceksin, Şahin," dedi Ateş de bu bağırışın üstüne.

"Gerçekleri duymak ağırına mı gitti? Gerçekten merak ediyorum, bok gibi paran ve gücün var. Nasıl oluyor da kardeşini bir harabeye, üç beş adama teslim ediyorsun? Şimdi duyarlı abi ayaklarını kes, kardeşini koruyamayan adi bir herifsin sen."

Şahin bir bana bir Ateş'e baktı. "Yalan söylüyor, değil mi?" Ateş kafasını iki yana salladı, Şahin'in omuzları çökerken delirmiş gibiydi. "Yalan söylüyorsun!"

Ateş'in yakasına yapıştı, Ateş'in adamları harekete geçecekti ki Ateş sağ elini havaya kaldırarak korumalarına karışmamalarını işaret etti. "Ateş, yalan de!" Şahin, berbat görünüyordu ama sevgilimin yakasını bırakması gerekiyordu.

"Değil, amacın her neyse tüm zararı sadece kendi kardeşine verdin. Sana acımıyorum, daha beter olacağın günler gelecek. Ama kardeşin, senin gibi bir adinin himayesinde kalmayacak. Merak etme, burada ona zarar gelmez. Senin hiç bakamadığın

kadar güzel bakarım ben ona. O istemediği sürece, onu bir daha göremeyeceksin. Şimdi, sevgilimin dediği gibi evimin önünden siktir olup giderek havlamayı keseceksin."

Ateş onu geriye doğru ittirdiğinde gözleri karardı. "Bunu ödeyeceksiniz, ikiniz de."

"Kardeşini kurtardığımız için mi? Aynen canım, çok zekisin." Sözlerimle Ateş kolunu boynuma attı. Şahin öfkeli gözlerle bizi izleyerek arabasına bindi ve kapının önündeki kalabalık dakikalar içinde dağıldı.

"Onu kızdırdık, bir şeyler yapacak. Dikkatli ol," dedi beni kendisine çekerek.

"Manyak lan, adama *kardeşini kurtardık,* diyoruz; *ödeyeceksiniz,* diyor. Bence Cebonayan lideri olarak topluluğunuza sağlam psikologlar aldırmalısın, herkesin kafa bin beş yüz." Güldü sözlerimle, uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim cilveyle.

"Hış bıldım," diyerek hemen arkamdan, sesini incelterek, taklidimi yapan Pusat'la nefesimi verdim.

"Kıskanma artık," dedim Ateş'e biraz daha sokularak.

Pusat bana üstten bir bakış attı. Ardından Ateş'e döndü. "Her şeyi hallettik, Şahin işleri bozmasın diye önlem de aldık."

"Güzel, içeri geçelim," dedi Ateş de kafasını sallayarak. Elimi tuttu ve evin içine yürüdük, motorumu çalışanlarından biri içeri alırdı.

"Bana neden hiçbir şey anlatmıyorsun?"

"Sen kafanı yorma, benim sıkıcı meselelerim," dedi elimi dudaklarına götürüp bir öpücük bırakarak.

"Ben de sana anlatmam ama."

"Güzelim, zamanı gelince öğreneceksin zaten." O benim güzelimdi, rol çalıyordu açık açık.

"Zamanı şu davet oluyor galiba?" Cevapsız bıraktı beni.

"Elbiseni seçtin mi?" dedi tamamen konuyu değiştirerek.

"Daha üç gün var, hallederim."

"Ben seçebilir miyim?"

"Alanguvalar olarak bir modaya el atmadığınız kalmıştı zaten. Gerçi o işi Ferda hallediyordu." Pusat arkamızdan gelirken biz de büyük malikâneye girdik. Ferda kahvaltı yapıyordu ama yalnız değildi. Yanında Arhan da vardı. Arhan iştahla yemek yerken bizi fark ettiğinde öksürerek yemeyi kesti.

"Ay, barıştığınıza inanamıyorum! Çok mutlu oldum," dedi Ferda büyük bir coşkuyla.

Ateş'le masaya geçerken aynı zamanda Ferda'ya yanıt verdim: "Abin, aşkımdan hasta olup yataklara düştüğünü söyleyince dayanamadım." Göz kırptım. Ferda mutlulukla Ateş'le bana baktı.

Ateş'se bu hâllerime alışkın olduğu için bozuntuya vermeden kahvaltısına başladı. Arhan da fazlasıyla gergin şekilde oturuyordu.

"Uzun zamandır davet düzenlemiyorduk, iyi oldu abi. Hatırlasınlar Alanguvaların ihtişamını, böyle bir şey gerekliydi." Her ne olduysa Ferda son zamanlarda bu konuda daha çok destek veriyordu. "Çok güzel bir elbise hazırlatıyorum, yıldız gibi parlayacağım."

"Sen her hâlinle parlıyorsun, güzelim," dedi Ateş göz kırparak.

"Ya abilerin bir tanesi. Ama sen Aşkın'la gideceksin, kavalyem yok ki," dedi yandan yandan Arhan'a bakarken. "Benimle sen gelirsin, değil mi?"

"Ben mi?" dedi Arhan kaşarlı havalanırken. "Ya hayır demem de Cebonayan'ın tüm güzel genç kızları orada olur şimdi, kısmetimi kapatmayalım. Zaten şu sıralar kafayı bir esmere taktım, o da gelecek." Arhan'ın sözleriyle Ferda'nın morali bozuldu ama bunu belli etmedi. Dik başıyla kafasını salladı sadece.

Ateş sessizce kahvaltısına devam etti. "Zaten ben de hep abimle gidiyorum, içeri girerken yanımda biri olsun diye de-

ben yoksa gereklilikten değil. Abim olmadığında Pusat'la gidiyorum ama o da Bahar'la olacağı için sormuştum," diyerek devam etti Ferda.

"Bizimkiler birlikte gelecek. İstersen Tarık sana eşlik edebilir." dediğimde Ferda yüksek sesle güldü. Ateş de bana gözlerini kısarak baktı, pek hoşuna gitmemişti bu fikir.

"Yani Tarık o tipiyle davete gelecek, bir de bana eşlik edecek, öyle mi?" Gülerken karnını tuttu. "O önce yüzünü yıkamayı öğrensin."

"Yerinde olsam onu takım elbisenin içinde görmeden konuşmazdım," dedim ekmeğimdeki kaymağın üstüne bal sürerken.

"İlla biriyle gitmek zorunda değilsin! Beni deli etme, Ferda," dedi Ateş sinirle.

"Yani, bir de kim ki bu Tarık? Tanıyor muyum ben?" dedi Arhan da araya girerek.

"Evet, daha önce tanışmıştınız hatta iyi anlaşmıştınız," dedim ama ben zaten unuttuğunu düşünmüyordum. Ferda'yla arasındaki ilişkiyi merak ettiği için konuşmuştu sırf.

"Ya karışamazsın ki buna, abi. Evet, Aşkın, Tarık olsun yanımda. Gerçi kendisi benden pek hazzetmiyor ama." Sırf Ateş laf ettiği için kabul ediyordu.

"Hallederim ben," dedim göz kırparak.

Kahvaltının ardından Ateş işleri olduğunu söyleyerek çıkmıştı. Benim de halletmem gereken şeyler vardı. Geri rıhtıma döndüğümde bahçe tarafından girecektim ki gördüğüm kişiyle durdum. Ablam ve Şahin karşılıklı bir şeyler konuşuyorlardı. Ateş'in korumaları görmemişti çünkü Şahin yine deniz yoluyla gelmişti ve tam evin bahçesindeydi.

"Bak, buraya kardeşim hakkında konuşacağını söyleyerek geldin ama saçmalıyorsun!" Ablamın sesi yüksekti.

"Seni görmek istedim, seni aklımdan çıkaramıyorum." Ablam ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Şahin, hoşlandığım başka biri var ki olmasa da seninle olma gibi bir düşüncem yok. Beni aramaktan, mesaj atmaktan vazgeç. Seni kırmak istemiyorum."

"Kim o adam?" Beni hâlâ fark etmemişlerdi, yürümeye devam ettim.

"Seni ilgilendirmez, bir daha da yalanlar söyleyerek karşıma çıkma."

"Yalan söylemiyorum ki! Kardeşinin hayatı tehlikede. Ateş, onu düşünmeden herkese sevgilisi olarak gösteriyor ve emin ol, böyle devam ederse Aşkın kısa süre içinde ölü olacak."

"Saçma sapan konuşma! Kimse benim kardeşime bir şey yapamaz," dedi ablam bağırarak.

"Eğer beni kabul edersen, sizi her şeyden korurum."

"Beni tehdit mi ediyorsun sen?" dedi ablam daha da sinirlenerek.

"Hayır, Aylin, sadece-" Konuşmasını tamamlayamadı çünkü ablam onu üstünde oldukları iskelede itekledi ve bu Şahin'in dengesini kaybetmesine neden oldu. Şahin geriye doğru düşerken ablamın da kolunu tuttu ve birlikte suyun içine düştüler.

Hayır, amına koyayım ya, ablamla bu kadar romantik bir an yaşamalarına gerek yoktu!

Üstelik ablam yüzme bilmiyordu, tam ben de suya girmek için hazırlanmıştım ki ikisi de sudan çıktılar. Ablam nefes nefeseydi ve yüzme bilmediği için Şahin'e sarılmıştı.

"Manyak mısın sen be adam? Ne diye çekiyorsun beni de?"

"Asıl sen manyak mısın? Ne diye itiyorsun?"

"Şahin, senin belanı sikeceğim artık!" dedim yüksek sesle küfrederek. Ablam bir an şaşırsa da Şahin'i tutmayı bırakmadı. Elimi ablama doğru uzattığımda Şahin, onu benim yanıma kadar getirdi. Ben ablamın elini tutarken de belinden destek oluyordu. "Çek o elini." Ablam titreyerek sudan çıktığında kötü kötü Şahin'e baktı.

"Seninle sonra görüşeceğiz," dedim bağırarak.

"Görüşelim, baldız." Şizofren pezevenk.

Ablamla içeri geçtiğimizde hâlâ üşüyordu. "Manyağa bak ya, elimde kalacak bir gün," diyerek söyleniyordum.

"Cidden abarttı artık," dedi bıkkınca.

"Tamam, benim ablamsın da artık herkesi kendine âşık etmeyi kessen mi acaba?" dediğimde gülmedi, *aşk olsun* der gibi baktı.

"Ben duşa gireceğim," dedi yanımdan ayrılarak.

"Ne bilgisayar adamımız biter ne psikopatımız," dedim kısık sesle söylenerek. Bahar'a bakmak için odasına girdim, Tarık da yanındaydı. Bahar'ın yanına uzanmıştı ve hararetle bir konu hakkında tartışıyorlardı.

"Hayır, kızım. *Matrix* gözlüğü diyorum, neden anlamıyorsun? Çok havalı," diyerek bir şeylere ikna etmeye çalışıyordu Tarık, Bahar'ı.

"Nasıl oldun, Bahar?"

"İyiyim, Aşkın, yanma hissi falan da geçti artık. Tek merakım bu sargı ve gözlükler çıktığında ne kadar göreceğim." Yanağını okşadım ve ben de Bahar'ın diğer tarafına uzandım çift kişilik yatakta.

"Bahar, Alanguvaların davetine gelmek istemiyor gözlüğü yüzünden. Komik gözükürmüş," dedi Tarık ters ters.

"Sen nerden biliyorsun daveti?"

"Dün hepimize davetiye geldi, kızım. Alanguva daveti reddedilir mi? Ne yemekler ne eğlenceler olur şimdi. Sosyeteye ilk defa çıkacağım, hiç kaçırır mıyım? Bu arada tebrik ederim, dünyadaki en mantıklı kararı alarak o huysuzla tekrar barışmışsın. Ayrılacaksan da üstüne birkaç şey yaptır da öyle ayrıl, bir ada yetmez."

"Boş yapma iki dakika."

"Neden öyle diyorsun? Şeyma Subaşı bir ikon bana kalırsa. Hem sana evlen, çocuk yap da demiyoruz, para ye diyoruz." Bahar kıkırdadı Tarık'ın sözleriyle.

"Şu çenenin bağını..." Küfür etmemek için sustum. "Hem sen git kendine güzel bir takım elbise al."

"Neden? Benim vardı bir tane, iki yıl önce şeyin düğününde almıştım. Kimin düğününde almışsam harbiden?"

"Yok, sana kartımı vereceğim, güzel bir tane al." Sözlerimle gözleri irileşti.

"Oha! Neden, Aşkın?" dedi yataktan doğrularak. Dehşet içinde gibi gözlerini irileştirmiş bana bakıyordu.

"Ferda ya eşlik edeceksin davette." Tarık alık alık suratıma bakıp bir dakika boyunca.

"Ne? Neden?" dedi abartılı bir tepkiyle bağırarak.

"Kavalyesi yokmuş, ben de seni söyledim. Sakıncası mı var?"

"Ben onu hiç sevmedim ki, soğuk nevale. Yok, tek gitsin, bana ne."

"Tarık, boş boş konuşma, bilmiyorum sanki kızı görünce salyalarının aktığını." Bahar tartışmamızı keyifle dinliyordu.

"Ben tüm kadınları severim ama ona gıcık kaptım, istemiyorum."

"Tamam, istemiyorsan haber veririm Ferda'ya," dedim rahat bir tavırla. Tarık kafasını salladı ve bir süre sustu.

"Yani çok da bir şey olmaz, yazık kıza. Madem kavalyesi yok, ben eşlik edeyim. Ne yapayım işte, ben de böyle yufka yürekli bir adamım."

"Aynen, Tarık, ondan."

"Ondan tabii," dedi Tarık ama Bahar kahkahalarla güldü. "Komik olan ne, küçük hanım?"

"Ay Tarık, demiyorsun kıza bayıldım, boş boş bahane uydduruyorsun."

"Bak hele abisiyle nasıl konuşuyor! Sen kaşınıyorsun." Bahar'ı gıdıklamaya başladığında Bahar'ın kahkahaları çoğaldı. Beni gıdıklamaya çalışacaktı ki yemediği için yeltenmedi

ve Bahar'la eğlenmeye devam etti. Kafamı yastığa gömerek onları izledim hissettiğim huzurla.

Sonunda Tarık onu gıdıklamayı bıraktığında nefes nefese kalmıştı. Nefessizlikten öksürmeye başladığında Tarık endişelenerek elini yelpaze yaptı Bahar'a. Birkaç kere daha öksürürken ben de yerimde doğruldum. Elimi sırtına koyduğumda Tarık çoktan Bahar'a su doldurmuştu.

"İyi misin güzelim?" dediğimde başını olumluca salladı.

"Bir daha kızı böyle nefessiz bırakırsan," diye başlamıştım ki Tarık'ın ifadesini görünce durdum. O kadar kötü haldeydi ki bir an ağlayacak sandım.

"İyi misin abicim?" dedi Bahar'ı endişeyle izlerken.

"İyiyim, iyiyim öyle öksürük tuttu birden," dedi Bahar da gülümseyerek.

"Sen hep iyi ol abim," dediğinde Bahar iki elini de uzattı. Bir eliyle Tarık'ın elini tutarken diğer eliyle de benim elimi tutmuştu.

"Siz benim yanımda olduğunuz sürece ben hep iyi olacağım. İyi ki varsınız, beni hiç bırakmayın olur mu?" dedi, aniden duygulanmıştı.

"Sen bizi bırakmadın ya, biz seni hiç bırakmayız Bahar'ım," dedi Tarık dolan gözlerini kırpıştırırken.

"Sen hep benim güzel kızım olacaksın," dedim dudaklarımı alnına bastırmadan saniyeler önce. Gülümsemesi genişlerken durgunlaşmıştı.

"Söz verin bana!" dedi başını omzuna doğru eğerken.

"Söz tabii abicim, ne diyorsun sen?" dedi Tarık gözlerini kırpıştırırken.

"Söz güzelim," dedim sadece ben de.

Biraz daha onlarla yatakta oturup sohbet ettik, ne ara akşam olmuştu anlamamıştım. Spor yapmaya bile vakit kalmamıştı. Kapı açıldı ve ablam içeri girdi, bir elini beline koyarak bizim hâlimize baktı.

"Aa, şunlara bak ya! Ben aşağıda yemek hazırlıyorum siz yatıyorsunuz." Ablamın sözleriyle Tarık direkt uyuma taklidi yaparken ben de yataktan kalkmıştım.

"Sohbete dalmışız," dedim yanına ulaşıp yanaklarını sıkarken. Fazla sıkı sıktığım için kafasını kurtarmaya çalıştı ama ben biraz daha sıkınca durdu ve güldü sadece. Hapiste geçirdiği günlerin yorgunluğunu atıyordu sanki, her geçen gün biraz daha gençleşiyor ve güzelleşiyordu.

Hafif çekik gözleri, dalga dalga kahverengi saçları ve dolgun vücuduyla, bilgisayar adamı da psikopat adamı da kendine âşık etmesine şaşmamak gerekiyordu. Ablam kıkırdarken ellerimi yanaklarından çektim.

O hapiste yatarken hep bu günleri hayal etmiştim ben. Yanağına yumuşak bir öpücük bıraktığımda gözlerini kırpıştırdı.

"Bugün fazla mı duygusalız?" derken burnu kızarmıştı.

"Seni çok seviyorum abla," dediğimde gözleri de kızarmaya başlamıştı. Bunu kolay kolay söyleyebilen biri değildim. Bu bile güçlü değil de korkak olduğumu gösteriyordu ama ben zaten ondan hayatımın gerçeklerini saklıyorken bir de sevgimi saklamak istemiyordum.

"Ben de seni seviyorum, kuzum," dedi gözünden akan yaşı hızla silerken. "Hadi gelin yemeğe." Konuşurken burnunu çekti ve hızla çıktı odadan.

Arkamı döndüğümde Tarık beni izliyordu, Bahar da dinliyordu. "Ne?" dedim onlara. "Ne bakıyorsunuz öyle?" İkisi de hiçbir şey yokmuş gibi birbirlerine döndüler, ben de daha fazla konuşmadım.

Birlikte odadan çıktığımızda direkt güzel kokular burnuma gelmeye başlamıştı. Ablam masayı rıhtıma kurmuştu. Naz ve Deniz de ona yardım ediyorlardı.

"Ay bayılacağım bu mis kokulardan!" dedi Tarık ve hızla rıhtımdaki masaya geçti. Hava çok soğuk değildi, hafif bir esinti vardı.

Masada değişik çeşitte bir sürü yemek vardı, bunları ne ara yaptıklarını merak ettim. Sanırım yukarıda biraz fazla boş yapmıştık. "Ya o güzel ellerinizi öperim ben sizin öperim. Kraliçelerim!" Tarık konuşurken ablamın elini öpmeye çalışıyordu, ablamsa elini ondan kaçırmaya çalışıyordu.

Kaptan da ileriden, elinde rakı şişesiyle görününce kadro tamamlanmıştı. Herkes masaya oturdu; Deniz, Naz'ın peşinden bir türlü ayrılmıyordu.

"Nasılsınız çocuklar?" dedi Kaptan hep yaptığı gibi masanın başına otururken.

"Seni sormalı Kaptan? Bir varsın bin yoksun," dedi Deniz. Aslında hepimiz onun ortalardan kayboluşlarına alışıktık ama Deniz bazen sorguluyordu.

"Çok geziyorsun Kaptan, çok gezenin ayağına bok bulaşır," dedi Tarık da sesini kalınlaştırıp elinde yemek bıçağını sallarken. Kaptan'sa ona sadece o asker bakışlarından birini attı. Tarık'ın ifadesi hızla kayboldu ve gülmeye çalıştı.

"Ateş de düzenleyeceği davet için herkesi çağırmış," dedi Deniz alttan alttan bana bakarken ağzımı aramaya çalışıyordu.

"Çok geniş yürekli bir sevgilim var," dedim hızla cevap vererek. Naz yemekleri doldururken ben de onu yardım ediyordum ki rıhtımın ilerisinde tüm haşmetiyle yürüyen sevgilimi gördüğümde dikkatim dağıldı.

"Ateş'i siz mi çağırdınız?" dediğimde diğerleri de Ateş'in varlığını fark etmişti.

"Yok, ben aslında sana çağır diyecektim de unuttum sonra," dedi ablam.

"Iy Uzun'u da getirmiş yanında," dedi Tarık kadehleri doldururken. "Süslü kokona kardeşini de getirmiş. Seni istemeye geldiler galiba, gerçi şahin bakışlarımla ellerinde çikolata ve çiçek göremedim." Ateş'in bir tarafında Pusat diğer tarafında da Ferda vardı. Bakışlarımı Ateş'e çevirdim ve onu uzunca inceledim. Üstüne kahverengi örgülü bir kazak giymişti, saçları yapılı değildi ve hep olduğunun aksine spor duruyordu.

Yanımıza ulaştığında tüm işimi bırakıp ona döndüm, ona sarıldığımda sarılışıma karşılık verdi ve ayrılmadan önce yanağımı sertçe öptü.

"Selam, bebeğim," dediğinde ondan ayrılmıştım.

"Haber vermedin geleceğini."

"Sürpriz yapmak istedim, iyi yapmış mıyım?" dediğinde başımı olumluca salladım.

"Tam yemeğe yetiştiniz," dedi ablam onlara da servis açarken.

"Kaynanan seni seviyormuş Ateş," dedi Deniz de sandalye getirirken.

"Seviyor musun Aylin?" dedi Tarık da ablama dönerek.

"Akıllım o baldız oluyor, sana da bir öğretemedik," dedi Bahar gülerken. Pusat, Bahar'ın gülüşünü otuz iki diş seyrederken Ferda sessizdi. Deniz'in getirdiği sandalyeyi Pusat Bahar'ın yanına koydu ama kendi oturmadan önce Ferda'nın sandalyesini de yerine yerleştirdi. Ferda ona gülümsediğinde Pusat göz kırpmıştı, Pusat Ferda'yı sadece işi için korumuyordu aynı zamanda kardeşi gibi de görüyordu. Onları çok konuşurken ya da bir şeyler yaparken görmesem de aralarındaki bağı hissediyordum.

Ateş yanıma oturduğunda ona Kaptan'ın rakısından doldurdum ama bu sefer artistlik yaparak sek istememişti. Güldüğümde o da güldü, kısık sesle kulağıma doğru konuştu. "Çok eğlendin bakıyorum da?"

"Seni bir daha sarhoş görmek için fazla hevesliyim."

"Beni sarhoş edebilirsin ama burada değil," derken sesi o kadar edepsizdi ki bir süre yüzüne bakakaldım. Onu da alıp yukarı çıkmayı istemem hiç normal değildi. O da bunu fark etmiş olacak ki beni daha da kudurtmak için elini üst bacağıma götürdü. Baldırımı hafifçe sıkarken derin bir nefes aldım.

Dikkatimi dağıtmak için kafamı kaldırdım, bu sırada Kaptan'ın bakışları uzun uzun üzerimizde gezindi. Bu yaşlı

kurdun ne düşündüğünü anlamak çoğu zaman imkânsız oluyordu ama sanırım şu an anlıyordum. Ailesiyleymiş gibi bakıyordu. "Afiyet olsun hepinize," dedi bakışlarımı fark ettiğinde.

Pusat, Bahar'ın tabağını doldururken kızın kulağına eğilmiş fısır fısır bir şeyler söylüyordu. Her ne söylüyorsa Bahar'ın yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ferda çok iştahlı gözükmüyordu, bakışları ara ara Tarık'a kayıyordu.

"Keşke sendeki iştahın yarısı bende olsa," dedi Ferda iç çekerek. Tarık'ın ağzına götürdüğü tavuk budu havada asılı kaldı.

"Kız bakma öyle, boğazımda bırakacaksın," dedi Tarık elindeki budu tabağına bırakırken.

"Ferda'nın neyi var?" dediğimde Ateş iç çekti.

"Olanları kaldıramıyor ama güçlü kalması gerekiyor çünkü yaşadıklarımız yaşayacaklarımızın çeyreği bile değil," dedi Ateş sanki yakınlaşan bir kıyametten değil de bir yemekten bahsediyormuş gibi.

"Ne olacak Ateş?" dediğimde bakışlarını bana eğdi.

"Zor günler geçireceğiz," Bunu dediğine göre benim bilmediğim bir şeyler vardı. "Ama o günlerde yanımda sen olursan dayanabilirim," dedi ve az önce baldırımı tutan eli bu sefer masanın üstündeki elimi tuttu.

"Aileler zor günler içindir," dediğimde gülüşü genişledi. Eğilip alnıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Doğru," dedi tek nefeste.

Yemeğe döndüğümüzde bakışlarım ablama kaydı, pek yemek yemiyordu ve telefonu elindeydi. O kadar çok gülümsüyordu ki ağzı kulaklarına varmıştı resmen. Baybora'yla konuştuğuna emindim. Ateş'e baktım, o da bunu fark etmişti ama hiçbir şey söylemedi, ben de bugün kimsenin keyfini kaçırmamak için sessiz kaldım.

"Halledeceğim," dedi Ateş sadece.

Tabağıma sarma ve mantıdan alırken Tarık'a baktım. İştahlı iştahlı yerken Ferda'ya bir şeyler söylüyordu ve ne söylüyorsa işe yarıyor olacak ki Ferda da yemeye başlamıştı.

Herkes duyarken daha çok rakıya eşlik etmesi için meyvelere ağırlık vermeye başlamıştık. Bunu fark eden Kaptan bardağını temizleyerek dikkatleri üzerine çekti. "Bugün sizlerle burada birlikte olmak benim için çok değerli. Ben yaşlı bir adamım, ne kadar zamanım kaldı bilmiyorum ama ben olsam da olmasam da bir arada olmanızı istiyorum. Belli ki ailemiz zor zamanlarda büyüdü. Birliğiniz, sevginiz, bağınız hiç bozulmasın," dedi ve ağzına kadar çok rakı olan kadehini havaya kaldırdı.

Biz de ona eşlik ettik, yarım saatten fazlasını devirmiş gözlerimizle çok fazla duygu yüklüydüm. Bu adam beni eğiten o adama pek de benzemiyordu. Belki de artık çok yaşlandığı için vicdanı azalın çekiyordu.

Kamburlaşmasın diye hâlâ savaştığı bedeniyle kalktı masadan. "Herkese iyi akşamlar," dedi ve hep yaptığı gibi sessizce ayrıldı.

"İhtiyar'ın birden havalıca kalkışlarına bayılıyorum," dedi Tarık bizim kadehini yenilerken.

"Klasik İhtiyar işte," dedi Naz da omuz silkerek, bu sırada Deniz'in ona olan bakışlarını fark etti ve bir an ne yapacağını bilemedi. Tam sonunda yanakları kızarırken gülümseyerek önüne dönmüştü. Deniz de kafasını başka yöne çevirdi ama gülümsemesini bastıramıyordu.

Tarık yerinden kalkıp bir plak takıp Kaptan'ın gramofonuna, cızırtılı ses bizim sohbetlerimize ve denizin dalga seslerine eşlik ederken uzun zamandır bu kadar tasasız hissetmiyordum.

Sezen Kara'nın bir şarkısını çalarken içenler çoktan çakır keyif olmaya başlamıştı. Ateş de bu sefer oulu içmesine rağmen yine alkolün etkisine girmeye başlamıştı.

Kadının omzuna attı ve beni kendisine çekti. "Ne yalnızlık ne de yalan tanımıyor seni, doğarken ağladı insan bu son olsun bu sen." Şarkıya kısık sesle eşlik ederken kulağıma doğru söylüyordu.

Saçları gözlerimi sarı bunu şarkı söylediği zamanlarda daha yüzsüzdü. Şarkının sonuna geldiğinde yanağıma sert ve uzun bir öpücük bırakacağında aynı anda sert bir rüzgâr esmişti havada.

Tenim ürperirken bu anı hiç unutmayacağımı biliyordum. Burnuma dolan anasonla ve tuzlu denizin kokusuyla, onun kokusunun harmanlanışını... Ablamın gülerek hevesle bir şeyler anlatışını, Bahar'ın Pusat'ın kollarında huzurla oturuşunu, Tarık'ın anlattığı saçma sapan fıkralarla herkesi bezdirmesini, Deniz'in Naz'a hiçbir şey söylemese bile bakışlarıyla tüm aşkını anlatmasını...

Ben bu akşamı hiç unutmayacaktım. Yalnızlık ya da yalan beni üzerse de ben bu gecede olacaktım, ailemle.

Dudaklarımdaki kırmızı ruju bir kat daha sürerken aynadaki yansımama baktım. Bugünkü elbisemi Ateş özel olarak seçmişti. Kırmızı, derin yırtmaçlı, fazla göz alıcı bir elbiseydi. Omuzları vatkalı, derin V dekolteli, kan rengindeydi ve tüm vücudumu sarıyordu. Kalın dalgayla şekillendirdiğim saçlarımı omzumdan geriye attım, uzun topuklularımın üstünde fazla iyi duruyordum.

Ateş özel olarak salonda ayırtılan odada hazırlanmamı istemişti, gören de davet değil, düğün sanacaktı!

Ablamlar ayrı geleceklerdi, Ateş gerçekten de herkesi çağırmıştı. Çok da şaşaalı bir balo salonu ayarlamıştı. Tarık bana ajitasyon yapmış, 'Zengin kızı almaya küçük *Golf*'le mi gideceğim?' diyerek benim milyonluk *Maybach*'imi almayı başarmıştı. Dün gece bir ara ikisinin gözlerden uzak sohbet edişini de elbette fark etmiştim.

Ben aynada mükemmelliğimi seyrederken Ateş içeriye girdi. Üstüne fazlasıyla yakışan simsiyah bir takım elbise giymiş, ceketinin üst cebine elbisemle aynı renk bir mendil koymuştu. Geriye doğru atmıştı saçlarını ve tıraş olmuştu. Yakışıklılığı ona uzun süre bakmama neden oldu, sarı gözleri üstümde ilgiyle gezindi.

Alt dudağını yalayarak gülümsedi. "Bu elbisenin bu kadar güzel olduğunun farkına yeni varıyorum." Birkaç adımda bana ulaştı. Bir eli belime giderken beni kendisine çekti. "Çok baş döndürücüsün," dedi kısık sesiyle.

"Değil mi? Daveti boş verip sevişelim bence." Sözlerimle güldü.

"Çok cazip bir fikir." Dudaklarımı öpmek için yakınlaştığında geri çekildim.

"Rujumu bozma."

"Şu an her yerini bozmak istiyorum," dedi kalçamı avucu arasına alıp biraz daha üstüme eğilirken. Daha fazla dayanamayarak dudaklarına uzun bir öpücük bıraktığımda keyiflendi.

Ardından zorlukla benden ayrıldı ve bir sigara yaktı. Bu sırada telefonunu da kontrol ediyordu. Masanın kenarındaki küçük silahıma uzandı elim. Bunu fark ettiğinde ilgisini tekrar bana çevirdi.

"Ona gerek yok."

"Ablam burada, Şahin ve daha bir sürü sıkıntılı insan var."

"İçeride güvenlik had safhada, yanına yük etme." Göz kırptı.

"Ateş, ne yapacaksın?" Telefonunu kapattı, kendine bir kadeh viski doldurdu.

"Sadece bir kere bana güvenmeyi dene, tamam mı?" dedi bozulduğunu gizlemeyerek. Sessiz kaldım ama silahımı almadım. Bu sırada odanın kapısı tıklatılarak açıldı. İçeri Yusuf ve Pusat girmişti.

"Listedeki herkes geldi, eksik yok," dedi Pusat, kulağında kulaklık vardı.

"Basın geldi mi?" dedi Ateş.

"Evet, abi. Görüntü almak için buradalar."

"Güzel, gidelim artık. Pusat," dedi ve Pusat'la aralarında bir bakışma geçti. Sözsüz şekilde anlaştılar, Pusat gözünü açıp kapatarak çıktı yanımızdan. Bir tuhaflık dönüyordu. Ateş de sigarasını söndürdü.

Yanıma gelerek elimi tuttu. Birlikte asansöre geçtiğimizde, elimi bırakarak kolunu uzattı. "İlk defa Alanguvaların düzenlediği bir etkinlikte yanımda bir kadınlayım, o saçma haberi bu geceden sonra herkes unutacak," dedi beni tatmin etmeye çalışarak.

"Sorun yok."

"Sorun olduğunu biliyorum ancak artık sorun olacak hiçbir şey kalmayacak." Asansör açıldığında onun kolunda indim asansörden. Büyük kapıdan geçtiğimizde salondaydık. Bizim girmemizle içerideki yoğun uğultu azalmıştı. Tüm bakışlar üstümüzdeydi.

Dik omuzlarımız ve emin adımlarımızla birbirimize benziyorduk. Daha önce hiç görmediğim çok fazla insan vardı. Üstümüzdeki flaşları da hissediyordum.

Bize ait olan masaya geçene kadar da bu yoğun bakışlar devam etti. Bizimkiler de bu masadaydı. Naz'la Deniz yine bir konuda tartışıyorlardı. Ablam kadife, yeşil elbisesiyle ışıldıyordu. Bahar da uzun, siyah bir elbise giymişti ve gözündeki siyah gözlüklerle duruyordu. Tarık da ondan beklenmeyecek kadar kusursuz bir takım elbisenin içindeydi. Hemen yanında Ferda oturuyordu.

Farklı bir masada Didem, Yade, Arhan ve aileleri olduğunu bildiğim insanlar oturuyorlardı. Gözlerim etrafta biraz daha gezindiğinde Leyla Ayhan'ı da gördüm. Siyah saçları ve sade elbisesiyle hem şık hem de güzel duruyordu.

Şahin de yanında kalabalık bir grupla oturuyordu, bakışları ablamın üstündeydi. Göz göze geldiğimizde gıcık bir şekilde güldü. Yanında da Salıncak oturuyordu hatta. Başka bir masada da Murat, tanımadığım birkaç adam vardı. Kaya da buradaydı. Yanında iki kadın vardı.

Kısık gözlerim Ateş'i buldu. Kendinden fazla emin ve keyifliydi.

Elini belimden çekerek saçlarımı kokladı ve yanımdan ayrıldı. Ortaya doğru çıktığında herkes onu izliyordu. "Merhabalar! Bildiğiniz üzere uzun zamandır ailemiz adına bir etkinlik düzenleyemiyorduk. Gerçi cenazelerden keyif yapacak vaktimiz pek olmuyordu. Bu akşamın ilerleyen saatlerinde sizler için güzel sürprizlerim olacak, şimdilik iyi eğlenceler dilerim."

Herkes onu alkışlarken yanıma geri döndü. Birazdan masaya doluşmaya başlarlardı. Pusat ortalıkta görünmüyordu.

Bu sırada salonda *Speak Softly Love* çalmaya başlamıştı. Ateş siyah ceketini çıkardı ve elini bana doğru uzattı.

"Favori şarkında sevgiline bir dansla eşlik edebilir misin?" dediğinde gülümseyerek elini tuttum. Birlikte salonun ortasında durduğumuzda bu sefer daha dikkatli izleniyorduk. Herkes hakkımızda bir şeyler söylüyordu.

"Neyin şovunu yapıyorsun sen?" dedim gülümsememi kesmeden dişlerimin arasından. Bir eli belimdeydi, benim elim de onun omzundaydı.

"Hayatımdaki kadının kim olduğunu gösteriyorum."

"Senden böyle bir şey istemedim."

"Sevgilimle dans etmek suç mu? Biraz gevşe." Yumuşak ve tutkulu hareketlerle ilk dansımızdaki gibi dans ediyorduk. Onun kollarındayken bir şekilde dünyanın geri kalanı siliniyordu.

Kimse dans etmiyordu, salonun ortasında parlıyorduk. Sevdiğim melodiler kulağımı doldururken Ateş'in hareketleri ustalıkla devam ediyordu. Müzik boyunca tutkuyla dans etmeye devam ettik, müziğin sonu yaklaşırken de ilkinde olduğu gibi bedenimi arkaya attı ve üstüme eğildi. Benimle birlikte tekrar kalkarken nefeslerimiz birbirine karışmıştı.

Bakışları dudaklarıma kaydı ama öpmedi. Üstümüzde flaşlar ve gözler vardı. Gözleri tekrar gözlerime çıktığında gülümsedi. Dans bittiğinde birbirimizden ayrılmadık, salon önce sessiz kaldı bir süre, ardından da yüksek sesli bir alkış tufanı oluştu.

Birlikte masaya geri geçtiğimizde Ateş, yanağıma bir öpücük bırakarak yanımdan ayrıldı. Ferda heyecanla öne atıldı. "Bu kadar erken olacağını tahmin etmiyordum," dediğinde ona boş gözlerle baktım.

"Neyin?"

"İlişkinizin resmiyetinin. Alanguva etkinliklerinde, lider yanında bir kadınla dans ediyorsa bu evleneceği kişinin ve hatta hayatının aşkının kim olduğunu gösterir. İnanamıyo-

rum ama çok harika." Bizimkiler Ferda'nın sözleriyle şaşırırken ben de en az onlar kadar şaşırmıştım.

Ateş beni açık hedef hâline getirmek istemediğini söylemişti hep kimliğimin ortaya çıkmasından endişelendiği için. Peki, o zaman bu şovu neye güvenerek ya da neyi gözden çıkararak yapıyordu? Ateş tanımadığım bir kalabalığın masasındayken onu izledim kısık bakışlarımla.

Şimdi diğer insanlar da dans etmeye başlamışlardı. Önümdeki dolu şampanya kadehinden büyük bir yudum aldım. Deniz, Naz'ı dansa kaldırdı.

"Sözde kavalye diye yanımda getirdim seni, etrafı izle diye mi boş boş?" diye söylendi Ferda.

"Sen zor durumda olduğun için ben seni getirdim bir kere!" dedi Tarık ters şekilde.

"Zor durum mu? Sen kimin yanında oturduğunun farkında mısın?"

"Aman götüm," demişti Tarık kısık seste.

"Ferda'yla düzgün konuş, Tarık," dediğimde bana ihanete uğramış gibi baktı. "Sen de Tarık'ı sakın küçümseme Ferda," dediğimdeyse Tarık gururla kafasını sallamıştı.

"Pusat neden gelmiyor ki?" diye söylendi Bahar üzgünce.

"İşleri varmış ya," dedi ablam da.

"Tamam da onu beklediğimi biliyor, bu kadar uzatmazdı. Zaten beni almaya da gelmedi. Bir sorun mu var acaba?" dedi üzgün ve düşünceli şekilde.

İleride Didem ve Yade bu masaya bakarak konuşuyorlardı. Didem pek bakmıyordu ama Yade'nin bakışları öfke doluydu. Kafamı *hayırdır* der gibi salladığımda Yade yerinden kalktı, yanımıza doğru yürüdü. Onun hareketine Didem dahi şaşırdı ama o da Yade'nin peşinden masamıza yürüdü.

"Merhaba," dedi Yade yüzsüzce.

"Yade, seni çok fena yaparım. Sabrımı zorlama," dedim gergince.

"Aman, senin için gelmedim zaten." Bakışları Bahar'ın üstünde gezindi. Bahar, onun sesini duyar duymaz rahatsız olmuştu.

Yade, Tarık'a baktı uzunca. "Seni bir yerden tanıyor muyum diye soracaktım."

Tarık, Bahar'ın hâline baktı ve çatık kaşlarıyla Yade'ye döndü. "Bir kere arabanızı tamirhaneme getirmiştiniz, sorun mu var?"

"Ah yok, bir yerden ısırıyordu gözüm; senin gibi birini nasıl unuttum, şaşırıyorum. Ne zamandı?"

"Bilmem, pembe bir *Maserati*'yle gelmiştiniz," dedi Tarık mesafesini koruyarak.

"İyi de o benim arabam," dedi Ferda birden şaşkınca.

"Bir keresinde acil işim çıkmıştı ya seninkini almıştım, o zaman herhâlde canım," dedi Yade ağzını yaya yaya konuşarak. "Bu yakışıklı tamirciyle bir dans güzel olur o zaman."

"Biz Tarık'la birlikte geldik," dedi Ferda ters şekilde ve eli Tarık'ın omzuna gitti. Tarık bir an şaşkınlıkla Ferda'nın eline baktı ama şaşkınlığı çok uzun sürmedi.

Tarık da az değildi, içinden *güzel gacıları birbirine düşürdüm* diye sevinmiyorsa bir şey bilmiyordum. Ama düşüncelerinin aksine yüzü sertti. "Yok, zaten kişiliksiz insanlarla dans etmiyorum, karakter meselesi," dediğinde Yade bir an algılayamadı ve aşırı şekilde bozuldu. Tarık cümlesinin sonunda Ferda'nın elinin üstüne koymuştu ve aralarında kısa bir bakışma geçti.

Yade bunu fark ettiğinde daha fazla bozuldu. "Kör arkadaşınla tartıştığım için sanırım, bu arada bu da yeni tarzın mı, canım?" dedi geri Bahar'a dönerek. "Gözlük takınca körlüğün belli olmuyor mu yani?"

"Yade! Saçmalama artık," dedi Didem onun kolunu tutarak. "Derdin ne senin?"

Yerimden kalktım, Yade'nin karşısına dikilecektim ki Didem üzgün gözlerle Bahar'a baktı, ardından da bana. "Çok içti herhâlde, saçmalıyor. Kusura bakma," dedi Bahar'a doğru. Onu kolundan çekiştirerek götürdü.

"Ne pis bir şey bu ya!" dedi Tarık sinirle. Artık elini de Ferda'nın elinden çekmişti ve Ferda da yavaşça onun omzunu bıraktı.

"Güzel bir dayak yemesi gerekiyordu da ben çok sabrettim," dedim kısık gözlerimle. "Gerçi hâlâ geç değil, dua etsin gece uzun." Bahar bu sefer kafasını eğmedi onun kötü sözleriyle.

"Sen benim arabamı mı tamir ettin?" diye sordu Ferda da.

"Etmişim, evet, plakadan anlamam gerekiyordu aslında da yeni fark ettim." Aralarında uzun bir bakışma geçti. Bu sırada salona Pusat girdi, hiç yanımıza uğramadan direkt Ateş'in yanına ulaştı ve eğilerek kulağına bir şeyler söyledi. Ateş'se kafa salladı.

Yerinden kalktı, benim bakışlarım onun üstündeyken masamıza bu sefer de Şahin geldi ve ablamın dibinde durdu. "Geçen olanlar için üzgünüm, Aylin."

"Sürekli bir şeyler için özür diliyorsun, sana tavsiyem uzak dur ve özür dilecek bir şeyin olmasın," dedi ablam hızlıca cevap vererek.

Şahin tam konuşacaktı ki Ateş'in salonun ortasında durması herkesi susturdu. Tüm dans edenler dağılırken Ateş kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"İşte, geldik gecenin eğlenceli kısmına. Son zamanlarda Alanguvalar hakkında çok fazla şey yazılıp çiziliyor. *Bu genç adam kim ki böyle bir gücü yönetebiliyor,* diyenlerinizi çok iyi biliyorum. Ailemden çok fazla kişiyi kaybettim ve geçen yıl abime olanlar beni bu güçlü kişi yaptı. Bugün size önemli bir isim açıklayacağım." Durakladı, bakışları kısa bir süre üstümde gezindi.

Yutkunarak yerimde dikleştim. "Onu hepiniz tanıyorsunuzdur, çok güçlü biri. Bir kahraman gibi görünüyor ancak

bir sahtekârdan daha ilerisi değil." Ateş'in bana *sahtekâr* deyişleri kulağımda yankılandı. Ateş, gözlerime bir kez daha baktı uzunca. Bu sefer bu gece için *hiç unutamayacağın bir gece olacak*, deyişini hatırladım. "İyi gibi görünse de o bir canavar."

"Biliyorsunuz ki abim vuruldu ve vurulduğu odada V işareti vardı." Durakaldı yine, vücut dilini de kullanıyor ve konuşmasını daha etkili kılıyordu. Bakışları bir kez daha bana ve Şahin'e değdi.

"Ama bunu yapan V değildi. Abimi vuran, onun en yakın dostu Şahin Karaman'dı. Onu bizim tesisimizde alçakça sırtından vurdu, üç el ateş etti. Ve yaptığı tek pislik bu da değil. Ayrıca, kaçak silah ticaretinden küçük çocukları el koymaya kadar bir sürü iddia da var. Tabii, siz bunları duyamadınız çünkü saklamayı iyi biliyor. Şimdi siz diyeceksiniz ki sen bunları nereden biliyorsun?" Durdu, güldü. Kapalı çift taraflı kapıya baktı. "Şahin hep yanıldı, hep abimin gölgesinde kaldı ve maalesef, hep de öyle kalacak. Kendi ailesini öldüren bir babası var ne de olsa.

"Şahin Karaman, abimi öldürdüğünü sandı ancak Alanguvalarla oynanmaması gerektiğini daha tam öğrenememişti. Onun bu sahte kazancına artık son veriyorum." Tüm salon nefesini tutmuştu.

"İşte, karşınızda Baybora Alanguva," dedi gür sesiyle ve salonun kapıları ardına kadar açıldı.

Ve salondan içeri takım elbiseli bir adam girdi. Siyah klasik ayakkabıları, beyaz gömleği, siyah kumaş pantolonu ve siyah ceketi vardı. Yüzü hafif sakallıydı, saçları özenle yapılmıştı. Kendinden emin ifadesiyle herkesin gözü önündeydi, oydu işte.

Bu kanlı bir milattı, bir devrin gizli başlangıcıydı. Bir mucize mi yoksa gerçeklik miydi, emin değildim ama karşımda kanlı canlı gördüğüm şey gerçeğin de ötesindeydi.

Baybora Alanguva.

DEVAM EDECEK...